

B Ü Ş R A N U R

ÖLÜM PORTRESİ

"İslanmaktan korkma ama boğulacağın sulara dalma."

“Onunla aynı masaya otururduk. Aynı sofrada yemek yerdik. Aynı evde dolaşırdık. Aynı şehirde, aynı semtte yaşırdık. Fakat hiçbir zaman aynı dünyaya ait olamamıştık.

Karşısına oturup bakışlarımı üzerinde arsızca gezdirdiğimde bile gözleri gözlerime değmezdi. Sanki içinde boğulacağım o mavi gözlerine bir kere daha bakarsam kaybolurmuşum gibi kaçırdı benden.

Yine de onu severdim.
Her şeye rağmen.

Çünkü kalbimdeki karadeliğin içinde yok olduğunu hissetmediğim tek duygu buydu. Atlas Katrivas'a duyduğum çekim bana yaşadığımı ve hâlâ var olduğumu hissettirirdi.

Ben onun açtığı yaraya bile sadıktım. Göğsümde hissettiğim öfkeye, onun için aldığım nefese, kalbime sığmayan nefrete bile sıkı sıkı bağlıydım.

O ise...
Atlas'tı işte.”

XV

Yetişkin Okurlar İçindir!

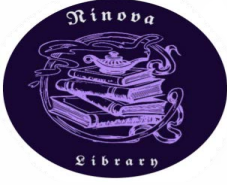
*“Şimdi sen arkandaki
kalabalığa aldaniyorsun.
Biz ikimiz, o kalabalığın
içinde yapayalnız kaldık,
kabullenmiyorsun.*

*Gün geçtikçe eksiliyor
yüreğin, fark etmiyorsun.
İnsana yalnızlık da öğretilir
sevgilim, sen acıyı
hiç tanımiyorsun.”*

Üzerimizde tuzlu ve bulanık deniz suyu.
Bir kere daldım o dibe, ellerin benimle ve tenin üzerimde.
Ben duygusal bir kadındım, kaybolmaktan hep korkardım.
Gözlerindeki okyanustan yıllarca kaçtım.
Sen yalnız adam, benimle boğulmayı kabullendin.
Buldum çaresini yalnızlığın.
Karanlık gözlerinde.

Düzenleme
Ny.özlem

B Ü Ş R A N U R
Ö L Ü M P O R T R E S İ

İ N D İ G O K İ T A P

*Bu kitap, gözlerindeki ruhu kaybetmiş,
göğüs kafesi buz kesmiş kıza.*

“Senin için gözyaşı dökmeyeceğim Ophelia;
yerinden çok su aştı üzerinden çünkü.¹”

Kaburgalarında bir ağrı,
Susmuyor içindeki acı.
Tenimi yakıyor son kez seviştiğimiz yatağın soğuk tarafı.
Yokluğun damarlarımda bir zehir gibi dolaşüyor.
Okyanusun dibinde gözlerini arıyorum.
Dinle beni. Duy sesimi.
Gözlerindeki ruhu kaybetmiş, göğüs kafesi buz kesmiş küçük kız.
Bu kitap senin için.
Sırtındaki neşteri sakla ama acısını unutma.
Yalnızlığı hisset ama sakın kimsesiz kalma.
Kıskıvrak yakalanma ıssız odalarda.
Aynadaki yansımandan kaçma.
İslanmaktan korkma ama boğulacağın sulara dalma.
Dinle beni Ophelia; senin için bir damla gözyaşı dökmeyeceğim.
Çünkü,
Yeterinden çok su aştı üzerinden.

1 William Shakespeare, *Hamlet*, (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2007) 185.

Hera Yarkan ve Atlas Katrivas.

İsimlerimiz bir gazete kâğıdında bile yan yana gelmezdi.

Önümdeki deftere karaladığım güçsüz şiirlerde bile onun ismini
kendi ismimin yanına yazmaya gitmezdi elim.

Onunla aynı masaya otururduk. Aynı sofrada yemek yerdik.

Aynı evde dolaşırdık. Aynı şehirde, aynı semtte yaşırdık.

Fakat hiçbir zaman aynı dünyaya ait olamamıştık.

Karşısına oturup bakışlarımı üzerinde arsızca gezdirdiğimde bile gözle-
ri gözlerime değmezdi. Sanki içerisinde boğulacağım o mavi gözlerine
bir kere daha bakarsam kaybolurmuşum gibi kaçırırdı benden.

Yine de onu severdim.

Her şeye rağmen.

Çünkü kalbimdeki karadeliğin içinde yok olduğunu hissetmediğim tek
duygu buydu. Atlas Katrivas'a karşı duyduğum çekim bana yaşadığımı
ve hâlâ var olduğumu hissettirirdi.

Ben onun açtığı yaraya bile sadıktım.

Göğsümde hissettiğim öfkeye, onun için aldığım nefese,
kalbime sığmayan nefrete bile sıkı sıkı bağlıydım.

O ise...

Atlas'tı işte.

Bu hislerle beni bir başıma bırakır yine evine dönerdi. Bir fotoğraf
karesinden daldığım gök mavisi gözlerini bile benden esirgerdi.

*“Şehir silikleşmişti, insanlar silikleşmişti.
Bir biz kalmıştık.
O ve ben.
Atlas Katrivas ve Hera Yarkan.”*

1

GÖĞÜSKAFESİNDEKİ KARADELİK

*İçindeki yangını besle inancınla. Artık geçmişinden korkma.
Arkaya bakma, kalbindeki sızıya aldırma. Bu kitap, gözlerindeki
ruhu kaybetmiş, göğüskafesi buz kesmiş kıza. Sırtındaki neşteri sakla
ama acıyı unutma. Yalnızlığı hisset ama sakın kimsesiz kalma.*

Vicdan insanın göğsünde taşıdığı cehennemin başka bir adıdır. Yıllar, senden kim olduğunu alırken acını sakladığın göğsünde birikenler zihnine bir hastalık gibi yayılmaya devam eder ve sen ne olduğunu anlayamadan ölürsün. Cehennemin kapısında her zaman bir terazi vardır çünkü bilirsin gerçek adalet oradadır. Vicdanında tarttığın yaşanmışlıklar sana bir seçim hakkı sunarken kendinle baş başa kalırsın.

Göğsümde bir karadelikle yaşıyordum. Benim göğsümde bir cehennem yoktu. Bir vicdanım yoktu. Vicdanımı hissetmem gereken noktada büyük bir boşluk vardı ve ben içimdeki karadelikle yaşıyordum. İçindeki boşluk eğer zihnine değmiyorsa öldürmüyordu. Bunu on yedi yaşımda öğrenmiştim.

İçindeki hiçbir belirsizlik gözlerindeki boşluktan acı verici olmuyordu fakat nihayetinde hepimiz insandık. Alışıyoruz, kabulleniyorduk ve unutuyorduk.

Böyle yaşamayı kabullenmiştim.

Derin bir nefes aldım ve önümdeki kâğıda çizdiğim karelerin uçlarını birleştirerek bir küp oluşturdum. Eylül ayının ilk haftalarında,

ağustos ayının sıcaklığı İstanbul'un üzerinden gitmeden hemen önce okullar açılırdı. Okulun ilk haftalarında boş geçen derslerde inatla kareli defterime bu küpleri çizmeye devam ederdim. Sınıfın yarısı, boş olan dersi fırsat bilerek bahçeye ya da kantine iniyordu. Dışarıdaki sıcaktan bunalan birkaç kişi arkadaki sandalyeleri birleştirerek kendilerine bir alan yaratmışlardı ve yüksek sesle sohbet ediyorlardı.

Sınıfın bütün pencereleri ardına kadar açıktı ve zaman zaman içeriye sızan hafif rüzgâr saçlarımın uçuşmasına sebep oluyordu. Gözlerimin önüne düşen saç tutamına aldırmadan defterime çizdiğim kareleri birleştirip yeni küpler oluşturmaya devam ediyordum. Kulağımdaki kulaklıkta kısık sesli çalan şarkının melodisi içimdeki sıkışmışlık hissini biraz olsun bastırırken zaman zaman müziğin üstüne çıkan kahkaha sesleri sinirle derin nefesler almama sebep oluyordu.

Çizdiğim küplerin artık beni oyalamaya yetmediğini hissettiğimde oturduğum yerden kalkarak elimdeki kalemi rasgele sıranın üzerine bıraktım. Ardından yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Cebimdeki telefonu elime alırken diğer elimle sınıfın büyük, sarı kapısını iterek açtım. Kapı ardından yavaşça kapanırken boş koridorda ilerlemeye devam ettim.

Kapıları açık olan sınıflardan koridora doğru yükselen öğretmenlerin tanıdık sesi bana bu yılın da resmi anlamda başladığını bir kere daha hatırlatırken bu çemberin içerisinde ne zaman kurtulacağımı düşünmeden edemiyordum. Dört sene. Yıllar öyle çabuk geçmişti ki on dört yaşında bu kapıdan içeriye girdiğimde zamanın hiçbir zaman tükenmeyeceğini hissettiğimi hatırlıyorum. İlk gün yakıcı güneşin altına toplanmış onlarca çocuk, içerisine dahil olduğumuz yeniliği kavramaya çalışırken sanki zamanın içinde bir yerde hapsolmuştuk. Aynı koridorlarda attığım onlarca adım, zamanı da benimle birlikte sürüklemişti ve şimdi on dokuz yaşında, yetişkinlikle gençliğin arasında bir yerde sıkışmış onlarca lise son sınıf öğrencisinden bir tanesiydim.

Geriye yalnızca bir yıl kalmıştı. Bitmez sandığım bu işkenceden yaklaşık on ay sonra kurtulacaktım ve beni bekleyen yeni bir hayatın

içerisine dahil olacaktım. Ülkenin en iyi özel liselerinden birisinde okuyordum. Şimdiye kadar karıştığım onlarca olay vardı. Dosyam oldukça kabarıktı fakat babamın soy ismi tüm yaşananların üzerini örtecek kadar görkemliydi ve banka hesabı konuşan herkesin ağzını kapatmaya yetecek kadar doluydu.

Tüm bu varlığın içerisinde bir başıma ve sıkışmış hissediyordum. Bir öznenin var olma eğiliminde olması onun var olduğuna dair inancınızın tam olmasına yetmiyordu. Varlık, insanın zihninde görmesi gereken değil kalbinde hissetmesi gereken bir olguydu ve ben babamın varlığını hiçbir zaman hissedememiştim.

İçimdeki karadeliği besleyen ilk olgu buydu. Annemi kaybettikten sonra babamın silik varlığıyla yüzleşmek göğsümdeki boşluğu beslemişti. Artık yapayalınızdim. Çevremde kendimi korumak adına ördüğüm kalm duvarlarım, içimde kendime bile itiraf edemediğim bir boşluk vardı ve ben bütün bunlarla baş etmeye çalışıyordum.

En son kimi gerçekten sevdiğimi hatırlamıyordum. En son kime gerçekten güvenmişim? İçimde kimin acısını kendi acım gibi hissetmişim?

Hera, dedim içimden kendime seslenerek. Sen kendi acını bile hissedemiyorsun.

Ben kendi acımı bile hissedemiyordum.

İçimde bir boşlukla yaşıyorum. O boşlukta ne acı var ne mutluluk. Yalnızca ben varım. İçimde bir his taşıyamıyorum çünkü yaşananlarla başa çıkmanın tek yolu bu. Gece boyunca akan gözyaşlarını gün doğduğunda silmenin ve yok sayabilmenin tek yolu bu.

Tuvaletin içerisine girdiğimde kapıyı ardımdan kapatarak klozetin kapağını indirdim. İnsanlardan kaçmanın başka bir yolu boş derslerde tuvalete saklanmak ve klozetin üzerine sayısız mendili dizdikten sonra oturmaktı. Bazen burada müzik dinler, sosyal medyada dolaşırdım. Bazen tuvalete giren kızların dedikodularını dinler hiç tanımadığım insanlar hakkında muhtemelen birkaç dakika sonra unutacağım bilgiler

edinirdim. Bugün kulağımda kulaklık vardı fakat müziğin sesi o kadar kısıktı ki dışarıda uçan kuşun sesini bile işitebiliyordum.

Tuvaletin kapısının açıldığını duyduğumda başımı ayakuçlarımdan kaldırmadan beklemeye devam ettim. Dirseklerimi dizlerime yaslamış yüzümü avuçiçime almıştım. Yere değen ayaklarımı izlerken içeriye girenlerin bizim sınıftan olduğunu seslerinden anladım.

“Gaye,” dedi sesinden tanıdığım Melisa. “Çantandan makyaj malzemelerini versene,” diye eklediğinde fermuar açılma sesi işittim. Ardından tahmin ettiğim üzere makyaj malzemelerini Melisa’ya uzattı ve başka bir konu açtı.

“Akşamki partiye katılacak mısın?” dedi bahsettiklerinin hangi parti olduğunu anlamamıştım ama az çok tahmin edebiliyordum. Okulda özellikle de erkek öğrenciler tarafından onlarca eğlence düzenlenirdi. Bazen evlerinin büyük bahçelerinde, bazense otellerin davet salonlarında düzenlenirdi bu partiler ve balolar. İçip eğlendikleri, sevişip gün sonunda eve döndükleri eğlenceler haftada bir kez mutlaka birileri tarafından yapılırdı. Birkaç kez katıldığım olmuştu fakat beni sarmadığını anladığımda gitmekten vazgeçmiştim.

Partilere katılmak için ya iyi bir çevreniz olmalıydı ya da sağlam bir soyadınız. Ben bunlardan ikincisine sahiptim. Ve ilk okul kavgamın sebebi, katıldığım ikinci bir diğer değişle son parti olmuştu. Melisa ve Gaye’nin yakın arkadaşı Ceren’le orada birbirimize girmiştik. Etraftakilerin bizi ayırması kavganın büyümesini engellemişti fakat Ceren durmamıştı. Okulda bana ve aileme yeniden saldırdığında bu sefer ben de sınırlarımı korumamıştım. Gün sonunda onun yüzünde derin tırnak izlerim vardı ve saçları darmadağın haldeydi. Bu on beş yaşında katıldığım partiden bana kalan ilk izdi. Bu olayın ardından partilere gitmenin hiç de benlik olmadığını anlamıştım.

Liseliler alkol aldıklarında bir sınırları olmuyordu ve bu sınırsızlık onların kontrolsüz davranmasına sebep oluyordu. Bense kontrol âşığı bir kızdım. Sınırlarıma saygı duyulmadığında karşımdakini parçalamaya hazır bekleyen yanım ayağa kalkıyordu.

“Davetiyem yok,” dedi Gaye şaşıracağım bir cevap vererek. Okulda o ikisinin davet edilmediği bir partinin düzenlenmesi uçuk bir ihtimaldi. Melisa’nın alaylı gülüşünü işittim.

“İyisin yine,” dedi Melisa anlamadığım bir tavırla ve ekledi. “Bende iki davetiye var.”

“Oha!” Gaye’nin yerinde zıplamasını işittim. “Katrivasların partisine davetiyeyi nereden buldun kızım?” diye ekledi. Duyduğum soy isimle kaşlarım çatılırken bu tantananın sebebini anlamıştım.

Parti bizim okula ait değildi. Ve düzenleyen Katrivas’tı. İçerisinde yaşadığımız bu küçük dünyanın en merkezinde oturan adamın biricik oğlu. Atlas Katrivas.

Bütün bu heyecanın sebebi. Babamın en yakın dostunun oğlu. Evimizde düzenlenen büyük, ihtişamlı yemeklerin daimi davetlisi. Gözleri herkesin üzerinde dolaşırken bir bana değmeyen. Dudakları herkes için bir tebessüm taşıırken bir tek benim için kıvrılmayan adam.

Özel Katrivas Koleji’nin sahibinin oğlu. Onun okuduğu okul site-nin bir diğer ucundayken bizim okulumuz tam tersi yönündeydi. Fakat ne olursa olsun bu devasa sitede herkes Katrivasları ve onların biricik oğlunu tanırdı. Bense daha yakından tanırdım ya da düzenli olarak onu evimde gördüğüm için öyle olduğunu hissederdim ve böyle olmasını istediğimden bunu böyle kabullenirdim.

“Bulurum ben.” Melisa’nın sesini yeniden işittiğimde içine kapandığım dünyadan ayrıldım. “Parti çok fena olacakmış bu sefer. Diğer okuldan birilerini kafalarınız, eğleniriz.”

“Keşke o okula geçebilseydik,” dedi Gaye, Melisa’ya cevap olarak. Sanki bu sene son senemiz değilmiş gibi.

“Babam her yolu denedi,” dedi Melisa ona cevap olarak ve musluk-tan akan suyun sesini işittim. “Yeni öğrenci kabul etmiyorlar.” Kaşlarımı kaldırdım ve yüzüme alaylı bir gülümseme yerleştirdim. Haklılardı. Katrivas Koleji kolay kolay öğrenci kabul etmezdi fakat yine de oraya dahil olmanın benim için imkânsız olmadığını biliyordum.

Yine de hiçbir zaman okulumu değiştirmek için özel bir çaba harcamamıştım. Atlas'ın dikkatini çekmek istediğim olmuştuk fakat aynaya baktığımda yüzleştiğim gerçekler beni hayal dünyasının içerisine dalmamdan alıkoyuyordu. Çirkin bir kız değildim. Bana baksa güzel bulacağını biliyordum fakat bakmıyordu. Evime girdiğinde, karşımdaki sandalyeye oturup bizimle yemek yediğinde bile bakışları birkaç saniyeden fazla üzerimde dolaşmayan Atlas Katrivas'la aynı okula gitmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Onu daha fazla görmek yalnızca ona daha fazla bağlanmama sebep olacaktı ve bu bir gün seni boğma ihtimali olduğunu bile bile bir ipin boynuna geçirilmesine izin vermekten farksızdı. O ipi istemiyordum çünkü beni öldürse bile yok olana kadar acıyı hissetmeyeceğimi ve ölümün geldiğini fark etmeyeceğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum.

“Ya eğitime orada başlaman gerek,” dedi Gaye ezbere bildiğimiz sistemlerini açıklayarak “ya da hiçbir zaman oraya ait değilsin.” Ne olursa olsun ara sınıftan öğrenci kabul etmiyorlardı. Öğrencilerinin derslerin bir kısmını İngilizce bir kısmını ise Fransızca aldığını biliyordum. İstesem bunları da hallederdim çünkü sitedeki diğer okula gitmeme rağmen küçük yaştan itibaren İngilizce ve Fransızca eğitimi almıştım. İki dilim de anadilim kadar akıcıydı.

Burada durmaktan sıkıldığımı hissettiğimde oturduğum klozetin üzerinden kalkarak peçeteleri elimle topladım ve tuvaletin yanındaki büyük çöp kovasına attım. Tuvaletin kapısını aralayarak dışarıya çıktığımda Gaye ve Melisa'nın bakışları kısa bir anlığına bana döndü. Hiçbir şey söylemeden makyaj için ayrılan küçük masanın üzerine dağılan makyaj malzemelerini kullanmaya devam ettiklerinde önümdeki musluğun altına elimi uzatarak sensörün beni algılamasını sağladım ve açılan suyla ellerimi ovaladım. Peçetelerin yerleştirildiği yere uzanarak elime birkaç peçete aldım. Aynaya yansıyan görüntümde bakışlarının dolaştığını bilsem de onlara aldırmadan tuvaletin kapısını açtım.

Ardımdan döndürecekleri dedikoduyu umursamamaya çalışarak merdivenlere doğru ilerledim. Sıcak ve güneşli günlerde okulda zaman

bir türlü geçmek bilmezdi. Kırk dakikalık dersi, saatler geçtiğini hissetmeme rağmen hâlâ bitirememiş olmamıza başka bir açıklama bulamıyordum. Kulağımdaki kulaklıkları çıkartarak zaten kısık sesli olan müziği tamamen kapattım ve kulaklıklarımı siyah okul şortumun cebindeki kulaklık kılıfına yerleştirirerek kantinin kapısından içeriye girdim.

Kendime kafeteryadan bir dondurma alarak hızla aldığım dondurmanın parasını ödedim ve paketini açarak kafeteryanın çıkışındaki çöp kovasının içerisine attım. Ardından okulun bahçesine açılan kapıdan geçtim. Kantin zemin kattaydı ve kapısı bahçeye açılıyordu. Bahçede öğrenciler için tasarlanmış bir alan bulunuyordu. Bu alanda sahte çimler ve çimlerin üzerine yerleştirilen krem rengi masalar vardı. Genelde sıcak günlerde bahçede otururduk. Teneffüs zamanlarında garsonların ilgilendiği de olurdu fakat tam zamanlı olarak çalışan garson yoktu. Masalardan birisine geçerek oturdum. Bahçedeki birkaç masa doluydu. Gözüm kolumdaki akıllı saate kaydığında zilin birkaç dakikaya çalacağını gördüm. Bütün masalar kısa süre içerisinde dolacaktı.

Okuduğum okulda çok fazla öğrenci yoktu çünkü sınıflar yalnızca on iki kişilikti. Diğer sınıflarla pek bağlantım olduğu söylenemezdi. Ceren, benimle yaşadığı kavga'nın ardından okulunu değiştirmek zorunda kalmıştı çünkü sevgili babam olayın büyüyeceğini anladığında duruma el atmıştı.

Onunla yollarımız ayrıldığında ne hissettiğimi hatırlıyordum. İçimde her zamanki boşluk vardı. Öfkeli değildim. Kırgın ya da kızgın değildim. Kurduğu cümleler göğsümün içerisindeki o karadelikte savrulmuş ve yok olmuştu. Fakat bir kere daha, bir başkası aynı cümleleri kurmaya cesaret edemesin diye o yumruğu indirmeye ihtiyacım vardı.

Eğer bu şehirde, bu küçük dünyada kendimi korumak istiyorsam kalkanlarımı açık tutmam gerekiyordu. Bunu çok küçük yaştan itibaren öğrenmiştim. İçerisinde nefes aldığı bu cehennemde bir alev parçasına dönüşmezsen kül olurdun.

Gözlerim bahçede dolaştı. Dersi boş olan yalnızca bizim sınıf değildi. Son sınıfların çoğunu okulun ilk haftası olması sebebiyle boş

bırakmışlardı. Bahçede voleybol oynayan kızlı erkekli grup aynı katta olduğumuz diğer sınıfın öğrencileriydi. Kafeteryada bizim sınıftan üç kişi vardı. Üçü de aynı masada oturuyor önlerindeki içecekleri içerken muhabbet ediyorlardı.

Elimdeki dondurmayı yavaş yavaş yerken okulun tanıdık zili dersin bittiğini ve öğle arasının başladığını haber vermek için tüm okulda yankılandı. Sınıflardan çıkan öğrencilerin ayak sesleri kulaklarımıza dolar-ken yan masada oturanların kalktığını gördüm.

Uzun sarı saçları yeşil gözlerinin üzerinde parlayan geniş omuzlu çocuk Yiğit'ti. Okulun basketbol takımındaydı. Uzun boylu olduğu için hangimiz yanına geçsek küçücük kalırdık. Eğlenceli biri olduğunu derste yaptığı şakalardan ya da nadiren de olsa ufak muhabbetlerimizden anlıyordum. Kendi halinde lise yıllarının keyfini çıkarıyordu. Yanındaki kahverengi saçlı kızın isminin Betül olduğunu biliyordum. Dokuzuncu sınıftan beri Yiğit'le çok yakın arkadaşlardı. Daha önceden tanışıp tanışmadıklarına hâkim değildim fakat şimdiye kadar gerçek anlamda aralarının bozulduğuna şahit olmamıştım. Betül'ün yanında oturan Bora, Betül'ün yeni flörtü olmalıydı. Bizim sınıfa geçen yıl geçiş yapmıştı. Kumral saçları ve koyu kahve gözleri vardı. Boyu en az Yiğit kadar uzundu çünkü o da basketbol takımındaydı.

Masadan kalkıp kafeteryanın içerisine girdiklerini görünce gözlerimi onların olduğu kısımdan alıp tekrar bahçeye çevirdim. Dik duruşum, uzak bakışlarım vardı. Kimseyle muhatap olmama gibi bir derdim yoktu çünkü zaten insanlar bir noktadan sonra benden uzaklaşıyordu. Bunun sebebinin tavrım ve karakterim olduğunun farkındaydım fakat değiştirmek için de adım atmıyordum. Bahçede dolaşan alt sınıflardan bakışlarımı çektiğimde elimdeki dondurmayı da bırakmıştım.

Kafeterya kalabalıklaşmıştı, bahçedeki masaların neredeyse hepsi dolmuştu. "Hera!" İsmimi işittiğimde bakışlarımı sabitlediğim yerden kaldırdım ve sesin sahibine doğru döndüm. İsmimi seslenen kişi, sınıfta hemen yan sıramda oturan Ege'ydi.

“Evet,” dedim tebessüm etmeye çalışarak. Yanında Irmak vardı ve masaların arasından geçerek yanıma doğru geldiler. “Sıkıntı olmayacaksa oturabilir miyiz? Boş masa yok.” Omuz silktim.

“Oturun,” diye mırıldandım elimdeki çubuğu göstererek. “Zaten birazdan kalkacağım.”

“Çok teşekkürler,” dedi Irmak ve derin bir nefes alarak karşıma geçti. Ege ise hemen yanıma oturmuştu. “Şu kafeteryayı bir büyütmediler,” diye söylendi Ege.

“Kışın kullanılmıyor,” diye mırıldandım ve ekledim. “Birkaç aya yağmurlar başlayacak zaten.”

“Haklı.” Irmak bana katıldığını belirttiğinde Ege elindeki soğuk kahveden birkaç yudum aldı. Irmak’ın yeşil gözleri, uzun kirpikleri vardı. Kilosu standardın biraz üzerinde kalıyordu fakat fiziki kötü değildi. Bakır saçları rüzgârdan uçuşurken bir eliyle saçlarını kulağının arkasına doğru itti ve elindeki sandviçten bir ısırık aldı.

“Melisalar partiye katılıyormuş,” dedi Ege bana doğru dönerek. “Sen gidiyor musun?” Yüzümde yarım yamalak bir gülümseme oluştu. Alkol almayı, sigara içmeyi seviyordum fakat o ortamda değil.

“Yok,” dedim ona cevap vererek.

“İstesen ilk sen gidersin partiye,” dedi Irmak bunu neden yaptığını anlayamadığını belli ederek. Bu sitedeki herkes az çok babamın ve Hal-dun amcanın yakınlığını bilirdi. Katrivasların evimize sık sık girip çıktığı ya da bizim onların evine sık sık uğruyor olduğumuz gerçeği iyi bir dedikodu malzemesiydi. Yine de beni bir kere bile onun yanında görmemişlerdi. Yalnızca ailecek çekildiğimiz birkaç fotoğraf magazin sitelerine düşerdi ve o fotoğraflarda bile ben bir köşede, Atlas bir köşede olurdu.

Atlas Katrivas ve ben denk düşmezdik. Yan yanayken bile.

“İstemiyorum demek ki,” dedim sonunda onlara bir cevap verme ihtiyacı duyarak. Irmak’ın kaşları sert cevabımla havalandı.

“Melisa senin istemediğini değil, O’nun seni istemediğini konuşuyor ama.” Kaşlarım çatıldı. Neyden bahsediyordu?

“Ne?” dedim yüzümdeki ifade ve sesim sertleşirken. Bir yeni cümle daha göğüs kafesindeki boşluğun içerisine süzüldü.

“İki bileti varmış. Biletleri Atlas’tan almış,” dedi içimde zikrettiğim ismi diline dökerek. Ege’nin Irmak’ın bacağına elini koyduğunu gördüğümde bakışlarımı ona çevirdim.

“Dur bir dakika,” dedim Irmak’ın devam etmesini isteyerek. “Eee?”

“Ceren’e yaptıklarını Atlas Katrivas biliyormuş. Bir canavar olduğunu düşünüyormuş ve bunca zamandır yan yana olmanıza rağmen senden kaçma sebebi buymuş.” Yüzümdeki sert ifade yerini alaylı bir gülümsemeye bırakırken başımı iki yana salladım.

“Melisa kimmiş?” dedim Irmak’a umursamaz bir görüntü vererek. “Nereden öğrenmiş bunları bir gece için kapısında yattığında mı?”

“Orasını bilemem Hera,” dedi Irmak tek kaşını kaldırarak. “Orasını git ve Melisa’ya sor.”

“Irmak!” dedi Ege onu yeniden uyarmak isteyerek ve ardından bana doğru döndü. “Hera saçmalama, boş boş konuşuyor işte.”

“Başka şeyler de söyledi değil mi?” dedim bakışlarımı Ege’ye çevirerek. Bu kadarla kalmış olamazdı. Daha fazlası olmalıydı. Çünkü bu cümlelerin benim umurumda olmayacağını bilirdi. Atlas, benim göğsümde yeri olan bir adamdı fakat bundan o da dahil hiç kimsenin haberi yoktu. Kimse onunla benim aramda kurulan bir cümlemin canımı yakacağını düşünmezdi.

“Yok başka bir şey,” dedi Ege Irmak’a söz hakkı tanımadan.

“İyi,” dedim ve oturduğum sandalyeyi çekerek ayağa kalktım. “Kendisinden öğrenirim.” Kafeteryanın içine doğru ilerlerken Ege’nin arkamdan seslendiğini işittim fakat onu umursamadım. Öfkeli değildim. Kurduğu ya da kuracağı cümleleri tahmin edebiliyordum.

Onların benimle tükenmek bilmeyen bir savaşları vardı. Bu savaş her şeyden önce sahip olduğum imkânlarla ilgiliydi. Bazı insanlar, neye sahip olurlarsa olsunlar *en* olamadıkları sürece yetinemezler. Melisa, Ceren ve Gaye o insanlardan yalnızca bir kaçıydı. Sahip olduklarım

gözlerine batıyordu. Yaşadığım hayatı istiyorlardı ve ben bu imkânlara sahipken onlardan geride olmamı bir eksiklik olarak görüyorlardı, biliyordum.

Sandıkları o kız olmadığımı geçen yıl Ceren'e bütün okulun gözü önünde göstermiştim fakat yetmemişti. Bu sefer de onlardan çok daha fazlasına sahipken onlar gibi davranmıyor oluşumu kendilerine yedirememişlerdi.

Size daha önce de söylemiştim. Bir yangının içinde kaldıysanız, alevlerin sizi yakmamasının tek yolu ateşten bir parçaya dönüşmenizdir. Eğer o ateşe dahil olmazsanız, gün sonunda kül olursunuz.

Bu yüzden o masadan öfkeyle kalktım ve adımlarımı sınıfa yönelttim. Eğer ben karşısına geçip kurduğu cümlelerin hesabını sormazsam yarın daha büyüğünü yapmaya kalkışacaktı, biliyordum. Belki de Atlas'ın karşısında bile benden bahsedecekti. Bu cümleye, içimde ona kırgın kalan yanımda güldü. Atlas bana canavar demiş olamazdı. Çünkü Atlas beni tanımıyordu. Konum açıldığında bahsedecek kadar bile beni önemsemiyor, görmüyordu.

Buna rağmen içimde bir yerlerde ona dair duygular beslemeye devam ediyordum çünkü bu duygu yaşadığımı hissettiriyordu. Bir adı olmasa bile göğsümde izini hissediyordum. Fırtınalı bir eylül akşamı hayatıma giren mavi gözlü adamı içimden söküp atamıyordum.

Sınıfın olduğu kata geldiğimde adımlarımı hızlandırdım. Sınıfın büyük kapısını elimle çekerek açtığımda sert tavrımdan ötürü içeridekilerin bakışları kapıya dönmüştü. Gözlerim sınıfta dolaştı. Cam kenarında oturduğunu gördüğüm Melisa'ya kilidlendi bakışlarım. Elinde telefonu vardı. Bakışları bir an kapıya dönse de yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu ve ağzındaki sakızı çiğneyerek telefonuna bakmaya devam etti.

"Bu ne sinir?" dedi birkaç dakika önce kafeteryada gördüğüm Yiğit bana göz kırparak. Ona cevap vermeden sıraların arasından geçtim ve sınıftakilerin bakışları üzerimdeyken Melisa'nın sırasının önüne geldim. Bakışlarını telefonundan kaldırmadığında derin bir nefes aldım.

“Kimsin ya sen?” Elindeki telefonu çekip alırken kurduğum cümle bakışlarının bana dönmesine sebep olmuştu. Elime aldığım telefona bakarken oturduğu yerden kalktı.

“Oha işte buna yılın olayı denir.” Kime ait olduğunu anlamadığım bir kız sesi işittiğimde kameraları açtıklarını tahmin edebiliyordum.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Melisa elimdeki telefona uzanmaya çalışarak.

“Ne söyledin arkamdan?” dedim telefonu kendime doğru çekerek. Eli telefona uzanamamıştı.

“Yapmadığın bir şey söylemedim,” dediğinde sağ elimi saçıma doğru uzattım ve bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sakin olmaya çalışsam da sesimin yükselmesine engel olamadım.

“Seni bu okulun koridorlarında ağlatırım Melisa!” dedim sınıftakilere aldırmadan.

“Resmen savaş!” sınıftan birinin sesini duydum fakat kime ait olduğunu anlayamadım.

“Eee yeter be!” Melisa çevredekilerin tavırlarından rahatsız olduğunda alayla güldüm. “Ne söylediysem söyledim. Yalan mı sanki? Kim görmek istiyor seni? Ceren’e yaptıklarını kimse unutmadı!” Biraz daha üzerine gidersem içindikileri dökecekti biliyordum.

“Hak etti,” dedim net bir tavırla. “O kızın ne haddine benim annem hakkında konuşmak?” Yaşanılanlar gözümün önünden geçerken bir sıfat kalbimin sızlamasına sebep oldu. Bazen bir kelime insanın yarası olabilir. Bazen annesi insanın yarası olabilir.

“Annen hakkında bizim konuşmamıza gerek mi var Hera?” dedi Melisa canımı yakmak isteyerek. “Annen hakkında tüm Türkiye konuşuyor. Annen hakkında magazin konuşuyor.”

“O sesini kes.” Ona doğru bir adım daha attığımda yüzündeki gülümseme büyüdü. Gözlerini açmış yüzüme bakıyordu. Sınıf sessizce bizi izlerken bu sefer sınırı aştığının herkes farkındaydı.

“Çok mu merak ediyorsun ne konuştuğumu?” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Annenin seni nasıl babana kakaladığını anlattım

Hera,” dedi cümlesinin ardında neyin geleceğini bilmeyerek. “Ve bunu Katrivas’la konuştuk. Bütün gece senin ne kadar aciz ve bu dünyanın dışında olduğunu konuştuk. Olduğun yeri hiçbir zaman hak etmedin.”

İçimde bitmek tükenmek bilmeyen bir yangın taşıyordum. O yangın herkesten önce benim kalbimi yakıyordu. Ve her gece aynanın karşısında kendime olanları anlattığımdan bir başkasının aynı cümleleri kurması artık canımı yakmıyordu. Her gece kendime aynı masalları anlatıyordum.

Masalların beni avutması için Tanrı’ya dua ederdim. Yalanlara sarılırdım. Gözlerimin içine öfkeyle bakan gözlerinde gördüğüm hiçbir duygu şimdi bana o gecelerden daha kötü hissettiremiyordu. Kurduğu cümleler göğüskafesindeki boşlukta yok oluyordu, tenime değmiyor, canımı yakamıyordu.

Kimi kandırıyorsun Hera? Kelimeler hiçbir zaman insanın tenine değmez. Ruhuna değer. Kelimenin açtığı yara kanını değil gözyaşını akıtır.

Elimdeki telefonu yere bıraktığımda sınıfın içinde yankılanan ses Melisa’nın bakışlarının telefona doğru kaymasına sebep oldu. “Sen,” dedi Melisa bunun bir başlangıç olduğunu göremeyerek.

“Senin ağzına sıçarım!” Şort eteğimin izin verdiği kadarıyla dizimi kaldırarak karnına dizimi geçirdiğimde çığlık attığını ve ardından sınıftakilerin de bağırıldığını işittim.

“Amına koyayım burada ne oluyor!?”

“Öldürecek bu sefer!”

Canavar öyle değil, böyle olur.

Saçını ellerimin arasına alarak başını kendime doğru çektim. “Bir daha o iğrenç ağzından bana dair bir kelime çıkarsa.” Elleri gömleğimi yakaladı ve düğmelerimin arasındaki boşluğa parmaklarını sokarak çekti. Gömleğimin kopan düğmesi umurumda bile değildi. “Seni bu okulun koridorlarında böyle dolaştırırım.”

“Bırak beni!” Bağırmasına aldırmadan sıkıca tuttuğum saçlarından biraz daha kendime çektiğimde elleri gömleğimi çekirtmeye ve düğmelerinin kopmasına sebep olmaya devam ediyordu.

“Anladın mı?” dedim sesimi yükselterek. “Duydun mu?”

“Ruh hastası bırak beni!”

“Annemin ismini ağzına almayacaksın,” dedim ona bağırmaya devam ederek. Onu arkamızdaki duvara yasladığımda gözünden akan yaşlar içimdeki yangını dindiriyordu. “Duydun mu Melisa? Yoksa o küçük dünyanı başına yıkarım.”

“Ne oluyor burada?” Sınıfa giren müdür yardımcısının sesi ellerimin arasına dolanan saçlarını benden kurtarmasına yetmezken sınıf, elindeki telefonları bırakarak köşeye çekilmişti.

“Hera!” Müdür yardımcısının sesi bir kere daha kulaklarıma dolduğunda elimdeki saçlarını hâlâ bırakmamıştım.

“Hocam, bırakmıyor,” dedi Melisa ağlar bir tonla konuşarak.

“Hera bıraksana kızın saçını!” Müdür yardımcısı yanıma gelerek ellerimi Melisa’nın saçlarından çektiğinde gömleğimin önündeki düğmelerin neredeyse tamamı kopmuştu.

“Kaçınıcı bu?” dedi müdür yardımcısı ezbere bildiğim cümleleri kurmaya başlayarak. Ardından yerde oturan Melisa’ya döndü ve yanına eğilerek mırıldandı.

“Melisa kızım, iyi misin?” Gözlerim sınıfın içerisinde dolaştı. İçeridekiler bana çekingen bir tavırla bakarken ardımda kalan müdür yardımcısına aldırmadan mırıldandım.

“Müdürün odasındayım.”

Müdür yardımcısının ardımdan söylendiğini işitsem de ne dediğini anlayamamıştım. Sınıftan çıkarak müdürün odasına doğru ilerlediğimde öğlen arasında olduğumuz için bütün koridorlar öğrenci doluydu ve dağılmış olan üzerime bakmaktan geri durmuyorlardı.

Gömleğimin önünü kapatma ihtiyacı duysam da bunu yapmadım. Çekindiğimi düşünmelerini istemiyordum. Müdürün odasından içeriye girdiğimde artık ezbere bildiğim cümleler bana yeniden sıralandı. Bu durumun bana ne getireceğinden korkmuyordum. Ben istemediğim sürece hiçbir şey yapamazlardı. Fakat bu sefer babamın öfkesinden korkuyordum.

Üzerimdeki okul gömleğini değiştirmem için elime yenisi tutuşturulmuştu fakat müdürün odasında yaşananlardan sonra onu da masalarına bırakıp çıkmıştım. Babamı aramışlardı ama işte olduğu için gelememişti. Bu yüzden ona kızmıyordum. Bu artık alışık olduğu bir durumdu. Hera okulda sıkıntı çıkarırdı ve Melih Yarkan onun arkasını toplardı. Birkaç dakika içinde birisinin beni almaya geleceğini biliyordum. Müdüre, beni gelen araçla göndermesini iletmişti için güvenliğe aldirmeden okulun bahçesinden çıkmıştım. Okuldan çıktığım için bir elim gömleğimin önünde idi. Kopan düğmelerine inat birbirine bağlı tutmaya çalışıyordum.

Bu insanlarla olan kavgam annemin bir magazin manşetine başlık olmasıyla başlamıştı. İnsanlar ne kadar yanınızda durursa dursun bir boşluğunuzu yakaladığında o boşluğun üzerine basmaktan geri durmuyorlardı.

Bu okula girdiğim ilk gün yalnızca Hera Yarkan'dım. İstanbul'un ve hatta Türkiye'nin zengin ailelerinden birinin tek vârisi. Atlantis Konutları'nın en zengin iş insanının tek kızıydım. Bir eylül sabahı, bütün televizyon kanallarında trajik aile hikâyem yayınlanana kadar yalnızca bu soyadımdan ve bedenden ibarettim.

Daha sonrasında kulaktan kulağa yayılan dedikodular bir çığ gibi üzerime düşmeye başladı. İnsanlar önce çok yazık dediler. Sahte bir üzüntü, kırılgan bir tebessümle bana baktılar. Ne acınası bakışları kabullendim ne de yalan cümleleri. Bu, bana karşı olan hislerinin nefrete çevrilmesine sebep oldu. Daha sonrasında birer birer egomdan bahsettiler. Bunun beni yaralamadığını fark ettiklerinde dış görünüşümle ilgilendiler. Bu da yetmediğinde konu aileme geldi ve ben tüm bunları yaşarken bu cehennemde birilerini yakmadığım sürece yanmak zorunda olduğumu öğrendim.

Ve sonra elime bir neşter aldım. Önce hislerimi sonra o hislerin sebebini birer birer öldürdüm.

Hera Yarkan.

Melih Yarkan'ın evlilik dışı çocuğu. Annesi, Melih Yarkan'la evlenmek için ondan bir çocuk peydahlamış olan fahişenin teki.

İçimden geçirdiğim bu cümleleri bir televizyon ekranından, milyonlarca insanın takip ettiği bir magazin programında dinlediğimde onuncu sınıf öğrencisiydim. Bir eylül sabahı, trajik aile hayatım tüm Türkiye'nin gündemine yerleştiğinde, fotoğraflarım sosyal mecralarda espri malzemesi olduğunda yalnızca onuncu sınıf öğrencisiydim.

Binlerce takipçisi olan ve zaten aktif kullanmadığım hesabımı bunun ardından silmiş kendime gizli, istekleri kabul etmediğim yeni bir hesap açmıştım. Ve tüm bunlar yaşanırken hayatıma okyanus gözlere sahip bir yabancı girmişti. Bir gece yarısı beni bulduğunda ona karşı bu kadar derin hisler besleyeceğimi bilmiyordum. Fakat o beni kurtardı. Bunu hiçbir zaman bilmedi ama kötü gecelerde gözyaşlarımı silen el ona aitti. O zamanlar yalnızca zihnimi oyaladığına ve kalbimdeki acının üzerine bastırıldığına inanıyordum. Fakat yıllar geçse de acımın üzerini kapattığına inandığım sevgi benden geçmedi.

İçimdeki acıyı Atlas Katrivas'a karşı duyduğum sevgi öldürdü.

Onu sevmek beni iyileştirdi.

Tenimi yakan güneşe elimi siper ettiğimde önümde duran siyah Range Rover gözlerimi kısıp nereden geldi. Babamın böyle bir arabası olduğunu hatırlamıyordum. Sürücü koltuğundaki şoförün inmesini beklediğimde arabadan korna sesi geldi. Camlarında siyah film olduğu için içeriye göremiyordum. Kaşlarım çatıldığında gözlerim arabanın plakasına doğru kayd fakat plakayı göremiyordum. Arkadaki güvenliğe güvenerek arabaya doğru birkaç adım attım ve ön kapıyı açtım.

Bakışlarım beni süzen gözlerle yumuşarken elimdeki çantayı sıkıca kavrayan elim gevşemişti. Atlas, şoför koltuğuna oturmuş kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Üzerinde siyah dar paça ve beyaz bir

tişört vardı. Bileğinde hiç çıkarmadığı saati vardı ve saatinin olduğu eli arabanın kornasının üzerindeydi.

“Atlas?” dedim kendime engel olamayarak. Gözleri üzerimde dolaşmaya devam etti. Gün boyunca onlarca insanın bana bakıyor olmasından bir an olsun rahatsızlık duymayan ben onun karşısında çırlıçıplak kalmış gibi hissettim.

“Binsene,” dedi bakışlarını üzerimden çekerken. Tek parmağı direksiyonun üzerinde ritim tutuyordu. Sinirlenmiş gözüküyordu. Göğsümün sıkıştığını hissetsem de ona aldırmadan arabaya bindim ve kapıyı kapattım.

“Babam mı gönderdi?” dedim arabayı çalıştırdığında. Bakışlarını bir daha bana çevirmedi. Okyanus gözlerine son kez gerçekten bakmışım gibi hissettim ve bu his bile kalbimin kırılmasına sebep oldu. Buzdan duvarlarımı bir ateş parçası gibi tek hareketiyle paramparça ediyordu. Ve onun cehenneminde yanmaktan kaçmak imkânsızdı.

Başıyla beni onayladığında yola bakmaya devam ediyordu. Arabayı okulun önünden çıkardığında gömleğimin önünü kapatmaya çalıştım. Bu hareketim dikkatini çekmiş olmalıydı ki göz ucuyla yeniden bana baktı fakat bu sefer bakışları üzerimde bir önceki kadar fazla durmadı. Tek eliyle direksiyonu ustaca çevirdiğinde gözlerimi ondan almadım.

“Arkada gömleğim asılı,” dedi bana bakmadan. Tok sesi arabanın içerisine yayılırken sesini bile özlediğimi fark ettim. Yaklaşık bir aydır onu hiç görmemiştim.

“Gerek yok,” dedim aceleyle. Derin bir nefes aldığını işittim.

“Göğsünü kapatmaya çalışma o zaman Hera.”

Kurduğu cümle önüme indirdiğim bakışlarımın yeniden ona çevrilmesine sebep oldu. Onunla birebir pek anımız olmazdı. En son ne zaman bana seslendiğini bile hatırlamıyordum. Hatta belki de bana hiç seslenmemişti. Yemeklerde uzun uzun babamla ve babasıyla iş konuşur ardından izin ister ve kalkardı. Atlas Katrivas özünde basit bir adamdan ibaretti. Dışarıdan gözüken karmaşık hayatı onun merkezinde değildi.

“Bakma o zaman,” dedim sinirle. Kurduğum cümle bakışlarının bir

an bana dönmesine ve gözlerimin tam içine bakmasına sebep olduğunda bakışlarına takıldım.

Bir kere daha öyle bakar mısın bana?

“Sapık değilim,” dedi bakışlarını üzerimden çekmeden. Ardından yeniden yola döndü. Evimiz okula uzak değildi. Muhtemelen birkaç dakika sonra evin kapısına gelmiş olacaktık.

Ona aldırmadan arkaya döndüğümde camın kenarına asılı olan beyaz gömleğini gördüm ve oraya doğru eğildiğimde yırtık olan düğmelerimin daha çok açılacak olmasına aldırmadan gömleğine uzandım. Açılan belim, koltuğun kenarındaki kolluğa yaslı olan koluna değdiğinde tenimin buz kestiğini hissettim. Teninin sıcaklığını karnımda hissediyordum. O bu duruma aldırmadan kolunu çekmemişti fakat ben kısa bir an için duraksamıştım. Bu durumu fark etmemesi için sahte bir sinirle söylendim.

“Uzanamıyorum aptal,” dedim ona ne dediğimi umursamadan. Şu an Atlas’ın ona karşı tavrımı anlaması benden nefret etmesinden çok daha kötü bir durumdu çünkü onu sevmekle baş edebiliyordum. Beni tanımamasıyla, görmezden gelmesiyle baş edebiliyordum fakat beni sevmemesiyle baş edebilir miydim bilmiyordum.

Gömleği elime aldığımda kendimi geriye doğru çektim ve oturuşumu düzelttim. Atlas hiçbir şey söylemeden arabayı kullanmaya devam ediyordu. Susması içimin rahatlamasına sağlıyordu çünkü herhangi bir olguya alıştıysanız sizin normaliniz bu olurdu. Onun susmasına ve yok saymasına alışmıştım. Şimdi bir anda arabasının içinde olmak bana konfor alanımın dışında hissettiriyordu. Araba yavaşlayıp durduğunda üzerimdeki gömleği çıkarmamıştım ve evin önüne de gelmemiştik.

“Bakma,” dedim neden durduğunu anlayamazken. Üzerimdeki gömleği çıkarırken onun bana büyük geleceğini bildiğim gömleğini de yavaşça bir kolumdan geçirdim. Penceresini hafifçe aralayıp yanımızda duran arabaya doğru konuştuğunda neden durduğumuzu anlamıştım.

“Ne iş?” dedi tanımadığım ama arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim çocuk.

“İşim vardı,” dedi Atlas kısaca. “Sen neredeydin?” Atlas’ın gömleğini giymiştim ve düğmelerini kapatıyordum. Bakışlarım konuştuğu kişiye kaydığında yarım açık olan camdan Atlas’ın yanında kim olduğunu görmeye çalıştığını fark ettim. Atlas’ın bakışları bana doğru döndüğünde üzerimdeki gömleğin düğmelerini iliklemiştim. Bana kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını arkadaşına geri çevirdi.

“Anladım abi,” dedi çocuk anlamlandıramadığım bir tavırla. “İşini,” diye eklediğinde kaşlarım çatıldı. Ben çocuğa cevap veremedim araya Atlas girdi.

“Gevşek gevşek konuşma Rüzgâr.” Ses tonundaki sertlik bu muhabbetin devam etmesini istemediğini anlatır nitelikteydi. “Yanımdaki Hera.”

İsmimi söylemesi içimde iki ayrı düşüncenin oluşmasına sebep olurken ifadesiz kalmak için kendimi zorladım. Yanımızdaki araba kırmızı bir Mercedes’ti.

Yanımdaki Hera, demişti. Bir yabancı değil dercesine.

Ya da.

Yanımdaki Hera, demişti. Onunla böyle bir işim olmaz dercesine.

Yine de ben ikincisine inanmayı seçtim çünkü eğer birincisine inanırsam ikincisiyle yüzleştiğimde acı çekerdim. Acımın üzerine diktiğim çiçeklerdi Atlas’a duyduğum sevgi. O çiçekler solarsa toprağım cırılçırılak kalırdı. Yüzüme bakan acımı görürdü. Acımı çiğnerdi. O çiçeklerin solmasına izin veremezdim.

“Ovv,” dedi adının Rüzgâr olduğunu öğrendiğim çocuk. “Kusura bakma Hera,” diye ekledi bana bakarak ve arkasındaki arabayı gördüğünde bir eliyle Atlas’a selam verdi. “Arkadan araba geliyor kaçıyorum ben akşama görüşürüz Atlas.” Atlas başıyla Rüzgâr’ı onayladı ve arabayı yeniden çalıştırdı.

Daha sonrasında evin önüne gelene kadar geçen birkaç dakikada hiç konuşmadık. Bana yeniden bakmadı. Bu onunla aynı masada yemek

yediğimiz, evimize geldiği günlerde bana yaptığı muameleyle aynıydı. Bu haline alıştım. Fakat yarım saatliğine de olsa Atlas'ın hayatına dahil olmuş gibi hissetmek acımın üstüne ektiğim o çiçeklere güneş vurmuş gibi bir histi. Toprağa yayılan kökleri sağlamlaşmıştı. Kalbim, artık içindeki acıyı hissetmiyordu. Bugün yaşadıklarımı bile bir anlığına unutturmuştu.

Arabayı kapının önüne park ettiğinde ona bakmadan mırıldandım. “Teşekkür ederim.” Elimdeki gömleğimi ve sırt çantamı sıkıca tutarak kapıyı açmaya çalıştığımda arabanın kapısı açılmadı.

“Kapı kilitli,” dedim bakışlarımı son kez ona çevirerek.

“Farkındayım,” diye mırıldandı anlamadığım bir tavırla. Gözleri üzerimde gezindi, yeniden. Gömleği şortumun üzerini kapatacak kadar uzundu ve içerisinde kaybolacağım kadar büyük olmuştu. Ya da ben çok küçük kalmıştım.

“Açsana o zaman.”

“Kim yaptı bunu sana?” dedi gözlerini üzerimden çekmeden. Yüzünde anlam veremediğim bir ciddiyet vardı. Atlas Katrivas benim hayatıma bir noktada dahil oluyor gibi hissediyordum ve bu his beraberinde yalnızca korku getiriyordu.

“Kimse,” diye mırıldandım ona bir cevap vermek istemeyerek. Atlas onun bir canavar olduğunu düşünüyor cümlesi yankılandı zihnimde ve dudaklarımda istemsizce alaylı bir gülümseme oluştu.

“Babanın haberi var mı bu halinden?” dedi verecek bir cevap bulamadığında. Masmavi gözleri gözlerime kenetlendi. Çıkık elmacık kemiklerine, yüzündeki düz ifadeye baktım.

Gözlerine bir fotoğraf karesinden bakmıyordum ve bunun benim için ne kadar kutsal olduğunu bilemezdi.

“Yok,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Nasıl bu hale geldin Hera?” dedi gömleğimi işaret ederek. “Ya anlatırsın ya da öğrenirim, bilirsin.”

Evet, seni bilirim. Herkesin bildiği kadar ya da biraz fazlası ama ne fark eder ki Atlas? Sen beni hiç bilmedin.

“Bugün ne duydum biliyor musun?” dedim ona karşı acımasız davranarak. Yaşanılanlarda bana en az dokunan cümle onun hakkında kurulan cümleydi fakat o bütün bunların sebebinin kendisi olduğunu düşünsün istedim.

Başını sağa doğru yatırdı ve beni dikkatle dinlemeye devam etti. “Sen bir canavar olduğumu düşünüyormuşsun. Bu yüzden benimle konuşmuyormuşsun. Ve bunu partine davet ettiğin kızın birisine onunla sevişirken söylemişsin.” Son kurduğum cümle ağzının şaşkınlıkla aralanmasına sebep olurken sahte bir alayla güldüm.

“Tam olarak böyle söylemedi ama ima ettiği tam olarak buydu.”

“Seninle konuşmadığımı nereden biliyormuş?” dedi söylediklerim arasından bir tek buna takılarak.

“Bilmem,” diye mırıldandım kısık sesle. “Belki bunu da sen söylemişsindir.”

“Hadi diyelim biriyle seviştim.” dedi tek kaşını kaldırarak. “Ve ona bunun karşılığında bir davetiye verdim.” Yapmış mıydı bunu gerçekten? Yapmazdı. O Atlas’tı. Kimse için böyle bir çabaya girmezdi. Ona kendi isteğiyle gelmeyene o hiç gitmezdi.

“Sevişirken neden seni konuşayım Hera?” dedi bunun canımı yakacağını bilmeden.

Bilseydi seninle böyle konuşmazdı, dedim kendime. Kendi yalanlarımla kendimi avuttum. Ona duyduğum sevgiyi öldürmemek için kendimi kandırdım. Çünkü sen de bilirsin. Sevgi bazen böyledir. Onun sana bir bahane sunmasına gerek kalmaz. Kalbinin onu sevmek için her zaman geçerli bir sebebi vardır.

“Bence de Katrivas,” dedim onun aksine ona soyadıyla hitap ederek. “Konuşmamalısın.”

“Bu bir cevap değildi,” dedi konuyu değiştirerek. “Gömleğin bu yüzden parçalanmadı herhalde? Kim yaptı sana bunu?”

“Tacize uğradığımı sanıyorsan yanılıyorsun,” dedim tavrından böyle bir ima sezerek. “Kendi ellerimle bir kızı sınıfın ortasında dövdüm o da kurtulmaya çalışırken yaptı. Ve konu sendin ama benim derdim ken-

dimdi. Kimse senin yıkılmaz egon yüzünden benim hakkımda böyle konuşamaz.”

Senin hakkında söyledikleri de umrumda ama bir canavar olduğumu düşünüyor olusun değil. Çünkü bunun gerçek olmadığını biliyorum. Biri-sinin canavar olduğunu söylemen için onu görüyor olman gerekir. Sen beni hiç görmedin. İnsan tanımadığı birisinden nefret edemez. Ve bu daha çok canımı acıtıyor.

“Anladım Hera,” dedi sabit bir sesle ve arabanın kapısının açıldığına dair bir kilit sesi duyuldu. İçimde ona karşı bir öfke duydum. Bana hissettirdiği bu karmaşık duygulara kızdım ve öfkemi onun yüzüne kustum.

“Hem ne yapacaktın ki?” dedim arabanın kapısını açmadan. “Başkası bir şey yapsaydı ne yapacaktın? Bana uğruna kılını kıpırdatmayacağın olaylar için hesap sorma.”

“Aptal mısın sen?” dedi Atlas ona sesimi yükseltmememe karşılık vermeden. “Biri sana bir bok yapsaydı elbette gerekeni yapardım.”

“Öyle mi?” dedim alayla gülerek. “Ne yapardın mesela Atlas? Beni arkana alıp bu kıza bulaşmayın mı derdin? Kimsin sen?”

“Senin derdin ne ya?”

“Yok bir derdim,” dedim ona izin vermeden. “Babam seni buraya göndermeseydi ki neden seni gönderdiğini de anlamış değilim hiçbir şeyden haberin olmayacaktı. Bu kadar uzağında olan hiç kimseye gereksiz samimiyet gösterme bir daha.”

“Güzel çiziyorsun sınırlarını,” dedi Adas gözlerini üzerimden çekerek. “Git ve üzerini değiştir Hera.”

Gözlerimi devirerek arabanın kapısını açtım ve indikten sonra sertçe kapattım. Eve girmemi beklemeden gaza basarak sokakta arabanın motorunun yankılanmasına sebep olduğunda derin bir nefes aldım.

Bütün bu cümleleri bunca zamandır kendi içimde beslediğim sevgiye haksızlık olarak görüyordum ve bu düşünceden kendimi alıkoyamıyordum.

Evin önündeki korumalara aldırmadan hızlı adımlarla kapıya gel-

dim ve hizmetlinin açtığı kapıdan geçerek odama çıkan merdivenleri aynı hızla çıktım. Odama girdiğimde kapıyı ardımdan sertçe kapattım.

Üzerimdeki gömleğe sinen parfüm kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldığımda elimdeki sırt çantasını ve gömleği yere bırakmıştım. Bugün onunla birkaç kelime konuşmuştum. Bugün ona karşı çıkmıştım. Benim sevgim de böyleydi. Ona karşı içimde sonsuz bir minnet ve sevgi beslerdim ama ne beni ezmesine ne de haksız olduğu noktada üste çıkmasına izin verirdim.

Atlas'a karşı duyduğum sevginin sağlıklı bir yanı yoktu. O yalnızca beni iyileştiriyordu. Bu hastalık ya da bir bağımlılık değildi. Bazen geceleri onu düşünür yüzümde bir tebessüm oluşturdum. Bazen heyecanlanırdım ve bu heyecan mutlu uyumamı sağlardı.

Hayatıma bu kadar uzakken ve yanı başımdayken bile bir kere olsun bana dönüp bakmazken öylesine kurduğu seni korurum anlamındaki cümlesi ona karşı öfke duymama sebep olmuştu çünkü onun için anlamı basit olan bu cümlenin bende nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordu.

Üzerimdeki gömleği çıkarmadan şortumu çıkardım ve yatağıma doğru ilerlerken komodinin üzerindeki kumandadan klimayı açıp yatağa uzandım. Gözlerimi kapamadan önce zihnimde karşılıklı sarf ettiğimiz cümleler dolaştı. Hayaller kurdum. Yalnızca bu anlar bile bana bir yıl yeterdi.

Gözlerimi evdeki hizmetlilerden birisinin kapıyı tıklatmasıyla açmıştım. Hava kararmıştı. Babam eve gelmişti ve beni uyandırmalarını istemişti. Bu gece evde misafir olduğunu söylemişlerdi fakat kim olduğunu sormamıştım. Misafir olması işime gelmişti çünkü bu babamla yapacağımız konuşmanın gecikmesi anlamına geliyordu.

Yatağımdan kalkarak üzerimdeki gömleği çıkardım ve siyah ince askıları olan mini elbisemi giydim. Kumaşı üzerime yapışan, pamuklu günlük bir elbiseydi. Akşam yemeği için şık ve sade olduğunu düşünüyordum. Kıyafet odamın içerisinden üzerimdeki elbiseye uygun topuk-

lu sandaletleri aldım ve onları da giydikten sonra saçımı üstten tarayıp hafif makyaj yaptım.

Ardından odamdan ayrılarak yavaş adımlarla aşağı indim. Salondan gelen ses kalp atışlarımı hızlandırırken onun burada olup olmadığını merak ettim. İçeriden Haldun amcanın sesi geliyordu. Bu Katrivaslarla bir akşam yemeği yiyeceğimizin göstergesiydi. Babamın onlar yanımızdayken çok üstüme gelmeyeceğini düşünüyordum.

“Hera,” dedi koltukta oturan babam beni fark ettiğinde. Ona tebesüm ederek salona girdim ve gözlerimi içeride gezdirdim. Buradaydı.

Bir günde iki kez onu görmek bana fazla gelirken babasına doğru dönerek selam verdim.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş buldum kızım,” diye mırıldandı bana cevap olarak ve tebesüm etti.

“Baba,” diye mırıldandım babamın yanındaki tekli koltuğa geçerken. Salonumuzda iki tekli koltuk ve iki tane üç kişilik geniş koltuk vardı. Geniş koltuklardan birine Atlas diğerine babası karşılıklı oturmuştu. Babam ve ben yan yana olan ikili koltuklara oturmuştuk.

“Ben biliyorum senin miyavlama sebebini,” dedi babam ona karşı olan tavrımı alttan almayarak. “Yine yedin haltları.”

“Hak etti,” dedim bir savunma yapmadan önce. Hayır, bu konuyu burada açmamalıydı.

“Bu kaçınıcı Hera?” dedi misafirlere aldırmadan. Artık onları birer misafir olarak görmüyor da olabilirdi. “Her seferinde arkayı toplamaktan bıktım. Her konuşanı böyle susturamazsın.”

“Sonra konuşalım mı bunu?” dedim hafif sesi yükseldiğinde.

“Hayır efendim şimdi konuşacağız.” Onun önünde azarlanıyor olmak bana rezil olmuşum hissi veriyordu. Fakat bu yalnızca Adas’la ilgili değildi. En nihayetinde ikisi de yabancıydı. Kalbimin Atlas’ı çok yakından tanıyor olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

“Son senem zaten,” diye mırıldandım. “Bir daha olmaz, susarlar bu sene.”

“Okulda kalırsan susarlar tabii,” dedi babam. Ne olduğunu anlayamayarak ona döndüğümde araya Atlas’ın babası girdi.

“Eğitimine bizim okulumuzda devam etmen için karar aldık Hera,” dedi Haldun amca. Gözlerim korkuyla açılırken bakışlarım Atlas’a döndü. Şaşırmış gibi gözüküyordu, bunu biliyor muydu? Bu yüzden mi bugün sorunun ne olduğunu öğrenmeye çalışmıştı?

“Benim okulumla ilgili bir sorunum yok,” dedim onlara karşı çıkarak. “İstemiyorum.”

“Ama okulunun seninle var!” Babamın sesi bana çok nadir yükseldi ve bu insanların yanındayken neredeyse hiç olmamıştı. Durumun kontrolünden çıkmaması için çabalarken Atlas’ın babasının kurduğu cümle beni daha da çıkmaza soktu.

“Katrivas Koleji bu sitenin en iyi okulu Hera, sorun ne? En başında da istememiştin.”

“Herhangi bir sorun yok,” diye mırıldandım. “Sadece arkadaşlarım var. Son senem, düzenim bozulsun istemiyorum.” Buradan toparlayamayacağımın farkındaydım. Atlas öylece bizi dinledi. Üzerinde sabah giydiklerinin aksine bir takım elbise vardı ve bedenine yapışmıştı. İş görüşmesinden gelmiş olmalıydı.

“O okula gideceksin Hera, konu kapandı.” Babam son sözünü söylediğinde bir kez daha ağızımı açamadım. Onu her gün görmenin, onunla aynı okul koridorlarında yürümenin bana iyi geleceğine inanmıyordum. Bunun beni ona daha fazla bağlayacağına inanıyordum ve işin aslı ben onunla bir ilişki yaşamaktan korkuyordum.

Çünkü ben Atlas’ın zihnimdeki haline âşıktım. Kendi kalbimde onu koyduğum yerde çok güzeldi. Yüzleşeceğim gerçeğin bundan farklı olmasından korkuyordum.

“Yemeğe geçelim,” dedi babam ona bir cevap vermediğimde. “Şu ihale işini de konuşuruz.” Bakışları üzerime kilitlendiğinde sorun istemediğini anlamıştım. Ona karşı mahcup hissettiğim birçok konu vardı ve şimdi burada, Katrivasların yanında onunla tartışmak istemiyordum.

“İzninle Melih amca,” dedi Atlas ayağa kalkarken. “Benim bu gece bir sözüm var.”

“Müsaade senin koçum,” dedi babam babacan bir tavırla. Atlas’ı se-verdi, ona güvenirdi. Bunu biliyordum.

“Ne işi bu?” dedi babası araya girerek. Atlas’ın bakışları babamdan Haldun amcaya döndüğünde alelade bir cevap verdi. Ve yine bana hiç bakmadı. Yine beni hiç görmedi. Görmek istemedi.

“Arkadaşlara sözüm var.”

“Hera’yı da götür işte,” dedi Haldun amca beklemediğim bir teklif sunarak. “Tanışmış olsun sizinkilerle. Hem okula geçiş yaptığında alış-ması kolay olur.”

“Ama,” araya girmeme izin vermeyen babam beni böldüğünde sus-tum.

“Bence de gitmelisin Hera.” Gözlerim Atlas’ın ve babamın üzerinde dolaştı. Bu hayal ettiğimden ve korktuklarımdan bile fazlasıydı.

“Üzerim uygun mu ki bekletmeyeyim boş yere?”

“Fark etmez,” dedi Atlas omuz silkerek. “Bir yemek altı üstü.”

Böyle dememen gerekiyordu. Topu sana atmıştım. Acelem var demen gerekiyordu.

“İyi eğlenceler o zaman size,” babamın cümlesinin ardından bera-ber hole doğru ilerlediğimizde ben önden Atlas arkamdan geliyordu. İçimdeki heyecana engel olmaya çalışırken karnımda bir ağrı hissettim. Midem kasılırken hizmedinin getirdiği ince ceketi akşam soğuk olması ihtimaline karşı elime aldım. Kapının önünden geçerken Atlas’ın kula-ğıma mırıldandığı cümle karnımdaki ağrının büyümesine neden oldu.

“Düş bakalım önüme babasına kedi, bana kaplan olan Hera.” Evden çıktığımızda bakışlarım hafifçe ona döndü. Atlas’la bir gece. Atlas’ın ar-kadaşlarıyla bir gece. Onun hayatına dahil olduğum bir gece.

Bütün bunlar karnımın ağrmasına ve gözlerimin acımasına sebep oluyordu.

“Üzerimi değiştireceğim önce,” dedi Atlas sabah sertçe kapısını çarp-

tığım o arabaya binerken. İçeriye yerleştığımızda ona doğru döndüm.

“Basit bir yemek değil miydi?”

Kaşlarını kaldırdı ve arabayı çalıştırdı. “Cık,” diye mırıldandı. “Bu akşam, sabah kızın birine davetiye verdiğimi iddia ettiğin o parti var küçük kaplan. Bakalım seni şikâyet ettiğim kız kimmiş?”

Göğsüm heyecanla sıkışırken olanları kavramaya çalışıyordum. Zannettiklerim bile içimde depresyon etkisi yaratırken onunla şehrin en büyük ve en çok konuşulan partisine gidiyor olmak karnıma bıçak giriyor hissiyle beni baş başa bırakıyordu.

Bu geceden ve ona karşı hissettiklerimden korktum. İlk kez Atlas bana baktı. Hâlâ beni gördüğüne inanamıyordum fakat artık beni tanıyordu. Ya da bu gece tanıyacaktı.

2

ÖĞRETİLMİŞ YALNIZLIK

Şimdi sen arkandaki kalabalığa aldanıyorsun.

*Biz ikimiz, o kalabalığın içinde yapayalnız kaldık,
kabullenmiyorsun.*

Gün geçtikçe eksiliyor yüreğin, fark etmiyorsun.

İnsana yalnızlık da öğretilir sevgilim, sen acıyı hiç tanıımıyorsun.

Kalbimin üzerinde hissettiğim bu ağırlığın ismi aşksa yaralı gün-
lerimde o yaraları saran duygunun ismi neydi? Sevgi bir yanı-
mı toparlarken diğer yanıma paramparça edecek kadar güçlüydü. Ve ben
yıllardır o sevgiye bağlıydım.

Bir insanı sevmek başka.

Bir insanı sevmeyi sevmek başka.

Atlas Katrivas öyle bir adam ki ben onu sevmeyi bile seviyorum.

Arabası sitenin sokaklarında hızla ilerlerken Atlas'ın eli arabanın ek-
ranına doğru uzandı. Ardından telefonu eline alarak bir çalma listesini
açtı ve tanımadığım bir ses aramıza girdi. Elim arabanın camına doğru
uzandığında Atlas'ın da camını açtığını ve kolunu açık olan cama yasla-
yarak sol eliyle ritim tuttuğunu gördüm. Sağ eliyle direksiyonu döndü-
rüyor ve arabayı kullanıyordu.

Bakışlarımı onun üzerinden çektiğimde bana bakmadığını biliyor-
dum. O beni hiçbir zaman detaylı incelemezdi. Benimle ilgilenmezdi.
Kendi dünyasında kendisine ait bir yaşam sürüyordu ve o dünyada bana
ait bir yer yoktu.

Evlerinin önüne geldiğimizde arabayı kapının önüne alelacele bırakmıştı. Kontağı kapatarak bana doğru döndü. “Üstümü değiştireceğim istersen yukarıya gel ya da arabada bekle, sen bilirsin.”

“Sıkılırım,” dedim kapıyı açarak ve ondan önce davranarak arabadan indim. Ardımdan o da kapısını açarak arabadan inmişti. Anahtar arabanın üzerindeydi çünkü kapının önünde onlarca koruma duruyordu. Daha önce hayatımızın tehlikeye girdiği olmamıştı fakat bu tedbirleri almaktan da geri durmuyorlardı. Ülke çapında biliniyor olmanın getirdiği eksiler vardı.

Evleri yapısal olarak bizim evimizle aynıydı. Sitede üç tane A Plus villa bulunuyordu ve bunlardan birisi bize diğeri Katrivaslara üçüncüsü ise Katrivasların okulunda olduğunu bildiğim bir çocuğun babasına aitti.

Evin içine girdiğimizde beni tanıdık hol karşıladı. “Gel,” dedi Atlas beni yönlendirerek. Evin içinde loş bir ışık vardı. Aydınlatmalar tam olarak çalışmıyordu. Evde hiç kimsenin olmadığını biliyordum çünkü Atlas yatılı çalışan sevmezdi. Asansör yerine evin içindeki merdivenleri kullanarak üst kata çıktık. Ardından Atlas kendisine ait olan odaya doğru yürüdü, bir şey söylemediği için ben de onun ardından ilerledim.

“Ne giyeceksin? Ben ortamda böyle saçma kalmayayım,” dedim bedenimi saran, siyah mini elbisemi işaret ederek.

“Gayet güzel gözüküyorsun,” dedi fakat gözleri üzerime değmemiştii.

“Aynen baktın şu an,” dediğimde beni umursamadan odanın içindeki kıyafet odasına açılan kapıya doğru ilerledi. O kıyafetlerine bakarken ben de yatağına oturdum. Yüzümde hafif bir makyaj vardı. O ortamda nasıl duracağımı bilmiyordum. Odanın içine beyaz ve gri renkleri hâkimdi. Ortada bulunan alçak, büyük yatağının başlığı beyazdı fakat dolapları koyu gri renkteydi. Uzun süredir burada yaşamadığını biliyordum. Yalnızca babasıyla çalışması gerektiği zamanlarda buraya gelirdi. Yine de bu evde bile en çok onun izi vardı çünkü Atlas istediğini yaptırtmayı bilen biriydi.

“Topu sana atmıştım,” dedim onunla daha fazla sohbet etmek isteyerek. “Neden bekleyemem demedin?”

Kulağıma gülüşü ulaştı. Onu tanıyor olmak, onun hayatına dahil olmak beni heyecanlandırırken aynı zamanda beni korkutuyordu çünkü kalbimde bu denli yücelttiğim birisinin gerçekliğiyle yüzleşmekten korkuyordum.

“Şu kızla yüzleşmek istedim,” dedi beklemediğim bir cevap vererek. “Onunla seviştiğimi iddia edecek kadar egosu yüksek olan hanımefendiyi tanımak istedim,” diye ekledi.

Kalbimdeki çiçeklerin solduğunu hissettim. Ben yanımdayken bile düşündüğü hiçbir şey bana ait değildi. Melisa’yı merak ediyordu. Belki de bu gece onunla benim sayemde tanışacaktı ve Melisa’nın istediği her şeyi eline vermiş olacaktım.

“Onunla konuşamazsın,” dedim karşı çıkarak. Kıyafet odasının kapısı hafifçe aralandı ve çıkarak bana baktı. Tişörtünün kenarlarını düzeltiyordu. Üzerinde beyaz, anlayamadığım bir amblem olan tişört ve siyah kot pantolonu vardı. Takım elbisesini çıkarmıştı. Saçlarını elleriyle öylesine düzeltmiş gibi gözüktüyordu. Bugün beni almaya gelirken de buna benzer bir kombin yapmıştı. Sol bileğinde asla çıkarmadığı saati, boynunda ise ince zincir kolyesi vardı.

“Neden?” diye mırıldandı üzerindeki parfümlerini almak için masaya doğru ilerlerken.

“O ahmak hakkımda ileri geri konuşma haddini buluyor çünkü Atlas,” dedim yatağından kalkarken. Bana sırtını döndüğünde parfümünü sıkarken şekillenen sırt kaslarına ve kolundaki dövmeyle baktım. Allah kahretsin ki çok güzel gözüktüyordu.

“Bunun beni ilgilendiren kısmı nedir?” Odaya yayılan parfüm kokusuna aldırmadan ona doğru ilerledim ve kolunu küçük ellerimle kavramaya çalışarak irkilmesine sebep oldum. Atlas’ı kendime doğru döndürdüğümde bakışları gözlerimdeydi. Okyanus mavisi gözlerini gördüm. Karnım kasıldı. İçimde bir yangın başladığını hissettim ve hislerimle savaştım. Geri durmamak için çabaladım.

“Ona tek adım atarsan bir daha susmaz biliyorsun,” dedim bunu yapma dercesine.

“Ne demiş olabilir ki hakkında?” dediğinde dudağını kıvrırmıştı. “Bu kadar abartma olayları Hera. Her gün, bu sitedeki herkes hakkımda bir şeyler konuşuyor. Baksana kızın birisi onunla yattığımı iddia etmiş, neyi dert ediyorsun bu kadar?”

“Öyle bir şey değil aptal,” dedim kolunu bırakırken. Beni anlamadı. Anlamasını da beklemiyordum zaten çünkü anlatmamıştım. Hiç kimseye anlatmadığım gibi ona da somut olarak hiçbir şey anlatmamıştım fakat bazen yazdığım günlüğü onun yerine koyar sabaha kadar yalnızca ona anlatırdım. Hiç duymazdı.

Ben geceleri odamda onun hayaletiyle savaşırdım, o bilmezdi.

“Nasıl bir şey?” dedi ve elindeki parfümü yerine bıraktı.

“Annem hakkında konuştu Atlas,” dedim bu işi uzatmamasını isteyerek. Kaşları çatıldı. Yüzündeki alaylı ifade yerini düz bir ifadeye bıraktı. “Herkes gibi o da beni annemin yaşadıklarıyla vurmaya çalıştı.”

“Ne söyledi?” dediğinde yaşananlara hâkim olup olmadığından emin değildim. Atlas bütün bu şehrin orta yerinde, her şeye sahipmiş gibi dururdu fakat herkesten en çok onun uzak olduğunu bir ben bilir, ben görürdüm.

“Ne önemi var ki? Söyledi bir şey. Önemli değil, umursadığımdan da değil. Sadece ben bugün ona izin versem yarın bir başkası daha da ileri gitmeye çalışacak.” Gözlerime hüüzün çökmüştü. Konu annem olduğunda kalbimin üzerindeki baskıdan kaçmak zor oluyordu.

Atlas’ın derin bir nefes aldığını işittim. Bakışları üzerimde dolaştı. “Gayet hoş gözüküyorsun,” dedi konuyu değiştirerek. Bilerek mi yapıyordu? “Kırmızı bir ruj bulursak ortama daha kolay uyum sağlamış olursun.”

“Yanımda makyaj malzemesi yok.” Yanımda çantam bile yok. Cebi-me attığım telefonum ve arabanda bıraktığım ceketim var.

“Hallederiz,” diye mırıldandı ve odanın çıkışına doğru ilerledi. Saat on bire gelmek üzereydi. Bu saatte makyaj malzemesini nereden bulacaktı?

O odadan ayrıldığında ardından ben de çıktım. Merdivenlere yönelmek yerine yanındaki odaya geçti. Onun ardından odaya girmedim fakat açık bıraktığı kapıdan başka birisine ait bir yatak odası olduğunu görebiliyordum. Birkaç dakika sonra kapıyı kapatarak odadan çıktığında hışımla merdivenlere ilerledi. Basamakları hızla indiğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Onun ardından ilerlemeye devam ettim ve evden çıktığında ben de ardından çıktım. Bana hiçbir şey söylemeden adımlarını yavaşlattı ve arabasına doğru ilerledi. Arabaya bindiğinde ben de tepki vermeden kapıyı açtım ve yan koltuktaki yerimi aldım. Bir eli arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Ardından torpidoya uzandı ve kapağını açarak elindeki cüzdanı bıraktı.

“Sarhoşken ne bok yediğin belli olmuyor değil mi?” dedim bir tahminde bulunarak.

Kaşlarını kaldırarak bana olumsuz anlamda bir cevap verdi. “Bu gece sarhoş olmam.”

“Neden?” dedim.

“Seni eve bırakacağım.” Yüzümde alaylı bir tebessüm oluştu.

“Çocuk değilim Atlas,” ismini direkt olarak ona kullanmak beni içten içe mutlu ediyordu.

“Ama bana emanetsin,” dediğinde bir cevap vermedim. Cebinden çıkardığı kırmızı ruju bana uzattığında kaşlarım çatıldı.

“Nereden buldun bunu?”

“Annemin,” diye mırıldandı arabayı çalıştırırken. “Sorun olmayacaksa kullan.”

“Olmaz,” diye mırıldandım. “Ama gerekli değil, sana kalsın.” Atlas’la tek ortak noktamız annemiz olabilirdi. Ne yaşadığına tam olarak hâkim değildim fakat onun da bir annesi olmadığını biliyordum. Yine de benden daha şanslıydı çünkü bir zamanlar annesini tanımıştı. Girdiği odanın annesine ait olduğunu anladığımda kaşlarım havalandı.

“Gerçekten gerek yok,” diye mırıldandım kolunu yasladığı kısmın altındaki boşluğa elimdeki ruju bırakırken. “Özel olmalı.”

“Özel kalsın isteseydim vermezdim Hera,” dedi araba sitenin tanıdık yollarında ilerlerken. “Sana yakışır,” diye mırıldandı göz ucuyla bana bakarak.

“Emin misin?” dediğimde sesli bir cevap vermeden başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı.

Önümdeki güneşliği indirerek aynasını açtım ve içeriyi aydınlatan ayna ışığıyla ruju dudaklarıma sürmeye çalıştım. Tekerleğin girdiği çukur elimin kaymasına sebep olurken ruj hafif taşıtı.

“Yavaş sürsene ya!” diye söylendim kendime engel olamayarak. Başını iki yana salladı.

“Islak mendil var mı?” diye mırıldandığımda bir cevap vermeden elini uzattı ve torpidoyu açarak içindeki ıslak mendil paketini görmemi sağladı. İçinden birkaç mendil alarak taşan ruju sildim ve tekrar sürmeye çalıştım fakat sallanan arabadan ötürü sürekli taşıyordum. Üçüncü deneyişimin ardından düzgün olduğunu umduğum bir şekilde sürdürdüğümde ıslak mendili yerine koyarak çöpü arabanın kapısındaki kısıma sıkıştırdım ve rujun kapağını kapattım.

Yol boyunca Atlas bir daha benimle konuşmamıştı. Onun evinin önüne arabayı park ettiğimizde bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Gözleri arabanın ışığının izin verdiği kadarıyla üzerimde gezindi. Ardından bir eli ensesine gitti ve ensesindeki saçını hafifçe karıştırdı.

“Bir sorun mu var?” diye mırıldandım tavrına anlam veremeyerek. Bana bir cevap vermedi, arabanın kapısını açarak indi. Onun ardından ben de indim. Ceketimi arabanın içinde bırakıp telefonumu yanıma aldım. Kapıyı kapattığımda Atlas arabanın kapılarını kilitleyerek yanıma doğru geldi. Birlikte evine doğru ilerlediğimizde göğüs kafesimde bir heyecan hissettim.

Atlas Katrivas ve ben bir gazete kâğıdında bile yan yana durmazdık.

Atlas Katrivas ve ben aynı sabahın akşamında yan yana onun evine doğru yürüyorduk.

Kalp atışlarım hızlanırken heyecanımı bastırmaya çalıştım. Bu gece kalabalığından nefret ettiğim o partilerden birine katılıyordum. Yıllar

sonra kendime yeni bir gece yaratacaktım ve bu gecede bir başıma kalmayacaktım. Alkole karşı dayanıklı bir bünyem yoktu. Odama gizlice soktuğum alkol şişelerini balkonumda bitirmeye kalkıştığım her gece birkaç bardağın ardından devrilirdim.

Kapısının önüne geldiğimizde belimde hissettiğim baskı gözlerimin Atlas'a dönmesine sebep oldu. İçimde hissettiğim karıncalanma heyecandan başka bir şey değildi. Elini kibarca belime koymuştu ve beni yönlendiriyordu. Kalbimin göğüs kafesimi parçalamak istercesine attığını hissediyordum.

Onunla hayal bile edemeyeceğim anlar yaşıyordum ve bir kere daha onu nasıl, neden sevdiğimi hatırlıyordum. Belime hafifçe elini bastırarak beni yönlendirdiğinde ses çıkartmadım. Evin arka bahçesine açılan kapıdan dışarıya çıktığımızda yüksek sesli müzik yüzümde bir gülümseme oluşmasına sebep oldu. Eğer her partiye Atlas'la katılıyorsa belki de partileri severdim. Yalnız olmak bana daha güvende hissettirdiği için evimde bir başıma takılmayı seviyordum fakat Atlas benim yalnızlığıma ortak olabilen tek yabancıydı.

"Sigaran var mı?" diye mırıldandım onunla birlikte, havuzun başında dans eden insanların arasından geçerken. "Odamda kalmış benimki."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı ve yüzünü hafifçe bana doğru döndü. Keşke böyle bir fotoğrafımız olmuş olsaydı, onu ve şu anları özlediğimde bakabilseydim.

"Sen sigara mı içiyorsun?"

"Neden şaşırdın bu kadar?" dedim insanların bize olan kaçamak bakışlarına aldırmamaya çalışarak.

"Babasının uslu kızı gibi duruyordun Hera," dediğinde yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu. Sen beni hiç gördün mü ki Atlas?

"Sen de dışarıdan bakınca babasının uslu oğlu gibi duruyorsun Katrivas," dedim mırıldanarak. Ve önümüzü göstererek ekledim. "Oturmayacak mıyız?" Bahçede yerlere atılmış puflar dörderli olarak gruplandırılmışlardı.

“Güzel saldırıyorsun,” dediğinde gülümsedim ve elinin belimden ayrılmasına sebep olarak puflardan birisine oturdum. Atlas yanımdaki siyah pufun üzerine oturduğunda bir boşluk hissiyle doldum. Belimdeki elinin gitmesi boşluğa düşer gibi hissettirmişti.

Yanımıza sabah konuştuğu isminin Rüzgâr olduğunu bildiğim çocuk elinde iki kokteyle gelerek oturduğunda Atlas’ın bakışları ona döndü.

“Sonunda kendi partinize teşrif edebildiniz efendim,” dedi Rüzgâr elindeki içkiyi önümüzdeki geniş sehpa bırakırken.

Atlas ona kısa bir cevap verdi. “İşle uğraşıyordum.”

“Haldun reis ne yapıyor?” dedi Rüzgâr konuyu değiştirerek ve bir cevap beklemeden bana dönüp elini uzattı. “Hoş geldin bu arada Hera.”

“Hoş buldum,” diye mırıldanarak uzattığı eli tuttum. Rüzgâr ve Atlas sohbet ederken yanlarına gelen Umut ve kız arkadaşı sessizleşmelerine neden oldu.

Onlar da puflara oturarak selam verdiklerinde Atlas önüne konulan içkiyi başıyla işaret ederek bana doğru döndü. “İçmek ister misin?”

“Alırım ben,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Gerek yok iç bunu,” diye mırıldandı Atlas ve önündeki bardağı benim önüme koydu. Ona cevap veremeden cebinden çıkardığı sigara paketininin içinden bir tane aldı.

Umut’un yanındaki kız bana doğru dönerek ismini söylediğinde ona tebessüm ederek elini sıktım. “Lina.”

“Hera,” dedim tebessüm ederek.

“Rüzgâr sabah bahsetti,” dediğinde Rüzgâr’a dönerek gözlerimi devirdim.

“Senin de ağzın baya sıkıymış.” Umut’u Atlas’tan dolayı biliyordum. Okulda üçünden de sık sık bahsedilirdi. Rüzgâr koyu siyah saçlara sahipti. Gözleri koyu kahveydi ve vücudu Atlas kadar yapılı olmasa da iyiydi.

“Hera’yı eve bırakıyordu dedim lan,” dedi Rüzgâr savunmaya geçerek. “Vallahi öyle söyledim.” Ona gözlerimi devirdim. Eğlenceli birine benziyordu. Lina uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, üzerine beyaz

mini bir elbise giymişti. Makyajı hafifti fakat elbisesinden ötürü oldukça dikkat çekici duruyordu. Bacak boyu bedenine göre uzun olduğu için elbise ona fazlasıyla yakışmıştı.

Gözlerim etrafta dolaştı. Tanıdığım tanımadığım bir sürü insan vardı fakat Melisa'yı ya da Gaye'yi görememiştim.

Müzik sesi gitgide daha da yükseliyordu. Bazıları bikinilerini giyip havuza girmişti. Saat gece yarısına geliyordu. Dans eden bedenlerde dolaştı gözlerim ve Ege'yi buldu. Irmak ve Ege de partideydi. Umut, Rüzgâr ve Lina sohbet ederken önümdeki bardaktan bir yudum aldım.

Karnımda bir ağrı hissettim. Bulunduğum konumu düşündüm. Atlas'ın yanında oturuyordum. Onun partisindeydim. Elimde centilmenlik yaparak bana uzattığı içkisi vardı. Gözlerim evinin bahçesinde dolaşıyordu. Onun arkadaşlarıyla tanışmıştım, onun hayatına bir noktada dahil olmuştum. Göğsümün ağırlığını hissettim. Heyecandan kaslarım geriliyordu.

"Bir sıkıntı mı var?" Kulağımda duyduğum fısıltı başımın sol tarafa dönmesine sebep olduğunda hafifçe irkilmiştim.

"Yok," diye mırıldandım Atlas'a. Beni buraya o ve babalarımız sürüklediği için sorumlu hissediyor olmalıydı.

Ardından gözlerim havuzun başındaki iki bedene takıldı. Göbek dekoltesiyle çapraz ilerleyen kumaşın sıkı sıkı kavradığı o beden içimdeki boşluğun tetiklenmesine sebep olurken gözlerimi yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Kaslarım hafifçe havalandı.

Atlas senin bir canavar olduğunu düşünüyor, dediğini hatırladım ve önümdeki içkiden birkaç yudum daha aldım. Melisa ve Gaye partiye katılmışlardı ve eşleri yoktu. Çünkü istekleri diğer okuldan birini bulmak ve bu partiler için her zaman davetiye sahibi olmaktı. Gözlerimi onlardan çekmedim. Beni fark etmelerini beklerken önümdeki kokteyli bitirmiştim.

Önüme uzatıldığını gördüğüm sigara dalını elime aldığım anda uzatmanın Atlas olduğunu biliyordum. Sehpanın üzerine bıraktığı çakmağı

elime alarak sigarayı ağzıma yerleştirdim ve sigarayı yakarak içime çektim. Melisa'nın bir noktada beni göreceğini biliyordum çünkü gözleri Atlas'ı arayacaktı.

Bakışlarımı ondan çekerek Atlas'a doğru döndürdüğümde o da bana doğru döndü. Rüzgâr, Lina ve Umut harareti bir şekilde sohbet edip içkilerini yudumlamaya devam ederken elindeki sigaraya bakarak mırıldandım.

"İçine ot sıkıştırmış olmandan korkmuyor değilim." Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştuğunda bana dönerek cevap verdi.

"Tereddüt etmeden içine çektin ama."

"Babama hesabını sen verirsin diye düşündüm."

"Kim bu kız?" dedi yeniden aynı konuya gelerek. "Burada mı şu an?"

"Söylemeyeceğim," dedim onunla inatlaşarak.

"Rüzgâr'a söylesem kiminle kavga ettiğini bulması şu ortamda üç saniyesini alır biliyorsun değil mi?"

"Neden söylemeyi denemiyorsun o zaman Katrivas?" Sigaranın dumanı aramıza girerken bana cevap verdi.

"Senden duymak istiyorum çünkü." Gözlerim bahçenin ışıktandırmasının izin verdiği kadar bakabildiğim gözlerine takıldı.

Okyanus mavisi gözler.

İçinde kaybolmaktan korktuğum okyanus mavisi gözler.

Arkada çalan müzik beni içerisinde bulunduğumuz durumdan soyutlarken ona dakikalar sonra cevap verdim.

"Ama benden öğrenemeyeceksin."

Başını sağa doğru eğip mırıldandı. "Öyle olsun."

"İçki almaya gidiyorum isteyen var mı?" Rüzgâr'a doğru dönerek mırıldandım.

"Tatlı bir şeyler lütfen." Başıyla beni onayladığında Lina araya girmişti.

"Ee sen hiç konuşmadın Hera, nasıl gidiyor?"

"Aynı," diye mırıldandım sigaramı içime çekerken. "Okul, son sene."

“Daha önce bizim okulun partisine gelmemiştin değil mi?” dediğinde Atlas beni izliyordu. Başımı hayır anlamında salladım ve göz ucuyla Atlas’a baktım. Gözlerini hafifçe kısmıştı. Elindeki sigaranın dumanını içine çekmeye devam ediyordu.

“Diğer okulda mısın sen?” dedi. Umut Bilgi Koleji’nden yani eski okulumdan bahsederek.

“Öyleydim,” dediğimde Lina şaşkınlıkla bana döndü. “Bizim okula mı geliyorsun? Ara sınıftan kimse alınmıyor diye biliyorum.”

“Oralar biraz karışık,” diye mırıldandığımda önüme bir bardak konulmuştu. Başımı kaldırdığımda bardağı Rüzgâr’ın bıraktığını gördüm. Yanında birkaç kişi daha vardı.

“Amına koyayım,” dedi Atlas beklemediğim bir şekilde yayıldığı yerde dikleşerek. “Bu kızı kim çağırdı?” Bakışlarım gözlerinin sabitlendiği yere döndüğünde benimle birlikte tüm arkadaş grubu havuzun yanındaki şezlongun üzerinde oturan tanıdık bedene döndü. Kaşlarım çatıldı. Baktıkları yerde Melisa oturuyordu.

“Ben çağırdım lan,” dedi Rüzgâr diğer gelen iki kişinin ardından ona yer kalmadığı için yere oturdu. Gelen kızı da erkeği de tanımıyordum fakat Atlaslarla tanıştıkları belli oluyordu. Eline şarap kadehi almıştı.

“Eskilerini çağırıyor muyuz kardeşim? Öyle bir kural mı var?” Kaşlarım çatıldı ve bakışlarım Atlas’a döndü. Melisa ile gerçekten birlikte olduğu bir dönem olmuş muydu?

“Siktir oradan,” dedi Atlas ayağıyla yerde oturan Rüzgâr’a hafifçe vurarak. “Taste sahibiyim ben ne eskisi ruh hastası bu kız.” Elini tişörtünün yakasına götürdü ve tişörtünü silkelerken yüzünü buruşturdu. “Bi düşmedi yakamdan.”

“Senin değil abiciğim,” dedi Umut araya girerek. “Soyadının yakasından, lütfen.” Atlas tek kaşını kaldırarak ona döndü. “Şu bedeni,” dedi eliyle kendisini göstererek “bir soyaddan ibaret sanabilir misin?”

İçimde aynı heyecan oluştu. Atlas Katrivas tam olarak bu adamdı. Arkadaşlarının yanında eğlenceli, kendi dünyasının başındaydı.

ÖLÜM PORTRESİ

Dışarıdaki soğuk, uzak görüntüsü onun çekim alanına girdiğinizde yok oluyordu fakat dışarıdan hiç kimsenin onun alanına girmesine izin vermeyen bir duruşu vardı.

Yıllardır bu grubun arasına giren tek yabancı belki de bendim. Bense onlara tam anlamıyla yabancı değildim, bu yüzden beni yadırgamamışlardı.

Melisa'ya karşı kurduğu cümleler içimin ferahlamasına sebep olurken göğüs kafesimde ona dair ayrı bir yer olduğunu bir kere daha gördüm.

“Bize eğlence çıktı,” dedi Umut da Atlas’a takılarak. Atlas bana bakıyordu bense onun bana baktığını fark edene kadar hâlâ Melisa’ya baktığımın farkında bile değildim.

“Çık...” dedi Atlas bana bakmaya devam ederken. “Çıkmadı, bana yaklaşırsa onu dövebilecek birini tanıyorum.” Kaşlarım çatıldı ve Atlas’a döndüm. Bana bakmaya devam ediyordu.

Bu gece bana hiç bakmadığı kadar bakmıştı. Okyanus mavisi gözleri üzerimde dolaşmıştı. Kalp atışlarımı bastırmak için çabalamıştım.

“Kimi tanıyorsun?” dedim bana laf ettiğini diğerlerine çaktırmamaya çalışarak.

“Hadi biraz eğlenelim ya,” dedi Lina Umut’un kolundan tutarak onu oturduğu yerden kaldırdı. Rüzgâr oturduğu yerden kısa bir an için Melisa’ya baktığında tekrardan Atlas’a dönerek gülümsedi.

“Sana kolay gelsin yiğidim ben de kaçıyorum.”

“Bekle sen,” dedi Atlas ona sert bir sesle. “Sıçacağım senin ağzına.”

Rüzgâr kalktığında Umutlarla oturan çocuk da kalktı. “Biz de havuza gireceğiz.” Atlas onlara dönüp bir cevap vermediğinde tebessüm etti. Kendi alanında olmayan herkese böyle soğuk ve dışarıdandı. Bazen benden bile daha yalnız olduğunu hissediyordum fakat sonra kabulleniyordum.

Ben kimsesizdim. O ise yalnızdı.

Kendi arkadaş çevresiyleydi. Onun duvarları sevdiklerini dışarıda bırakmıyordu. Benimse sevdiğim, sevebileceğim hiç kimsem yoktu.

Bir o vardı işte.

Atlas.

Okyanus gözlü adam.

Elindeki sigarayı masadaki küllükte söndürerek ayağa kalktığında ona baktım. "Nereye?" dedim bir anlık dalgınlıkla.

"Benim partim ya eğleneceğim biraz, izin veriyorsan?"

"Çok komik," diye mırıldandım gözlerimi devirirken. Bana aldırmadan arkasını döndüğünde sırtını izledim. Saçları uzamıştı ve hafif sırtına dökülüyordu. Üzerine dar olan tişört hareket ettikçe sırt kaslarının belli olmasına sebep oluyordu. Düzenli olarak spor yaptığını biliyordum. Motor kullandığını söylüyorlardı fakat onu hiç motora binerken görmemiştim. Babası bilmiyordu ya da hoşlanmıyor olmalıydı.

Atlas kalabalığın arasında kaybolduğunda ben de masadaki içkiyi elime alarak ayağa kalktım. Mini barın kurulduğu kısma doğru ilerlerken etrafı inceliyordum. Bizim okuldan pek çok insan vardı ve beni görenlerin şaşırıldığını biliyordum. Bir fısıltı şeklinde partiye Atlas'la katıldığım yayılmış olmalıydı.

Bu kalabalığın sebebini biliyordum. İçindeki sesi susturmak için kendisini kalabalığın içerisine atardı insan. Sesi yükseltirdi çünkü zihnindeki duymak istemezdi. Göğsünün içindekileri alkolle uyuşturmaya çalışırdı.

Çokça kez denedim. Alkol yalnızca zihnini uyuşturuyordu, göğsünü değil. Oradaki acı, o belirsiz halinde bile seninle oluyor. Gözlerini kapattığın gecenin sabahında çok daha büyük bir sızıyla uyanıyorsun. Yine de elimden bırakamıyorum çünkü benim kalbimle birlikte zihnim de bana kötü anılar fısıldıyor. İkisiyle aynı anda baş başa kalırsam delirmişim gibi hissediyorum.

Elimdeki alkolle birlikte bir köşeye geçmiş havuzda yüzenleri, puf-ların üzerinde sevişenleri ve dans edenleri izliyordum. Gözlerim Atlas'ı aradı fakat bulamadı. Kalabalığın içinde kaybolmuştu.

"Hera?" Ege'nin sesini duyduğumda elimdeki içkiden birkaç yudum daha aldım. Atlas'ın partilerine yalnızca son sınıflar katılabiliyordu

çünkü Atlas reşit olmayanların onun partilerinde alkol kullanmasını istemiyordu. Diğerleri bu duruma ses çıkarmıyordu. Çünkü Atlas'ın keskin çizgilerini hiç kimse aşmak istemezdi.

"Efendim," dedim Ege'ye dönerek.

"Gelmişsin."

"Öyle olmak zorunda kaldı," diye mırıldandığımda elindeki kokteylden birkaç yudum aldı.

"Okul değiştiriyormuşsun," dedi kaşlarını kaldırarak. Haber bu kadar çabuk mu yayılmıştı?

"Kesin değil daha."

"Baban naklini aldırılmış bile," dediğinde kaşlarımı çattım. Bunun önüne geçebileceğime inanıyordum fakat son kalem de yıkılmış gibi gözüktüyordu.

"Üzüldüm," diye mırıldandığında ona döndüm.

"Sıkıntı yok ya," dedim derin bir nefes alarak. "Zaten son senem. Ayrıca cezaya bak Melisa'nın hayallerini ceza diye kitlediler bana."

Sesli bir kahkaha attı. "Atlas'la gelmişsin partiye öyle duydum," dedi ardından. Bunun yayılacağını biliyordum.

"Adas seni bir canavar olarak görüyor," dedim Melisa'nın taklidini yaparak. "Bulaşmadı bana hiç, nerede o?"

"İçeriye girdi," dedi alelade bir şekilde.

Kaşlarım çatıldı. Neden evin içindeydi? "Atlas'ı gördün mü?" diye sordum.

"Görmedim, arkadaşlarıyladır herhalde."

"Neyse görüşürüz Ege," diye mırıldandım elimi koluna koyarak. Kavganın Melisa ile yaşandığını öğrenip onunla konuşuyor olabilir miydi?

Gözlerim bahçede dolaştı, Atlas'ı aradı fakat bulamadı. İnsanların arasından geçerken elimdeki içkiyi masalardan birine bıraktım. Bahçeye açılan kapıdan geçerken içerideki koltuklarda sevişen birkaç beden gördüm fakat hiç birisi Atlas'a ait değildi.

Merdivenlere yönelerek yukarıya doğru çıktım. Üst katta birden fazla oda olduğunu biliyordum. Eve daha önce gelmemiştim fakat burada belirli tarzda villalar vardı ve hepsi aynı düzenle inşa edilmişti.

Merdivenleri çıktığımda karşıma çıkan ilk odanın kapısını tıklatarak girdim fakat içeride hiç kimse yoktu. Atlas'ın spor ekipmanları dışında oturabilecek bir alan da bulunmuyordu.

Melisa ile konuşsaydı bile ona herhangi bir şey söylemeye hakkım olmadığını biliyordum. Yine de kendimi korumak için bu kadar uğraşırken onun bile isteye buna bir dur demesi kalbimin sıkışmasına sebep oluyordu.

Odalara teker teker girdiğimde hepsinin boş olduğunu gördüm. Fakat hiçbir Atlas'ın odası değildi. Sosyal medyada yaptığı paylaşımlarından biliyordum, odası siyah renklerinde döşenmişti ve balkonu vardı. Umut, Atlas'ın evine geldiğinde mutlaka komik anlarını çeker ve eğlendiklerini belli eden gönderiler atardı.

Son odanın kapısını açtığımda aradığım odayı bulmuştum fakat orası da bomboştu. Kalbim büyük bir boşluğun içerisine düştüğünde harekederim yavaşladı. Başımın hafif uyuştüğünü hissediyordum fakat tam anlamıyla sarhoş sayılmazdım.

Kapıyı kapatarak balkona doğru ilerlediğimde boş olan balkona geçerek yere oturdum, sırtımı balkonun duvarına yasladım ve aşağı baktım. Bahçede insanlar dans etmeye devam ediyordu ve müzik sesi balkona kadar geliyordu. Gözlerim bahçede Atlas'ı aradı fakat bulamadı. Melisa'yı aradı fakat bulamadı. Gözlerimin yanmaya başladığını hissettiğimde kendime kızdım. Fakat gözyaşımın süzülmesine engel olamadım.

Ona kızmıyordum, kendi hayatını yaşıyordu. Benim ne hissettiğimden ne yaşadığımdan bihaberdi. Ya da belki de ona kızsam bile bundan hiçbir zaman haberi olmayacağını biliyordum ve bunu bilmek ona karşı hissettiklerimi yutmama sebep oluyordu.

Atlas'tan tam olarak bu yüzden kaçıyordum. Hiçbir zaman beni sevmeyecekti. Hiçbir zaman bana, ona baktığım gibi bakmayacaktı ve yan yana olmak benim kalbimi kırmaktan öteye gitmeyecekti.

Sevgimi görmediği için düşüncesizce yaptığı tek hareket benim günlerce bu karanlığın içinde, aşağıdaki seslerden uzaklaşarak kendi içime dönmeme sebep olacaktı fakat o yanımda olmayacaktı.

Kalbime ektiğim çiçekler soluyordu, güneşim silikleşiyordu. Ona tutunuyordum.

“Kedi olmuşsun yine,” duyduğum ses iki elimin gözlerime uzanmasına sebep olurken geç kalmıştım. Kaşlarım çatıldı. Kalbimin üzerindeki acıya su serpildiğini hissettim. İçimdeki çiçekler yüzünü yeniden güneşe döndü.

Atlas Katrivas elindeki bira şişesiyle yanıma oturdu.

“Neredeydin?” dedim burnumu çekerken. Elindeki biradan birkaç yudum aldı.

“Eğleniyordum.” Kiminle, nerede, nasıl eğleniyordun?

“Melisa sana tam olarak ne söyledi?” dediğinde ıslak kirpiklerime aldırmadan gözlerimi ona doğru çevirdim.

“Hani benden öğrenecektin?” dedim ona cevap vermeyerek.

“Senden öğrendim zaten küçük kaplan,” dedi bana yeniden kendi istediği şekilde seslenerek. “Bakışlarından anladım.” Elindeki bira şişesine uzanarak onun içtiği şeyi ağzıma götürdüğümde eli elime uzandı ve şişeyi geri aldı.

“Fazla karıştırdın kusacaksın.” Omuz silkтім. Farklı türde alkollerini art arda içmek mide bulandırırđı, haklıydı.

“Hani içmeyecektin sen?” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Siktir,” dedi bunu yeni hatırlamış gibi. “Şoförünü arasak ayıp mı olur?”

“Bilmem,” dedim omuz silkerek. Aklından çıkmış olmalıydım.

“Burada kalırsın,” dedi daha çok heyecanlanmama sebep olarak. Kirpiklerimdeki yaşlar kurumamıştı ama o beni hem ağlatıp hem gülmsetebiliyordu. “Ben açıklarım babana.”

“Fark etmez,” dedim derin bir nefes alarak.

“Konuştun mu Melisa’yla?” dedim merak ettiğim konuya dönerek. Başını olumlu anlamda salladığında bira şişesini elinden alarak birkaç yudum daha aldım.

“Anladım,” diye mırıldandığımda elimdeki şişeyi tekrar aldı ve kendisi içti. Atlas’la birlikte odasının balkonundaydık. Onunla aynı şişeden içki içiyordum. Fakat ona bir o kadar da uzaktım. Yarın yine eski mesafemize dönecektik.

“Ne söylediğimi sormayacak mısın Hera?”

“Cık,” dedim başımı iki yana sallayarak. *Söylediklerinin kalbimi paramparça etmesinden korkuyorum.*

“Sen niye buradasın?” dedi konuyu değiştirerek. İkimizin de kafası hafiften bulanıktı ve bu konudan konuya atlamamıza sebep oluyordu. “Kimse çıkmaz üst kata. En sarhoş adam bile bu odalara girmemesi gerektiğini bilir.”

Kahkaha attım. “Çünkü sen Atlas Katrivas’sın,” dedim bu bir suçmuş gibi. “Oradan hayat ne kadar güzeldir şimdi,” diye mırıldandım ve ardından ekledim. “Atlas Katrivas olmak.” Elimle havada tabela çizer gibi yaptığımda beni izliyordu.

“Ne varmış Atlas Katrivas olmakta?” dediğinde omuz silktim.

“Bilmem ki?” dedim derin bir nefes alarak. “Ben hiç sen olmadım. Ama çok iyi hissettiriyor olmalı.”

“Ne?” dedi açıklamamı isteyerek.

“Bir tahtın üzerinde gibisin,” diye mırıldandım. Sarhoş olmak fazla konuşmama sebep oluyordu. Bu gece ilk kez odamdaki hayaletiyle değil, onunla konuşuyordum. “Oradan insanları izliyorsun. Daha yirmi yaşındasın ama koca bir şehri yönetiyor gibisin. İnsanlar seni istiyor. Arkadaşın olmayı, sevgilin olmayı, çevrene dahil olmayı ama sen...” Derin bir nefes aldım.

“Ama sen o kadar mükemmel bir hayat yaşıyorsun ki o insanlara dönüp bakmıyorsun bile. Kendi arkadaş çevrenden başını kaldırmıyorsun. Seviyeceğin kadınları bile hayatına bir süre dahil etmek zorundasın. Sırf fiziği güzel diye bir kadını yatağına almıyorsun. Buna ihtiyaç duymuyorsun. Sensin işte. Atlas,” dedim ismi ağzımdan bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Öyle mi duruyor dışarıdan?” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Kimsesizim edebiyatı mı yapacaksın bana?” dedim midem bulanmaya başladığında. Hafifçe güldüm. Belki bu onun kalbini kırmıştı fakat şu an bunu düşünebilecek durumda değildim. Başımın döndüğünü hissediyordum.

“Benimle aynı noktadasın Hera,” dedi derin bir nefes alarak. “Sen de tam olarak aynı yerdesin fakat sen insan seçmeden herkesi itiyorsun. Bu benim sorunum mu?”

“Kimi seçeceksin ki Katrivas?” dedim ona karşı çıkmayarak. “Hepsi aynı etten kemikten oluşuyor. Gün sonunda her dost ihanet eder, herkes çıkarlarına bakar, her insan gider.”

“Senin insanlarla aranda olan güven probleminin sebebi ben değilim,” dediğinde kalbimin kırıldığını hissettim.

“Melisa’ya ne dedin?” dedim daha da dibe batmak isteyerek.

“Bir daha senin ya da benim hakkımda konuşamayacağı bir şey,” diye fısıldadığında ona doğru döndüm. Bahçedeki cılız ışıktan balkona yansıdığı kadarıyla gözlerini görebiliyordum. Yüzünü inceledim. Bana bakmaya devam etti.

“Ve kimsesiz değilim Hera,” dedi mırıldanır gibi. “Sen de olma.”

“Bu böyle yok edebileceğim bir şey değil,” diye mırıldandım ona bakmaya devam ederken. “Bu içimdeki yalnızlık cümlelerinle söküp alabileceğin bir şey değil.”

Yalan söyledim.

Benim yalnızlığımın üzerini bir tek senin kelimelerinin varlığı örtebilir, sakladım.

“Yalnızlığı hisset Hera,” dedi eli saçıma giderken. “Ama sakın bu kalabalığın içinde kimsesiz kalma.”

Sanki o kalabalığı ve yalnızlığı tanıyordu. Sanki o kalabalığın içinde bir kere kimsesiz kalmıştı ve şimdi kimsesizlikten kaçıyordu.

“İnsana yalnızlık da öğretilir Katrivas,” dedim ona karşı çıkarak. “Bana yalnızlık böyle öğretildi. Bu soğuk odada bir başıma savaşıırken kimsesiz kaldığımı fark edemeyecek kadar uzun süredir yapayalnızdım.”

BÜŞRA NUR

“O kadar uzun süredir bu fanusun içindesin ki boğulmak üzere olduğunu göremiyorsun.”

“Belki de buraya ait olmadığım içindir,” diye mırıldandım. “Annem ve ben başka bir dünyaya ait olduğumuz içindir.”

“Başka bir dünya yok Hera,” dedi derin bir nefes alarak. “Hepimiz aynı cehennemde nefes alıyoruz.”

“Boş versene,” diye mırıldandım ve oturduğum yerde kayarak balkonun zeminine uzandım. “Yarın yeniden iki yabancı olacağız. Birbirimizden bihaber olacağız.”

“Nasıl bu kadar dramatikleştirebiliyorsun her şeyi?” dedi Atlas kalbimi paramparça ederek. “Sen benimle tanışmak mı istiyordun? Benimle arkadaş mı olmak istiyordun? Bunun için hiçbir adım atmadın. Biz hiçbir zaman iki yabancı değildik Hera,” elindeki şişe bitmiş olmalıydı.

“Boş ver işte,” diye mırıldandım açıklayacak gücü kendimde bulamarak.

“Seni anlamak zor,” diye mırıldandı. “Yine de konuşacak birine ihtiyacın olursa buradayım.”

“Bu gecelik,” diye mırıldandım ona laf atarak. Kulağıma hafif gülüşü ulaştı.

“O kadar da emin olma,” diye mırıldandı. “Yarın okulda görüşürüz küçük kaplan.”

3

DERİN SULAR

*Ve ben artık saklanamıyorum.
İçimdeki histen kaçamıyorum.
Derin sulara yüzüyorum.
Tut ellerimi boğulmaktan çok korkuyorum.*

Hiçbir nefret ya da sevgi hiç kimse olman kadar acıtamaz canını. Ya da bazen hiç kimse olmak gerekir çünkü nefreti sahip lenemez göğsün. Bir hastalık gibi yayılır damarlarına acı. Kaçsan kaçamazsın, kabullensen bir yanın sana hep kırgın kalır bilirsin.

Şimdi kırgın yanlarımı bir araya topluyorum. İçimdeki yalnızlığın bana hissettirdiklerinden kaçmaya çalışırken odamda bir yabancının hayaletiyle savaşıyorum. Göğsümü ezip geçen sevgiye tutunuyorum. Bir insan nasıl sevilir anlamaya çalışıyorum.

Atlas'la dakikalarca balkonda oturmuştuk. Gözlerim kapanmaya başladığında beni dürterek uyandırmıştı. "Hera," diye mırıldandı ayağa kalkmam için kolumu hafifçe kavrayarak.

"Hım."

"Gel de sana yatacak yer ayarlayalım," dediğinde gözlerimi araladım.

"Eve gitsem?" dedim uykulu halime aldırmadan ondan destek alarak ayağa kalktım.

"Kim görecek seni?" Göz çevresi kızarmıştı. Müzik sesi artık yoktu. Parti dağılmış olmalıydı. Göz çevresinin kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Taksi?" dediğimde gözlerini kıstı. "Babamla sorun yaşarsın."

"Ben babana söyledim gelmeyeceğini," dedi biz içeriye girerken.

“Kızmadı mı?”

“Yok, arkadaşlarla sabaha kadar oturacağımızı söyledim. Sabah okula gidecekmışız ama.”

“Siktir,” diye mırıldandım. “Saat kaç oldu? Bombok biri oluyorum uykusuz kaldığımda.”

“Uyandırırım ben seni,” diye mırıldandı Atlas balkonun kapısını kapatırken. Odanın içerisi onun gibi kokuyordu. Parfümünün kokusu odaya yayılmıştı.

“Kıyafetim yok,” dediğimde dolabına doğru ilerledi. Bense yatağına oturarak ayağımdaki topuklu sandaletleri çıkardım. Kıyafet odasına girerek siyah bir tişört ve aynı renkte şort çıkarıp geldiğinde gözlerimi kısıtım. Başım hem ağrıyor hem dönüyordu. Karıştırdığım alkolün bedelini ödüyordum.

“Bunları dene istersen.” Başımla onu onayladım. “Kıyafet odasındayım ben,” diye eklediğinde cevap vermedim. Çıktığı odaya geri geldiğinde üzerimdeki elbiseyi ve sutyenimi çıkardım. Ne yaşandığını tam olarak kavrayamıyordum fakat ellerimin arasında duran siyah tişört Atlas’a aitti. Onun dünyasında, onunla bir gün, bir gece.

Zihnimde balkonda konuştuğumuz cümleler dönüp durdu. Yalan söylüyordu. Evet ben de onunla hiç konuşmamıştım ama konuşsaydım da bir şey değişmezdi. Beni bir anda sahiplenmezdi. Beni arkadaşlarının arasına almazdı. Şimdi bunu yapmasının sebebi bir bakıma zorunda kalıyor olmasıydı.

Üzerime tişörtünü giydiğimde şortunu da bacaklarımdan geçirdim ve belime oturmayan şortunun bana olması için iplerini sıkmaya çalıştım fakat başaramadım.

“Atlas,” dedim buraya gelmesini isteyerek.

“Müsait misin geleyim mi?” diye seslendiğinde onu onayladım.

“Gel,” harfler ağzımda yuvarlanıyordu. Kapıyı açarak içeriye girdiğinde üzerimde tişörtü vardı. Altımdaki şortu çekebildiğim kadar yuvarı çekmiştim, kafam karışmış bir halde elimdeki iplere bakıyordum.

“Olmuyor bu bana,” dedim ne yaptığımı bilemeyerek. “Ne kadar kocamansın sen?” Kaşlarını kaldırarak bana baktığında yüzünde

gülmemek için zor durduğunu fark ettiğim bir ifade vardı. Dudaklarını birbirine bastırarak bana doğru ilerledi.

“Ver bakayım,” dedi tuttuğum şortun iplerini eline alarak. Şortun düşmemesi için kumaşın yanlarından tutarak yukarı çekmeye devam ettim. İpleri birbirine geçirerek sıkıca bağladığında mırıldandım.

“Tamam,” daha fazla sıkarsa boş midem sırtıma yapışacaktı. Uyarımın ardından ipleri birbirine geçirerek bağladı.

“Tamam mı?” dediğinde başımı olumlu anlamda salladım ve ilerleyip kendimi yatağına bıraktım.

“Makyajım yatağını mahvedecek,” dedim boğuk sesimle.

“Sorun yok,” diye mırıldandı ve arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. “Üç dört saatin var, uyu. Sabah kaldıracam.” Kapıyı açtığı anda içime dolan isteğe engel olamayarak mırıldandım.

“Atlas?”

“Efendim?” Kapının kolundaki elini çekmeden yavaşça bana doğru baktığında ona baktım.

“İyi uykular.” Derin bir nefes aldı.

“İyi uykular Hera,” dedi bana bu gece yaşamak için başka bir sebep vererek. Gözlerimi onun sesinin ardından kapadım. Burnuma dolan parfüm kokusunu içime çektim, yastığında uyuyakaldım. Ve bu yıllardır gerçekten dinlendiğimi hissettiğim tek geceydi.

Bir insanla zihninizde konuşmak demek odanızda onun hayaletiyle savaşmak demektir. Ve böyle bir savaşı kazanamazdınız çünkü aslında karşınızda hiç kimse yoktur bilirsiniz. Yine de savaşmaya devam edersiniz. Konuşursunuz, duyacakmış gibi anlatırsınız. Sustuğunuzda göğsünüze oturan yumrudan, yutkunamama hissinden kaçarsınız.

Ve aslında savaştığınız kişi yine aynadaki yansımanızdır. Çünkü konuştuğunuz bir özne değil, hislerinizdir. İnsanın kendisiyle olan savaşı böyle başlar. İnsanın, insanlıkla olan savaşı böyle biter.

Gözlerimi aralamama sebep olan Atlas'ın sesi ya da varlığı değildi. Odaya sızan güneş ışığı saatin altı olmasına rağmen gözlerimin açılmasına sebep olmuştu ve ben yarım saattir odada bekliyordum. Üzerimde ona ait bir şort ve tişört vardı. Dün gece yaşananlar geceleri kurduğum hayallerden bir parça gibiydi. Üzerimdeki kıyafetlere aldırmandan odanın içinde telefonumu aradım fakat bulamadım. Balkonda, kıyafet odasında ya da odanın hiçbir köşesinde telefonum yoktu.

Kapıyı aralayarak yavaş adımlarla aşağıya doğru indiğimde Atlas'ın salonda uyuduğunu gördüm. Evde onlarca oda vardı, neden diğer odalardan birinde uyumayı tercih etmemişti? Evde bizden başka birisi olup olmadığını bilmiyordum. Beyaz kanepenin üzerine yüzüstü uzanmıştı. Elinin altına aldığı küçük yastığa yüzü gömülüyordu. Kahverengi saçları güneş ışığıyla parlıyordu ve omuzlarındaki küçük dövmeleler ortaya çıkıyordu. Altında şort vardı. Odadan çıkarken giydiği tişörtü odanın içinde bir yere bırakmıştı.

Evin içi darmadağındı. Yerde alkol şişeleri vardı. Salondaki klima çalışıyordu ve Atlas'ın üzerinde herhangi bir örtü bulunmuyordu. Etraftaki çöplerin arasında klimanın kumandasını aramaya başladım. Atlas'ın uyanmaması için yavaş hareket etmeye çalışıyordum.

Kumandayı elime aldığımda salona yayılan alarm sesi sıçramama sebep olurken Atlas'ın mırıltısını duydum. "Sikeyim!" Bedenimi alarma doğru döndürürken gözlerim Atlas'ın uykulu gözleriyle kesişti. Gözünün içi hâlâ hafif kırmızıydı. Okyanus mavisi gözleri kumral teninin üzerinde parlıyordu. Kısık gözleri ne yaptığımı anlamak istercesine beni inceliyordu.

"Üşüme diye," dedim başımla klimayı göstererek. "Kapatacaktım." Bir şey söylemeden gözlerini kapattı ve bir süre bekledi. Ardından gözlerini yeniden araladı.

"Günaydın," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Saat sabahın altı buçuğu," dedi yattığı yerde kollarını açıp bedenini gererken. Belirginleşen kasları gözlerimi kaçırmama sebep oldu. "Ne günaydını amına koyayım?"

“Sözde sen kaldıracaktım beni,” dedim ettiği küfre aldırmadan. “Gözünü açamıyorsun daha.”

“Geleceğim şimdi kendime,” diye mırıldandı uykulu sesiyle. Ayağa kalktı ve kanepelerden birinin üzerine fırlattığı tişörtünü eline alarak üzerine geçirdi.

“Neden salonda yattın?” diye sordum merakıma yenik düşerek. Yarım saat önce uyandığım için oldukça ayık hissediyordum.

“Diğer odalarda üzerinde yatabileceğim bir şey yok,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Nasıl?”

“Bu evi o piçlerden nasıl koruyorum sanıyorsun,” diye mırıldandı eline aldığı telefonla mutfığa doğru ilerlerken.

“Eve yatak koymayarak mı?” dedim tek kaşımı kaldırarak onu takip ederken. Başını olumlu anlamda salladı.

“Aynen öyle.”

“Bayıldım,” diye mırıldandım. “Dâhice.”

Kendisine su doldururken ekledim. “Kusura bakma yatağından ettim seni de.”

“Asıl sen kusura bakma,” dedi omuz silkerek. “Evine bırakmam gerekiyordu seni.”

“Sorun değil ama telefonum yok,” dediğimde başıyla salonu işaret etti.

“Sehpanın üzerinde. Balkonda unutmuşsun.” Suyu içip bardağı tezgâha bıraktığında salona geri döndük ve sehpanın üzerinden telefonumu aldım.

“O zaman beni eve bırakırsın olur mu?” diye mırıldandığımda telefonunu almıştı.

“Beş dakika oyalan duş alıp üstümü değiştireyim. Gidip gelirim okula geç kalırım.”

“Olur,” dediğimde telefonuna bakmaya devam ederek merdivenlere doğru ilerledi. O yukarıya çıkarken ben de kalktığı koltuğa oturdum. Gözlerim üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı. Saçlarım berbat bir haldeydi. Muhtemelen kırmızı rujum yüzüme dağılmıştı ve gözlerim akmıştı.

Dün gece yaşananları hatırladığımda elimi başıma koyarak gözlerimi kapattım. Şortumun iplerini Atlas sıkmişti ve ben bana dokunuşunu tam olarak hatırlayamayacak kadar sarhoştum. Bu durum midemin kısılmasına sebep olurken kendi içimde kendime kızdım. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Bugün Katrivas Koleji'nde ilk günüm olacaktı. Oradaki ortama nasıl alışacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. İnsanlarla iletişim problemim olmazdı fakat soğuk tavrıma alışmaları zaman alırdı. Bu bir miktar gerilmeme sebep oluyordu.

Atlas birkaç dakika sonra okul formasıyla aşağıya indiğinde gerçekten de söylediği gibi beş dakikada hazırlanmış olmasına şaşırmıştım. Saçları nemliydi. Muhtemelen yalnızca havluyla kurulamıştı.

"Gidelim," dediğinde ayağa kalkarak onu takip ettim. Telefonunda bir numara tuşlayarak kulağına götürdüğünde onu takip ediyordum.

"Eve girebilirsiniz," diye mırıldandığında telefonun açıldığını anlamıştım. Yüzümüze gelen güneş gözlerimin kısılmasına sebep oluyordu.

"Evet dört gibi evde olurum. O saate kadar bitirilsin." Temizlik şirketiyle konuştuğunu anladığımda onu dinlemeyi bıraktım. O da telefonu ardından kapatmıştı Range Rover'ının kapılarını açtığında üzerimdeki kıyafetlerle beni hiç kimsenin görmemesi adına hızlıca arabaya bindim. Ayağıma Atlas'ın evinde bulduğum terliklerden birisini geçirmiştim ve kıyafetlerimi Atlas'ın odasında unutmuştum. Muhtemelen dışarıdan berbat gözüküyordum.

Şu ana kadar bunu umursamamıştım fakat Atlas'ın sabahtan beri beni böyle görüyor olduğu gerçeği aklıma geldiğinde kendi içimde gerildim.

Atlas kolunu yasladığı kısmı kaldırarak içinden güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. Üzerinde beyaz okul gömleği, altında klasik siyah dar okul pantolonu vardı ve hem pantolonunda hem gömleğinde okulun logosu bulunuyordu.

Kızlar için etek, şort etek ya da pantolon seçeneklerinin olduğunu biliyordum. Muhtemelen babam hepsini hazırlatmıştı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım Atlas’a veda ediyor gibi hissederek. Bir rüyadan uyanıyor gibi hissediyordum. Arabayı çalıştırırken mırıldandı.

“Ne için?”

“Dün gece, Melisa, yatak,” dedim art arda sıralayarak. Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu.

“Hiçbiri önemli değil de Hera,” dedi bakışlarını bana doğru çevirdi ve yolun sağına baktı. “Ama kıyafetlerimi getirirsen sevinirim.” Yüzüne baktığımda oldukça ciddi olduğunu fark ettim.

“Yo,” dedim gülererek. Canım onunla uğraşmak istemişti. “Getirmeyeceğim, benim oldular.”

“Beline otursun diye şortun ipini beş kere dolamam gerekti kızım,” diye çıkıştı. “Nasıl senin oldular? Bak dün de beyaz keten gömleğimi yürüttün tık yok.”

“Satacağım,” dedim sırtarak.

“Ne?”

Omuz silktim. “Baya satacağım giyilmiş Atlas Katrivas gömleği nereden baksan taliplisi var. En az yüz dolar eder.”

“Cık,” dedi evimizin olduğu sokağa girerken. “Ucuza verdin beni.”

Beni öldürseler seni ya da sana ait olan bir şeyi vermem.

“Aman be,” dedim ona takılmayı bırakarak. “Getiririz kıyafetlerini.”

Evin önünde durduğumuzda ona doğru döndüm. “Görüşürüz.”

“Neden veda ediyorsun?” dedi Atlas beklemediğim bir tavırla. “Koş, hazırlan gel.”

“Ne?”

“Ben bırakacağım seni, emir büyük yerden.”

“Nereden?” dedim bir anlık gafletle.

“Baban sabah okula seninle gelir dedi. Ben de olur dedim.”

“Ben hızlı hazırlanamam ama senin gibi,” diye uyarıda bulundum çünkü kırk dakikadan erken gelmemin mümkün olmayacağını biliyordum.

“Sıkıntı değil,” diye mırıldandı ve kapıyı işaret etti.

“İyi o zaman.” Telefonumu koltukta bırakarak kapıyı açtım ve arabasından inerek hızlı adımlarla evin kapısına ilerledim. Ayağımdaki terliklere aldırmadan hizmetlinin açtığı kapıdan girdiğimde kimse hiçbir şey sormamıştı. Muhtemelen babam onları da bilgilendirmişti. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odama ulaştım. Sanki biraz yavaş olsam beni bırakır gider gibi hissediyordum. Bu hissin bir sebebi var mıydı bilmiyordum.

Güvensizlik, dedi iç sesim. Sen ona sıırılsıklam aşırıksın ama ona güvenmiyorsun.

Hayır, buna inanmıyordum. Ben ona güveniyordum, sadece, sadece...

Bunu düşünmek istemediğim için başımı iki yana salladım ve üzerimdeki kıyafetleri hızla çıkartarak yere attım. Odamdaki banyoya açılan kapıya doğru ilerleyerek içeri girdim ve aynanın önüne geçerek elime makyaj temizleme suyum aldım. Alelacele pamuğa döktüğüm suyla gözlerimi ovaladım. Makyajımı çıkarabildiğim kadar çıkardıktan sonra duşakabinin içine girerek suyu ayarladım. Hızla duş almaya çalışırken başımdan aşağıya süzülen su kendime gelmeme ve yaşadıklarımla yüzleşmeme sebep oluyordu.

Olaylar ardı ardına gelişirken ne yaşandığının, nerede olduğumun tam olarak farkında bile değildim. Atlas’ın evinde kalmıştım. Onun partisine katılmıştım. Benim için bir adım atmış, Melisa ile konuşmuştu. Bütün bunlar hiçbir şeyin kanıtı değildi fakat ben artık Atas Katrivas’ın hiç kimsesi değildim.

Gözlerine bir fotoğraf karesinden hasret kalmayacaktım. Yüzümü gördüğünde bir tebessümü olacaktı. Ona selam verebilecektim. Aynı evde dolaşan iki yabancından ibaret kalmayacaktık.

Zihnimdeki düşünceler yüzümdeki gülümsemenin büyümesine sebep olurken derin bir nefes aldım ve suyu kapatarak duştan çıktım. Bornozumu üzerime geçirdiğimde ayağıma terliklerimi geçirerek hızlı adımlarla kıyafet odama doğru ilerledim. Tahmin ettiğim gibi okul için

formalar hazırlanmıştı içlerinde okul eteğini ve kısa kollu tişörtü aldım. Ardından çekmecemden iç çamaşırlarımı alarak bornozumu çıkarıp iç çamaşırlarımı giydim. Ardından eteği üzerime geçirdim ve tişörtün ıslanmaması için gömleğimi elime alarak odama geri döndüm. Gömleği yatağımın üzerine bırakarak banyoya geçtim. Saçlarımı kuruttuktan sonra hafif bir makyaj yaparak odama geri döndüm. Üzerime tişörtü giydiğimde yatağımın kenarındaki sırt çantamı elime alıp dolaptan çıkardığım spor ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra hızla odadan ayrıldım.

Merdivenleri hızlı hızlı inerken içimde çocuksu bir sevinç olduğunu hissediyordum. Evden çıktığımda Atlas'ın arabasının hâlâ kapıda beklediğini gördüm. Hızlı adımlarla arabanın yanına gelerek kapıyı açtığımda ellerini direksiyonun üzerinde birleştirmiş başını da kollarının arasına almış bir haldeydi.

“Hey!” diye seslendim koltuğa bıraktığım telefonumu elime alırken. Başını yasladığı yerden kaldırırken bakışlarım üzerindeydi. Gözlüğünü hâlâ çıkarmamıştı. Gözlerini göremiyordum.

“Uzun derken böyle bir şeyden bahsetmiyordum,” diye mırıldandı ve arabayı çalıştırdı. Uyumamışsa bile beni beklerken daldığı her halinden belliydi.

“Söylemişim,” dedim omuz silkerek ve emniyet kemerimi takıp telefonumun ekranını açtım. Arayan ya da mesaj atan birisi yoktu. Okuldan ayrılmam hiç kimsenin umurunda olmamıştı.

“İlk derse geç kaldık bile,” diye mırıldandım.

“Boş versene, okul bizim.” Kurduğu cümleye güldüğümde ekledi. “Yoldan bir kahve alacağım sen de istiyor musun?” Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

“Yok,” diye mırıldandım. Yol üstünde gördüğü bir kahvecide durarak kendisine kahve alıp gelmişti. Bense arabada onu beklemiş ve sosyal medya hesaplarımda dolaşmışım. Zaten takip ettiğim çok fazla insan yoktu. Yolun kalan kısmı sessiz geçmişti. Atlas yanımda kahvesini

içerken arabayı kullanmıştı ve kısa süre içerisinde okulun otoparkına giriş yapmıştık. Burası öğretmenler içindi fakat Atlas on dokuz yaşında olduğu için okula arabayla geliyordu ve otoparkı da kullanıyordu. Bir de arada motoru olan öğrenciler motorlarını park ediyorlardı.

Arabadan indiğimizde derin bir nefes aldım. Okulun bahçesi öğrenci doluydu. Teneffüste olduklarını anladığımda Atlas'a döndüm.

"Sence ne kadar dedikodu malzemesi olurum Atlas Katrivas?" dedim mırıldanarak.

"Niye?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Dün partiye bugün okula seninle geliyorum," dedim bize bakan öğrencilerle göz göze gelmemeye çalışırken.

"Bunun için bana ihtiyacın yok küçük kaplan," dedi bana öğüt verircesine. "Sen zaten Hera Yarkan'sın. Sadece başka okuldan geldiğin için bile günlerce konuşulacaksın."

Haklıydı fakat beni ilgilendiren, dikkatimi çeken kısım bu değildi. "Sana kolay gelsin," diye mırıldandı ve elini omzuma hafifçe vurarak hızlı adımlarla ilerledi. Ben ne olduğunu anlayamazken o çoktan daha sonradan fark ettiğim arkadaş grubunun yanına gitmişti. Kaşlarım havalandı. Elimdeki çantayı tek omzuma aldım. Atlas Katrivas'la olan günübürlük arkadaşlığımız demek ki buraya kadardı. Kendi dünyasına geri dönmüştü. Bense şimdi onun dünyasında, kendimle baş başaydım.

Gözündeki güneş gözlüklerini çıkarmadan arkadaşlarının olduğu çardağa oturup iki dirseğini çardağın sırt yaslama kısmına yasladığında bakışlarımı onun üzerinden çektim. Bu kocaman okulda bir başıma kalmışım. Önümdeki büyük beyaz binaya baktım.

Ön tarafında beyaz kolonlar vardı ve yukarı doğru tırmanarak üzerindeki tabelayı ön plana çıkarıyordu. Bina beyazdı. Dışarıdan bakıldığında okuldan ziyade Balat'ın görkemli otellerine benziyordu. Bahçe geniş bir alana yayılıyordu ve ayrı bir kafeterya vardı. Etrafa çardaklar ve öğrencilerin oturabilmesi için banklar yerleştirilmişti. Okulun sağ tarafında büyük bir voleybol alanı ve basketbol sahası bulunuyordu. Onun arkasında futbol sahası olduğunu görebiliyordum.

Yavaş adımlarla bahçedeki insanların arasından geçerek okulun girişine geldiğimde derin bir nefes aldım. Merdivenleri birer birer çıkarak okulun büyük kapısından içeriye girdim ve içeride çalışan klimalar biraz olsun serinlememi sağladı.

Gözlerim okulun girişinde dolaşırken sol tarafta danışma olduğunu gördüm. Danışmanın beyaz, büyük masası vardı. Hemen arkasında hafif tonlarda döşenmiş raflar ve raflarda okulun kupaları, plakeleri yer alıyordu. Yukarıdan aşağıya inen avizeler okulun içine daha görkemli bir hava katmıştı.

“Merhaba,” dedim danışmaya doğru ilerleyerek. Danışmada oturan siyah saçlı kadın bana gülümseyerek bakışlarını çevirdi.

“Merhaba.” Tebessüm ettim.

“Ben yeni kayıt yaptırdım, müdürün odası ve lavabo ne tarafta acaba?”

“Ah,” dedi elini önündeki kâğıtlara çevirerek. “Sen Hera olmalısın. Okulun haritası burada Hera. Bir süre bununla idare edersen sorun yaşamazsın. Sormak istediğin bir şey olursa ben yine buradayım.”

“Teşekkür ederim.” Gözlerim yaka kartına kaydı “Mine Hanım,” dedim ve bana uzattığı küçük kâğıdı elime aldım. Her şey olması gerektiğinden çok daha zorlayıcı hissettiriyordu.

Önce lavaboya gidecek elimi yüzümü yıkayacaktım. Ardından müdürün odasına geçip sınıfımı öğrenecektim. Elimdeki kâğıda bakarak asansöre doğru ilerledim fakat öğrenci kartım olmadığından asansörü kullanamayacağımı asansörün önüne geldiğimde fark ettim. Tekrardan merdivenlere yönelerek bir üst kata doğru ilerledim. Öğrencilerin yanından geçerken birkaçının bana baktığını ve hakkımda fısıldaştığını fark edebiliyordum ama bu umurumda değildi. Muhtemelen yeni olmamdan, nasıl buraya kayıt yaptırdığımdan bahsediyorlardı.

Lavabonun olduğu kısmı bulduktan sonra sensöre elimi tutarak kapının otomatik bir şekilde açılmasını sağladım. İçeriye girdiğimde okulun iç dekorasyonunun aksine siyah beyaz döşenmiş olan lavabonun aynasına doğru ilerleyerek kenardaki askılara çantamı astım.

Aynadaki yansımama bakarken midemdeki kasılmalar geçmediği için kendime sinirleniyordum. Sabahki aceleme rağmen makyajımı gayet iyi yapmıştım. Aynaya yansıyan açık kumral saçlarım göğsüme kadar uzanıyordu. Tişörtüm üzerime tam olmuştu ve eteğimin içerisine sokarak ön kısmını düzeltmiştim. Çıkık elmacıkkemiklerim vardı. Yüzümün ve bakışlarımın dışarıdan bakıldığında da soğuk durduğunu fark ediyordum. Açık kahve gözlerim bomboş bakıyordu ve insanları itiyordu. Bunun üzerine eklenen tavırlarımsa durumu iyice korkunç bir hale getiriyordu. Boyum ortalamanın üstündeydi. Çevremdeki kızlardan biraz daha uzun kalıyordum. Dudaklarım dolgundu, sebebi dudaklarıma dolgu yaptırmış olmamdı. Bunun dışında yüzümde başka işlem yoktu. Saçlarımı toplayarak geriye doğru birkaç adım attım.

Bakışlarımı aynadan çekip çantamı elime aldım. Ben ayna karşısında oyalanırken içeriye birkaç kişi girip çıkmıştı fakat o an odak noktam onlar değildi. Kapının yanındaki sensöre elimi uzatarak kapının açılmasını sağladım ve lavabodan çıktım.

Elimdeki kâğıda bakarak koridorda ilerlemeye devam ettim. Müdürün odası bir üst kattaydı. Midemin bulandığını hissediyordum, bu his yüzümü buruşturmama sebep olurken gözlerimi kısıtım ve merdivenleri yavaş adımlarla çıktım. Yanımdan geçen öğrenciler elimdeki kâğıda ve bana bakarak yürümeye devam ettiler.

Üst kata geldiğimde merdivenin tam karşısında olan büyük kapının üzerindeki müdür yazısına bakarak elimdeki kâğıdı çantamın bir köşesine koydum.

İlker Basmacı.

Kapıdaki müdür yazısının altına büyük harflerle yazılan isim buydu. Omzumdaki çantayı sıkıca kavrayarak odaya doğru ilerledim ve camdan kapıyı tıklatarak hafifçe araladım.

“Hocam?” İçerideki büyük kahverengi masanın arkasında oturan takım elbiseli adam bakışlarını bana çevirdiğinde onu inceledim. Kısa boyluydu ve hafif kiloluydu. Gözleri yeşildi fakat çekik ve küçük gözlere sahip olduğu için fazla dikkat çekmiyordu.

ÖLÜM PORTRESİ

“Hera?” dedi ayağa kalkarak. “Hoş geldin.” Yüzündeki büyük tebessüme küçük bir tebessümle karşılık verdim ve kapıyı ardından kapatarak içeri girdim. Masasının sağ tarafında büyük bir kitaplık bulunuyordu ve boydan camı arkasına almıştı.

“Hoş buldum,” diye mırıldandım.

Gözleri saate kaydı. “Umarım burası senin ve geleceğin için daha sağlıklı olur.”

Geleceğim için bir okula ihtiyacım yoktu, bunun müdür de farkındaydı fakat zorunda kaldığı için kurduğu cümlelere devam etti.

“Sınıfın 12 H, ilk dersin edebiyat. Haftalık ders bilgilerin için danışman öğretmeninden bilgi alacaksın. Sormak istediğin bir şey olursa ben buradayım. Bu da öğrenci kartın.” Başımla onu onayladım ve uzattığı siyah renkli kartı elime aldım.

“Tekrardan teşekkür ederim, kolay gelsin.”

Başımla selam vererek Müdür Bey’e arkamı döndüm ve odadan çıktım. Çantama koyduğum kâğıdı çıkartarak on ikinci sınıfların hangi katta olduğuna baktım. Tahmin ettiğim gibi öğrencilerin sınıf düzeyleri aşağıdan yukarıya doğru sıralanmıştı ve on ikinci sınıflar en üst kattaydı. Elimdeki kartla asansörü çağırdım ve beklemeye başladım.

Atlas’ın hangi sınıfta olduğunu merak ediyordum. Bu koridorlarda büyümüş olmalıydı. On beş yaşındayken bu kapıdan giren Atlas’la yirmi bir yaşında bu kapıdan çıkacak olan Atlas arasında nasıl farklar olduğunu merak ettim.

Ona karşı göğsümde bir kurgınlık vardı fakat o kurgınlıkla baş etmeyi öğrenecektim. Hep öğrenmiştim.

Asansöre girdiğimde dördüncü kat için düğmeye bastım. Ben müdürün odasındaiken zil çalmış olmalıydı. Koridorlar bomboştu. Derin bir nefes aldım. Atlas’la birkaç ay. Akşam yemeklerinde aynı masada oturduğumuz anlar kadar yakın olmayacaktı bana. Korkacağım hiçbir şey yoktu. Gözlerim hep onu aramazdı. Onunsa bakışları beni hiç bulmazdı. Kendi arkadaş çevresiyle olacak, beni görmeyi, bana bakmayı reddedecekti. Kabullenmiştim.

Asansörün kapıları açıldığında içimde oluşan boşluğa aldırmadan yürümeye devam ettim. Bir başıma kaldığımda varlığını daha fazla hissettiğim o boşluk yine benimleydi. Kurtulamıyordum, kaçamıyordum.

Boş koridorda yavaş adımlarla yürümeye devam ettim. Sınıfın önüne geldiğimde kapıyı hafifçe tıklatarak araladım. İçerideki öğrencilerin başları bana dönerken bakışlarımı ayakta duran öğretmene sabitledim.

Okullarımızda öğretmenler için bir oturma alanı yoktu.

“Hera olmalısın,” diye mırıldandı sarı ve kısa saçlara sahip olan kadın. Hafifçe tebessüm ettim.

“Evet,” diye mırıldandım derin bir nefes alarak ve ardımdan kapana-cağını bilerek kapının kolunu bıraktım.

“Geç bakalım Hera. Ders edebiyat, Türkçe olarak işleyeceğiniz tek dersiniz benimki.” Yaka kartına bakarak cevap verdim.

“Teşekkür ederim Gamze Hocam,” diye mırıldandım ve bakışlarımı sınıfa çevirdim. Herkesin sırası tekliydi. İçeride tahminimce on iki öğrenci vardı. Boş olan tek sıra benim için ayrılan en arka, cam kenarındaki sıraydı. Gözlerim sınıfın içinde dolaşırken yüzümdeki tebessüm silinmişti.

“Evet çocuklar devam edelim,” dedi Gamze Hoca ve dersini işlemeye devam etti. Bana göz kırpan kişiyi gördüğümde sırt çantamı masamın kenarındaki kısıma asarak sırama oturdum. Rüzgâr hemen karşımdaki duvar tarafında oturuyordu.

“Hoş geldin,” dedi dudaklarını oynatarak. Gömleğinin üst düğmeleri hafif açıktı ve kravatını gevşetmişti. Sırtını arkaya doğru yaslamıştı. Siyah saçlarını sabah özenle taramış olmalıydı. Boynundaki dövme gözüküyordu.

“Hoş buldum,” dedim fısıltıyla tebessüm ederek ve ardından zihnime bir korku düştü. Gözlerim dikkatle sınıfın içinde dolaştı. Rüzgâr’ın önünde, kollarını sıranın üstünde bağlamış olan beden, içimdeki korkuyla yüzleşmeme sebep oldu. Kalp atışlarım hızlanırken saçlarından tanıdığım bedene kilitlendim.

Atlas’la aynı sınıftaydık.

Onun hayaletiyle yaşayabiliyordum. Onu ayda bir gördüğüm yemeklerden sonra yok sayabiliyordum. Bana hiç adım atmadığı için ondan kaçmak zorunda kalmıyordum fakat şimdi bu kalabalığın içindeki yalnızlığımda, onun da beni görecektir olması göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

Ona karşı duyduğum sevgiyi ilk kez saklayamadığımı hissettim. Son yirmi dört saatte yaşananlar birer birer zihnimde dolaşırken daha fazlasının yaşanma ihtimalinin göğsümün daralmasına sebep olduğunu fark ettim.

Gözlerim bedeninde olması gerektiğinden daha fazla oyalandığında kendimi geriye çekerek bakışlarımı kaçırdım. Sınıftan herhangi birinin fark etmesini istemiyordum. Yıllardır bu sevgiyle kendi içimde savaşıyordum. Şimdi onunla yollarımız ayrılmak üzereyken bu masaya yatırmak ve sonuçlarıyla yüzleşmek istediğim son şeydi.

Edebiyat dersi, önümüzdeki akıllı tahtadan izlediğimiz slaytla devam ederken hemen yanımdaki sırada oturan kız bana dönerek mırıldandı. "Sıkıcı."

"Öyle," dedim derin bir nefes alarak.

"Sınav falan derken sonunda kurtulacağız." Dersten sıkıldığım için başımı ona doğru çevirerek sıraya yattım ve yüzünü incelerken mırıldandım.

"İsmin neydi?"

"Defne," diye mırıldandı. "İsmini seni görmeden duyduk," dediğinde gülümsedim.

"Fark ettim."

"Ne iş?" diye mırıldandı. "Katrivas?" Kızıl, uzun saçları vardı ve yeşil gözleri yüzünde parlıyordu. Yüzü biraz topluydu fakat bu ona ayrı bir hava katıyordu. Uzun kirpikleri muhtemelen ipek kirpikti.

"Eskiden tanışıyoruz," dedim dudağımı büzerek. "Sandıkları gibi bir durum değil."

"Ne sandılar ki?" dedi Defne kaşlarını kaldırarak.

"Bilmem," diye mırıldandım. "Her ne sanıldıysa işte."

"Anladım," dedi ve ekledi. "Aplikasyonu indirdin mi?"

"Ne?"

“Ders programlarını, ödevlerini, notlarını öğreneceğin bir aplikasyonu var okulun. Katrivas Eğitim yazarsan çıkar.”

“Anladım,” diye mırıldandım. Alışmak gerçekten zor olacaktı. Gözlerim arada bir kendi sırasında uyuyan Atlas’a kayıyordu. Önünde tanımadığım bir kız oturuyordu. Arkasında Rüzgâr vardı. Umut’u görememiştim. Muhtemelen bu sınıfta değildi.

Ardından zaman, sıramda müzik dinlememle ve önümdeki deftere çizdiğim kareleri birleştirerek küpler oluşturmamla geçmişti. Atlas hiç benimle konuşmamıştı. Bütün derslerde sırasında uyuyor, teneffüslerde arkadaşlarıyla bahçeye ya da kantine iniyordu. Arada Defne ile ya da sınıftaki diğer kızlarla sohbet ediyorduk. Vakit geçmek bilmiyordu ve bana yıllar sürüyormuş gibi gelen süre zarfında yalnızca öğlen teneffüsüne gelebilmiştik.

Gün boyunca hiçbir şey yememiştim. İçimde kendime bile itiraf edemediğim kırgınlıktan ötürü müydü yoksa heyecandan mıydı çözemiyordum.

Hiçbir zaman yüksekleri seven birisi olmadım. Çünkü çıktığın yerden adım adım inmen mümkün değil. Ne kadar yukarıdaysan o kadar sert çakılırsın yere, bilmen gerekir. Ne kadar heyecanla atıyorsa ve ne kadar bağlıysa birine kalbin koparken de o kadar çok şey götürür senden. Görmek gerekir. Kimseyi suçlayamazsın senden aldıkları için. Suçlasan da hiçbir şey değişmez. O aynanın karşısında kendinle baş başa kaldığında yalnızlığını besler yaşadıkların.

Şimdi ben Atlas’a kızabilir miydim? Burada değil diye, bana bir selam bile vermedi diye. Beni görmedi diye. Ona kızabilir miydim? Benden götürdükleri için canını yakabilir miydim?

Bahçedeki masalardan birinde oturuyordum. Atlas ve arkadaşları çardakta oturuyorlardı. Öğlen güneşi alnımı yakıyordu fakat bu cehennemin içine düşmüşken ve onu biraz daha fazla görme şansına bu kadar yakinken sınıfa çıkmak içimden gelmiyordu.

“Hera,” bakışlarımı ismimi seslenen kıza doğru çevirdiğimde Defne olduğunu gördüm. Elinde iki soğuk sandviç ve içecek vardı.

“Sabahtan beri hiçbir şey yemediğini fark ettim,” dedi elindeki sandviçlerden birini bana uzatarak. Bir an için neye uğradığımı anlayamadım. Daha bugün tanışmıştık.

“Teşekkür ederim ama midem almıyor,” diye mırıldandım onu geri çevirerek. “Sabah iyi kahvaltı yaptım.” Bir yalan ekledim cümlemin sonuna.

“Öyle olsun,” dedikten sonra yanıma oturmuştu.

“Böyle mi geçer burada hep günler?”

“Nasıl?”

“Sıkıcı,” diye mırıldandığımda güldü.

“Yok,” dedi derin bir nefes alarak. “Arada klasikleşmiş kavgalar olur. Atlas birilerine kafa atar. İyi çocuk, eğlenceli çocuk ama biraz asabi.” Kaşlarımı kaldırdım. Onun bu yönünü hiçbir zaman görmemiştim, görme şansım olmamıştı.

“Normal etkinlikleriniz yok mu?” dedim derin bir nefes alarak. Atlas’ı başkalarının ağzından dinlemeyi sevmiyordum. Bu onun hayatının ne kadar dışında olduğumu bana bir kere daha hatırlatıyordu.

Zihnimde dün gece konuştuklarımız döndü.

Biz hiçbir zaman yabancı değildik, demişti. Hayır Katrivas biz hep yabancıydık. Sen bana bir adım atmazdın. Şimdi olduğu gibi. Beni yalanlarla avutamazsın. Beni kelimelerinle kandıramazsın çünkü biliyorum bir kere inanırsam sen aksini söyleyen de kopamam inandıklarımın.

“Voleybol falan var klasik, kulüpleri gezersin zaten.” Konuşmadan sıkıldığımı fark ettiğimde yavaşça ayağa kalktım. Atlas’ın yanında Rüzgâr, Lina, Umut ve tanımadığım bir kız vardı. Atlas ve kızın sohbet ettiğini gördüğümde kaşlarımı kaldırdım.

“Neyse,” diye mırıldandım. “Ben sınıfa çıkıyorum Defne.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandı ve onu arkamda bırakarak ilerlemeye başladım.

Onunla ben yine yan yana duramamıştık. O ve ben aynı okulda, aynı sınıftayken birbirimize bakamamıştık. Yine uzaktan izlemiştim gözlerini. Yine kendimi, dinlediğim şarkılarda bulmuştum.

Kibardı, iyiydi ama bir mesafesi vardı. Ve o mesafe bana karşı da de-
ğişmiyordu. Ben onu mesafelerin ardından sevmek istemiyordum. Bana
öylesine baksın istemiyordum. Oturdıkları çardağın önünden geçerken
Atlas'ın kahkaha attığını işittim. Bakışlarımı oraya çevirmemek için zor
dururken yavaş adımlarla okulun arka kısmına doğru ilerledim. Kendi-
me sigara içebileceğim bir alan arıyordum.

Futbol sahasının oradaki ağaçların kapattığı kısmı gördüğümde o
yöne ilerledim ve ağaçların arasına girerek okulun duvarlarıyla çitlerin
arasındaki boşluğa oturdum. Eteğimin cebinden çıkardığım sigaramı
ağızıma yerleştirdim ve ardından çakmağın ucunu yaktım.

Sigarayı içime doğru çekerken gözlerim ağaç dallarının izin verdi-
ği kadarıyla etrafta dolaştı. Başımı arkamdaki demirliklere yaslayarak
elimdeki sigarayı bir kere daha içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Gözleri gözlerimin önüne geldi.

Benim karanlığında onun bakışlarından başka hiçbir tablo yoktu.
Göğsümde, onu düşündüğümde oluşan kıpırtıdan daha fazlası yoktu.
Ama onun için ben hiç yoktum ve hiçbir zaman olmamıştım.

“İlk gün pek iç açıcı değildi galiba amatör tiryaki.” Duyduğum ses
irkilerek elimdeki sigarayı düşürmeme sebep olduğunda kulağıma ha-
fif gülüşü ilişti. Gözlerimi açarak sesin geldiği yöne çevirdiğimde tam
karşımda duruyordu. Boşluğu kapatan ağaçların arasından girmiş, tam
önümde durmuştu.

“Baya amatör,” dedi yere düşürdüğüm izmarite bakarak.

“Sen nereden çıktın?” dedim söyleyecek bir şey bulamayarak.

“Sigara içme alanım keşfedilmiş.” Yanıma gelerek oturduğunda o da
cebinden sigara paketini çıkardı.

“Nasıldı ilk günün?” dedi sigarasını içine çektikten hemen sonra.

Alaylı bir gülümseme oluştu yüzümde. *Baya güzeldi.*

“Bir bok mu oldu?” dedi yüzümdeki ifadeyi gördüğünde.

“Yok,” dedim derin bir nefes alarak. “Bana sigara versene.” Paketini
çıkararak sigarasını uzattığında bana takılmayı ihmal etmedi.

ÖLÜM PORTRESİ

“Yazıyorum bunları bir kenara.”

“Servetin iki dalla bitmez,” diye mırıldandım. Zil sesi kulağımıza ulaştığında öğrencilerin derse gireceğini anlamıştım. Biz de sigaramız bittiğinde giderdik. Çakmağımı yakmaya çalıştığımda çıkan ateşin sigarayı yakmaya yetmediğini fark ettim ve elimi çakmağın etrafına siper ederek yakmaya çalıştım. Yine yanmadığında ona doğru dönerek elimle çakmağı gösterdim. Yüzünde yine alaylı bir gülümseme oluştu.

Elindeki çakmağı bana uzatmak yerine ucunu ateşleyerek dudaklarımın arasındaki sigaranın ucuna tuttuğunda sigarayı içime doğru çektim ve yanmasını sağladım. Gözlerim Atlas’ın gözlerine dalarken çakmağı döndürmüştü. Sigara hâlâ iki dudağımın arasındaydı.

“Sende bir şey var,” dedi Atlas gözlerini gözlerimden çekmeden sigarasını içmeye devam etti.

Dudaklarımın arasındaki sigarayı elime alırken yaşadığımız anın büyüğü içindeydim. Önceden O hiç olmazdı. Ben olduğunu hayal eder o hayallere tutunurdum. Şimdi buradaydı. Kalabalık ortaya çıktığında yok oluyor, bir başıma kaldığımda yanıma oturuyordu.

Diğerleri varken bana bir hiçmişim gibi hissettirmeyi başarıyor ve bunu fark bile etmiyordu. Tek başımayken benimle vakit geçiriyordu.

Ona kırlmışım fakat bundan da hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Atlas Katrivas benim günlerce düşüneceğim, tutunacağım o cümleleri bana yalnızca öylesine mırıldanıyordu ve ben onun büyüğüne kapılıyordum.

“Ne var?” diye mırıldandım.

“Bilmiyorum Hera,” dedi gözlerini ilk kez bu kadar uzun süre gözlerimde tutarak. “Bakışlarında derin bir his var ama bakışların bulanık seni göremiyorum.”

Bulanık dediğin hislerde ruhun yaşıyor. Her gece odamda kalbim ismini anıyor.

Ben sığ denizleri bilmem, boğulmayacağım sulara dalmam. Göğsünü yakmıyorsa sevgiyi aşktan saymam.

"Der ist der beste Mann
der die Welt zu
haben. Er ist der beste
Mann der Welt."

4

KABUĞUNU KIRMAK

*Sevebileceksen beni, kırdım kabuğunu yalnızlığın. Savunmasız,
çırlıçıplak karşıdayım. Sevgilim ben böyle bir kadın değildim.
İçimdeki sana yenildim.*

Kelimeler eğer taşıdığı anlamı yüreğinizde hissettirmiyorsa bir silahtan ibarettir. Kurulan cümle bir avuntuysa yarın yaran olur. Çünkü insanı en çok inandıkları kanatır. Bu yüzden canımı yakıyor olsa da doğrulardan hiçbir zaman kaçmadım. Yarın daha büyük bir yangının içerisine düşmek istemiyorsam bugün gerçeğin canımı yakmasına izin vermeliyim. Bunu biliyorum.

İçime çektiğim sigara dumanını dışarı verirken zihnimde bana hissettirdikleri döndü. Sabah bu kapıdan girdiğimde beni bırakıp gidişi gözlerimin önünden geçerken ona doğru çevirdim başımı. Ve normal şartlar altında olsak yapmayacağım bir şey yaptım. Belki de onun için kendi kabuğumu parçaladım.

“Belki de bakmayı bilmiyorsundur Katrivas.”

Kaşları hafifçe kalktı, başını sağa doğru indirdi ve yüzüme bakmaya devam etti. “Belki de görmeme izin vermiyorsun,” dedi ne demek istediğini anlamadım. “Ve buna hiç ihtimal vermiyorsun ama belki de beni görmeyen sensindir.”

“Ne?” dedim olanları algılamaya çalışırken.

“Bir şeye üzüldüm,” dedi derin bir nefes alarak. Bunun gerçek bir üzüntü olmadığını farkındaydım. “Tamam diğer herkes hakkımda böyle düşünüyor ama sen nasıl beni o krallığın başında gördün?”

“Beni diğerlerinden ayıran neydi ki?” dedim daha da açmasını isteyerek. Kendime söz geçirmeye çalıştım. Yine bir başımıza sohbet ediyorduk. Fakat insanlar geldiğinde bu yakınlığı gidecekti. Sabah olduğu gibi.

“Ne bileyim?” dedi dudaklarını eğerek. “Diğerleri benimle bir masaya oturmamıştır. Sen babamı görüyorsun, beni görüyorsun ama hâlâ o kibirli insan olduğuma inanıyorsun.” Ona sarhoşken kurduğum cümleleri sorduğunu anladığımda utandım.

Olduğun yerde hayat ne kadar güzel Atlas Katrivas, demiştin.

“İnsanlara ne gösterirsen onu görürler,” dedim yalan söyleyerek. *Hayır ben onun içini de görebiliyordum.* “Ve fazlasını anlayamadıkları için onları suçlayamazsın.”

Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda kaşlarım çatıldı. Elimdeki sigarayı taşa bastırarak söndürdüm. “O zaman bana seni göremediğimden bahsetme Hera,” dediğinde beni manipüle ettiğini anlamıştım.

Kendisini haklı çıkarmak için ona kurduğum cümleleri kullanmış ve okları bana çevirmişti. Onu göremediğimi düşündüğü falan yoktu.

“İnsanlara ne gösterirsen onu görürler. Ve fazlasını anlamadıkları için onları suçlayamazsın,” diyerek göz kırptığında içimde ona karşı bir öfke hissettim. *Ben de onu insan yerine koyup kendimi açıyordum.*

“Sen var ya,” dedim ayağa kalkarken. “Gerçekten kibirli herifin tekisin.”

“Ne alaka?” dedi ve ağaçların arasından çıktığımda peşimden geldi.

“Sınıfa gideceğim,” dedim arkamdan yürümesine aldırmadan.

“Aynı sınıfa gidiyoruz,” dediğinde başımı iki yana sallayıp gözümü devirdim.

“Fark etmiş miydin onu sen ya?” Kurduğum cümle hemen ardından pişman olmama sebep olsa da umursamamaya çalıştım. Bir cümleden ona olan ilgimi anlayacak hali yoktu. “Anca uyuyorsun camış gibi,” diye ekledim sorunun beni görmemiş olmasının üzerini kapatarak.

Okulun kapısından içeri girdiğimizde danışmanın bakışları üzerimize çevrilmişti fakat Atlas’ı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırarak kapattı.

“Ne yapıyorsun bu okuldakilere?” dedim bana yetiştiğinde. “Dövüyor musun milleti? Ne bu korkuları?” Yüzünde bir gülümseme oluştu. Omuz silkerek cevap verdi.

“Okul babamın,” diye mırıldandı sanki bu durumu umursamıyormuş gibi. “Teknik olarak paralarını ödüyorum.”

“Yirmi yaşındasın,” dedim bu durumu üzerine alınmamasını vurgulayarak.

“Ama bu babamın şirketinde çalıştığım ve toplantılara dahil olduğum gerçeğini değiştirmiyor.” Atlas yirmi yaşındaydı, okula geç başlamıştı. Sebebini bilmiyordum. Bu bilgiyi de bir akşam yemeğinde babamla konuştuklarında öğrenmiştim.

“Tamam ya,” dedim asansörü çağırırken. “En çok sensin Atlas. Her şey en çok senin.”

“Neye kızdın şimdi sen böyle?” Gözleri yüzümde dolaştı. Asansörün ışığı yanarak kapıları açıldığında içeri girip kartımı okuttum. O da asansöre bindi ve ardından kapılar kapandı.

Neye kızdım inan ben de bilmiyorum. Galiba beni sevmiyor oluşuna kıızıyorum kendi içimde. Buna hakkım olmadığını bile bile.

“Bazen öyle davranıyorsun ki,” dedi. Bakışlarımı spor ayakkabılarıma çevirmiştim ve inatla yüzüne bakmıyordum. “Sanki çok değer verdiğin bir arkadaşına bozulmuşsun. Sanki biz çok yakın iki arkadaşız ve sen benim her hareketime kırılıyorsun.” Yakalanmış olmak kendi içimde gerilmeme sebep olurken bakışlarımı ona çevirdim. Bir adım uzağımda duruyordu. Ben aynanın önündeydim, o ise uzun boyu ve cüssesiyle önümü kaplıyordu.

“Ne kırılacağım be sana,” dedim ellerimle onu itmeye çalışarak. “Çekil şuradan.” Ellerim onu olduğu yerden bir milim bile kıpırdatmazken hafifçe güldü.

“Öyle olsun Hera Yarkan,” dedi asansörün kapıları açılırken. “Öyle olsun.”

“Olacak tabii paşam,” dedim onun önüne geçecek hızlı adımlar atarken. Sınıfın önüne geldiğimde kapıyı yavaşça aralayarak içeriye girdim.

Ders anlatan öğretmen hafifçe kapıya doğru dönerek kimin geldiğine göz attı, ardından dersini anlatmaya geri döndü. Sırama doğru ilerlerken arkadaki Rüzgâr'ın Atlas'a el hareketi yaptığını gördüm. Anladığım kadarıyla kendince neredeydin demeye çalışıyordu.

Zil sesi sınıfın içerisinde yankılandığında kaşlarım çatıldı. Uzun süredir derste olduğumuzun farkında bile değildim.

"Hera," Rüzgâr bana seslendiğinde sırama oturmadan bakışlarımı ona çevirdim. Sınıfın neredeyse yarısı zilin ardından sınıftan çıkmıştı.

"Efendim?" dedim Rüzgâr'a dönerek.

"Bu tarafa geçsene sen." Hemen yanındaki tekli sırayı gösterdiğinde gözlerimle çantayı işaret ettim.

"Dolu görmüyor musun?"

Atlas, Rüzgâr'ın hemen önündeki sırasına oturmuştu. Rüzgâr ayağa kalkarak sıranın üzerindeki defterleri topladığında kaşlarımı çatıttım.

"Ne yapıyorsun?"

"Boşaltıyorum," dedi sanki bu çok normalmiş gibi.

"Saçmalama," diye çıkıştıgımda eline aldığı çantayı benim sırama bırakmış sıramın üzerindeki eşyaları kendi yanındaki sıraya koymuştu.

"İlkokulda mıyız kızım? Ben söylerim biz geçtik diye." Ardından beni yönlendirerek sıranın önüne getirdi. İki kolumdan tutarak oturttuğunda ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Atlas arkasına yaslanmış, elindeki kalemi döndürürken bizi izliyordu.

"Ya da daha etkili bir yöntem biliyorum," dedi Atlas gözlerimin içrisine bakarken. "Ben rica ettim derim," dediğinde Rüzgâr'ın da benim de bakışlarımız ona çevrilmişti.

"Aman," dedim derin bir nefes alarak. Bugün söylediği her şey bana batıyordu çünkü içten içe ona sinirlenmişim. "Kalsın senin yöntemlerin."

"Ne yaptınız siz dışarıda?" dedi Rüzgâr araya girerek. "Birbirinizi yemediniz diye umuyorum."

"Sigara içtik," diye mırıldandım ona dönerek.

“Şu güne bakın bir bitmedi ya,” dedi Rüzgâr başka bir konu açarak. Atlas’la aramızdaki mesafe kısalmıştı. Ben bütün ders onun sırtını izlemeden nasıl duracaktım?

“Hey millet!” Sınıfın kapısı gürültüyle açıldığında bakışlarımız bir anlığına kapıya döndü. Lina yanında Umut’la birlikte içeriye girmişti ve seslenen Umut’tu. “Ne yapıyorsunuz?” Umut benim önümde Atlas’ın ise yanında kalan tekli sıraya ters yerleştiğinde Lina masanın üzerine oturmuştu.

“Güzellik,” dedi Lina samimi tavrıyla. “Sen ne yapıyorsun bu iki gereksizin yanında?” Atlas ve Rüzgâr’dan bahsettiğini anlamıştım. Muhtemelen onlarla bu şekilde konuşabilen tek kişi Linay’dı ve ona da bu hakkı yıllardır Umut’un sevgilisi olması veriyordu.

“Katlanmaya çalışıyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Siz sayısalda mısınız?”

“Aynen,” dedi Lina. Masadan sarkan bacaklarım hafifçe sallıyordu.

“Güzelim bi dursana ya.” Umut, bacağına değen ayakkabılardan ötürü Lina’ya dönerek çıktığında Lina omuz silkti. Üzerinde okulun şortu vardı.

Umut, Rüzgâr ve Atlas’la sohbet ederken ilgimi Lina’ya vermeye çalıştım.

“Ee neler yapıyorsun?” dedi konu açmaya çalışarak. “Zorlandın mı derslerde? Dil sıkıntısı çekmezsın umarım.”

“Yok ya,” dedim çantamın içinden telefonumu çıkarırken. “Benim yabancı dilim iyidir. Yoksa göndermezlerdi herhalde buraya.”

“Feci havalı bir durum bu arada,” dedi Lina. “Şu an tüm okul seni konuşuyordur.”

Kaşlarımı kaldırdım. Ön planda olmak benlik bir şey değildi. “Abartma be,” diye kestirip attım durumu. “Sizin ilişkiniz nasıl başladı?” dedim konuyu değiştirerek.

“Kuzenimin doğum günü partisinde tanıştık,” dedi gülümseyerek. “Sonrası da arkadaş ortamı zaten. Uzun süre aynı ortamda bulunduk ve kendiliğinden gelişti.”

“Dört yıl olmuştu değil mi?” dediğimde başıyla onayladı. “Siz de az konuşuluyor değilsiniz,” diye ekledim.

Kahkaha attı. “Maalesef,” diye mırıldandı. “Bu zibidilerin arasında kalmak böyle bir şey. Şu ikisinin yancıları oluyor bir de arada.”

“Kimin?” dedim bakışlarımı yanımdaki Atlas ve Rüzgâr’a çevirerek.

“Atlas’ın ve Rüzgâr’ın,” dedi ve onlara kısa bir göz gezdirdikten hemen sonra ekledi. “Arada takıldıkları kızlar olur. Onlar gelir giderler. Ben de bir başıma üç canavarla kalırım.”

“Hım,” dedim kırılgan bir gülümsemeyle. Arada takıldığı kızlar olurdu. Arada ilişkileri olurdu. Lina’dan duymak ne değiştirdi bilmiyordum fakat kırılmıştım. Bunun farkında olsam da karşımda böyle konuşulabiliyor olması ve Atlas’ın bütün bunları anlamaması beni kırmıştı.

“Şu sıra kimse yok galiba ikisinin de hayatında?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Buraya dahil edecek kadar yok,” dedi mırıldanarak. Atlas ve Rüzgâr isteseler sohbetimize katılırlardı fakat Umut’la başka bir şey konuşuyorlardı.

“Neyse canım,” dedi Lina bana bakarak. “Sen varsın artık.”

Ben mi varım artık?

“Ve senin tırnakların ne kadar güzel nerede yaptırdın?” Eli ellerime uzandığında bakışlarımı ona çevirdim ve elimi avuç içine almasına izin verdim. Tırnaklarıma *nail art* yaptırmıştım. Yalnızca beyaz küçük kalpler çizilmişti.

“Alışveriş merkezinin içindeki var ya,” dedim sitedeki alışveriş merkezinden bahsederek. “Oraya yaptırdım. Renk paletleri çok geniş. Mutlaka gitmelisin.”

“Bir ara birlikte randevu alalım,” dedi Lina tırnaklarına bırakarak.

“Olur,” diye mırıldandım. Onunla tırnak yaptırmaya gidebilirdim. Bu hem onunla hem diğerleriyle daha samimi olmamı sağlardı. Zil sesi duyulduğunda Lina oturduğu sıradan kalkmadı.

“Gidelim hadi,” dedi Umut içeriye öğrenciler girmeye başladığında.

“Taşısana beni.” Lina ona şımardığında Umut gülerek söylendi.

“Rabbim sen bana sabır ver.”

“Lina yine şımarma ve ilgi isteme dönemine girmiş.” Rüzgâr araya girdiğinde ona dönerek güldüm.

“Ne olur yani taşısan?” dedi Lina. Umut aynı sırada ters oturduğu için Lina kalkmadan kalkamıyordu.

“Güzelim,” dedi Umut elini Lina’nın bacağına üzerine koyarak. “Bir ranem, çiçeğim, okulun ortasında kafamın üzerine mi çıkartayım seni?”

“Çıkartsan güzel olurdu da,” dedi Lina sıradan inerken. “Neyse artık.” Gözlerini devirdiğinde Umut’un derin bir iç çektiğini gördüm. “Görüşürüz Hera,” diye mırıldandı ve arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Umut oturduğu sıradan kalkarak Atlas’a doğru konuştu.

“Evlenmeyin kardeşim,” dedi sanki evlilermiş gibi. “Aklınız varsa bekâr kalın.”

“Siktir git,” dedi Atlas ona takılarak ve Umut bir cevap vermeden Lina’nın ardından sınıftan çıktı. Bu halleri beni eğlendirirken başımı iki yana salladım.

“Son ders,” diye mırıldandım derin bir nefes alarak. Öğrencilerin tamamı sınıfa girmişti. Sırasına oturduğum çocuğun çatık kaşlarla bu tarafa ilerlediğini gördüğümde gerildim.

Sıranın önünde durduğunda boğazımı temizleyerek mırıldandım. “Kusura bakma sen yoktun soramadım ama cam kenarına geçmek istemiyorsan kalkabilirim.”

Sınıftakilerin bir kısmı burada ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Atlas sırtını duvara yaslamış yüzünü bizim olduğumuz tarafa dönmüştü ve hâlâ elindeki kalemle oynuyordu.

“Taha,” Atlas’ın sesi çocukla birlikte benim de bakışlarımın ona dönmesine sebep olurken elindeki kalemle oynamayı bıraktığını fark ettim. Yüzünde sabit bir ifade vardı. Birkaç dakika önceki halinden eser kalmamıştı. “Ben rica ettim. Sana sıkıntı olmaz,” dedi net bir sesle.

“Sıkıntı değil,” dedi isminin Taha olduğunu öğrendiğim çocuk. Derin bir nefes aldım.

“Kusura bakma yeniden,” diye mırıldandığımda cevap vermeden benim eski yerime oturmuştu. İlk derslerde şu an oturduğum sırada oturan Defne, önlere geçmişti.

“Çocuğa zorbalık yaptınız resmen,” dedim Rüzgâr’a fısıldayarak.

“Ne zorbalığı?” dedi Rüzgâr. “Atlas geçer misin dese de tamam derdi zaten.”

“Öyle söyleseydi o zaman,” dediğimde Atlas’ın bizi dinlediğinin farkındaydım. Rüzgâr Atlas’a dönerek beni işaret etti.

“Öyle söyleseymişsin keşke kardeşim.”

“Umarım bu okulun bir işkence köşesi yoktur,” diye mırıldandım. “Sizden Kore dizisi tadında bir olay bekliyorum artık.” Atlas’ın yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunu gördüm. Bana yanıt veren Rüzgâr oldu.

“Onları Atlas’ın damarına basıldığında görüyorsun Heracığım,” dedi Atlas’a aldırmadan. “Sahanın ortasından bir kafa atışı var. On numara.” Başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek elini salladığında Atlas ayağıyla sırasına hafif tekme attı.

“Sussana piç.”

“Ne oldu kardeşim çocuğu evire çevire döverken iyiydi.” Dudaklarımı büzdüm.

“Vay,” diye mırıldandım. “Bunları öğrendiğim iyi oldu. Bir ara babama konusunu açayım.” Atlas kaşlarını kaldırdı.

“Aç,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Aç sen aç baban alışıkıtır adam döven liselilere,” dediğinde bana imada bulunduğunu anlamıştım. Ardından ekledi. “Ama dikkat et benim gömlekler parçalanmıyor.”

Ona cevap veremediğim öğretmen sınıfa girmişti. Ders boyunca Atlas sağa dönük bir şekilde oturmuş, arada telefonuna bakmış, defterine bir şeyler karalamıştı. Bense onu izlememeye çalışmışım. Bunun için içimde kendimle savaş vermem gerekmişti neyse ki başarılı olduğumu düşünüyordum.

Okul çıkışında ise yine bir anda ortadan kaybolmuştu. Rüzgâr ile vedalaşıp okuldan ayrılmıştım. Acelesi mi vardı bilmiyordum fakat tek

başına okuldan çıkmış arabasına binerek uzaklaşmıştı. Katrivas Koleji evime yakın olduğu için servis ihtiyacı duymamıştım. Kulaklıklarımı takmış yavaş adımlarla eve yürüyordum.

Güneş hafif terlememe sebep olsa da aldırmadım. Kulaklığımdan gelen ses beni düşünmeye itiyordu. Gözlerimin önünde onun gözleri, tavırları vardı. Zihnimde kurduğu her cümle birer birer dolaşıyordu ve ben artık onun varlığıyla ya da hayaletiyle değil bizzat kendisiyle savaşıyordum. Kurduğu her cümlenin ardından böyle günlerce düşüneceğimi bilerek evime doğru yürüyordum.

Fakat artık bu yolu seveceğimi biliyordum. Çünkü zihnimde onun ve ona ait hayallerin dolaştığı, kalbimin hızla atmasına sebep olan düşüncelerin geçtiği bu yol artık hayatımın bir parçasıydı. Okulla ev arasında bir başıma kaldığım dakikalar da artık ona olan bağlılığımın bir parçasıydı.

Bundan bazen nefret ediyordum fakat ona ait her şeyi tümüyle seviyor ve kabulleniyordum. Bu kabullenişin benim canımı yakacak bir boyuta gelmesinden korkuyordum.

Bir yıl sonra nerede olacağımızın bir cevabı yoktu. Atlas üniversiteye gidecek miydi eğer gidecekse nereyi tercih edecekti bilmiyordum. Belki yurtdışına çıkmak isterdi, oradaki ofislerden birinin başına geçerdi. Önümde nasıl bir hayat olduğunu bile bilmiyordum. Bir üniversite hayalim yoktu. Yapmak istediğim bir meslek yoktu. Yeterince kendimi geliştirmiştım ve tüm imkânlara sahiptim. Bu ülkenin eğitim sisteminin bana katacağı hiçbir şey yoktu.

Ya babamın holdinginin başına geçecektim ya da şirketlerden birinde çalışmaya başlayacaktım. Her iki durumda da bir işe ihtiyacım yoktu. Belki, belki ben de yurtdışına çıkardım ama Atlas burada kalacak olursa bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Onunla bambaşka ülkelerde nefes alıyor olmak benim nefesimin kesilmesine sebep olurdu.

Bakmasın bana hiç gözleri. Hiç görmesin beni. Yalnızken otursun yalnızca yanıma. Başka insanlar varken kaçırsın bakışlarını benden. Ama gitmesin. Onun olmadığı kalbimde yaşama dair umut da yeşeremez, bilirim.

Evin kapısından içeriye girdiğimde şirketin gönderdiği hizmetlilere başımla selam verdim ve odama çıkan merdivenlere doğru ilerledim. Babamın şirkette olduğunu biliyordum. Akşam yemeğine doğru gelecekse bana haber verirdi. Bazı geceler sabaha doğru geldiği olurdu.

Babam ilgisiz bir adam değildi. Hatta bana gerekenden çok daha fazlasını verdiği olmuştı. Ben, onun haberi bile olmadan doğmuş bir çocuktum. Ona aittim fakat onun yerinde olsaydım ben böyle bir çocuğu kabul edebilir miydim bilmiyorum.

Babam hiç evlenmemişti. Annemle olan ilişkileri bir bar taburesinde başlamış ve aynı gecenin sabahında bitmişti fakat annem onu hiçbir zaman bırakmamıştı. Yani, magazinden duyduklarım bunlardı ve babam da bunları inkâr etmemişti. Beni doğurmasının tek sebebi bu saltanata ve Melih Yarkan'a sahip olmaktı fakat istediğini hiçbir zaman alamadı. Ona ben bile bu serveti veremedim. Belki biraz olsun beni sevseydi bu hayatta kendisine ait bir parça bulabilirdi.

Babam doğduğumu duyduğunda DNA testi yaptırmış ve sonucunu alır almaz beni kabullenmiş. Anneme olan sevgisizliğini ve nefretini hiçbir zaman benim üzerime kusmamış fakat annem beni kullanarak babama ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmemiş. Ve bu artık bana zarar verme noktasına geldiğinde babam dava açarak velayetimi üzerine almış. Aylarca başka çocukların annesinin sütünü emmişim. Beni büyüten hiçbir zaman tek kişi olmamış.

Ve annem intihar etmiş. Boğazdan kendisini İstanbul'un derin sularına bırakarak...

Şimdi beni anlıyor musun?

Boğulmaktan çok korkuyorum ama okyanus gözlerine dalmaktan geri duramıyorum.

Şimdi ellerimi tutar mısın?

Odama girdiğimde elimdeki çantayı yere bırakarak kapımı kapattım ve kilitledim. Babam sigara içtiğini biliyordu fakat bilmezlikten geliyordu. Bu cehennemin içerisinde kendimi bulmaya çalışırken beni

görüyordu bazen elini uzatmak istiyordu fakat bunu hiçbir zaman yapamayacağını biliyordu.

Eğer onlara inanmayı seçmezsen kelimelerin hiçbir hükmü yoktur. Babam bana ne söylerse söylesin ben ona inanmayı seçmediğim sürece bir önemi olmayacaktı. Defalarca beni nasıl sevdiğinden bahsetti. Çocukken üstümü örttü, dudakları geceleri alnıma değdi ama ben hissedemedim. Annemin kendisini bir denize bıraktığında nasıl hissettiğini düşündüm. Boğazına dolan suyun, genzini yakan hissin canını nasıl yaktığını düşündüm. Derin sulardan korktum.

Zamanla babam beni kendimle baş başa bıraktı. Ona kızmıyordum. Bunun için ona minnettardım. Beni hiçbir zaman boğmadı, üzerimde baskı kurmadı, bana eksik olduğumu hissettirmedi. O eksikliği kendi içinde hisseden bendim ve böyle hissettiğim için de bana kızmadı. Şimdi bu eksikliği Atlas Katrivas'la kapatmaya çalışıyorum. Bunu duysa belki babam çok üzülür ama bir gün o da anlar. Kelimeler onlara tutunduğunuzda sizi iyileştirir. Ben Atlas'ın sessizliğine bile tutunuyorum.

Yatağımın yanındaki çekmeceye koyduğum sigaramı ve alkol şişesini elime alarak balkona doğru ilerledim. Saat altıya geliyordu. Odamın balkonundaki salıncağa geçerek oturdum. Elimdeki şişeyi salıncağın hemen sağında kalan sehpanın üzerine koydum ve küllüğü önüme doğru çekerek sigara paketini açtım. Telefonumu balkonumdaki hoparlör sistemine bağlayarak her gece onu düşünürken dinlediğim o şarkıyı açtım.

Melodi balkona yayılırken dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigaranın ucunu yaktım ve nefesimi içime doğru çekerek tutuşmasını sağladım.

Bir süredir seni izliyorum.

Gözlerimin önüne evimin içinde dolanışı geldi.

Okyanus gözlere bakakalmadan duramıyorum.

Yanan şehirler ve napalm semalar,

On beş fişek o okyanus gözlerin içinde.

Senin okyanus gözlerinde.

Kalbimin ağrıldığını hissettiğimde elim, bira şişesine uzandı ve şişeyi açtım.

Adil değil.

Beni nasıl ağlatacağını gerçekten biliyorsun.

Bense senin kalbine giden yolu bilmiyorum. Senin gözünde nasıl var olunur onu bile çözemiyorum. Bir hiçliğin içinde seni arıyor, kendimi sende var etmeye çalışıyorum. Yalpalayarak adımlar atıyorum. Yalnızlığımın kabuğunu kırmaya çabalıyorum. Ben senin için değişmeye çalışıyorum.

Bana o okyanus gözleri verdiğinde,

Korkuyorum.

Hiç bu kadar yüksekten düşmemiştim.

Okyanus gözlerine düşüyorum.¹

Uzaklarda bir yerde, bizim için bir şarkı yazılmıştı ve ben her gece bu şarkıyı dinlerken gözlerimden süzülen yaşlara izin veriyordum. Beni paramparça etmesine izin veriyordum ve gün sonunda ona duyduğum sevgiye tutunarak toparlanıyordum.

Melodi balkonu sarmaya devam ederken kısık bir sesle şarkıya eşlik ettim ve elimin tersiyle gözyaşlarımı hafıfçe sildim. Üzerimde hâlâ okul kıyafetlerim vardı. Elim alkol şişesine uzandı, kafama dikerek birkaç yudum aldım. Bugün, beni yok sayışını anımsadığımda kalbimde bir burukluk olduğunu hissettim.

Ona karşı hissettiğim bu kırgınlığın, öfkenin bile haklı bir yanı yoktu. Beni sevmek zorunda değildi. Beni görmek zorunda değildi. Belki bir gün gerçekten tüm Türkiye'nin konuşacağı iyi bir ilişkisi olacaktı ve ben burada aynı şarkıda onu aramaya devam edecektim.

Belki bir gün evlenecekti ve ben onu izlemek zorunda kalacaktım. Atlas ve ben iki farklı kutuptuk. Aynı dünyanın içinde iki farklı insan-dık. O ışıkları severdi, yanında o ışıklarda bile parıltısı sönmeyen kızlar olurdu. Eğlenir, bir sonraki adımını düşünmezdi.

¹ Billie Eilish - Ocean Eyes adlı şarkının sözleri.

Bense tek kelimesini geceler boyunca düşünürdüm. Tek hareketini aylarca gözümün önünden geçirirdim. Bir cümlesine saatlerimi harcayacak kadar önemserdim söylediklerini.

Bugün sana değil Katrivas, kendime kızdım. Olduğum kişi için. Kıramadığım kabuğum için. Senin için bir adım atmaya mecalim kalmadığı için.

Telefonumun melodisi balkondaki müziğin kesilmesine sebep olduğunda kızarmış gözlerim telefon ekranına kaydı. Bilinmeyen numarayı gördüğümde kaşlarım çatıldı ve telefonu meşgule attım. Müzik kaldığı yerden devam ederken bu sefer aramayı bölen mesaj bildirim sesiydi.

05*****: Hey!

05*****: Lina ben, Atlas'tan aldım numaranı, müsait olunca dönersin bebiş.

Kaşlarımı kaldırıp ona kısa bir cevap yazdım.

Hera: Kaydediyorum, dönerim ben sana.

Derin bir nefes aldım. Geri kalan saatler Adas için düzenlediğim çalma listesini dinlerken içtiğim sigara izmaritlerinin küllükten taşacak kadar birikmesiyle geçmişti. Ardından müziği kapatmış, duş almış ve yatağıma geçip uyumuştum.

Geri kalan günler ilk günden daha kötü ya da iyi değildi. Atlas'la bir daha ilk gün olduğu kadar konuşma fırsatımız olmamıştı. Bazen Defne ile bazen Lina ile takılıyordum ve Lina'nın beni yanına çağırdığı zamanlarda Atlas'la kısa muhabbetlerimiz oluyordu. Yine silikleşmişim. Yine beni görmediği, bana bakmadığı bir konuma düşmüştüm. Ve her ne kadar kabullenmek istemesem de bunun sebebi hayatında yeni birisi olmasıydı. Bilmiyordum.

Onunla aynı okulda olmak sandığım kadar kötü değildi. Günler geçmişti, haftalar bitmişti. Yalnızca bu kadar yakınımda olup bana bu kadar uzak olduğu için içten içe ona daha fazla kırılıyordum fakat bundan yine haberi olmuyordu. Bazen sigara içerken denk geliyor ve biraz sohbet ediyorduk. Gözlerimde bulanık sular olduğunu söyleyen adam

o suların ardını görmek için hiç uğraşmamıştı. Belki de adım atması gereken kişi bendim ve o adımı atmıyordum.

Ekim ayına girmiştik ve günlerden cumaydı. Bu Atlas'ı iki gün görememek demekti ve onu her gün görmeye alışan ben artık hafta sonlarından nefret ediyordum. Kıracak olsa bile hiçbir şey hissetmeyen bu kalbimde ona dair bir iz olsun istiyordum. Bendeki yerini hiç kaybetmesin istiyordum. Onu kendi içimde kendime karşı bile koruyor, savunuyordum.

Yatağında uzanırken gözlerim telefon ekranımdaki saate kaydı. Eli-me aldığım telefonun kilit ekranını açarken sosyal medya hesabımda dolaşmaya başladım. Kendi hesabımdaki gönderilere göz attıktan sonra farklı bir isimle açtığım hesaba girdim ve onun hesabını arattım.

Atlas Katrivas.

Takipçi sayısı bir milyona yakındı. Hesabında az gönderi olmasına ve aşırı aktif kullanmamasına rağmen onu takip ediyorlardı. Eğer hesabımı silmemiş olsaydım benim de şimdiye kadar milyona yakın takipçim olurdu çünkü ülke genelinde konuşulmuştum. Günlerce, haftalarca, aylarca. Hiç tanımadığım insanların ruhuma darbeler indirmesine izin vermek istemediğimi fark ettiğimde sosyal medya hesabımı öylece silmiş kendime yalnızca seksen arkadaşımın takip ettiği yeni, gizli bir hesap açmıştım.

Attığı son gönderilere bakarken iki gün önce bir gönderi paylaşmış olduğunu gördüm. Yanında Umut ve Rüzgâr vardı. Adas en arkadan elini kameraya uzatıyor ve ciddi bir ifadeyle kameraya bakıyordu. Rüzgâr en önde dilini çıkarmıştı. Umut'sa kameraya poz vermişti. Etraf gözükmüyordu fakat kalabalık bir ortamda olduklarını tahmin edebiliyordum. Onlar hiç yalnız kalmazdı. Atlas Katrivas bu hikâyenin altın çocuğuydu.

Fotoğrafın açıklama kısmına düştüğü nota bakarken gözlerim yorumlarında dolaştı. Yine binlerce beğeni ve yorum almıştı.

Fotoğrafi paylaşırken altına *Kardeşim çekme* diye not düşmüştü ve yorumların en başında gördüğüm Rüzgâr ona laf atmayı ihmal etmemişti.

@ruzgarkilic: insan etiket atar amk ya

Yazdığı yorum yüzümde tebessüm oluşmasına sebep olurken Lina'nın yorumunu gördüm. Lina ile bir hafta kadar önce birbirimizi takip etmiştik. Bu yüzden Atlas'ı kendi hesabımdan takip etmiyordum. Görüp sormasını istememiştim.

@linakorkmaz: Ortadaki BEY EVLİ, iltifatlarınızı bana iletirsiniz teşekkürler.

Kahkaha attım. Atlas hiçbirisine yanıt vermemişti. Lina ile Umut'un tatlı bir ilişkisi vardı. Yıllardır birlikte olmaları da bunun bir karşılığıydı. Beraber büyümüş sayılırlardı.

Lina: Kaçak

Yukarıdan art arda düşen bildirimler mesajlara girmeme sebep olurken Lina'nın yazdıklarını okudum.

Lina: Bu akşam site dışında eğleneceğiz.

Lina: Hayır cevabı kabul etmiyorum, geliyorsun.

Hera: Site dışına çıkasım hiç yok :/

Hera: Ayrıca ehliyetim de yok.

Lina: Sen on dokuz değil misin amk

Lina: Neyse hallederiz arabayı, geliyorsun bitti.

Hera: Yok.

Gidesim yoktu. Kalkıp hazırlanmaya da üşeniyordum. O kalabalığın içinde Atlas'ın hareketlerini izleyeceğimi biliyordum. Ardından bir başıma kalmış gibi hissedecektim çünkü Atlas diğerleri geldiğinde beni bırakacaktı. Belki de Lina olduğu için bu sefer benimle hiç konuşmayacaktı.

Birkaç dakika geçmişti fakat Lina'dan bir mesaj gelmemişti. Mesajın görüldü olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Bana kızmış mıydı bilmiyordum, bu çok umurumda da değildi. Uzandığım yerden kalkarak telefonumla banyoya doğru ilerledim. Çalma listelerimden birisine girerek duş hoparlörüne bağlandım ve bir müzik açtım. Yüzüme bakım yapmaya başlayacağım sırada telefonuma gelen bildirim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Lina: Halledildi.

Lina: Akşam Atlas gelip seni alıyor.

Ne!

Lina: Mümkünse şort giy çünkü motorla gelir.

Ne!

Kalp atışlarım hızlanırken hızla bir cevap yazdım.

Hera: Saçmalama.

Hera: İşi vardır boşuna uğraşmasın.

Lina: Ne işi olacak aynı yere gidiyorsunuz?

Derin bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım.

Hera: Tamam, hazırlanıyorum.

Değişiyorum. Onun için binlerce adım atıyorum. Kendi kabuğumu kırıyorum. Tamam demeyeceğim şeylere tamam diyorum. Dört yıldır toplananız iki partiye katılan ben onun için bir ay içinde ikinci partiye katılıyorum ve bütün bunların hiçbir işe yaramayacağını bile bile yapıyorum.

Lina, Atlas'ın bir saat içinde geleceğini söylemişti. Giysi odama geçerek kendime uygun bir kıyafet bakmaya başladım. Elbiseyle motora binebilirdim fakat zorlanırdım. Canım şort ya da pantolon giymek istemiyordu. Geçen gün yeterince salaş giyinmiştim.

Elbiselerin olduğu kısmı açarak dolaba göz gezdirdim. Bedenimi saran buz mavisi elbiseye baktım. Göbeğinden sırtıma doğru uzanan yarım bir dekoltesi vardı. Oldukça kısaydı ve yanlarındaki büzgüler dans ederken yukarıya doğru çıkıyordu fakat dans edeceğimi zannetmiyordum. İnce askıları vardı. Bu elbiseyi giymek istediğime karar verdiğimde elime aldım ve ayakkabılarıma baktım. Bacaklarıma dolanan, üzerinde küçük kelekler bulunan mavi ve beyaz renklerin hâkim olduğu ayakkabımı elime alarak kapının girişine bıraktım.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkararak elbiseyi üzerime giydiğimde boy aynasındaki yansıma baktım. Gayet şık görünüyordum, elbise bacak boyumun olduğundan daha uzun gözükmelerini sağlamıştı. Arka kısmının açılmaması için elbiseyi biraz aşağıya çektişirdim. Makyaj masama

doğru ilerleyerek gözlerime mavi ve beyaz renklerin yoğunlukta olduğu bir makyaj yaptım ve gözlerimin altına beyaz göz kalemi sürdüm. Dudaklarıma hafif bir parlaticı sürerek dolgunlaşmalarını sağladım. Saçlarımı hafif dalgalı hale getirdim.

Elime ünlü bir markanın beyaz, taşlı çantasını alarak telefonumu ve sigaramı içine yerleştirdim. Kredi kartlarımı ve bir miktar nakit parayı da yerleştirdiğimde ayağıma topuklu ayakkabılarımı giydim ve gözlerim saate kaydı. Yaklaşık beş dakikam vardı. Odamdan çıkarken kapıyı açık bırakmıştım. Merdivenlerden inerken çıkan tok gürültü ev halkının dikkatini çekmeme yetmişti. Babam salonda oturuyor olmalıydı.

“Babam nerede?” dedim gördüğüm hizmetlilerden birisine.

“Salonda,” diyerek tahmin ettiğim cevabı verdiğinde tebessüm ettim ve salona doğru ilerledim.

“Baba!” Ona seslenerek salona girdiğimde bakışlarını önündeki bilgisayardan kaldırarak bana çevirdi. Kaşları şaşkınlıkla havalanırken yanına doğru ilerledim.

“Nereye böyle?” diye mırıldandı gözüne taktığı gözlüğü çıkarırken.

“Dışarı çıkacağız,” dedim ona haber vererek.

“Kiminle?” Bu tarz ani gezmelerime alışık değildi.

“Arkadaşlar,” dedim ve sorun çıkarmaması için ekledim. “Atlas götürecektir.” Çatık olan kaşları indiğinde başıyla beni onayladı.

“Onda kalmak yok,” dedi dosyalarını eline alırken.

“Yok,” dedim sanki daha önce kalmamışım gibi.

“İyi eğlenceler,” dediğinde eğilerek onu yanağından öptüm. Yüzünde bir tebessüm oluştuğunu hissettim.

“Çok güzel olmuşsun,” diye ekledi ben uzaklaşırken. Arkamı dönerek elimle ona bir öpücük gönderdim ve kapıya doğru ilerlerken seslendim.

“Geç kaldım!”

Kapının önündeki portmantodan beyaz ince ceketimi alıp üzerime geçirirken hizmetli evin kapısını açmıştı. Hava hâlâ çok soğuk değildi fakat bazen akşam serinliğiyle karşı karşıya kalıyordum.

Evin bahçesinin çıkışına doğru yürürken kapının önünde duran motorun kime ait olduğunu biliyordum. Kalbim, attığım her adımda daha da hızlanırken kendi içimde mırıldandım.

Lütfen Atlas. Bu gece kalbimi kırma.

Bahçenin kapısından çıktığımda kaskını başından çıkarıyordu. Eline aldığı kaskını tutarken bakışlarını bana çevirdi ve gözleri üzerimde dolaştı. Ayaklarımda olan gözleri bir süre bacaklarımda oyalanırken yüzüme doğru tırmandı.

“Siktir,” dediğini işittim. Kaşlarım çatıldı. *Hayır, dedim. Bu gece kalbimi kırma.*

“Ne?”

Bir şey söylemedi. Bir ayağı yerden destek alarak motorunun düz durmasını sağlarken gözleri üzerimde dolaşmaya devam etti. Bir ayağıyla motorun sabit durması için kenarındaki yeri açtı ve bunu yaparken gözlerini üzerimden çekmedi.

“Ben seni böyle motoruma nasıl bindireceğim?” dedi bakışlarını çekmeden.

“Ne var halimde?” Beklediğim karşılama kesinlikle bu değildi. Üzerinde deri ceketi vardı ve bu sefer içine siyah bir tişörtle siyah pantolon giymişti. Atlas’ı yalnızca siyah pantolonla görüyordum.

“Her yerin açılır,” dedi bunu neden sorun ettiğini anlamasam da. Omuz silktim.

“Benlik sorun yok.” Başını sağa doğru eğdi.

“Melih amca biliyor mu motorla gideceğimizi?”

“Yok,” dedim tavrından sıkılarak. “Gidebilir miyiz artık?” Canımı sıkıyordu. Aptal herif.

Derin nefes aldı ve bir şey söylemeden motorunun arkasındaki kaskı bana uzattı. Kaskı saçlarımla bozulacağını bile bile başıma geçirirken Atlas da çıkardığı kaskını takmıştı. Artık yalnızca gözlerini görebiliyordum. Ardından üzerindeki deri cekete uzandı ve ceketini çıkartarak motora bindi. O bindiğinde ben de kaldırımın kenarından ayaklarımı

sağ taraftan sarkıtarak motoruna bindim. Motoru çalıştırmadan önce eline aldığı ceketi bana doğru uzattı.

“Üstüne örtersin,” dedi sakın bir sesle.

“Saçmalama Atlas,” dedim derin bir nefes alarak. “Sanki parti boyunca dizime ceket örteceğim.”

“Lan sorun kısa giymen mi sence?” Sesi kaskının içinden boğuk geliyordu. “Motorda üstün açılır kızım. İstanbul trafiğinde adam mı dövelim?”

“İyi be,” dedim uzattığı ceketi alıp bacaklarımın arasına sıkıştırırken.

“Alıştın sen de iyice,” dedi konuyu bir anda değiştirerek.

“Neye?”

“Partilerime benimle gelmeye.” Ardından ekledi. “Sıkı sarıl.” Kollarımı onun beline dolarken içime dolan sıcaklık hissi kalbimdeki yerini bana bir kere daha hatırlattı. Motoru çalıştırdığında kollarımı bedenine daha da bastırdım ve onu hissetmek istercesine ona tutundum. Belki onun için hiçbir önemi yoktu fakat bu gece ona sarılıyordum. Günlerdir iki kelime konuşamadığım Atlas’ın varlığını kollarımın arasında hissediyordum.

Bir insan sana kollarını sardığında yükünü onun

omuzlarına bırakırsın.

Bu gece, kollarını sana saran bendim.

Ama göğsümdeki yükü sen sırtlandın.

Düzenleme

Ny.ozlem

5

YALNIZLIĞIN ÇARESİ

*Susma, öyle geride durma. Bak ellerim uzanmıyor sana. Bana bir yabancı gibi bakma. Zihnimdeki fısıltılar yokluğunu anlatıyor bana.
Duyamıyorum sesini vicdanımın,
ne olur öyle hissiz kalma, dokun ruhuma.*

Ruhumun üzerinde yokluğunun bıraktığı derin darbe izleri vardı. Fakat bir yanımda benim olmasa bile var olmana tutundu. Hayatımın bir köşesinde olmana, kalbimde bir iz bırakabilmene tutundu. *İnsan bazen acısına da tutunur.* İnsan bazen yarası içinde yaşar. Ben bazı geceler yalnızca senin için aldım nefesimi. Yalnızca senin için yaşadım, hiç haberin olmadı.

Rüzgâr saçlarımın savrulmasına sebep olurken kaskın içerisine sıran hava ellerimi ona daha fazla bastırmama sebep oluyordu. İki elimi göğsüne sabitlemiştim. Motorun üzerindeki hız ibresi gitgide artarken gözlerim yanımda silikleşen arabalara ve insanlara kaydı. Şehir silikleşmişti, insanlar silikleşmişti. Bir biz kalmıştık.

O ve ben.

Atlas Katrivas ve Hera Yarkan.

Bir gün ismimizi yan yana görebilir miydim bilmiyordum. Ama şimdi o tamamıyla benim yanımdaydı. Bedeni kollarımın arasındaydı. Rüzgâr ve motorun hızından bedenlerimiz birbirine daha sıkı tutunuyordu. İnce tişörtünün altından hissettiğim teni bana onu nasıl sevdiğimi bir kez daha hatırlatıyordu çünkü içimde bir yerlerde bir ateş hissediyordum.

Atlas Katrivas benim içimdeki ilkel duyguları dışarıya çıkartıyordu.

Ana yoldan caddeye saparak yavaşladığımızda motoru hafif sağa doğru yatırınca ona daha sıkı sarıldım. Araba kullanırken arabaya bu kadar hakim olduğunu hissetmemiştim. Gerçekten de bu makinayı nasıl yöneteceğini iyi biliyordu ve kendisine güveniyordu. Bunu her halinden anlayabiliyordum.

“Atlas,” diye bağırdım beni duyması için. Bir cevap vermedi fakat işittiğini anlamıştım. “Üşüdün, duralım da şu ceketı giy!”

“Sıkıntı yok.” O da bana bağırarak cevap verdiğinde derin bir nefes aldım. Bacaklarımın arasına iyice sıkıştırdığım ceketı iki bacağımla tutmaya çalışıyordum.

“Üzerindeki tişört incecik,” dedim tekrar şansımı deneyerek. Bir cevap vermeden motorun hızını artırdı. *Seni düşünende suç*, dedim kendi içimden ona kızarak.

Sahil kenarına gelmiştik. Şile taraflarında olduğumuzu geldiğimiz yoldan anlamıştım fakat tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum. Kumsalın bulunduğu ıssız bir alanda motoru durdurduğunda etrafa baktım. Hareket etmeden tek ayağıyla isminin ne olduğunu bilmediğim bir şeyi indirdi ve motorun sabit kalmasını sağladı.

“Hera,” dediğinde irkilerek kaşlarımı çattım.

“Efendim?”

“Ellerin?” dediğinde hâlâ ona sarıldığımın farkında bile değildim. Aceleyle ellerimi üzerinden çektim ve oturduğumuz geniş koltuğun kenarlarına tutunarak topuklu ayakkabılarımın üzerinde sabit durmaya çalıştım.

“Pardon,” dedim yere düşen ceketini elime alırken. Kafamdaki kaskı çıkarmamıştım fakat önündeki camı kaldırmıştım. Atlas kendi kaskısını çıkarıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra eli benim başıma doğru uzandı ve kaskımı yavaşça çıkararak saçlarımın dağılmasını sağladı.

Üzerimizdeki sokak lambasının aydınlattığı yüzüme baktığında kaşlarını hafifçe kaldırdı.

“Ne?” dedim saçlarıma baktığını düşünerek. “Düzelteceğim.”

“Makyajın yakışmış,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Buna dikkat edeceğini hiç düşünmemiştim.

“Teşekkür ederim,” dedim saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalışarak.

“Körü durmuyor, uğraşma boşuna.” İlerlemeye başladığında ben de onun ardından ilerledim. Eline aldığı çantamı bana uzattığında elimdeki ceketini ona geri verdim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Ceketini elimden alırken bana bakmadı. Yolda ilerlerken ilerideki eğlence alanını ve ışıkları görebiliyordum.

“Kimin partisi bu?” dedim merak ederek.

Yüzünde bir gülümseme oluştu. “Benim katıldığım her parti bana aittir Hera,” dedi göz kırparak.

Derin bir nefes aldım. Tamam Katrivas, sensin. En çok sensin.

“Plajın işletmesi bizim şirketlerden birine ait. Yaz sezonu biterken hava sıcaksa kullanıyorum,” diyerek açıklama yaptı. Kumsalın üzerine dizilmiş tahtalara basarak ilerlerken ona cevap verdim.

“Niye yapıyorsun bunu?” dedim merak ederek.

“Neyi?”

“Partileri. Sıkılmıyor musun? Uğraştırıcı.”

“Ben ilgilenmiyorum ki,” dedi elini cebine götürürken. Sigarasını ve çıkmağını çıkardı. “Rüzgâr hallediyor her şeyi. Sadece benim paramı kullanıyorlar ve partilere ben katıldığım için insanlar kulaktan kulağa Katrivas’ın partisi diye yayıyor.”

“Alkol?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Son sınıflar dışında kimse katılamıyor partilere.”

“Doğru, unuttuğum,” dedim ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Üzerimizde renkli lambalar vardı. Sahilin üzerine tahtalardan bir platform kurulmuştu ve ortam ışıklandırılmıştı. Etrafta masalar ve oturma alanları vardı.

“Yine yapmışsın şovunu,” dedim bunun hoşuna gideceğini bilerek.

Onun da gözleri etrafta dolaştı. Kimlerin geldiğini inceliyor olmalıydı. Kaşlarının hafif çatıldığını gördüğümde baktığı yöne doğru baktım fakat kayda değer birini göremedim. Yüksek sesli müzikte insanlar dans ediyor ve ellerindeki kokteylleri içiyorlardı.

“Bu partilere on sekizden küçükler alınmıyor,” dedi Atlas bir açıklama yaparak.

“O kadarını biliyorum,” diye mırıldandım. Mezun olanların bile geldiği olurdu, site dışından arkadaşlarını getirenler vardı fakat on ikinci sınıfın dışındakiler katılamazdı. Onlar da hazırlık okudukları için reşit oluyorlardı.

“Hera!” Lina’nın sesini duyduğumda Atlas’tan birkaç adım uzaklaştım ve sağ yandan gelen sesin sahibine doğru döndüm. Sarı saçlarını atkuyruğu yapıp sıkıca bağlamıştı. Üzerinde vücudunu saran bir elbise vardı. Göğüs kısmında hafif bir dekoltesi bulunuyordu fakat ona sarılırken fark etmişim sırt kısmı neredeyse tamamen açıktı. Oldukça şık gözüküyordu.

“Kızım nasıl geldin sen böyle?” dedi kollarını bana sararken.

“Atlas ceketini verdi,” dedim kollarımı ondan ayırarak. Eğlenceli ve kafa dengi bir kızdı. Sohbetlerimizde hem beni eğlendiriyor hem de sürekli Atlas’a takılarak onun sinir olmasına sebep oluyordu.

“Hadi gelin!” dedi Lina ve elimi tutarak beni hafifçe çekti. Onun ardından ilerlerken Atlas bizi izleyerek elindeki sigarasını içmeye ve yavaş adımlarla ardımızdan ilerlemeye devam ediyordu.

Onlar için ayrılmış, platformun kenarındaki koltuklara geldiğimizde Umut ve Rüzgâr’ı gördüm. Rüzgâr’ın yanında tanımadığım bir kız vardı. “Umut!” Lina sevgilisinin yanına ilerlerken elimi bırakmıştı.

“Seni özledim,” dedi Umut’un üzerine doğru eğilerek dudaklarını hafifçe öperken. Evet birkaç dakika ayrı kalmışlardı ama onların ilişkisini artık çözmüştüm. Lina, Umut’a şımarır ve bir şekilde kendisini sevdirmesini bilirdi. Umut ise bu durumdan haz alıyordu. Lina’nın ona karşı olan çocuksu ve tutkulu tavrı onu daha çok bağlıyordu. Bunu anlıyordum çünkü söylenirken bile ona aşkla bakıyordu.

“Güzelim,” dedi Umut elini Lina’nın açıkta olan bacağına koyarak onu üzerine doğru çekerken.

“Hım,” diye şımartıldığını işittim. Atlas’ın bana baktığını fark ettiğimde dikkatimi Umut ve Lina’dan çekerek koltuklardan birisine geçtim. Atlas tam karşımdaki koltuğa oturmuştu.

“Yoğunluktan uzun zamandır görüşemiyoruz,” dedi Rüzgâr araya girerek. “Nasıl geçiyor günler?”

“Aynı,” diye mırıldandım ve ekledim. “Senin nasıl?”

“Benim normalde olduğundan daha iyi reis,” dedi ve yanındaki koyu siyah saçlara sahip olan kızı göstererek ekledi. “Tanıştırayım İlayda,” dedi ve elini bana doğru çevirdi. “Hera.”

“Memnun oldum,” diye mırıldandım sahte bir tebessümle.

“Ben de,” diye ekledi ve o da tebessüm etti. Kız gözüme bir yerden tanıdık geliyordu fakat nerede gördüğümü hatırlamıyordum. Muhtemelen bizim sitede oturuyordu. Okulda ya da sokakta görmüş olma ihtimalim yüksekti.

“Atlas,” dedi Rüzgâr ilgisini İlayda’dan çekerek.

“Ne var kardeşim?” dedi Atlas bıkkınlıkla.

“Bu gece dağıtıyoruz diye umuyorum!”

“Motorla geldim amına koyayım ne dağıtması?” Kaşlarımı çattım. Yine beni eve bırakması gerekiyordu. “Ve Hera var. Eve bırakacağım.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Taksi diye bir şey icat edildi.”

“Baban,” dediğinde sözünü kestim.

“Babam seninle geldiğimi bile bilmiyor!” dedim yalan söyleyerek. Kaşlarını kaldırdığında bana cevap vermedi.

“Bu gece burada sabahlıyoruz kaçamazsın, fondip yapacağız.” Bakışları bana döndü. Gözlerinin içine baktım.

“İyi,” dedi Atlas gözlerimin içine bakarken. “Yapalım bakalım ama sen içmiyorsun.” Eli beni gösterdiğinde kaşlarımı çattım.

“O neden padişahım?”

“Sen niye bana lakap takıp duruyorsun kızım?”

“Ne kızımı ya?” dedim sesimi hafifçe yükselterek.

“Oldu ya, yükseldi yine. Padişahım de, paşam de, camış de sonra ben kızım deyince olay çıkar.”

“Öyle mi?” dedim gözlerimi kısarak. “*Düş önüme küçük kaplan,*” dedim dudaklarımı büzerek onu taklit ederken.

“Lan bir durun motora bağladınız.” Rüzgâr aramıza girdiğinde ona çevirdim öfkeli bakışlarımı.

“Taksiyle döneceğim dediğin için demiştir. İssız burası, tek dönecek-sen sıkıntı olur Hera.”

“İyi,” dedim. “İçmem çok.”

Bir bardağın dibini göremeyeceğiz desene sen şuna, dedi iç sesim. Üçüncüde kafayı kırıyorsun çünkü.

“Gelin dans edelim biraz,” dedi Lina Umut’un elindeki kokteylden birkaç yudum alırken.

“Ay evet,” isminin İlayda olduğunu öğrendiğim kız da ayağa kalktığında Rüzgâr ile Umut da kalktı.

“Ben böyle iyiyim,” diye mırıldandım.

Atlas herhangi bir cümle kurmadan oturmaya devam ediyordu. Çantamın içindeki sigara paketini çıkardığımda o da sigarasından bir dal daha aldı.

“Şaşırtıcı,” dedi yeniden bana laf atarak. Bu çocuk beni sinir etmeden tek adım atamıyordu. “Kendi sigaranı da taşıyabiliyormuşsun.”

“Aynen,” diye mırıldandım sigaramı yakarken. Bir uzak bir yakın tavırları artık ruhumu eksiltiyordu. Gözlerim partide dolaştı. İnsanlar sonuna kadar eğleniyorlardı. Lina, Umut’la dans ediyordu. Rüzgâr İlayda’nın yanındaydı. İçeride başka tanıdık simalar da vardı.

“Yürüyelim mi?” dedim Atlas’a dönerek. Onun için içimde kendimle savaşlar veriyordum. Bunun sonunun nereye gideceğini bilmiyordum ama bir yanımla ona adım atmak isterken diğer yanımla ondan uzak durmak istiyordum.

Bir ihtimalimiz olabilir miydi?

Şimdi bana bakan gözleri bir gün beni görebilir miydi?

Bir cevap vermeden ayağa kalktığında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Aklıma birkaç saat önce motorda ona sarılışım geldi. Tenini hissetmek öyle güzeldi ki ben Atlas'a karşı doyumsuz olduğumu fark ediyordum.

Beraber tahta platformun üzerinden inerek kumsala doğru ilerlediğimizde Atlas bana doğru döndü. "O ayakkabılarla nasıl yürüyeceksin?"

Gözlerimi kıstım. "Ben var ya," dedim başımı hafifçe sallarken. "Bu ayakkabılarla diken üstünde bile yürürüm."

"Öyle olsun," dedi düşünce göreceğim ben seni der gibi. Kumsala ayak bastığımızda kumun içine saplanan topuklu ayakkabılarımla dengede durmaya çalışarak ilerledim.

Elimdeki sigarayı içime çekmeye devam ederken ona doğru mırıldandım. "Çok güzel değil mi dalgalar?"

"Yanılıcı," diye mırıldandı Atlas, suya yakın bir yere geldiğimizde oturdu. Ben de onun yanına oturdum. Bacaklarımın arasına giren kumu umursamadım.

"Neden?" dedim gözlerimi denizden ve onun üzerinde parıldayan köprüden alamayarak. İstanbul'un enfes bir manzarası vardı.

"Gökyüzünde ne görürse onun rengini alıyor." Bu benim tanıdığım Atlas'a göre fazla düşünülmüş ve derin bir cümleydi.

"Nasıl öğrendin?" dedim ona alakasız bir soru sorarak. Ve neyi demesine izin vermeden ekledim. "Yalnızlığın çaresini."

"Öğrenmedim," dedi Atlas bakışlarını bana çevirirken. Bacaklarını bağdaş yapmıştı. Bense öne doğru uzatmıştım ve iki elime yaslanarak duruyordum. "Aynadakini sevdim Hera," dedi bana bunu yap dercesine. "Aynadakinden kaçmadım. Onunla savaşmadım. Kimsenin onun üzerinde hüküm sürmesine izin vermedim."

Aynadaki yansımandan kaçma. Kısıvrak yakalanma ıssız odalarda.

"Bir duvar dibine çökmüş gibi hissediyorum," dedim ona içimi açarak. "Orada bir hayaletle konuşuyorum. Odamda kendimle savaşıyorum."

“Sonra insanlar savaşına ortak oluyorlar çünkü sen onların kurduğu cümlelerin üzerinde hüküm sürmesine izin veriyorsun.”

“Ben çare bulamıyorum yalnızlığa.”

“Üzüldüm,” dedi Atlas elindeki sigarayı önümüzdeki denize doğru fırlatırken. Bu hareketine kızsam da şimdilik ses çıkarmadım. “Çünkü yalnızlığına kendin çare olamıyorsan bir insanı çare yaparsın. Bunu bana sen söylemiştin. Herkes bir noktada insanlardan kopar diye. Sırtını yasladığın kişi gittiğinde ne yapacaksın?”

Gider misin?

Beni bırakır mısın?

Ben sana yasladım ruhumu.

“Atlas Katrivas,” dedim derin bir nefes alarak. “Sadece iki kelime.”

“Hım,” diye mırıldandı ve yeni sigaramı elime aldığımda ekledi. “Çok içiyorsun.”

“Senin de benden aşağı kalır yanın yok.” Yüzünde bir gülümseme oluştuğunu gördüm. Ellerimin uyuştüğünü hissettiğimde kumsala doğru uzandım.

“Saçların kum olacak,” dedi Atlas. “Buraya gel.” Başımı avuç içine alarak dizlerinin üzerine koyduğunda kalbimde aynı tanıdık ağrıyı hissettim.

Şimdi kendim için değil senin için bir adım atıyorum.

Ve artık hayaletinle değil seninle konuşuyorum.

İçim dökülüyor ruhuna, öyle uzak durma.

Dokun bana istiyorum.

Başımı dizinin üzerine koyduğundan bakışlarım direkt olarak yüze değişiyordu. Derin derin gözlerinin içine baktım. Varlığı ruhumu besliyordu.

Tekrar bir sigara yakmak yerine elimdeki sigaraya uzandığında kaşlarım çatıldı.

“İçme daha fazla,” dedi elimdeki sigarayı alırken.

“Bana abim gibi davranıyorsun,” dedim kaşlarımı çatarak. Hafif bir kahkaha attı ve sigaramı dudaklarının arasına yerleştirdi.

“Abin sayılırım zaten,” dedi benimle dalga geçerek.

Gerçekten mi?

Avuçiçime aldığım kumu suratına doğru fırlatmaya çalıştığım da sağa doğru yattı. Üzerindeki tişörtten içeriye giren kum tanelerinden kaçamadı.

“Eyvallah Hera Yarkan,” dedi sesli bir şekilde. “Biz saçınıza kum girmesin diye sizi dizimize yatıralım. Eyvallah.”

Tek gözümlü kapatarak yüzümü buruşturdum. “Hak ettin.”

“Neden senin hakkında kurulan cümleleri bu kadar önemsiyorsun?” dedi konuyu bir anda eskiye çekerek.

“Ne gibi?” dedim vereceği cevabı bilerek.

“Melisa gibi,” dediğinde o kızın ismini ağzına alıyor olması bile bana dokundu.

“Ona özel bir durum değil ki,” diye mırıldandım. “Göğsüme sığmıyor insanların nefreti. Ben nefretle baş edemiyorum. Ardı düşünülmeden kurulan cümlelerle, sonucu bilinmeden kusulan öfkelerle baş edemiyorum.”

“Bu insanların hayatında hiçbir yeri yok Hera,” dedi elindeki sigarayı içine çekerken. Başım dizinin üzerindeyken onu izlemeye ve mavi gözlerine dalmaya devam ettim.

Yanımda denizin keskin kokusu, dalgaların ruhumu besleyen sesi vardı.

Birkaç adım atsam suyun içindeydim ama burada dizlerinin üzerinde, gözlerindeki bir damla mavilikte boğulmayı seçtim.

“Hassas olduğumuz konular vardır,” dedim derin bir nefes alarak. Bunları onunla konuşabiliyor olmak öyle kutsaldı ki o bunu bilemez, anlayamazdı. “Ve konu kanayan yanın olduğunda üzerine basılan tuzla baş edemezsin.”

“Ama sen de hassas noktalarını birer birer sergiliyorsun,” dediğinde ne demek istediğini anlamadım.

“Bak ben seninle birkaç aydır konuşuyorum ama sana seni anlatıram. Muhabbetimiz bir saatten öte gitmiyorken hem de,” dedi ve derin bir

nefes aldı. Birkaç aydır konuşuyor olmamız ona diğerlerine olduğundan farklı davrandığım gerçeğini değiştirmiyordu. Ona kendimi açmıştım çünkü onu seviyordum. Onun birkaç ay diye bahsettiği tanışıklık benim içimde günleri, haftaları, ayları taşıyordu.

“Annenle ilgili tek cümle söylendiğinde gözlerin doluyor mesela. Pençelerini çıkarıyorsun. Öfken kırgınlıklarından geçer Hera,” dedi ve sigarasını bir kere daha içerisine çekti. “Öfkelendiğinde kırıldığını anlıyorum.” Bu bana yakalanma hissini tattırdı. Atlas sandığım kadar uzak bir adam değildi. Kendisini geriye çekerken oradan insanları izliyor ve tanıyordu.

“Hep kırgınlıktan geçmiyor,” dedim kendimi saklamaya çalışarak ve konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Bu sular bana çok tanıdık geliyor biliyor musun?” dedim bakışlarımı ilk kez ondan çekip denize doğru çevirerek. “Sığ denizler, sık sular. Annem bu suyun içinde bir yerde can verdi. Bedeni haftalar sonra bulundu.”

Yutkunduğunu işittim.

Bazı acılar böyledir Atlas. Yalnızca yutkunursun, söyleyecek tek cümlelen yoktur.

“Şimdi aynı denizin içinde yüzmek istiyorum ama boğulmaktan çok korkuyorum.” Okyanus gözlerine dalmak istiyorum ama orada kaybolmaktan çok korkuyorum. “Biri elimden tutsun istiyorum ama insanlara güvenemiyorum. Yalnızlığın bir çaresi yok, bulamıyorum.”

Bir cevap vermedi yalnızca sigarasını içti ve beni dinledi. Yine de gerçekten ona içimi açıyor olmak gözlerimden birkaç damlanın süzülmesine sebep oldu. Eksik hissediyordum, yalnız hissediyordum, çaresiz hissediyordum.

“Bunu görmelerine izin verme,” dedi izmariti yeniden denize atarken.

“Yapmasana şunu,” diye çıkıştım ona. Omuz silkti.

“Bak bana. Hiç mi acım yok? Büyük ya da küçük insanın acısı olmaz mı Hera? Ama ben izin vermem. Göremezler. Ben Atlas Katrivas’ım.

Buradayım. Ne konuşturlarsa konuşsunlar burada kalmaya devam edeceğim.”

“Sen Atlas Katrivas’sın,” diye mırıldandım. Sen Atlas Katrivas’sın. Her şeyin önünde bir dağ gibi durabilirsin. Tanımasan bile bir insana umut olabilirsin. Bir insana hayat olabilirsin. Bana hayat olduğun çok gece biliyorum. Seni en iyi ben tanıyorum. Her gece odamda hayaletinle savaşıyorum.

“Ne söylesen geçmez ki bu his,” dedim denizin dalgalarını izlerken. Arkamızda kalan müzik ve insan sesleri denizi dinlememe engel oluyordu. “Çünkü gece çöktüğünde yine yapayalnız kalacağım. Başımı yastığa koyduğumda yine bir başıma hissedeceğim.”

Başımın altında hissettiğim bu beden karanlık gecelerde yanımda olmayacak. “Belki bir gün öğrenirsin,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Yalnızlığın çaresini.”

“Annemle ilgili haberler yapıldığında haberin vardı değil mi?” dedim gözlerimi denizden alarak Atlas’ın gözlerine çevirdim. Orada daha büyük bir derinlik yakalıyordum. O eylül akşamı, o yüzden oradaydın.

“Ben erişim engeli getirtmişim haberlere,” dedi başıyla beni onaylarken. Sigara içmeyi bırakmamıştı. Bu kaçınıcı sigarasıydı saymayı bırakmıştım fakat elindeki yarım paket bitmek üzereydi.

“Derin sular,” dedim bunun ne anlama geldiğini bilemeyerek. Başımın ağrıdığını hissediyordum. “Sığ denizler,” diye ekledim.

“Korkuyor musun yüzmekten?” dediğinde başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Bu konu üzerinde konuşmak istemiyordum.

“Canım o kadar yüzmek istiyor ki şu an.” Denizin içine girmek, suyun soğukluğunu hissetmek isterdim.

“O haberler çıktığında sosyal medya hesaplarımı kalıcı olarak silmişim,” dedim bundan haberi olup olmadığını bilemeyerek.

“Haberim var,” dedi Atlas beklemediğim bir yanıt vererek.

“Nereden?” Kaşlarım hafifçe çatıldığında bana alelacele bir cevap verdi.

“O sıralar birlikte olduğum bir kız vardı, magazinle ilgileniyordu.”

“Ne kadar korkak olduğumu konuşmuşsunuzdur,” dedim o dönemde benim değil bir başkasının yanında olmasına kırılarak.

“Üzerine konuşmadım ama neden yaptın Hera?”

“Binlerce yorum ve mesaj alıyordum,” dedim ona kendimi açarak. “Baş edemiyordum. Nefretle baş edemiyordum. Sanki neden sevilmediğim yüzüme çarpılıyordu. Fahişenin kızı diyorlardı ve sosyal medyanın en kötü yanı buna herkesin erişebiliyor olması. Kendi ana sayfalarına benim hakkımda bir yazı yazıyorlar ama onu yüzlerce, onlarca hatta belki de binlerce insan görüyor. Rezil olmuş gibi hissediyordum.”

Atlas başını iki yana salladı. “Ne rezilliği ya?” dedi bu düşüncemi anlamadığını belli ederek. “Kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar senin hakkında konuşuyor diye ne rezil olması? En fazla yine birisi gündem olmuş derler. En fazla Hera Yarkan bu, ne yapsa gündem oluyor derler. Şu yaşadığın hayata bir bak.”

“Neyse ya,” dedim bunu konuşmak istemeyerek.

“Hesaplarını aç,” dedi Atlas konuyu kapatmayarak sigarasını söndürürken. “Var olmaya devam ettiğini onlara göster.” Bunu yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk. Yapamazdım. Atlas o yorumlara bakmadan yaşayabilirdi. Fakat ben her gece odamda otururken daha dibe çekilmek için açar okurdum. Tekrar ve tekrar neler yazdıklarına bakardım. Hafızama kazırdım her cümleyi. Ve yine o cümlelerle baş başa kalırdım. Kelimelerin ruhumda derin darbe izleri bırakmasına izin verirdim.

“Kimseye hiçbir şey göstermeyeceğim,” dedim harfleri uzatarak.

Atlas’ın gözü kısa bir anlığına telefonuna gitti. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Gidelim mi?” dedi başıyla partinin olduğu alanı göstererek.

“Hım,” diye mırıldandım ve başımı kucağından kaldırarak ayağa kalkmaya çalıştım. Atlas, kolumdan tutarak bana yardımcı olmaya çalıştığında ona tebessüm ederek kumsalda ilerlemeye çalıştım.

“Fondip yapacağız,” dedi Atlas. “Asıl şimdi izle şovu.”

“Niye?” dedim gülümseyerek. Koluna tutunarak platforma doğru ilerlemeye devam ettim.

“Sarhoş olunca ebesini görüyor da ondan,” dedi platforma çıktığımızda ne ara geldiğini anlayamadığım Rüzgâr.

“Rüzgâr senin ağzına sıçacağım gerçekten ya!” Atlas Rüzgâr’a sinirlendiğinde bu durum beni daha da neşelendirdi.

“Niye? Geçen gün de sarhoştun ama kusmak üzere olan bendim.”

“Öyle kolay sarhoş olmuyorum ben,” dedi Atlas.

“Ama olunca da çenesi açılıyor, normalin dışına çıkıyor ki geçmiş olsun,” dedi Rüzgâr yeniden Atlas’a takılarak.

“Göreceğiz ne kadar zor sarhoş olduğunu.”

Atlas bana bir cevap vermemişti. İnsanların dans ettiği alanın ortasına yuvarlak bir masa yerleştirildiğini gördüm. Masanın üzerine beş kişi için bardaklar yerleştirilmişti ve diğer herkes o masanın etrafındaydı. Gözlerim etraftaki insanlarda dolaşırken Atlas bir anda elini belime doğru koyarak beni kendisine doğru çekti. Etraftaki kızların bakışları bize döndüğünde başımı Atlas’a çevirdim.

“Ne oluyor?” dedim fısıldayarak.

“Şii,” diye mırıldandı. “Sadece uyum sağla.”

Masaya doğru ilerlerken gözlerim üzerimde dolaşan ve bana öfkeyle bakan gözlerle kesişti. Melisa, kalabalığın içinden yalnızca bize bakıyordu. Rahatsızlık verdiğinin farkındaydı ve bundan keyif alıyordu.

“Ne arıyor bu burada?” dedim Atlas’a fısıldayarak. Belimdeki elini sıkılaştırdı ve beni hafifçe kendisine doğru çekti.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Rüzgâr çağırdıysa sikeceğim onu.” Bakışlarım belime yerleştirdiği eline doğru kaydı.

“Gerek yok,” dedim geri çekilmeye çalışarak. “Eğer beni korumaya çalışıyorsan.”

“I-ıh,” dedi Atlas yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan. “Senin için değil kendim için yapıyorum şu an.”

“Neyi?”

“Bana biraz yardımcı olup gülümsesen olur mu?” dedi Atlas masanın önüne geldiğimizde. Masanın etrafında Umut, Rüzgâr ve Atlas vardı. Tanıdık başka bir sima daha gördüğümde kaşlarımı kaldırdım.

“Olayım da neye?” dedim sessizce.

“Melisa’ya ne söylediğimi sormuştun ya hani,” dedi kulağıma fısıldayarak. Bakışlarım bir anlığına Melisa’ya kaydı. Gözleri hâlâ üzerimizdeydi. Yanında Gaye vardı. Atlas bana daha fazla yaklaştığında kalbimin hızlandığını, ellerimin hafiften titrediğini hissettim.

Dudakları açıkta olan boynuma yaklaştığında gözlerimi istemsizce kapattım. *Atlas Katrivas, tam şu anda bütün bu insanların içerisinde ne yapıyorsun?*

“Sevgilim olduğunu söyledim küçük kaplan,” dedi Atlas mırıldanarak. “Ve sevgilimi hiç kimseyle paylaşmayı sevmediğimi. Yanımda olan kadın hakkında konuşmaması gerektiğini.” Kalbim, göğüs kafesimi de-
lecek gibi hızlandı.

Atlas Katrivas’ın sevgilisi. Onun hayatına dahil olan, onunla hayatı paylaşan birisi.

“Neden?” dedim gözlerimi hafifçe aralarken.

“Onu senden ve benden aynı anda uzak tutmanın en kolay yolu buydu,” dediğinde boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Bütün bu cümleler bir gerçeği yansıtsaydı şimdi ne hissedeceğimi düşündüm.

Sevdiği kadını, sevgilisini böyle sarıp sarmalar mıydı? Atlas, nasıl bir sevgili olurdu? Sevdiği kadının bir adım ötesinde durmaya, onu ardına alıp sarmalamaya yeter miydi yüreği?

“Neden bana sormadan böyle bir şey yaptın?” dedim kırgınlığımı ona yansıtmamaya çalışarak. Ona kırgın değildim. Bu cümlelerin bende yarattığı etkiye kırgındım.

“Fondip zamanı!” Rüzgâr’ın sesi aramıza girdiğinde Atlas kollarını yavaşça bedenimden ayırdı. Elbisemin açıkta bıraktığı çıplak tenimden ayrılan sıcaklığı buz gibi hissetmeme sebep olurken şimdilik ona yardım ettim.

“Umarım gün sonunda ölmezsin Katrivas.” Yüzünde büyük bir gülümseme oluştu.

“Ölmeme izin vermezsin sen.”

Ölmene izin vermem ben.

Yuvarlak masada tekila bardakları sırayla dizilmişti. Atlas’ın yanında Rüzgâr onun yanında Umut vardı. Umut’un yanında, Atlas’ın ise karşısında Asaf duruyordu. Gözlerimi Asaf’tan kaçırarak yanındaki diğer çocuğa baktım. Onu tanı mıyordum fakat sitedeki diğer A Plus villada oturan ailenin oğlu olduğunu biliyordum.

Müzik sesi kısılmıştı. Lina masanın başına doğru ilerledi ve göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. Hepimiz masanın etrafında çember oluşturmıştık. Elllerinde kokteyl olan gençler masayı izliyorlardı.

“Ee sona kalan ne alıyor?” dedi Lina bağırarak.

“Ben ortaya beş yüz dolar koyuyorum,” dedi Rüzgâr açılışı yaparak.

“Bin kardeşim,” dedi Umut ekleme yaparak. Asaf’ın yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. Alkole dayanıklı olduğunu biliyordum.

“İki bin,” dedi adım bilmediğim çocuk Asaf’tan önce davranarak.

“Beş bin,” dedi Asaf Atlas’a izin vermeden ve Atlas Katrivas birkaç adım geri çekilerek şovunu yaptı.

“On bin dolar.” Etraftan çılgık sesleri yükseldiğinde Melisa’nın gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyordum. İçimde Atlas’a gidip sarılma hissi oluştu fakat bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Sevgili olduğumuz yalanını söyleyen oydu. İnsanların içinde belime sarılan, yüzünü boynuma gömen oydu. Şimdi ona sarılısam bana hiçbir şeyin hesabını soramazdı ama ben yapamazdım işte.

Bu kalabalığın önünde yanına gidip bu şova dahil olamazdım. Sonra hakkımda ne konuşacaklarını düşünürdüm.

“Yapın şovunu amına koyayım,” Umut’un sesini duyduğumda bakışlarımı Asaf’a çevirdim. Önündeki dolu tekila bardaklarına bakıyordu.

“O zaman,” dedi Lina bağırarak. “Üç,” Umut’a baktı ve göz kırptı. Gerçekten enerjisi yüksek bir kadındı. Her halinden üzerindeki çekimi

hissediordunuz ve kur yapmasını çok iyi biliyordu. Umut bu dünyada cenneti yaşıyor olabilirdi. “İki,” dedi ve bir anda “bir” diye bağırarak hepsinin bardakları teker teker ağızlarına götürmelerini sağladı.

Atlas’ın tek dikişte bitirdiği bardağı bırakarak yenisine geçmesi birkaç saniyesini almıştı. En son pes eden bütün parayı alacaktı. Oyunun tek bir kazananı oluyordu.

Atlas böyle basit bir oyun için ortaya iki yüz binden fazla para koymuştu. Kazanacağını biliyordum. Çünkü kazanmayacağı bir yarışa böyle bir şovla girmezdi.

Bardaklar birer birer eksilirken öksürüklerinin arasından ilk pes eden Rüzgâr oldu. Onun ardından Umut başını iki yana sallayarak bardakları bıraktı. Önlerindeki on bardak tükendiğinde geriye yalnızca ismini bilmediğim çocuk, Asaf ve Atlas kalmıştı. Hepsinin gözleri hafif kızarmıştı.

Asaf ve diğer çocuk birbirine bakarak başını salladıklarında güldüm. Hepsi on tekila bardağını devirmişti. Gözlerinin kenarları kızarmıştı. Çevrelerinde bekleyen insanlar olarak hepimiz müziğe ayak uydurarak hafifçe dans ediyorduk.

“Beynimi hissetmiyorum,” dedi Umut başını iki yana sallayarak.

“İkinci tur!” dedi Lina bağırarak ve önlerine yeniden bardakları koydu. Bu sefer hepsi pes etmek zorunda kalacaktı çünkü hiç kimse yirmiden fazla tekilayı fondip yapamazdı.

Atlas bana dönerek göz kırptığında bakışlarımı etrafta gezdirdim. Elindeki bardağı bana doğru kaldırdı ve Lina yeniden sayımı bitirdiğinde kafasına dikti.

“Evren!” Kalabalıktan yükselen ses Asaf’ın yanındaki çocuğun ismini öğrenmeme sebep olmuştu. Boyu uzundu fakat Atlas’tan kısa kalıyordu. Bunun sebebi Atlas ve Asaf’ın çok uzun boylu olması da olabilirdi.

“Katrivas!” diye bir ses yükseldi ardından. Bu bir öncekinin neredeyse iki katıydı.

Atlas Katrivas. Bu onun dünyasıydı. Hiç kimse ondan rol çalamazdı, hiç kimse onun önüne geçemezdi.

Bardakları birer birer bitirirken ayakta durmaya zorlandığını görebiliyordum. Evren denilen çocuk da elindeki bardağı masaya bırakarak gözlerini sıkıttığında onun da bırakacağını anladım.

“Siktir,” diyerek masadan uzaklaştı. Geriye yalnızca Atlas ve Asaf kalmıştı. Önlerindeki bardakları artık yavaş yavaş içiyorlardı. Atlas’ın eli sıkıca masaya yaslıydı. Başının nasıl döndüğünü tahmin edebiliyordum. İkisinin de pes etmeye niyeti yok gibi duruyordu.

Eğer ikisi de pes etmezse son bardağı ilk bitiren kazanırdı ve Atlas’ın önünde yalnızca bir bardak kalmışken, Asaf’ın önünde iki bardak daha vardı.

Atlas son bardağı dudaklarına götürerek bitirdiğinde etrafta büyük bir çığlık sesi oldu ve müzik sesi yeniden yükseldi. Düşeceğini sanarak yanma ilerlediğimde bana göz kırptı. İnsanlar dans ederek onun ismini bağırmaya devam ederken o sevindiğine dair tek bir hamle yapmadı.

Tamam Atlas. En karizma sensin.

“Nasıldım ama?” dedi gözleri gözlerimi bile bulamıyorken.

“Fazla içtin,” dedim ve koluna girdim. Melisa buralarda mıydı bilmiyordum. O kadar sarhoştı ki muhtemelen sabah şu andan itibaren hiçbir şeyi tam olarak hatırlamayacaktı.

İnsanlar yavaş yavaş dağılıyordu. Lina’nın bir köşede Umut’la vakit geçirdiğini tahmin edebiliyordum. Rüzgâr’ı ise masadan kalktıktan sonra hiç görmemiştim.

“Su istiyorum,” dedi Atlas kelimeleri ağzının içinde yuvarlarken.

“Yüzünü yıkayalım,” diye mırıldandım ve onunla ilerlemeye başladım. İyi ki bu gece fazla alkol almamıştım.

“Hera,” dedi benimle yürürken. “Dur,” dediğinde ilerlemeyi bıraktım. “Sahile gitmek istiyorum.”

“Sahildeyiz zaten Atlas,” dedim etrafımıza bakarak.

“Deniz,” diye mırıldandı. Az önce oturduğumuz kumsala doğru baktığımda Lina, Umut, Rüzgâr ve İlayda’nın da orada olduğunu gördüm.

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak ve onunla yeniden kumsala doğru ilerledim. Bir yandan onu dengede tutmaya çalışıyordum diğer yandansa kendim dengede durmaya çalışıyordum çünkü bu ayakkabılarla kumsalda yürümek zordu. Denizin suyu ayak diplerine değecek kadar kıyısına oturmuşlardı.

Kumsalda zar zor ilerlerken Atlas bana doğru mırıldandı.

“Keşke sosyal medya hesaplarını kapatmasaydın.”

“Niye taktın sen buna bu kadar?” dedim ve yürümeye çalıştım.

“Lina,” diye seslendim hemen önümüzde duran Lina’ya doğru bağıarak. Bir adım daha attığımda beklemediğim bir şey oldu. Kumun içine saplanan topuklu ayakkabımı geri çıkaramadığımdan dengemi kaybederek Atlas’a tutunmaya çalıştım. Sarhoş olduğundan o da dengede kalamadığı için Atlas’la öne doğru savrulduk. Sahile doğru yükselen dalgaların ıslattığı nemli kumların üzerine düştüğümüzde Atlas kollarını iki yanıma koyarak ağırlığını üzerime vermekten kaçmaya çalışmıştı. Göğsüm hızla nefes alırken sahile doğru yükselen dalgalar hafifçe üzerimi örterek geri çekildi ve tenimde hissettiğim soğuk derin bir nefes almama sebep oldu.

“Hera,” dedi Atlas kızarmış gözlerini gözlerimden ayırmadan. Mas-mavi gözleri karanlıkta kalmıştı ama ben ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

“Hım,” dedim gözlerinin içine bakarken. Islak kum saçlarımın arasına giriyordu ve tekrar yükselen su saç diplerimin ıslanmasına sebep oluyordu.

“Hiç,” dedi gözlerini sıkıca kapatırken ve yavaşça üzerimden kalktı. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Kaçtığım her şey tam karşımdaydı. Atlas Katrivas tam karşımdaydı. Benimle konuşuyordu beni görüyordu. Üzerindeki tişörtü çıkarttığını gördüğümde ne olduğunu kavramaya çalıştım.

“Çıkar ayakkabılarını,” dedi bana doğru seslenerek.

“Atlas dur ne yapıyorsun?” Söylediklerime aldırmadan yeniden seslendi.

“Çıkar ayakkabılarını.” Onu dinleyerek ayakkabılarımı çıkartırken bir yandan da ona baktım. Çıplak ayaklarım ıslak kuma değerken elini bana uzattı.

Öyle uzakta durma, bir adım at bana. Tut ellerimi.

“Atlas!” Ona seslenmeme aldırmadan beni kendisiyle birlikte denize doğru çektiğinde ona ayak uydurdum.

“Yüzmek istemiyor muydun?” Lina ve Umut biraz gerimizde kalmışlardı fakat bizi görebiliyorlardı.

“Oha!” dediğini işittim Lina’nın. Bakışlarım ona kaydıığında onun da ayakkabılarını çıkardığını gördüm. Atlas beni kollarımdan tutarak soğuk suyun içine çektiğinde istemsizce gözlerimi kapattım.

Şimdi denizin içindeyim. Dalgalarla birlikte süzülüyorum. Karanlık-tayım. Susma, sesini arıyorum. Öyle geride durma, seni bulmaya çalışıyorum. Gözlerimi açıyorum, göğsümü yokluyorum. Burada mısın? Ellerini hissedemiyorum.

Tuttuğum nefesim ve saç diplerimde hissettiğim su bana özgürlük hissini verirken dalgaların bizi ileriye doğru götürdüğünü hissettim. Ellerini hissedemediğimde gözlerimi korkuyla açtım ve denizin içinde bedenini aradım.

Ayaklarımı suyun içinde hareket ettirmeye çalışırken belimde hissettiğim el içimdeki korkunun bastırılmasına sebep oldu. Atlas belimi sarmalamış suyun içinde ellerimi tutmuştu.

Suyun yüzeyine çıktığımızda mırıldandı. “Bu gece seni özgür kılacağım.” Ne olduğunu anlayamadan ellerimi onun çıplak bedenine doladım. Başımızdan aşağıya süzülen su tenimizin parlamasına sebep olurken Lina’nın sesini işittim.

“Gülümseyin çekiyorum!”

“Hayır,” dedim endişeyle Atlas’a. “Hayır yarın tüm gündem biz olacağız.”

“Kimse bilmeyecek sen olduğunu,” dedi eli belimdeyken. Suyun içinde beni bırakmıyordu. Belki de annemden dolayı su korkum

ÖLÜM PORTRESİ

olduğunu düşünüyordu fakat yoktu. Yalnızca bazen göğsümün sıkıştığını hissediyordum.

Mavi gözlerinin etrafındaki beyazlık kırmızı çizgilerle kaplıydı.

Atlas Katrivas bu gece sosyal medya hesabında bana ait bir fotoğraf paylaştı.

Üzerinde ne ismim vardı ne de kim olduğum yazıyordu fakat ben o fotoğrafın kime ait olduğunu biliyordum ve bu benim için yeterliydi.

Lina ve Umut denize girdiğinde Atlas'a daha sıkı sarıldım. Sarhoştı, ne olduğunu farkında değildi ama bana yıllarca unutamayacağım bir gece yaşıtıyordu.

Üzerimizde tuzlu ve bulanık deniz suyu.

Bir kere daldım o dibe, ellerin benimle ve tenin üzerimde.

Ben duygusal bir kadındım, kaybolmaktan hep korkardım.

Gözlerindeki okyanustan yıllarca kaçtım.

Sen yalnız adam, benimle boğulmayı kabullendin.

Buldum çaresini yalnızlığın.

Karanlık gözlerinde.

6

DARBE İZLERİ

*Vicdanında bir sızı. Acıtıyor göğsünü yaşadığım acı.
Sen bilmezsin, sevgi vicedanda değil kalptedir.
Aşk acıma hissinden değil tutkudan beslenir.*

Üzerimde hissettiğim soğuk hava ve kendimi dibe doğru bıraktığımda nefesimi kesen su gözlerimi kapatmama sebep olurken suyun içinde özgür hissetmeye çalıştım. Üzerimdeki elbise sıırsıklam olmuştu. Makyajımın su yüzünden dağıldığını biliyordum.

Yıllardır ruhsal olarak içine daldığım maviliğin şimdi fiziki olarak içindeydim ve yanımda o vardı. Yaz tatillerini anımsadım. Babamla çıktığımız yurtdışı gezilerinde okyanus suyuna girince gözlerimi kapatır karanlığı hissederdim. Ve o karanlıkta onun gözlerini, bakışlarını arardım.

Bulamayacağımı bilsem de o gözler boğulmaktan korkmayacağım tek maviliğe sahipti.

Atlas Katrivas'ın gözleri.

Şimdi geçmişimdeki hayallerin sahibi benim ellerimi suyun içindeyken tutuyor, benimle yüzüyordu. Kendimi sırf o belimden tutarak beni yukarıya çeksin diye defalarca kez suyun içine bırakmış, dibe doğru itmiştim. Ve o her seferinde ellerini belime yerleştirmiş, sıkıca kavramış ve beni kendisiyle birlikte suyun yüzeyine çıkarmıştı.

“Atlas,” dedim beni yeniden yüzeye çıkardığında. Parti alanındaki ışıktandırma sayesinde gözlerinin hâlâ kızarık olduğunu görebiliyordum. Sarhoştu fakat eskisi kadar kafası bulanık durmuyordu. Muhtemelen tuzlu su onu biraz kendine getirmişti.

“Alıştın sen yine,” dedi elleri ellerimdeyken. Beni kendisine doğru çektiğinde ellerimi çıplak göğsüne koydum. Atlas Katrivas buradaydı, teni ellerimin altındaydı. *Yalnızca sarhoşken.*

“Neye?” diye mırıldandım. Uzun süredir suyun içindeydik. Hava soğuk değildi fakat yazın olduğu kadar da sıcak değildi. Su gece olduğu için soğuktu fakat tenimiz buna alışmıştı.

“Kendini boğulacağın sulara bırakmaya,” dedi kendimi suyun içine itmeme atıfta bulunarak. Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Bu gece bize aitti. Bu gece odasında onunla konuşan Hera’ya aitti. Bu gece on yedi yaşına aitti.

“Sen kurtaracaksın diye,” dedim bütün bunları hatırlamayacağını bilerek. “Sen kurtaracaksın diye.”

Bana cevap vermedi. Gözleri yüzümde dolaşmaya devam ederken partinin yavaş yavaş dağıldığını biliyordum. Saatlerdir suyun içerisindeydik. Lina, Umut, ben ve Atlas. Bu üçlünün içerisindeki yerim neresiydi bilmiyordum fakat içimde bir yerlerde yaşanılanlara karşı heyecan hissediyordum.

“Üşüdün,” dedi Atlas titrediğini gördüğünde. “Çıkalım.”

“Yok,” diye mırıldandım aceleyle. Bu gece bitmesin istiyordum. “Üşümedim ben.”

Yalan söyledim. Beni bir kere daha o suyun içinden çek çıkar istedim.

“Üşüyorsun işte,” dedi ve kolumdan tutarak kıyıya doğru biraz ilerledi. Ellerimi ondan çekerek kıyıya doğru yüzmeye başladığımızda Umut ve Lina’nın da kıyı tarafında olduğunu fark ettim.

“Ebesininkini gördük!” diye bağırdı Umut Atlas’a doğru. Sesleri suyun içerisinde olduğumuz için boğuk geliyordu fakat onu duyabiliyordum.

Ayaklarımız yere değebileceği kadar kıyıya yaklaştığımızda Atlas ayağa kalkarak yürümeye başladı ve ben de onun ardından suyun içinde doğruldum. Kalkarken elbisemin yaptığı ağırlık zorlanmama neden olsa da ayağıma batan taşlara aldırmadan Atlas’a yetiştim.

Sudan çıkarak kumsala adım attığımda bakışlarım etrafta dolaştı ve gözlerim Umut ile Lina'yı aradı. Başımın döndüğünü hissediyordum ve üzerimdeki elbise ıslak olduğu için bana ağırlık yapıyordu.

"Atlas," dedim kumsalın üzerinde tişörtünü arayan Atlas'a seslenerek.

"Hera," o da aynı şekilde bana seslendiğinde başımı iki yana salladım. Hâlâ köpek gibi sarhoştum. Yanına doğru ilerlediğimde yere attığı tişörtünü eline almıştı.

"Çıkar üzerindeki kıyafetleri," dedi gözlerini bana çevirerek. Açık kahverengi saçlarından süzülen su damlaları elmacıkkemiklerinden boynuna inerken bakışlarım su damlalarına takılı kaldı ve bir an için ne dediğini algılayamadım.

"Ha?" dedim şaşkınlıkla.

"Üşüteceksin, çıkarsana elbiseni."

"Kıyafetim yok," dedim üzerimdeki elbiseye bakarken. Elbisem suyun ağırlığında dolayı aşağıya doğru kayıyordu ve bu durum göğüslerimin açılmasına sebep oluyordu.

"Tişörtümü vereceğim," dedi Atlas elindeki tişörtü bana uzatarak.

"Saçmalama," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Of Hera," dedi derin bir nefes alarak. "Başım zonklıyor, hadi."

Etrafa bakındım. "Nerede giyineceğim?" Atlas da benimle sahile doğru baktığında bana bir şey söylemeden elindeki tişörtle ilerlemeye başladı. Bir bildiği olduğunu düşünerek ardından ilerlemeye devam ettim. Umut ve Lina ardımızda kalmıştı. Onların da normal bir kafada olduğunu düşünmüyordum. Işıklar kapanmamıştı fakat alanda Rüzgâr, biz ve birkaç kişiden başka kimsenin olmadığını görüyordum.

Atlas'la sahilde bir süre yürüdükten sonra plastik kapılı lavabolardan birinin önüne geldiğimizde önce içeriyi kontrol etti. Ardından kapıyı açarak başıyla işaret etti ve eliyle hafiften kapıya tutundu.

"Değiştir burada," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım ve kumların içine giren ayaklarıma aldırmadan yavaş adımlarla açık

kapının ardına geçtim. Üzerimdeki elbiseyi üşüyeceğimi bile bile zorlukla üzerimden çıkarırken bir yandan yaşananları sorguluyordum.

En dibine kadar Atlas Katrivas'a batmıştım ve ben o derinlikten kurtulamıyordum.

Yine de bu öyle güzel hissettiriyordu ki ben dünyanın hiçbir yerinde böyle nefes alabildiğimi hissetmemiştim.

Elimdeki elbiseyi kapının üzerine koyduğumda yalnızca ıslak iç çamaşırlarımla kalmıştım. Atlas kapının üzerine koyduğum elbiseyi gördüğünden olsa gerek elindeki tişörtü bana doğru uzattığında hızla tişörtü alarak üzerime geçirdim.

Atlas'ın siyah tişörtü benim elbiselerimle ortalama aynı boya denk geliyordu çünkü boyu benden oldukça uzundu. Bir doksan civarı olduğunu düşünüyordum. Kısa boylu bir kız olmamama rağmen ona sarılsam omuzlarına ancak denk gelirdim.

"Atlas," diye mırıldandım kapının ardından çıkarken.

"Giydin mi?"

"Üstün çıplak kaldı," dediğimde başını iki yana salladı.

"Sorun değil, bünyem sağlamdır benim."

"Şu halime bak çok komik oldum." Gözleri üzerimde dolaştığında avuçlarımla tişörtünün kenarlarını tutmuştum.

"Süper ya," dedi Atlas beni kendisine doğru çekerken. "Şirinler gibi olmuşsun."

"Ne?" dedim onun dengede kalmak için bana tutunduğunu fark ettiğimde.

"Bayıldım," dedi Atlas harfleri uzatarak. Ne söylediğinin farkında bile değildi.

Beraber sahilde yürürken geldiğimiz noktada bizi bekleyenlere baktım. Rüzgâr içlerinde en ayık olandı, fazla içmemişti. Umut deli gibi sarhoştı. Lina ona sarılıyor bazen de uzun uzun öpüyordu.

"Taksi çağırdınız mı lan?" dedi Atlas çıplak ayaklarına aldırmadan tahta platformun üzerine çıkarken. Ben de onunla platforma çıkmış ve

oturduğumuz yere ilerlemiştim. Benim çantam onunsa ceketini hâlâ kol-tuğumuzun üzerindeydi.

Atlas beni bırakarak ceketine doğru ilerlediğinde Rüzgâr ona seslendi.

“Sen de mi taksiyle döneceksin?” Atlas başıyla onu onayladı ve ceketini üzerine giyerken gözlerimin çıplak teninden ayrılmasına sebep oldu.

“Motoru sen götür,” dedi Atlas ceketin cebinden çıkardığı anahtarı Rüzgâr’a fırlatırken. Rüzgâr hafif alkollüydü ama çevirmeye yakalanırsa babası hallederdi.

“Ne amına koyayım?” Rüzgâr kıvrak bir şekilde anahtarı havada yakalarken şaşkınlıkla Atlas’a cevap vermişti. “Ne alaka piç?”

“Hera’nın üzerine verebileceğim hiçbir bok yok ve aramızdaki en normal kişi sensin.” Atlas yüzünü buruşturdu ve elini yüzüne götürerek ekledi. “Şu hale bak amına koyayım aramızdaki normal kişi Rüzgâr olmuş.”

“Sen motoruna dokunmama bile izin vermezsin!” dedi Rüzgâr bu konunun üzerinde durarak. “Ne demek anahtar fırlatmak? Hem de kafam hafif güzelken.” Son cümlemin üzerine vurgu yapmıştı.

“Rüzgâr,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Beynimi daha fazla sikme. Hera’yı götüreceğim.” Rüzgâr bakışlarını bana çevirdi.

“Sen şahitsin bak,” dedi parmağını bana çevirerek. “Kendi hür iradesiyle verdi. Ben suçsuzum.” Bu konunun bu kadar olay olması içimde sorgulamalar yaşamama sebep olurken yalnızca Atlas’a bakıyor ve onları dinliyordum.

“Tek bir çizik görürsem belanı sikerim,” dedi Atlas araya girerek.

Hera’yı evine bırakacağım demişti.

Gözü gibi baktığı, benimsediği motorunun anahtarını öylece Rüzgâr’a fırlatmıştı. Ve bütün bunları sarhoşken düşünebilecek kadar ince davranmıştı. Göğüs kafesimin içindeki et parçasını artık hissetmiyordum.

“Şahidim,” dedim büyük bir gülümsemeyle ve Atlas’a döndüm.

“Gel buraya koca oğlan,” onu kolundan tutarak plajın çıkışına doğru ilerlediğimde Rüzgâr eşyalarını toplamaya gitmişti. Lina ve Umut’sa bize yetişmişti.

“Kadere bak,” dedi Lina kolları arasındaki Umut’a bakarak. “Bunları taşıyoruz.” Başımı iki yana sallayarak gülümsedim.

Sen sevgilini taşıyorsun Lina, peki ya ben kimi taşıyorum?

“Maalesef,” dedim ve anayola çıktığımızda kolumdaki Atlas’a baktım.

“Başım çok kötü,” dedi gözlerimi yakaladığında. “Amına koyacağım böyle uyuşukluğun.”

O kadar içersen böyle olur aptal.

Tişörtün içinden tenime değen soğuk hava üşümeme sebep oluyordu fakat aldırmamaya çalışıyordum. Çıplak ayaklarımız asfaltta ilerlerken ayaklarımızın altına değen çakıtaşları tenimin acımasına neden oluyordu. Soğuğu hissediyordum.

“Gelmiş taksiler,” dedi Lina bana bakarak ve ekledi. “Eve geçince yaz bana. Merak ederim.” Başımla onu onayladım. Önümüzde duran iki siyah taksi vardı. Lina öndeki araca Umut’la geçtiğinde ben de Atlas’la arkadaki araca geçtim.

Taksiciye oturduğumuz siteyi söylerken Atlas başını koltukta geriye yaslamış, ayaklarını önündeki koltuğa uzatmıştı.

“Biraz daha sabır,” dedim ona doğru dönerek. Gözlerini kapatmıştı fakat uyumadığını biliyordum. O kadar alkolün üzerine şu an uyuyor olması imkânsızdı. Yol boyunca sessizce ilerledik. Zihnimde Atlas’ın bugün yaptığı, söylediği her kelime, her davranış birer birer dönüyordu.

Tek bir gecede benim için onlarca adım atmıştı. Her birine kendi içimde bahane bulabilirdim fakat motorunu vermesine bulamamıştım.

Kalabalığın içindeki halimizi anımsadım. Kolunu belime sarmıştı. Atlas’ın dudakları boynuma uzanmıştı. İçimde bitmek bilmeyen yangın harlanmıştı. Peki ya o da benim kadar etkilenmiş miydi? Yoksa bütün bunlar onun için yalnızca bir oyundan mı ibaretti?

Araba sitenin girişine geldiğinde aradaki camdan kimliğimi uzatarak şoföre verdim. Güvenliğe kimliğimi gösterdiğinde önümüzdeki site kapısı açıldı ve taksi şoförü kimliğimi bana uzatırken arabayı içeriye doğru sürmeye devam etti.

“Üçüncü blok A 27,” dedim Atlas’ın ezbere bildiğim adresini mırıldanarak. Şoför başıyla beni onayladığında kimliğimi çantama koydum ve fazla olduğunu bildiğim halde elime aldığım parayı şoföre doğru uzattım.

“Teşekkür ederim, iyi geceler.” Şoför tebessüm ederek cevap verdiğinde evin önüne gelmiştik. Taksinin kapısı otomatik olarak açıldığında Atlas’a seslendim.

“Adas.”

“Hım,” dedi gözlerini açmadan.

“Geldik, kalk hadi.”

“Uyku istiyorum,” diye mırıldandı ve gözlerini hafifçe araladı.

“Hadi koca oğlan,” dedim onu kolundan çeğiştirerek.

“Yardımcı olayım mı?” dedi taksici durumu toparlayamayacağını düşünerek.

“Teşekkür ederim, hallediyorum.” Çıplak ayaklarıma aldırmadan arabadan indim ve elimi Atlas’a uzattım. Taksicinin söylediğini algılamış mıydı emin değildim fakat kaşlarını çatarak elimi tutmuş ve taksiden yavaşça inmişti.

“Sana kahve yapayım biraz açılırsın,” dedim koluna tekrar girerken. Birlikte çıplak ayaklarımızla evine doğru ilerledik ve bahçe kapısına geldiğimizde Atlas’a döndüm.

“Umarım şifreyi biliyorsundur.”

“Yok bilmiyorum,” dedi benimle dalga geçerek. “Abartma.”

“Farkında mısın bilmiyorum ama bir saattir seni taşıyorum hâlâ abartma diyorsun.”

“Ben de seni kurtardım,” dedi sırtını bahçe kapısına yaslayarak. Kendi kendini bile zor taşıyordu. “Denizde bir sürü kez.”

Kurduğu son cümle yüzümde derin bir tebessüme sebep olurken son söylediği gözüme çocukça ve şirin gelmişti. *Bir sürü kez.*

“Hadi çok konuşma yaz şifreyi,” dedim başımla ona kapıyı işaret ederek. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve yavaş hareketlerle yaslandığı yerden kalktı. Ardından elleri yıldız işaretine iki kere dokundu ya da dokunmaya çalıştı. Kendimi tutamayarak bu haline kahkaha attığımda kaşlarını çatarak bana döndü.

“Ne gülüyorsun ya?”

“Yaz hadi yaz.” Başını iki yana salladı.

“Göremiyorum, yedi nerede?” Sesli bir şekilde tekrar güldüğümde bana sinirlenerek yükseldi.

“Yazmıyorum lan.” Sarhoş Atlas küçük bir çocuk gibiydi ve bu oldukça eğlenceliydi.

“Yazmıyorsun değil Atlas yazamıyorsun ve birazdan yan evindeki adam cama çıkıp sestten ötürü bizi taşılayacak.”

“Of,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Bin dokuz yüz yetmiş yaz,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek. Kolumdan düşen çantayı umursamadan söylediği şifreyi yazdım ve bahçenin kapısı sonunda açıldı. Çantamı koluma yerleştirerek büyük, demir bahçe kapısını geriye doğru açtım ve Atlas’ın elinden tutarak onu da ardımdan getirdim. Kapıyı kapattıktan sonra ayaklarıma batan taşlar ve pislikler iyice canımı sıkmaya başlamıştı fakat sabretmeye çalışıyordum.

“Hadi Atlas,” dedim bıkkınlıkla. Bir şey söylemeden benimle ilerlemeye devam etti. Evine açılan kapının önündeki birkaç basamağı koluma tutunarak çıktıktan sonra ceketinin cebinden anahtarını çıkardı ve bana uzattı. Üzerindeki pantolon sıırıslılandı. Bu gece hasta olmazsa hiçbir zaman olmaz diye düşünüyordum.

Evin kapısını açarak geriye yasladığımda Atlas içeriye ilerledi. Onun ardından ben de içeriye girerek kapıyı kapattım ve anahtarı anahtarlığa bırakarak onun ardından ilerledim. Elimdeki çantayı da ilerlerken yere bırakmıştım. Evin içindeki sıcaklık bacaklarımda biraz olsun gevşemesini sağlamıştı.

Kurduğu son cümle yüzümde derin bir tebessüme sebep olurken son söylediği gözüme çocukça ve şirin gelmişti. *Bir sürü kez.*

“Hadi çok konuşma yaz şifreyi,” dedim başımla ona kapıyı işaret ederek. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve yavaş hareketlerle yaslandığı yerden kalktı. Ardından elleri yıldız işaretine iki kere dokundu ya da dokunmaya çalıştı. Kendimi tutamayarak bu haline kahkaha attığımda kaşlarını çatarak bana döndü.

“Ne gülüyorsun ya?”

“Yaz hadi yaz.” Başını iki yana salladı.

“Göremiyorum, yedi nerede?” Sesli bir şekilde tekrar güldüğümde bana sinirlenerek yükseldi.

“Yazmıyorum lan.” Sarhoş Atlas küçük bir çocuk gibiydi ve bu oldukça eğlenceliydi.

“Yazmıyorsun değil Atlas yazamıyorsun ve birazdan yan evindeki adam cama çıkıp sestten ötürü bizi taşılayacak.”

“Of,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Bin dokuz yüz yetmiş yaz,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek. Kolumdan düşen çantayı umursamadan söylediği şifreyi yazdım ve bahçenin kapısı sonunda açıldı. Çantamı koluma yerleştirerek büyük, demir bahçe kapısını geriye doğru açtım ve Atlas’ın elinden tutarak onu da ardımdan getirdim. Kapıyı kapattıktan sonra ayaklarıma batan taşlar ve pislikler iyice canımı sıkmaya başlamıştı fakat sabretmeye çalışıyordum.

“Hadi Atlas,” dedim bıkkınlıkla. Bir şey söylemeden benimle ilerlemeye devam etti. Evine açılan kapının önündeki birkaç basamağı koluma tutunarak çıktıktan sonra ceketinin cebinden anahtarını çıkardı ve bana uzattı. Üzerindeki pantolon sırlıslıklamdı. Bu gece hasta olmazsa hiçbir zaman olmaz diye düşünüyordum.

Evin kapısını açarak geriye yasladığımda Atlas içeriye ilerledi. Onun ardından ben de içeriye girerek kapıyı kapattım ve anahtarı anahtarlığa bırakarak onun ardından ilerledim. Elimdeki çantayı da ilerlerken yere bırakmıştım. Evin içindeki sıcaklık bacaklarımdan biraz olsun gevşemesini sağlamıştı.

“Atlas,” diye seslendim etrafa bakarak ve ardından salona girdim. Salondaki kanepenin üzerinde uzandığını gördüğümde gözlerimi devirdim ve derin bir nefes aldım. Eve temizlik şirketi gelmiş olmalıydı çünkü en son gördüğüm haline göre oldukça toplu ve temizdi.

“Kalk,” dedim koluna dokunarak. Üzerinde hâlâ deri ceketi vardı.

“Çok uykum var,” diye mırıldandı gözlerini yarım yamalak açarken.

“Gel bir duş al,” diye mırıldandım. “Sonra kahve iç. Böyle uyursan sabah fena kafa ütölersin sen.”

“Hem de ne fena,” dedi gözlerini kısarak bana bakarken. Başımı iki yana salladım. Ne söylediğinin farkında bile değildi.

“Hadi gel,” diye mırıldandım ona elimi uzatarak. Başını yasladığı yastıktan kaldırdı ve bakışlarını bana çevirdi.

“Geleyim,” dedi son harfini uzatıp elimi tutarak kendisine doğru çekerken. Dengem hafif bozulduğunda koltuğun kenarına tutunsam da bir bacağım, iki bacağının arasına denk geldi ve diğer elimle üzerine düşmekten kurtulsam da gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Dudaklarım dudaklarının birkaç santim uzağındaydı.

“Camış!” diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. “Ben seni nasıl taşıyayım ya?”

“Lan iki santimsin sen de!” Ondan uzaklaşarak tekrar dikleştiğimde bana verdiği cevaba aldırmadım.

“Kalk hadi,” dedim derin bir nefes alarak. Sakin kalmaya çalışıyordum fakat Atlas’ın bana pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Koltuğun kenarlarına tutunarak ayağa kalktığında düşmemesi için koluna girdim. Merdivenlere doğru ilerleyip birlikte merdivenleri çıktık.

“Eşyalarını ayarlayalım,” dedim ona seslenerek.

“Baban ağzımıza sıçacak,” dediğinde aklıma babama haber vermediğim geldi. Siktir, telefonum da aşağıda kalmıştı.

“Of,” dedim derin bir nefes alarak. “Merak etmiştir.”

“Hallederim ben,” diye mırıldandı odasına girerken. Yatağı güzelce toparlanmıştı. Etraftaki eşyalar yerleştirilmişti ve yatağının üzerinde kuru temizlemeden gelen kıyafetleri vardı.

“Sen banyoya geç,” dedim ve kıyafet odasına doğru ilerledim. “Ben sana kıyafet çıkarıp masaya bırakacağım. Telefonun nerede? Babama mesaj atayım. Ya da önce ayaklarımı yıkayayım,” dedim ayaklarımın yerde bıraktığı çamur izlerine bakarak.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkararak bana fırlattığında havada yakaladım. Ardından üzerindeki ceketini çıkarıp yere atmıştı. Odasındaki loş ışıkta kendini belli eden kasları o kadar ilgi çekici duruyordu ki gözlerimi o banyoya girene kadar ondan alamamıştım.

Onun ardından banyoya girdiğimde burnuma banyosuna hâkim olan parfüm kokusu doldu.

“Benimle duş mu alacaksın?” dedi gözlerini kısarak. İçeride yalnızca loş ışıklar yanıyordu. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm.

“Sarhoş olmana veriyorum bu hadsizliğini,” diye mırıldandım ve duşkabinin içine girerek duş başlığını elime aldım. Duşkabin oldukça genişti. Etrafı tamamen camla kaplıydı ve kenarlarında siyah şeritler vardı.

Elime aldığım duş başlığını ayaklarıma tutarken akan çamurlu suya bakarak Atlas’ın duş jelini elime aldım ve ayaklarımı onunla köpürttüm. Atlas duşkabinin önünde beni bekliyordu.

“Ver bakayım şunu bana,” diyerek elimdeki duş başlığına uzandığımda elimi geriye doğru çektim.

“Versene,” dedi elime doğru uzanarak, ona engel olamadan duş başlığını alarak duşkabinin içisine girdi. Aramızdaki yakınlık başımın dönmesine sebep olurken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

“Adas kendinde değilsin bir dur artık,” dedim geri çekilmesini isteyerek. Yüzünde haylaz bir gülümseme oluştu.

“Tamam çık hadi,” dedi başıyla yanındaki kapıyı göstererek ve suyu biraz daha açarak duş başlığını yukarıya taktı. Ben sudan kaçarak sağa doğru geçerken Atlas suyun saçlarından aşağıya doğru süzülmesine izin verdi. Tek ayağımı duşkabinin dışına doğru atmıştım ki kolumdan tut-

tuğu gibi beni yanına, suyun altına doğru çekmişti ve giydiğim tişört üzerimize akan suyla yeniden sırlıklam olmuştu.

Atlas yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana bakarken ağzımdan hafif bir çığlık kaçmıştı. “Atlas!” dedim sudan kaçmaya çalışırken. İki kolumdan tutarak beni daha fazla suyun altına çektiğinde ondan kaçamamıştım. İçimde sutyen olmadığı için üzerimdeki siyah tişört bedenime yapışmış, belirginleşen göğüs uçlarım tişörtünün üzerinden kavisli bir görüntü oluşturmuştu.

“Tek başıma mı ıslanayım?” dedi Atlas bu durumla alay ederek.

“Sikeceğim senin sarhoşluğunu!” diye yükseldiğimde aklımda ona yarın bütün bunların hesabını sormak vardı. Eli suyun ayarına doğru gittiğinde ortalama sıcaklıkta olan suyu bir anda buz gibi yaparak tekrar yerimde sıçramama sebep oldu ve başımdan aşağıya süzülen soğuk sudan kaçmak için Atlas’a sarıldım. Çıplak tenine temas eden tenim ürperirken gözlerimi kapattım.

Bu gece bir şaka olmalıydı.

“Üşüyorum,” diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştığım da başından süzülen sular göğsüne sarılan bana doğru akıyor ve saçlarıma değiyordu.

Sabah olduğunda Atlas’ın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Atlas gülererek başını iki yana salladığında onu izledim. Belirgin karın kaslarına değen soğuk sudan hiç etkilenmiyor gibi duruyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve uzun saçları suyun etkisiyle alına düşmüştü. Mavi gözleri suyun altında parılıyordu.

Atlas Katrivas, şu an burada bana istediği her şeyi yapabiliirdi. Biraz daha bu banyoda onunla durursam ona karşı çıkacak gücüm kalmazdı.

“Duş al ve gel,” dedim kollarımı ondan kurtararak ve üzerimden aşağıya süzülen damlalara aldırmadan duşkabinden çıktım. Üzerimde sırlıklam olmuş tişörtün eteklerinden süzülen su damlaları yeri ıslatırken banyodaki dolabı açarak bir havlu aldım ve Atlas’ı duşkabinin içinde bırakarak banyonun kapısını kapatıp dışarıya çıktım. Aptal çocuk, üzerinde pantolonuyla suyun altına girmiş üstüne üstlük beni de ıslatmıştı.

Elimdeki havluyla saçlarımı kurularken üzerimdeki tişörtünü çıkararak yere fırlattım ve kıyafet odasına girip dolaplarını karıştırdım. Önce kendim için bir tişört alarak üzerime geçirdim. Ardından onun için kıyafet bakmaya başladım.

Onlarca saati, aynı renk gömlekleri, tişörtleri vardı ki bu oda benim odamdan bile kalabalık olabilirdi. Karıştırdığım çekmecelerden birinde bulduğum siyah şortu ve tişörtü çıkararak elime aldım. Giyinme odasından çıkarak eşyaları yatağın üzerindeki kıyafetlerin yanına bıraktım. Ardından Atlas'a seslendim.

"Ben dışarıdayım, giyin de gel!" İçeriden bir ses gelmemişti fakat beni duyduğunu tahmin edebiliyordum. Banyodan çıkma ihtimaline karşılık odadan çıkarak merdivenlere geçtim ve oraya oturdum.

Elimde telefonu vardı fakat telefonun şifresini bilmiyordum. Başımı iki yana salladım. Aptal, dedim içimden. Benim de başımın ağrmasına sebep olmuştu. Gözümün önünden bugün yaşananlar geçti. Onunla gerçek bir gün geçirdiğimizi ilk kez hissediyordum ve ben bugün ona birkaç adım yaklaştığımı hissetmiştim. Bunun sebebi yaşadıklarımızdan çok onun kurduğu cümlelerdi.

Her şeye bir bahane bulabilirdi içimdeki şeytanlar ama bir insan sarhoşken bile birinin güvenliğini neden bu derece düşünürdü?

Hiçbir arkadaşına dokundurtmadığı motorunu benim için Rüzgâr'a vermişti. Ya da ben öyle algılamıştım, bilmiyordum. Telefonunun ekran ışığı yandığında gözlerim oraya kaydı. Ekranında herhangi bir fotoğraf yoktu. Dümdüz siyah duvar kâğıdı kullanıyordu. Bildirimleri gizli olduğu için ne yazdığını göremiyordum. İçimdeki merak duygusuna engel olamayarak ekranı yukarıya doğru kaydurdum ve kapıya girdiğimiz şifreyi telefonuna girdim.

Beklentimin aksine telefonun ekranı açıldığında içimde heyecanla karışık bir korku oluştu. Sarhoştum ve bana telefonunu kendisi vermişti, nereden anlayabilirdi?

Gelen mesajın Linâ'dan olduğunu gördüğümde içim ferahlamıştı. Konuştuğu başka birinin mesaj attığını düşünmüştüm. Ardından o

kapıyı açmadan bu şansı biraz değerlendirmek istedim ve elim sosyal medya hesaplarına doğru gitti.

En son benim fotoğrafımı paylaştığını biliyordum. Denizden çıktık-tan hemen sonra sarhoş haline aldırmadan Lina'dan o fotoğrafları almış ve arkamın dönük olduğu bir fotoğrafı hesabına yüklemişti. Şimdiden binlerce beğeni aldığını biliyordum. Okuldakiler ve partidekiler o kı-zın ben olduğumu anlayacaktı. Okula girdiğimde bakışları beni yaka-layacaktı ve süzeceklerdi. Ona yeterli olup olmadığını konuşacaklardı. Bunu istemiyordum. Korkmuyordum fakat beni yoracağını düşünüyor-dum. Ve bir de kurduğu cümleler vardı.

Hera benim sevgilim, demişti Melisa'ya. Ve benim sevgilime dokunul-masını sevmem.

Atlas Katrivas'ın sevgilisi olmak. Onun kalbinde kendine ait bir yer açmak. Fazlasıyla büyülü ve uzak geliyordu.

Düşüncelerimden sıyrılarak özel mesajlar kısmına girdiğimde cevap-landırılmamış onlarca mesaj gördüm. Kızlı erkekli pek çok insanla olan konuşmaları mesaj kutusunda duruyordu. Rasgele gözüme kestirdiğim bir hesabın mesajlarına girdiğimde orada görmeyi beklediğim ama yüz-leşmek istemediğim birkaç mesaj okudum. Muhtemelen kısa süreli de olsa vakit geçirdiği ve belki de sevgili olmak isteyip flört ettiği kızlara aitti. Okuduğum mesajlar bundan üç hafta öncesine dayanıyordu. At-las'la okula gittiğim o döneme. Kız ona beni sorduğunda arkadaşım demişti. Bunlara kırılmaya hakkım yoktu fakat Atlas'ın hayatında ger-çekten de bir yer kaplamıyor olmak bazen canımı yakıyordu.

Bazen onun hayaletiyle yetinemiyordum.

Ardından galerisine girecektim ki kapının açılma sesi panikleyerek telefon kısmına tıklamama neden oldu. "Ne yapıyorsun burada?" dedi Atlas arkamdan bana seslenerek. Oturduğum yerden kalkarak ona doğ-ru döndüm. Elimdeki telefonu kaldırarak mırıldandım.

"Şifreni bulmaya ve babamı aramaya çalışıyordum?" Telefonun açık ekranına bakarak bana döndüğünde cevap verdi.

“Buldun sanırım şifremi.” Başımla onu onayladım.

“Biraz ayılmış gibisin,” dedim babama mesaj atmak için mesaj kutusuna girerek.

“Daha iyi gibi zihnim,” dedi Atlas ve merdivenleri bu sefer kendi başına indi.

Fark ettim onu Atlas, az önce altı yaşında bir çocuktan farksızdın.

“Babama senin ağzından bir mesaj yazıyorum,” dediğimde omuz silkti.

“Sen bilirsin.”

“Kahve içmeden uyuma,” dedim Atlas’a seslenerek.

“Olur,” diye mırıldandı ve biraz önce zorla kaldırdığım koltuğa geçerek oturdu. Telefonunu önündeki sehpaye bırakıp mutfığa doğru ilerledim. Dolaplarını karıştırarak kahvesini bulduktan sonra kahve makinasında kahve yaparak bulduğum kupalardan birine koydum ve salona geri döndüm. Oturduğu koltuğa ayaklarını uzatmış, sırtını koltuğun başlığına yaslamıştı.

Elimdeki kupayı ona doğru uzatarak koltuğun dibine, yere oturdum ve bağdaş kurdum.

“Koltuğa gelsene,” dedi ayaklarını toplamaya çalışarak. Ona gülerek cevap verdim.

“Sen kendin zor sığıyorsun oraya.” Yaşına göre iri bir cüssesi vardı. Kafası hâlâ bulanık olmalıydı fakat hiç olmazsa merdivenlerden düşecek halde değildi.

“Ben burada uyurum,” dedi kahveden bir yudum alırken. “Sen benim yatağымda yatarsın.” Muhtemelen yüzüm berbat gözüküyordu. Denize girdiğim için makyajım varla yok arasında olmalıydı.

“Gerek yok,” diye mırıldandım. “Sen zor sığıyorsun buraya.”

“Olabilir?” dediğinde kahve bardağından birkaç yudum daha almıştı.

“Ne olabilir? Ben yatarım koltukta.”

“Bu bir seçenek değil Hera Yarkan,” dedi derin bir nefes alarak ve ekledi. “Bu gece arkamı topladın üstüne bana kahve yaptın. Evimde misafırsın ve yatakta yatıyorsun.” Böyle söylediğinde güldüm.

“Sen milletten evini korumak için yatak alma, kız gelsin senin yatağında yatsın,” dedim onunla dalga geçerek. Bana baktı. Bakışları yüzümde ve üzerimde dolaştı.

“Harbi neden kuş gibisin sen?” dedi konuyu değiştirerek. “Hiç mi yemek yemiyorsun?”

“Genelde midem almıyor,” dedim ve ben de üzerime baktım. Gerçekten iyice zayıflamıştım ve bu zaten büyük olan göğüslerimin bedeni-me göre daha da büyük gözükmesine sebep oluyordu.

“Besleyelim biz seni,” dediğinde elimle bacağına vurdum.

“Kuş muyum ben Atlas Katrivas?”

“Kuş kadarsın Hera Yarkan,” dedi o da bana soyadıyla beraber hitap ederek.

Omuz silktim. Yapabilecek hiçbir şeyim yoktu.

“Fotoğrafı silsen mi?”

“Çık,” dedi elindeki kupaya hafifçe parmaklarıyla vurarak. Kupanın üzerinde hafif bir ritim tutturmuştu.

“Atlas,” dedim yalvarır gibi. İçimin burkulduğunu hissediyordum. “Anlıyorum iyilik yaptığını zannediyorsun ama ben o yorumları saatlerce okuyacağım.”

“Saçmalama,” dedi bana karşı çıkarak.

“Gerçekten,” dedim gözlerinin içine bakarken. Uzandığı yerde doğruldu ve elindeki bardağı yaslandığı kısma koyarak benim gibi koltuğun üzerinde bağdaş kurdu. Yerde oturduğum için bana doğru eğilerek çenemi parmak uçlarıyla tuttu.

“Gerçekten mi?” dedi gözlerimin içine bakarken. Okyanus mavisi gözlerine baktım. Orada bir yerde kendimi görmeyi hayal ettim ve bunun için heyecanlandım.

Başımı olumlu anlamda salladığımda mırıldandı.

“Bu gece o yorumları birlikte okuyalım,” dedi derin bir nefes alarak. “Sonra fotoğrafı yorumlara kapatayım. Hiçbir şey yazamasınlar.”

“Ama?” dedim ona karşı çıkmak için fakat beni durdurdu.

“Tam olarak bunu yapalım,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ben ise ona bir kere daha karşı çıkamadım.

“Açıyorum postu,” dediğinde elini çenemden çekmişti. Çenemde kalan baskı hissi mayışmama sebep olurken neyin içinde olduğumuzu düşünüyordum. Korkuyordum. Yazmış olabilecekleri binlerce cümle vardı ve ben Atlas’ın bunları okumasından benim hakkımda onlar gibi düşünmesinden korkarken o benim karşımda okumaktan bahsediyordu.

“Vay,” dedi telefonun ekranına bakarken beklemediğim bir tepki vererek.

“Ne?” dedim korkuyla. Hâlâ yukarıda oturuyordu. Daha fazla aşağıda kalıp buradan onu izlemek istemediğim için oturduğum yerden kalkarak koltuğa, yanına geçtim. Toparlandığı için koltukta boş yer açılmıştı. Yanına geçerek oturduğumda bana cevap verdi.

“En üstteki yoruma bak,” dedi gülerek. “Birisi beni yatağa atmak istediğinden bahsetmiş ve binlerce beğeni almış.” Yorumların aldığı beğeni sayısına göre sıralandığını biliyordum.

“Ne yapalım yani?” dedim onu tersleyerek.

Bakışları kısa bir anlığına bana döndü. Ardından toparlanarak devam etti. “Tamam senin hakkında olanlara bakıyorum,” dedi yeniden telefonuna dönerek.

“Ne demişler?” dedim yüzündeki ifadeyi incelerken.

“Birisi kim o kız, yazmış,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“O kız yazmamıştır,” dedim ne geldiğini bilerek. “Küfretmiştir. Sosyal medya kullanmamam oranın dilini ve jargonunu bilmediğim anlamına gelmez Atlas.”

“İyi de sana orospu diyen kıza bak amına koyayım,” dedi ve elindeki telefonda kızın profiline tıkladı. “Saçma sapan bir fotoğrafla anonim bir hesap. Allah bilir sokakta elinde telefon tutan küçücük bir çocuk. Ne önemi var şimdi bunun söylediğinin?” Omuz silktim. Ardından alttaki başka bir yorumu okudu.

“Kimler kimlerin denizinde kayboluyor, yazmış birisi,” dedi ve hafifçe güldü. “Bu kızın beni var lan demiş birisi. Benin mi var senin?” Başımla onayladım.

“Boynumda var ama küçücük onu nasıl görmüşler?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Ee ben paylaştım.”

“Aman,” dedim elimi sallayarak. “Bozmasınlar havanı.”

“Hera Yarkan mı o? Lan onlar aile yemeklerinde bile ikili poz vermezdi.” Atlas sesli bir şekilde başka bir yorumu okuduğunda kalbim burkuldu. Onlar aile yemeklerinde bile yan yana gelmezdi.

“Aynı yorumun altına başka birisi ‘Değildir amına koyayım o kızın Atlas’la işi ne’ yazmış,” dedi Atlas ve bana döndü. “Bak sen şu işe ya millete kendimizi beğendiremedik. Niye işin olmayacakmış benimle?”

“Haklılar sanki biraz,” dediğimde güldü.

“Ayrıca bu aile yemeklerine neden bu kadar takıntılılar anlamadım. İnsanlar seni özellikle yok sayıyormuşum gibi davranmış ama öyle bir durum yoktu.”

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Belki de herkes sana bir adım atmaya çalıştığı içindir. Bizim bu kadar yakinken bu kadar uzak olmamıza anlam veremiyorlardır.”

“O yemeklerde sıkılıyorum,” dedi Atlas düz bir sesle. “Ve bitse de gitsem diye bekliyorum. Masadaki varlığını bile unutacak kadar saate odaklı oluyorum.”

“Hani bana söylemiştin ya,” dedim konuyu değiştirerek. “Benim hiç acım yok mu sanıyorsun ama göstermiyorum ben demiştin.”

“Ever,” diyerek onayladı.

“Bana bir acını anlatsana,” dedim onun acısına dokunmak isteyerek. “Senin gibi bir adam neyin acısını çeker bilmek istiyorum.”

Duraksadığını gördüm. Böyle bir soru beklemediği açıktı. “Bilmem,” diye mırıldandı. “Hiç anlatmadım daha önce.”

“Ben o fotoğrafı paylaşmana izin verdim,” diyerek onu zorladım. “Yetmedi bana korktuğum o yorumları birer birer okuyorsun. Bence bu kadarını hak ediyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Birine anlatsan da bir şey değişmez ama yine de aramızda kalacak,” diye mırıldandı.

Ben onun hakkında bir başkasının benden çok şey bilmesine bile kendi içimde kırılırken bana özel olarak söylediği bir anıyı hiç kimseye paylaşmazdım.

“Anlaştık,” diye mırıldandım.

“En az senin kadar yalnızım aslında ama ben o yalnızlığa minnet beslemeyi öğrendim,” dedi beklemediğim bir itirafta bulunarak.

“Sen mi yalnızsın?” dedim işaretparmağımla onu göstererek.

“Yalnızlık insanların varlığıyla örtebileceğin bir his değil Hera,” diye mırıldandı ve başını arkaya doğru yaslayarak gözlerini tavana çevirdi. “Fiziki bir duygu değil bir kere. Yalnızlığı sana karşı gösterilen değil hissettiğin sevgiyle örtersin.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Sadece durduğun o noktada insanların seni görememesi normal geliyor. Ben yalnız olduğumu her halimle insanlara gösteriyorum ama sen oradasın. Her şeye sahipsin. Ve tüm herkese uzak duruyorsun. Kimse öyle bir anda yanına yaklaşamaz. İnsanlar çoğu zaman seninle arkadaş olmaya bile kalkışmaz.”

“Çünkü dertleri benimle arkadaş olmak değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “Benim statüme sahip birisiyle arkadaş olmak. Ve ben onlara bunu vermiyorum.”

“Peki ya Rüzgâr?” dedim ve ardından ekledim. “Umut, Lina?”

“Bizimkiler işte,” dedi dudağını öylesine dermiş gibi büzerek. “İyi insanlar. Böyle bir dertleri olduğunu sanmıyorum. Onlar yıllardır benimle. Rüzgâr’la ortaokul arkadaşınız biz. Umut lise birden beri bizimle. Lina yıllardır Umut’un yanında.”

“Ve sen de onların yanındasın,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Mesela şimdi canın yansa Rüzgâr’ı arayabilirsin. Babandan başka

arayacak birisi var telefonun ucunda. Sen yalnızlığı hiç tanıımıyorsun Katrivas. Sen yalnızlığı hiç bilmiyorsun. Yalnızlık böyle bir his değil.”

“Babam dışında,” dedi hafif gülererek. Alaylı gülüşü kaşlarımı çatma-
ma sebep oldu.

“Babam dışında herkesi ararım ben,” diye mırıldandı. “Bir onu ara-
mam bu hayatta.”

“Neden?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Atlas’ın hiçbir zaman baba-
sıyla problemi olduğunu düşünmemiştim.

Ve ben aslında hiç tanımadığım bir adama âşık olmuşum.

Anlatmayacağını anladığımda gözlerimi kaçırđım.

“Boş versene,” dedim. Beni görmediğini zaten biliyordum. “Devam
et okumaya.”

“Can yakıcı bir yorum okuyacağım,” dedi Atlas. “İstemiyorsan ka-
patayım şimdi.” Başımı olumsuz anlamda salladım. Canım yanacaksa
da bu gece onun yanında yansın istiyordum.

“Gönder gelsin.”

“O fahişenin bu insanların arasında yeri yok, yazmış biri cibilliyetini
siktiğim,” dediğinde onun da sinirlendiğini görebiliyordum.

Kaşlarımı kaldırdım. “Annemden dolaydır.” Başını iki yana salladı.

“Hiçbirisi seni tanımiyor ve ölmüş bir kadının ardından konuşı-
yor.” Ölüm bir uğultu gibi geldi kulağıma. Bu gece annemin öldüğü o
suların içinde defalarca dibe batmıştım. Sırf Atlas beni yukarıya çeksın
diye. Kollarını o suyun içerisinde bana sarsın diye.

Denizin beni yutmasına izin vermiştim ama Atlas vermemişti. Ha-
beri yoktu ama beni defalarca kez o suyun içinden kurtarmışlığı vardı.

“Annen hakkında neden böyle konuşuyorlar?” dedi telefonunu ka-
patırken.

“Babam ve annem hiç evlenmedi benim,” dedim ona içimi açarak.
Bunu daha önce defalarca kez kendi içimde yaptığım olmuştu ve şimdi
onunla zihnimde yaşattığım anılara sahip oluyor olmak kalbimin ezil-
mesine sebep oluyordu.

“Bir barda tanışmışlar. Tek gecelik basit bir ilişki. Annem de öyle fahişe ya da parası olmayan bir kadın değilmiş,” dedim fakat cümlelerin bana ağır geldiğini hissettiğimde duraksadım. “Ama işte. Böyle de bir servete sahip değilmiş. Orta gelirli bir kadınmış.” Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde bakışlarımı yukarıya doğru kaldırdım.

“Sonra o geceden hamile kalıyor ve ben doğana kadar babama ulaşmıyor. Doğduğumda ise beni babama karşı bir silah olarak kullanmaya çalışıyor. Ben annemin kurtuluş biletiydim. Harcayacağı bir taştan ibarettim.” Gözlerimden yaşlar aktığında Atlas’ın gözlerinin o yaşlara takıldığını gördüm.

“Şii,” diye mırıldandı ve eli yeniden çeneme uzandı. Koltuğun üzerinde bağdaş kurmuş, birbirimize dönmüştük. Eli çenemi kavramıştı ve gözümden süzülen yaşlar elini ıslatıyordu. “Anlatma istersen.” Başımı iki yana salladım ve gözümden birkaç damla daha süzüldü.

“Sonra babam beni ona bırakmış fakat annem bana zarar vermeye çalışmış.” Islak kirpiklerimi gözlerine sabitledim. Okyanus gözlerine bakarken sessizce fısıldadım. “Annem beni öldürmek istemiş Atlas.” Bazı cümleler bir yumru gibi boğazına oturur. Bazı kelimeler içinde acı taşır.

“Sonra babam velayetimi almış. Bütün bunlar yaşanırken daha bir yaşında bile değilim. Onlarca anne beni emzirmiş ve babam tarafından büyütülmüşüm. Annemse bu savaşı kaybettiğini anladığında kendini Marmara Denizi’ne bırakarak ölmüş.”

“Seni öldürmeye çıktığı bu yolda kendisine kıymış yani,” dedi Atlas başka bir yerden yakalayarak konuyu. Gözyaşlarım ardı ardına aktığında burnumu çektim.

“Şii,” dedi Atlas bana doğru yaklaşırken. Bir eli saçıma uzandığında gözyaşlarım daha fazla aktı. Bütün bunları sesli bir şekilde anlatabileceğim tek insan sendin Atlas.

Yıllar geçer, yollarımız ayrılır. Bambaşka iki insana dönüşürüz belki ama ben unutmam. Ölsem bile senin bu gecelerde bana uzattığın eli unutmam. Ben ölsem sana karşı duyduğum sevginin beni o denizin içinden nasıl çekip aldığını unutmam.

“Büyük acılar beraberinde büyük insanlar getirir,” dedi Atlas eli saçlarımdayken. “Bu kadar kutsal bir hikâyeye sahipsin ve hâlâ insanların cümlelerinin kalbinde yer edinmesine izin veriyorsun.”

“Kimsem yok ki,” dedim saçımdaki ellerine, sarhoş haline güvenerek. Ona içimi açtım. “Hiç kimsem yok Atlas. Yapayalnızım. Şimdi dizim kanasa, bugün dizim kanadı diyebileceğim tek bir insan yok çevremde.”

Saçımdaki elini hafifçe çekti ve gözlerimin içine baktı.

“Peki ya kalbinde Hera?” dedi. “Kalbinde hiç kimse yok mu?” Islak gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Ona uzun uzun baktım.

Var.

Orada tek bir kişi var.

Beni gerçekten tanımamış olan ama uzun ve karanlık gecelerde ruhumda verdiğim savaşı besleyen bir adam var.

Sen varsın, Atlas.

Sen varsın.

Sustum, söyleyemedim.

“Güneş doğuyor,” diye mırıldandım. “Hadi yat artık.”

“Yatağımdaki çarşafı temiz,” diye mırıldandı başını sallarken. “Ama yatmak istemezsen dolapta temizleri vardır. Karıştırabilirsin.” Başımınla onu onayladım ve ayağa kalktım.

“İyi uykular Atlas,” diye mırıldandım. Gözyaşlarım yüzümde kurumuştu ama bu gece bir damlanın senin göğsüne aktığını biliyorum.

Merdivenlere doğru ilerlediğimde klimayı açmış koltuğa yatmıştı. Üzerindeki tişörtü çıkarmadan koltuğa uzandığında önüme dönerek üst kata çıktım. Bu gece ona kalbimi açtım. Belki yarın bütün bunlar bir hiçten ibaret olacak fakat ben hiçbirini unutmayacağım. Zihnime kazımak istercesine hepsini birer birer günlüğüme yazacağım.

Zihnimdeki mezarlıkta ona ait anıların öylece kaybolmasına izin vermeyeceğim.

7

MESAFE

Bu gece bana beni tanıtmıyormuş gibi değil, hiç tanımak istememiş gibi baktın. Bir damla gözyaşı. Hayır, seni geride bırakamıyorum. Hayır, sevgilim. Acıtacağını biliyorum ama içimdeki varlığını yok sayamıyorum.

Bazı geceler hiç bitmesin istersin çünkü gecenin sonunda doğan güneş her zaman aydınlığın habercisi değildir, bilirsin. Ardından gelecek olan karanlığı gözlersin. Uykundan belli belirsiz uyanırsın. Gökyüzünde grimsi bir hava. Ne güneş var ne ay. İçindeki anlam veremediğin huzursuzluk ve dudaklarındaki kurumuşluk hissi.

Bir damla suya muhtaç kalır gibi aç kalırsın sevgiye, yetinemezsin.

Sana yetmeyen ne varsa seni tüketmeye başlar. Görürsün ama durduramazsın. İçindeki yıkımdan kaçamazsın. Ve böyle gecelerde tutunacak bir dal ararsın. Kaçmak için bir kapı, umut etmek için bir hayal kovalarsın.

Bu yüzden insan hayalleri olmadan yaşayamaz derler. Bir hayalin yoksa eğer böyle kasvetli gecelerden sağ kurtulamazsın. O gecelerden birisindeydim. Bütün gece Atlas Katrivas'ın yatağında dönüp durmuştum. Gözlerim zaman zaman belli belirsiz aralanmıştı. Göğsümde bir ağrı ve korku hissetmiştim. Yaşadığımız güzel anıların üzerini sanki karanlık örtmüştü ve ben hava aydınlık olmasına rağmen uykuya dalmıştım.

Göğsümdeki huzursuzluğu yok sayamamıştım. Bir yanımda eksik kalmıştı. O gece kendime yetememiştim. Bir hayal aramış bulamamıştım.

Sanki dudaklarımdaki susuzluk hissi göğüs kafesimi kaplamıştı ve benim kalbimin ihtiyacı olan onun sevgisiydi. O sevgiyi, onun yatağında dönüp dururken aramıştım. Gözlerimden anlamsız birkaç damla süzül-müştü.

Belki de yaşanacak kötü şeyleri önceden hissetmiştim. Sabah gözle-rimi açtığımda kocaman bir boşlukla karşılaşmıştım.

Atlas Kattrivas o gecenin sabahında yoktu.

Onun evinde, saat akşam altıyı geçerken bir başıma uyanmıştım. Üzerimde onun kıyafetleri vardı.

Yataktan huzursuzca kalktım. Sessizlik göğsümün daralmasına se-bep olurken önce usulca etrafa baktım. Bir önceki gelişimde burada bıraktığım kıyafetlerim temizlenmiş, kapısının arkasına asılmıştı. Aşa-ğıya inmeden önce o kıyafetleri alarak giyindim ve merdivenleri yavaş yavaş indim.

İsmi seslendiğimde içimdeki huzursuzluk büyüdü. Bir çığ gibi üzerime yıkıldı ve ben o gecenin altında kaldım.

Salonda, Atlas'ın gitmeden önce dağıttığı mutfakta, hiç girmediğim boş odalarında, evin her köşesinde Atlas'ı aradım fakat yoktu. Ardından çantamı ve telefonumu alarak evden çıktım. Ardımdan çarptığım kapı-nın tok sesi bir tokat gibi yüzüme çarptı. Temiz hava göğsümdeki baskı-nın azalmasına yetmiyordu. Gökyüzünde dolaşan gri bulutlar içimdeki acıyı besledi.

Bana bir not bile yazmamıştı.

Önemli bir işi çıkmış olabilirdi. *Ya da kimi kandırıyorsun dedi iç se-sim. Kendini mi? Yoksa onu mu? Sabahın köründe bir mesaj dahi atmadan gidecek nasıl bir işi olabilirdi?*

Göğsümdeki karadelikte bir sızı hissettim. Artık hiçlik duygum bile kendi içinde yok oluyordu. Ayakkabılığından aldığım terlikle onun evinden kendi evime kadar yürüdüm. Yaklaşık yirmi dakika boyunca insanların arasından geceden kalma halimle geçerken dün neler yaşan-dığını düşündüm ve evin içerisine girip odama çıktığımda elim telefo-numa uzandı.

Atlas'a mesaj attım.

Bir ay önceki ben olsa, bu adımın çeyreğini atamazdı ama yaşananları, söylediklerini, yaptıklarını bir kenara koyarak ona bir adım attım.

Hera Yarkan: İyisin değil mi? Terliğini almak zorunda kaldım, yoktun soramadım.

Mesajın üzerinden birkaç saat geçti.

Atlas bana cevap vermedi.

Mesajın üzerinden on iki saat geçti.

Atlas bana cevap vermedi.

Mesajın üzerinden yirmi dört saat geçti.

Atlas bana cevap vermedi.

Pazartesi sabahı, içimde yarattığı boşlukla savaşılmaya çalışırken girdiğim mesaj kutusunda küçük bir yazı gördüm.

Görüldü.

Mesajın üzerinden iki gün geçmişti ve Atlas Katrivas mesajımı sadece açmış ve okumuştur. Bana cevap vermemişti.

Sabah okul için hazırlanıp evden çıkarken bu gerçeklikle yüzleşmiştim. Kulaklığımda çalan şarkı içimdeki hüznü beslerken önce alışmaya çalıştım. Bu yabancıysa olduğum bir duygu değildi. Önceden de beni yok sayardı. Ben bu hissi tanıyordum. Karnımdaki yumruyu, göğsümdeki acıyı, içimdeki boğucu hissi tanıyordum.

Yalnızca önceden Atlas beni tanımazdı. Şimdi ise hiç tanımak istememiş gibiydi.

Okula girdiğimde onu göremedim. İlk dersin sonuna kadar gelmedi. Dersin son dakikalarında açılan kapıdan usulca girdi ve sırasına geçerek oturdu. Her şey onun hayatı için normal gözüküyordu. Rüzgâr'a selam vermiş ve ardından başını sıraya yaslayarak uyumuştur. Bense onun hemen yanında oturuyordum ama başını çevirip bir an olsun bakmamıştı.

Şimdi, bunca zamandır ondan neden kaçtığımı anladınız mı?

Atlas canı istediğinde sınırlarını güzel çizdi. Sınırlarını o istemediği sürece aşamazdınız. O istemediği sürece onun alanına dahil

olamazdınız. Bunu Hera Yarkan olmam bile engelleyememişti, bunun önüne geçememişti.

“Pişt,” Rüzgâr’ın bana seslendiğini işittiğimde başımı yasladığım yerden hafifçe kaldırarak ona doğru döndüm.

“Zil çalınca kafeteryaya inelim mi?” Bakışlarım bir an için Atlas’a döndü. Başını sırasından kaldırmıştı fakat telefonuyla uğraşıyordu. Ne bana ne de Rüzgâr’a bakmıştı.

“Olur,” diye mırıldandım. Ona değilse bile çevresine dahil olmak belki ona yaklaşmama sebep olurdu.

“Sıkıcı,” dedim derin bir nefes alarak. Bir uçurumun kenarında oturuyor gibi hissediyordum. Aramızdaki mesafeyi hissetmek canımın acımasına sebep oluyordu fakat bastırmaya çalışıyordum.

Atlas Katrivas’ın yokluğunu bastırmaya çalışıyordum.

“Hadi gidelim,” dedim acıkuğımı hissederek ve çalan zille birlikte ayağa kalktım. Rüzgâr da benimle kalktı ve elini omzuma yerleştirdi. Birlikte sınıftan dışarıya çıktığımızda koridordakilerin bize baktığını gördüm.

Beni gerçekten de Atlas’ın sevgilisi zannediyorlardı. Bu gurubun içine dahil olmamsa onlar için başka bir kanıttı. Birkaç gün önce her şeyin nasıl güzel olduğunu düşündüğümde içime ağlama isteği doldu.

“Niye durgunsun?” dedi Rüzgâr asansörü beklediğimiz sırada.

“Bilmem,” diye mırıldandım.

Rüzgâr’ın telefonu titrediğinde bakışlarını kısa bir an gelen bildirime çevirdi. “Lina ve Umut da geliyormuş,” dedi asansörün kapısı açılırken.

Başımınla onu onayladım. Şu an Lina bana iyi gelebilirdi. Zihnimi dağıtabilirdim. Hatta belki bu akşam Defne’ye yazar, dışarıya çıkardım. Evde kalmak istemediğimi biliyordum çünkü eğer kalırsam düşünmekten geri duramayacaktım.

“Atlas’ın bir sorunu mu var?” dedim Rüzgâr’a kendime engel olmayarak.

“Ne gibi?” dediğinde omuz silktim.

“Soğuk ve durgun gibi,” dedim mırıldanarak.

“Atlas işte,” dedi verecek bir cevap bulamadığında. “Her zamanki hali.” Haklıydı. Bu Atlas Katrivas’ın dışarıya karşı olan her zamanki haliydi. Rüzgâr’a ya da bana karşı değildi. Şu an Rüzgâr’a soğuk davranmıyordu. Tavrı yalnızca bana karşıydı.

Kafeteryadan içeriye girdiğimizde Lina ve Umut’un çoktan bir masaya oturup bize el salladığını gördüm. “Ben bir şey yemeyeceğim,” diye mırıldandım iştahımın kapandığını hissederek. “Geçiyorum yanlarına.”

“Sabahtan beri hiçbir şey yemedin.” Rüzgâr’a boş ver dercesine elimi havada sallayıp masaya doğru ilerledim.

“Selam,” diye mırıldandım Lina’nın yanındaki sandalyeye otururken.

“Asmışsın yine suratını,” dedi Lina bana takılarak.

“Yok ya,” dedim ve tebessüm ettim. “Uykum var sadece.” Hepsi buradayken Atlas neden yoktu? Belki de sorunu benimle değildi. Belki de kötü bir dönemin içerisine girmişti.

“Atlas neden yok?” dedi Umut merak ettiğim soruyu sorarak.

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Sınıfta telefonuyla ilgileniyordu.”

“Parti çok fenaydı ya,” dedi Lina konuyu değiştirerek. “Bu adamı odasına kadar taşımak zorunda kaldım.” Başıyla Umut’u gösterdiğinde zoraki gülümsedim.

“Ben de Atlas’ı,” dedim derin bir nefes alarak.

“Harbi iyi uğraştın,” dedi Umut bana bakarak. Önlerinde kahve vardı. “Çekilmez oluyor sarhoş olduğunda.”

“Sabahında daha korkunç,” dedim anlamayacaklarını bilerek.

“Ne?” dedi Lina.

“Öyle işte,” diye geçiştirdim. “Yatırdım sabah da kalkıp eve geldim zaten.”

“Lan,” dedi Rüzgâr konuştuklarımızı duyup merak ederek. “O hödük sana bir teşekkür bile etmedi mi?” Omuz silktim. Yüzünü bile göstermemişti.

“Yanlış bir şey mi yaptım anlamadım?” diye mırıldandım. “Aramızda anlam veremediğim bir soğukluk var gibi.” Bu cümleyi kurmak bile kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Her an ona karşı çırlıçıplak kalmaktan, duygularımın anlaşılmasından korkuyordum.

“Yapmamışsındır,” dedi Lina bakışlarını hafifçe Umut’a çevirerek elini koluma uzattığında. “Atlas bu işte. Anı anını tutmaz.”

“Aman,” diye mırıldandım. “Önemli değil. Siz kahvenizi bitirin ben sigara içip geleyim.”

“Sen de mi lan?” dedi Rüzgâr. “Başımıza ikinci Katrivas oldu.”

Yok. Ben onun gibi olamam. Ben onun kadar soğuk ve uzakta duramam. Ben öyle hiç tanışmamışız gibi gözlerimi kaçıramam kimseden.

Bir cevap vermeden tebessüm ettim ve sandalyeyi çekerek masadan kalktım. Ardından bahçe kapısına doğru ilerledim. Kısa teneffüslerden birisinde olduğumuz için bahçe çok dolu değildi. Yavaş adımlarla Atlas’la sigara içtiğimiz alana yürüdüm. Çimlerin üzerine basarak ağaçların arasını açacağım sırada duyduğum sesin kime ait olduğunu biliyordum. O sesi tanıyordum fakat o an hiç tanımamayı istedim.

“Yorucu,” dediğini işittim Atlas’ın. Kiminle konuştuğunu aradaki ağaçtan dolayı göremiyordum fakat onların benim ayağımı gördüğünü tahmin edebiliyordum. Göğsümün sıkıştığını hissetsem de kendimi zorladım ve ağaç dallarını iki yana açarak arasından geçtim.

Atlas bakışlarını çevirip kimin geldiğine bile bakmadı. Küçük alanda benim oturduğum yerde Atlas’ın yanında bir kız oturuyordu. Kim olduğunu bilmiyordum fakat Lina’nın sınıfından olduğunu biliyordum. Koyu kahve saçlara sahipti. Gözleri maviydi fakat Atlas’ınkiler gibi değildi. Onun gözleri buz mavisiydi. Elmacıkkemikleri belirgindi. Yüzünde işlem olduğunu anlamıştım fakat ona yakışmıştı. Üzerinde kısa okul eteği ve gömleği vardı. Sırtını arkasındaki demirliklere yaslamış, dudaklarının arasına Atlas’ın sigarasını yerleştirmişti. Atlas’ın olduğunu biliyordum çünkü elinde bir paket yoktu. Kaşlarımı kaldırdım. Bakışlarımı

onlardan alarak kızın sağ tarafında kalan boşluğa oturdum ve cebimden kulaklıklarımı çıkartarak taktım.

Atlas Katrivas, benimle oturduğu yerde şimdi başka bir kızla oturuyordu. Mesajıma cevap vermediği, beni yok saydığı iki günün ardından bir başkasıyla gülüyordu.

Kulaklığımdan herhangi bir müzik açmamıştım. Yalnızca onlar, onları duyabildiğimi fark etmesinler istemiştim. Elimdeki sigara paketini açarak içinden bir dal sigara çıkarttım ve dudaklarıma yerleştirdim. Kalbimi o gece hissettiğim huzursuzluk kapladı.

Ben yıllardır tam olarak bundan kaçmıştım. Şimdi beni anlıyor musunuz? Ben bununla savaşmıştım. İçimdeki onu öldürmesinden korkmuştum. Bana böyle ellerini uzatmışken o elleri bir anda çekmesinden korkmuştum. Ve korkularımla onu severken yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Ben acımı yok saymayı onu severken öğrendim.

“Küs müsünüz?” dediğini işittim yanımdaki kızın. Muhtemelen kulaklıklarım olduğu için onu duymadığımı düşünüyordu.

“Kimle?” dedi Atlas fakat mimiklerini göremiyordum. İkisine de bakmıyordum. Sigaramı içerken bakışlarım yerde, spor ayakkabılarımın ucundaydı.

“Hera,” dedi kız kısık bir sesle.

“Ne alaka?” dediğini işittim Atlas’ın. Bu soru onu rahatsız etmiş gibi bir tepki vermişti.

“Partide baya samimi gözüküyordunuz,” dedi ismini bilmediğim kız.

“Hera işte,” dedi Atlas. *Hera işte*. “Melih amcanın kızı.” Yutkundum. Ne ağlayabilirdim burada ne de ona dönüp ağzımı açabilirdim.

Hera işte demişti. Melih amcanın kızı.

Yeniden en başa, başladığımız noktaya dönmüştük fakat ben bunun sebebini anlayamıyordum. Elimdeki sigara bittiğinde söndürerek bir yenisini yaktım.

“Bu akşam ne yapacaksın?” dedi kız konuyu üstelemeyerek.

“Babamın bir iş yemeği var. Ona gideceğim Kayra.” Kızın ismini Atlas’ın ağzından duymak göğsümün acımasına sebep olurken bu son üç gündür beni kaçınıcı kırışıydı sayamamıştım.

Artık Katrivas’ın hayatında yoktum. Sebebini bilmiyordum fakat o kalın çizgilerini bana karşı da çizmişti. Ve istesem de artık hayatına dahil olamayacağımı biliyordum.

Keşke... Keşke en başından beri hiç adım atmamış olsaydı bana. Hiç konuşmasaydım onunla. Gelmeseydi kapıma. Bana yardım etmeseydi. O gün o denizde ellerimi tutmasaydı.

Keşke kendi içimde inanmasaydım ona böylesine.

Atlas, Kayra’ya bir şey söylemeden elindeki sigarayı söndürerek ayağa kalktığı anda izmaritini oturduğu yerde bırakmıştı. Onun ardından Kayra da kalktı. Kısa bir an beni izlediğini hissetsem de ağaçların arkasından çıkarak bahçeye geçtiler, adım seslerini işittim.

Göğsümün ortasında başlattığı yıkımdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. O gecenin sabahında, Atlas’ı evinde bulamadığımda aslında yaşanacakları hissetmiş gibi huzursuzdum. İçimde bir yerlerde beni kendisine çeken bir deniz vardı ve ben orada boğulmamak için uğraşıyordum.

Beni yok saymıştı. Benimle olan anılarını bir başkasıyla yeniden, yanı başımda yaşamıştı.

Atlas bana ne anlatmaya çalışıyordu? Bir yedeğimin olduğunu mu hissettiriyordu? Ya da bu kadar derin düşünmeyecek kadar bile önemsemiyor muydu beni?

Atlas böyleydi işte.

İki kelime. Keskin çizgiler. Duvarlar ve o duvarların ardında kalanlar.

Kapıyı bir kere yüzünüze çarptığında bir daha çalmaya gücünüz olmazdı. Derin bir nefes aldım ve telefonumu açarak sosyal medya hesabıma girdim. Onun profiline tıklayarak paylaştığı son fotoğrafa göz atmak istedim. O güne ait bir anımız vardı. Belki orada kendimi görmek bana

daha iyi hissettirecekti ama sosyal medya hesabında o fotoğrafı bulamadım. Kendi fotoğrafının yanına beni koyduğu gönderide yalnızca kendi fotoğrafı kalmıştı.

İncinecek parçası kalmadı yüreğimin.

Sen bana daha fazla nasıl bir acı yükleyebilirsin?

Paketin içinden bir sigara daha çıkardım. Artık ona ait hiçbir yerde ben yoktum. Belki de en başından beri olması gereken buydu. Derin bir nefes aldım ve telefonuma düşen bildirime baktım.

Lina: Sigara mı içiyorsun hâlâ?

Ders zili çalmıştı, kafeteryadan kalktıklarını tahmin edebiliyordum.

Hera: Evett

Mesajı gönderdim ve telefonumun ekranını kapattım. Ekranımın ışığı yeniden yandığında bakışlarımı ekrana çevirdim. Gelen mesajı okudum ama cevap yazmadım.

Lina: Bana bir dal ayır geliyorum.

Birkaç dakika sonra Lina ağaçların arkasına gelmiş, biraz önce Kayra'nın kalktığı yere oturmuştu. Atlas'a o kadar kırgındım ki artık ne hissettiğimi bile çözemiyordum.

"Derse gitseydin sen," dedim mırıldanarak. Gözlerimin dolmaması için kendimi zorluyor, dişlerimi sıkıyordum. Bakışlarımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Hava bulutlu ve grimsiydi fakat yağmur yağmıyordu.

"Neyin var senin?" dedi Lina bana bakarak.

"Neyim var?" dedim derin bir nefes alarak.

Hiçbir şeyim yok. Hiç kimsem yok.

"Atlas'a mı takılıyorsun?" dedi gözlerimin içine bakarak. Bu soru canımın yanmasına sebep oldu. Anlaşıyor muydu? Anlamamalıydı.

"Yok," diye mırıldandım kaçarak. "Yani garip davranıyor ama ona takılmadım. Bir şey yaptım fark etmeden galiba."

"Saçmalama," dedi Lina elimdeki sigaraya aldırmadan elini sırtıma yerleştirerek beni kendisine doğru çekerken. "Bok kafalının teki sadece."

“Bir şey mi söyledi size?” dedim konuşmasından yola çıkarak.

Bir cevap vermediğinde bir şey söylediğini anlamıştım. Derin bir nefes aldım ve başımı elinin altından kurtardım.

“Lina söyler misin?” dedim gözlerinin içine bakarak. “Lütfen.”

“Sadece artık görüşmeyeceğinizi söyledi,” dedi anlamadığım bir şekilde. Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Görüşüyor muyduk ki?”

“Gözümüzün önünde flört ediyordunuz Hera,” dedi Lina gözlerini kısarak.

“Derdi neymiş peki?” dedim kurduğu cümleyi es geçerek. Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm fakat demek ki Atlas için öyle değilmiş. Biz fazla anlam yüklemiştik.

“Söylemedi,” diye mırıldandı. “Anlatsana bana ne yaşadınız siz?” dediğinde gözümde bir damla yaş süzölmüştü.

“Hera,” dedi elini yüzüme uzatarak. “Saçmalama.” Parmağı yanaklarımdan süzölen gözyaşımı sildi. Uzun tırnakları yanağıma hafif baskı yaparken birkaç damla daha süzöldü gözlerimden.

“Şimdi konuşmayalım lütfen,” dedim kısık çıkan sesimle. “Sonra.”

“Bugün çıkışta benimlesin,” dedi Lina itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

“Olur,” diye mırıldandığımda cebinden çıkardığı peçeteyi bana uzattı. Kırgın bir tebessümle peçeteyi aldım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım peçeteyle gözyaşlarımı silerken.

“Bana bir sigara borcun var,” diye mırıldanıp göz kırptı ve ayağa kalkıp elini bana uzattı. Uzattığı eli tutarak ayağa kalktım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanırken elimdeki sigara paketini eteğimin cebine sıkıştırmıştım. Lina elini yeniden omzuma koyarak beni kendisine doğru çekti ve birlikte ağaçların arkasından çıktık.

“Ne demek bebeğim,” diye mırıldandı. Onu sevdiğimi anlamış mıydı bilmiyordum.

Lina en nihayetinde Atlas'ın arkadaşıydı. İçimde bir yerlerde oluşan şüphe duygusu beni kendi kabuğuma çekilmek için zorlarken o duygu-ya karşı savaş verdim.

Hayır, dedim kendime. Kıracağız yalnızlığımızın kabuğunu. İzin vermeyeceğiz bu hissin bizi ve çevremizdeki insanları çürütmesine. Lina'yla okulun içine girdiğimizde Lina bana doğru mırıldandı.

“Sen neden eşit seçtin?” Omuz silktim.

“Çalışma alanı bana göre geldi. Zaten çalışacağımdan değil de işte. Dil okuyorsun değil mi sen?” Başıyla beni onayladı.

“Eğlenceli olmalı,” diye mırıldandım.

“Eğlenceliden ziyade kolay hem işime de geliyor. Umut'la takılırken bir yandan okul bitiriyorum.”

“Çok güzelsiniz siz,” dedim bakışlarımı yumuşatarak. “Yüzüm kızarık değil di mi?” diye ekledim ardından ağladığımı belli olsun istemiyordum.

“Fıstık gibisin,” dedi Lina başını olumsuz anlamda sallayarak.

“Çıkışta görüşüyoruz o zaman.”

“Öğlen yanıma geliyorsun!” dedi Lina tek kaşını kaldırarak.

“Lina,” dedim yalvarır gibi. “Atlas istemez beni. Şimdi arkadaş ortamına girip rahatsız etmek istemem.”

“Kimi rahatsız edeceksin ya?” dedi Lina. “Biz onun getirdiği kızları çekiyorsak o da bizim arkadaşlarımıza tamam diyecek. Yok öyle her şeyde söz hakkı.”

“Sizinle beni o tanıştırdı,” dedim ona karşı çıkarak. “Gün sonunda arkadaşlarını çalmış gibi olacağım.”

“Sonunda bir işe yaradığı olmuş diyelim,” dedi yüzünü ekşiterek. “Hadi, sınıfa git şimdi. Öğlen benimlesin. Beğenmeyen yallah başka masaya.” Son kurduğu cümleye karşı buruk bir şekilde güldüm ve ona el sallayarak sınıfıma doğru ilerledim.

Bir yanımda bu konuda çok hassas hissediyordu. Yıllardır sevdiğim, benimsediğim insanın şimdi beni böyle yok sayması. Gecesinde ban-

yosuna soktuğu, kendisine çektiği kızı sabahında bir başına bırakması canımı yakıyordu. Derin bir nefes alarak sınıfın kapısını hafifçe tıkladım ve içeri girdim.

Sıram Atlas'ın sırasının hemen yanındaydı. Ve Atlas yine sırasına yan oturmuş, bacaklarını boşluğa doğru hafif uzatmıştı ve elindeki kalemle oynuyordu. Bakışlarımı ona çevirerek masama doğru yürüdüğümde bir an bile bana bakmadı.

Gözlerimiz bir an bile kesişmedi.

Atlas Katrivas. Güzel çekiyorsun sınırlarını. İyi belirliyorsun konumunu.

Ve yine hiç bilmeden kırıyorsun kalbimi.

Masama geçerek oturduğumda hemen arkamda kalan Rüzgâr'ın sırada uyukladığım gördüm. Defne önümdeki kızın yerine geçmişti. Oturduğumda ona doğru seslendim.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Yine sıkıcı sıkıcı konular anlatıyor bu kel,” dedi matematik öğretmeninden bahsederek. “Ayrıca sen bana nasıl hiçbir şey anlatmazsın kızım?”

“Ne anlatmamışım?” dedim kaşlarımı çatarak. Fısıldayarak konuştu.

“Atlas’la partide yakınmışsınız,” dedi Defne ve ardından ekledi. “Şu son fotoğraftaki sen miydin kız?”

“Yok,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Babalarımız arkadaş bizim. Oradan tanışıyoruz işte. Fazlası yok.”

Fazlası yok. Melih amcanın kızı işte, demişti Atlas. Fazlası gerçekten de yok.

“Senin nasıl gidiyor? Görmedim seni partide.”

“Parti site dışındaydı diye geledim ben. Bizim okulun bir dedikodu grubu var oradan gördüm.”

“Ne grubu?” dedim kaşlarımı çatarak. Defne telefonunu çantasından çıkararak bana doğru çevirdi. Bakışlarımı ara sıra Atlas’a kaydırıyordum fakat o bir an bile bana bakmıyordu. İlk kez dikkatle öğretmeni dinliyor, önündeki deftere rasgele notlar alıyordu.

“İlk kez ders dinliyor gibi bu hayırsız,” dedim Atlas’la aramızda bir sorun yokmuş gibi davranarak Defne’ye.

“He,” dedi telefonunu açarken. “Matematik dersini dinler sadece neyse bak grup bu. Ekleyeyim mi seni?” Gösterdiği bir WhatsApp grubuydu. Yalnızca yöneticiler mesaj atıyordu ve yöneticilerin numarası da yurtdışı numarasıydı.

“Bu uğraş ve çaba ne?” dedim mesajlara bakarken. Yöneticilerden birisi Atlas’ın partiye benimle geldiğini ve bütün gece beni yanından ayırmadığını yazmıştı. Kaşlarım alayla kalktı. Şimdi yüzüme bile bakmıyordu ve bunun mantıklı bir sebebi bile yoktu.

“Öyle işte,” dedi Defne ve aramıza okulun içinde yankılanan zil sesi girdi. Sonunda öğle teneffüsü gelmişti.

“Neyse ben kalkayım da biraz nefes alayım,” dedim Defne’nin omzuna elimi koyarak.

“Sanki derse on beş dakika önce girmemiş gibi,” dedi Defne ve güldü. Ona gülümseyerek ayağa kalktım. Rüzgâr sırasında uyumaya devam ediyordu fakat Atlas benimle birlikte kalkmıştı. Kapıya doğru aynı anda yürüdüğümüzde bedenlerimiz çarpışmaktan son anda kurtuldu. Yanımdan öylece geçip gittiğinde derin bir nefes aldım ve dilimi kurumuş dudaklarımda dolaştırdım.

Gerçekten beni kırmaktan da öte artık sinirlendiriyordu.

Sınıftan çıkarak merdivenlere doğru ilerledim. Asansörle ineceğini biliyordum ve onunla biraz daha aynı ortamda bulunmak istemiyordum. Merdivenleri ikişer ikişer hızlı adımlarla inerken yanımdan geçen bedenlere çarpmamak için özen gösterdim.

En alt kata indiğimde adımlarımı yavaşlatarak kapıya doğru ilerledim ve okulun bahçesine çıktım. Yavaş adımlarla boş olan çardaklardan birine oturdum. Oturduğum çardak Atlasların oturduğu çardak değildi. Sağ tarafa yan yana altı çardak dizilmişti. Atlas ve arkadaşları genelde ilk baştakine geçerdi. Bense bilerek ikinciye oturmuştum. Telefonumu çıkararak Lina’ya mesaj attım.

Hera: Gelmeyeceğim yanınıza. Zorlama lütfen, eve geçince konuşuruz.

Lina: Ben geleyim mi yanına? Bahçede misin?

Daha bahçeye çıkmamışlardı. Hızla ona cevap yazdım.

Hera: Bahçedeyim ama yanıma gelmene gerek yok.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı bahçede dolaştırdığımda tanıdık birkaç yüzden fazlasını göremedim. Hava kapalıydı fakat soğuk değildi. Mini eteğime ve gömleğime rağmen üşüdüğümü hissetmiyordum. İçimdeki hisleri bastırmaya çalışıyordum. Atlas'a karşı duyduğum duygu öfke mi yoksa kırgınlık mı artık çözemiyorum. Kalbimdeki karmaşada kendi yaşanmışlıklarımı silikleştiriyorum ve bundan vazgeçemiyorum.

Hiçbir şey değil ama yanımdan öylece bir yabancıymışım gibi geçip gitmesi göğsümde bir yumru oluşmasına sebep olmuştu. Şimdi içimdeki o baskıyla, karnımdaki ağrıyla ve mide bulantısıyla baş etmeye çalışıyordum.

"Hera?" İsmimi duyduğumda bakışlarımı yerden kaldırarak önümde durduğunu yeni fark ettiğim Evren'e çevirdim. Koyu kahverengi gözlerini kaşlarını çatarak bana yönlendirmişti.

"Efendim?" dedim neden burada olduğunu sorgulayarak.

"Seslendim birkaç kere ama duymadın," dediğinde kaşlarımı indirdim.

"Pardon, dalmışım."

"Boş çardak yok, otursam sıkıntı olur mu?" Bakışlarım sağumdaki ve solumdaki çardaklarda dolaştı. Söylediği gibi etrafta boş çardak olmadığını gömdüğümde kenara çekildim.

"Gel tabii." Sağumdaki çardakta Rüzgâr, Lina ve Umut oturuyordu. Atlas'ın hâlâ onların yanına gelmediğini fark ettiğimde ne yaptığını merak ettim.

"Sıkıntı mı var?" dedi Evren tavrımı fark ederek. Uzun boylu bir çocuktuk fakat Atlas kadar değildi. Boynunda küçük iki dövme vardı. Koyu kahve gözlere ve siyah saçlara sahipti. Kendine ait bir enerjisi vardı.

“Yok ya,” dedim ona doğru dönerek. Telefonunu önümüzdeki masaya bırakarak arkasına yaslandı.

“Suratın asık sanki,” dediğinde dudaklarımı büzdüm.

“Sırıtayım mı durup dururken?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Bana gülümsedi.

“Biraz gülümsesen fena olmaz sanki,” dediğinde başımı iki yana sallayarak güldüm.

Atlas Katrivas acaba şu anda tam olarak neredeydi ve ne yapıyordu?

“Sen bu okula nasıl geçtin?” dedi Evren bakışlarını bana doğru çevirerek. Ona dürüst davrandım ve onunla konuşmak şimdilik beni oyaladığı için muhabbete devam ettim.

“Kızın birini dövdüm,” dedim mırıldanarak. Ellerimi oturduğumuz yere koymuştum ve ayaklarımı hafifçe sallıyordum.

“Harbi mi?” dedi Evren gülerek.

“Hım baya saç baş ne varsa yoldum,” dedim içimdeki bütün çirkefliğimi ortalığa dökerek.

“Ve Özel Katrivas Koleji bu kadar prestijli bir öğrenciyi kaçırmak istemedi?” dediğinde söylediğine sesli bir şekilde gülerek elimle koluna hafifçe vurdum.

“Dalga geçme.”

“Niye ya?” dedi ve göz kırparak ekledi. “Sen de şey demeyecek misin? Ben Hera Yarkan’ım.” Atlas’la dalga geçtiğini fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım.

Tam olarak bunu yapardı. Geniş omuzlarını arkaya doğru yaslar, kaşlarını kaldırır. “Ben Atlas Katrivas’ım,” derdi.

“Cık,” dedim. “Demeyeceğim.” Bakışlarım sağa doğru kaydığında Atlas’ın çoktan Linaların yanına geldiğini gördüm. Tek değildi fakat bugün ilk kez bana doğru baktığını görmüştüm.

Yanında Kayra dediği o kız da vardı. Bakışlarını yakaladığımı fark ettiğinde gözlerini kaçırarak benden uzaklaştırdı. Bir eli arkaya doğru uzanıyordu ve elinin uzandığı kısımda o kız oturuyordu. Nerede

olduğunu artık biliyordum fakat benim yanımda olmadığı sürece ne fark ederdi? Gözlerimi onlardan alarak Evren'e döndüğümde bana takıldı.

"Beni dinlemiyor musun sen?"

"Dinliyorum," dedim dinlemediğim halde.

"Bir sıkıntın var ama çözemedim," dediğinde konuyu değiştirdim.

"Hangi sınıftaydın sen?"

"Sayısal," dedi Evren. "Allah kahretsin ki sayısal."

Evren bütün teneffüs boyunca yanımda oturmaya devam etti. Okuldan, okuldaki dedikodulardan ve benim eski okulumdan dakikalarca sohbet ettik ve hiç olmazsa öğle teneffüsü boyunca zihnimin durulmasına sebep oldu.

O gece Atlas'la sona kaldığında nasıl sarhoş olduğunu ve eve nasıl döndüğünü sorduğumda bana uzun uzun eve gitme anısını anlatmış, kendisiyle ilgili birkaç saat sonra hatırlamayacağım bilgiler vermişti. Anladığım kadarıyla dost canlısı, eğlenceli birisiydi fakat ilgim tam olarak onda değildi. Hiç olmazsa bugün.

Geri kalan dersler sıramda öylece uyumuş, notlar tutmuş ve defterime daha önce yaptığım gibi küpler çizmiştim. Okulun çıkış zili çaldığında eşyalarımı toparlayarak dolabıma yerleştirdim ve çantamı alarak yavaş adımlarla asansöre doğru ilerledim. Bir yandan Lina'ya mesaj atıyordum.

Hera: Kapının önünde seni bekliyorum .

Lina: Üç dakikaya yanındayım.

Okulun kapısına çıktıktan birkaç dakika sonra Lina koşarak gelmişti. Yanında ne Umut ne de Rüzgâr vardı.

"Evime gelen ilk arkadaşım olacaksın hazır mısın?" dedim gözlerimi kısarak. Bundan önceki arkadaşlıklarımı yok saydım.

"Böbreklerimi çalmazsın diye umuyorum," diye mırıldandığında gözlerimi devirdim.

"Böbreklerini çalmak istemeyecek kadar zenginim Lina." Bana vay dercesine başını eğdi ve sonrasında eve sohbet ederek yürüdük. Evin

bahçesinden girdiğimizde bizi karşılayan korumalara tebessüm ederek kapıyı açtım ve Lina'nın ceketini alarak vestiyere asması için hizmetliye uzattım.

“Öğlen niye gelmedin?” dedi Lina biz merdivenleri çıkarken.

“Atlas’a sinirlendim,” dedim derin bir nefes alarak.

“Ne yaptı?” dediğinde odamın kapısını açarak içeriye geçmiştim. O da benim ardımdan girerek kapıyı kapattığında bakışlarımı ona çevirdim.

“Balkona geçelim mi?”

“Olur,” diye mırıldandı ve birlikte balkona çıkarak oradaki sandalyelere oturduk.

“Sınıfta aynı anda çıktık fark etmeden,” dedim ona güvenme konusunda emin olmasam da.

“Eeee?”

“Yan yana geldik, duraksadım bir an için. Aptal sanki düşmanıymışım gibi omzuma çarpıp çıktı gitti sınıftan. Anlamıyorum bunu neden yaptığını? Ne yaptım ben ona?”

“Sen neden Atlas’ın yaptığı veya söylediği şeyleri kafana takıyorsun?” dediği zaman bu durumu nasıl açıklayacağımı bilemedim. Benim bile kendi içimde kendime anlatamadığım bir gerçek saklıydı bunun altında. Şimdi bir yabancıya nasıl söyledim?

Nasıl onu seviyorum derdim?

“Bilmem,” dedim omuz silkererek. “Bir yakın bir uzak bana. Anlamıyorum.”

“Bunu ona söyleyecek cesaretin yok ama,” dedi sarı saçlarını bileğine taktığı siyah tokayla toplarken. Bu cümle bir yumru gibi boğazıma oturdu.

“Hayatımda önemi olan birisi değil,” dedim kalbim acısı da. Lina elini koluma doğru uzattı ve elime doğru kaydırarak elimi tuttu. Bazı geceler kendi kendime konuştuğum o odada şimdi başka biriyle birlikteydim. Anlatsam dinlerdi fakat anlatmaktan korkuyordum.

“Hera,” dedi elimi avuççine alırken. “Neden bu kadar kaçıyorsun Atlas’ı önemsediyini belli etmekten?”

"Kaçmıyorum," diye mırıldandım. "Kimseyi de önemsemiyorum. O aptalın bana bunu yapmaya hakkı yok." Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Gülümsemesine anlam veremedim.

"Onu seviyorsun," dedi Lina korktuğum bir gerçeği suratıma tokat gibi çarparak. Bu benim için saklanması gereken bir gerçektir. Bu odada bir başıma verdiğim savaşların sebebiydi.

Gözlerine baktım. Bir insana herhangi bir sırrını vermek bana göre değildi fakat artık kaçamayacağımı hissettiğimden mi yoksa içimdeki boşluğu kapatmak istediğimden midir bilinmez mırıldandım.

"Belki." Sonra gözlerimi Lina'ya çevirdim. Bir damla yaş süzüldü. "Ben yıllarca bu odada onun hayaletiyle savaştım. Kimsem yokken ona derdimi anlattım ve ondan tek bir adım beklemedim Lina. Zaten hiçbir zaman umudum olmadı."

Yeniden yüzümdeki gözyaşını sildi.

"Bir aydır bana bir başkasının bambaşka şekilde yorumlayacağı davranışlarda bulundu ama ben kendime dedim ki hayır Hera. Seni sevmiyor, umutlanamazsın. Ben ondan kaçtım. Ona duyduğum sevginin bende yaratacaklarından korktum çünkü Atlas'ı tanıyorum." Ellerimi Lina'nın avuç içlerinden çektim. İki elimle kendimi gösterdim.

"Bak halime. Biliyorum Atlas bu. İstediginde sınırlarını güzel çizer. İstediginde bir duvar örer. Ne yaparsan yap giremezsin yörüngesine. İzin vermez." Burnumu çektim ve kısılan sesimle mırıldandım.

"Hiç kimsesi olmak başka. Sevmediği birisi olmak başka." Bu ikisi bambaşka konulardı. Ve ben onun beni tanınamasıyla baş edebiliyordum fakat sevmemesiyle baş edemezdim, biliyordum.

"Ve diğerleri de biliyor mu?" dedim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. Yüzümün kızardığını biliyordum.

"Hayır," dedi usulca. "O kadar iyi saklıyorsun ki Umut dümdüz Atlas'a gıcık olduğunu düşünüyor."

"Peki neden böyle yapıyor?" dedim Lina'nın bunu bileceğini düşünerek.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi beklemediğim bir dürüstlikle. Ne olursa olsun Lina Atlas'ın arkadaşıydı. Şimdi ona anlattıklarımı

Atlas'a anlatsa şaşırırmazdım. Ben insanlara kendi içimi açarken bile güvenmezdim ama boğazımda bir yumru gibi oturan sevgiyi kendimden başka birine dökmek biraz olsun rahatlamama sebep olmuştu.

"Neden uzak durduğunu biliyorum ama senin söylediğin bir şeyi ona söylemeyeceğim gibi onunkini de sana söylemem."

Kurduğu cümle kaşlarımı kaldırmama sebep olurken zarif hareketi ona olan saygımın artmasına sebep oldu.

"Benden nefret edeceği bir şey mi yaptım?" dedim yalnızca bunun cevabını merak ederek.

"Hayır ağlak fare," dedi beni kendine doğru çekerek başımı göğsüne bastırırken. "Hepsi Atlas Katrivas bokluğu ve eminim çok pişman olacak." Ona bir cevap vermedim.

"Kalk da elini yüzünü yıkayalım," dediğinde başımı ellerinin arasından kurtararak geriye doğru çekildim.

"Hava soğudu zaten," dedim ağladığım için boğuk çıkan sesimle.

"Ve kararıyor, ben çıksam iyi olacak gibi."

"Olur," diye mırıldanarak odama girdik. Çantasını eline aldığı anda ben de banyoya girerek yüzümü yıkadım. Ardından odadan çıkarak Lina'yla evin içindeki merdivenlere yöneldik. Merdivenlerden inerken aşağıdan babamın sesinin geldiğini işittim. Muhtemelen telefonla konuşuyordu.

"Yarın okulda görüşürüz," dedi Lina kapının önüne geldiğimizde. Hizmetli ceketini ona uzatırken tebessüm ettim.

"İyi ki geldin." Son kez ona sıkıca kollarımı sardığımda ilk kez bir insana kendini açmanın ne kadar rahatlattığını hissettim.

Kollarımı ondan ayırarak kapıya doğru ilerledim ve hizmetliye bırakmadan onun için kapıyı ben açtım. Bakışlarım bahçeye doğru döndüğünde kapının önünde gördüğüm ayaklar bakışlarımın donuklaşmasına sebep oldu.

Atlas Katrivas ve babası evimizin önündeydi.

Atlas'ın gözleri önce bana sonra yanımdaki Lina'ya kaydı.

"Aaa," dedi Lina durumu toparlamak istercesine. "Haldun amca iyi akşamlar."

“Lina,” dediğini işittim Haldun amcanın. “İyi akşamlar kızım. Sen de kalsaydın yemeğe.”

“Teşekkür ederim ama eve gitmem gerek. Size afiyet olsun.” Lina bana dönerek elini koluma koyduğunda beni kendime döndürmek için bunu yaptığını anlamıştım.

Atlas, Lina’ya dönerek mırıldandı.

“İyi akşamlar.” Bu altında bir anlam taşıyan cümleydi, anlamıştım. Fakat dönüp bana bakmadı. Onlara dönerek hoş geldiniz dediğimde bile bir cevap vermedi. Lina kapıdan çıkıp gittiğinde onlar içeriye girmiş, babamsa kapı önüne gelmişti.

Şimdi burada, bütün seslerin ve görüntünün bulanıklaştığını hissettim. Sanki zamanın içinde bir yerde bize ait bir anıdaydık fakat o an hiç bize ait olmamıştı.

Bize ait olmayan o anı için burkuldu kalbim. En başta bir eylül akşamı, onu gördüğüm, kalbimin onun için ilk kez arttığı o akşama geri döndüğümüzü hissettim. Fakat artık beni tanımıyor değildi. Beni tanımak istemiyordu.

Şimdi Atlas Katrivas tam karşımda. Yeniden aynı evin içerisindeyiz. Gözlerim okyanus mavisi gözlerinde. O büyük masada oturuyoruz. Zaman bizi saklamış ve bir ay öncesine geri götürmüş gibi karşı karşıyayız. Ruhumdan eksilen bir parça var. Anılarımda bir yerlerde aynı noktadayız.

O masada oturuyoruz. Her zaman olduğu gibi.

Sana söylemiştim.

Şimdi beni daha iyi anlıyor musun?

Atlas Katrivas’la biz aynı masaya otururduk, aynı evde dolaşırdık, aynı okula gider, aynı sokaklarda dolaşırdık ama yan yana gelemezdik.

Bir fotoğraf karesinde bile.

Şimdi, yine o masada yapayalnızım. Ve artık beni hiç tanımıyormuş gibi bakmıyor.

Hiç tanımak istememiş gibi bakıyor.

8

DİLSİZ ACILAR

O habersiz gecelerde beni tuttuğuna inandığım ellerin tarafından itildim uçurumdan. Şimdi beni suçlayamazsın. Bana öyle nefretle bakamazsın. Acılarım sessiz, göğsümde bir baskı. Beni yok edişine bile minnetle sevgilim. Sana hep minnetle.

Habersiz birkaç cümle insanın canını nasıl yakar? Göğsünde bitmek bilmeyen o yangının sonu nereye gider? Aynı masadayız. Her akşam olduğu gibi. Babam, Haldun amcanın tam karşısında yemeğini yerken ona işle ilgili dikkatimi çekmeyen ve anlamayacağım konular anlatıyor.

Atlas'ın bütün dikkati masada konuşulanlarda.

Tam karşımda oturuyor. Bana beni hiç tanımamış gibi bakıyor. O gece hiç yaşanmamış, hepsi benim bir hayal ürünümü müş gibi karşımda duruyor. Canımı yakıyor ve bunun farkında bile değil.

Belki de farkında fakat umursamıyor.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Masanın altında sıkıttığım tırnaklarım avuççiçime batıyordu fakat o acıyı bile hissedemiyordum.

“Senin nasıl gidiyor Hera?” dedi Haldun amca elindeki çatalı tabağına bırakırken. “Okulda bir sıkıntın var mı?”

Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp sağ çaprazımda oturan Haldun amcaya çevirdim. “İyi gidiyor,” diye mırıldandım. Atlas'ın göz ucuyla bana baktığını gördüm. Elinde olan bıçak ve çatalla önündeki bifeği parçalıyordu.

“Herkes yardımcı olmaya çalışıyor. Eğitimini zaten biliyoruz.” Önümdeki bardaktan birkaç yudum aldığımda Haldun amca gülümsemi.

“İyi iyi,” dedi gülüşünün arasında. “Sen de yardımcı ol Hera’ya,” diye ekledi Atlas’a dönerek.

Aynen. Baya yardımcı olur o bana. Hiç ayrılmaz yanımdan.

“Oluyor,” dedim Atlas’ın cevap vermesini beklemeden. Bu sefer elindeki çatal ve bıçağı bırakmış bakışlarını gergince bana doğru çevirmişti.

Ne oldu Katrivas?

Neden korktun böyle?

“Fazlasıyla yardım ediyor bana. Lina ile onun sayesinde tanıştım mesela,” dedim tebessüm ederek. Gözlerini yüzümden ayırmadı.

Sen bana bakmazsan, ben baktırmasını bilirim Atlas.

“Hatta geçen gün bir yere götürdü,” dedim tam partiden bahsedecekken, Atlas araya girdi.

“Bizimkilerle tanıştırdım,” dedi hem kendi babasına hem benim babama bakarak. Yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. İçimde ona karşı olan kırgınlığımın büyüttüğü bir öfke vardı. O öfkeyi bastırmaya çalışıyordum.

Sevgi, kutsal olduğu kadar tehlikeliydi de çünkü gerçekten seven insan bilir, çok sevmek beraberinde nefreti ve acıyı getirir. Şimdi yeniden bir uçurumun kenarındayım. Yıllar önce beni o uçurumun kıyısından geri döndüren gözleri artık düşmem için yalvarıyor gibi bakıyor. Beni kurtaran elleri daha yüksekte bırakmak istiyor.

“Geçen gece de gelmedin eve,” dedi babam Atlas’ta kaldığım günün konusunu açarak. Kalbim yeniden acıdı. O tanıdık sızıyı hissettim. Evet, gelmedim baba. Çünkü bu adamın arkasını toplamakla meşguldüm.

“Benimleydi,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Eve bırakamadım kusura bakmayın.”

Sabahında yoktun Katrivas.

Yoktun.

“Sıkıntı yok canım,” dedi babam. “Buralarda bir şey olmaz. Kaç yaşına geldiniz zaten.”

“Neyse,” dedi Haldun amca. “Biz kalkıp şu dosyayı inceleyelim toplantı odasında.” Babam başıyla onu onayladığında Atlas da elindeki çatal ve bıçağı bırakıp önündeki mendili ağzının çevresinde zarıfçe gezdirmişti.

“Sen kalabilirsin,” dedi babam Atlas’a dönerek.

“Projeleri görmeyecek miyim?” dedi Atlas.

“Senin ilgilendiğin proje değil bu.” Babası cevap verdiğinde Atlas oturduğu yerde öylece kalmıştı.

Babam ve Atlas’ın babası asansöre doğru ilerlediğinde bakışlarımı Atlas’a çevirdim. Göğüs kafesimin içindeki yangını yok saymaya çalışarak ona bir kere daha adım attım. Vereceği cevaplardan korkuyordum fakat tüm bunları sorgulamaya hakkım vardı.

“Rica ederim ya,” dedim elimdeki bardağı sertçe masaya bırakırken. Bana bakmadı. Beni duymamış gibi davrandı. “Evine taşıdım seni. Köpek gibi sarhoştun, yardımcı oldum. Sen de sabah kalkıp gittin.”

“İşim vardı,” dedi kısaca fakat bunu söylerken yine bana bakmadı. Kaşlarımı kaldırdım.

“Ne işi ya?” dedim kalp kırıklıklarım öfkeye dönüşürken. Sesim titremişti. “Ben bok gibi kaldım evinde. Mesajıma cevap bile vermedin Atlas!”

“Bunların hesabını mı soracaksın?” dediğinde gözleri yüzüme değmişti. Bakışlarımdaki kırgınlığı ve öfkeyi yakaladı mı emin değildim fakat bir an için duraksamıştı.

“İyi o zaman,” dedim üstüne giderek. “Kalk git masamdan.”

Bir cevap vermeden başını sağa doğru eğdi ve masadan kalktı. O kalktığında ben de ayağa kalktım.

“Bu kadar kolay mı ya? Ne yaptım ben sana?” Arkasını döndüğünde kurduğum cümle bana dönmesine sebep oldu.

“Ne kolay mı Hera?” dedi gözlerimin içerisine bakarken. “Seni çocuğunla sokakta bırakmışım gibi davranmayı keser misin? Kötü bir dönemdeyim amina koyayım. Yalnız kalmak istiyorum.”

“Ha?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Ailevi problemlerim var da desene bir kere.”

“Bir,” gözlerini devirerek başını çevirdi. “Neyse.”

“Atlas,” dedim ona seslenerek ama o kapıya doğru ilerledi. “Düzgünce konuşmaya çalışıyorum. Ne olmuş olabilir? Sabahında çekip gideceğin ve yüzüme bakmayacağın ne olmuş olabilir?” Sesim gitgide yükselmmişti. Duraksadı ve bana doğru döndü.

“Bahçeye gel,” dedi bana emir vererek. Sinirden kalp atışlarım hızlanmıştı ve göğsümün acıdığını hissediyordum. İçimde hem ona karşı bir utanç hem de öfke vardı. Ona duyduğum sevgi birer birer kırılırken gözümünden yaş akmaması için kendimi zorladım.

Gitmemeliydim belki fakat tavrının sebebini merak ediyordum. Ona ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Sevilmeyecek bir kız değildim ve beni sevmesi gibi bir derdim de yoktu. Bir yakın bir uzak davranmаса yeterdi.

Bahçe kapısından çıktığında ben de ardından çıktım. Eline pantolonunun cebinden çıkardığı sigara paketini almış ve çakmağını ateşleyerek sigaranın ucunu yakmıştı. Bahçedeki koltuklardan birisine oturduğunda derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sanki yaşananları yalnızca ben yaşamıştım.

Bazen böyledir işte. Bana sen öğrettin. Her anı herkeste aynı anlamı ifade etmez. Yaşanılanlar aynıdır fakat etkisi kimisinde bir kurşun yarası, kimisinde ince bir sızı bırakır.

Ben kanadım, sense yalnızca sustun ve izledin.

Şimdi kırgınım ve öfkeliyim sana. Belki hakkım yok ama hayır, beni suçlayamazsın bunun için. Eğer iteceksen beni o uçurumdan neden bir eylül gecesi habersizce çekip aldın uçurumun kenarından? Niyetin yarımı kanatmaksa neden merhem sürmek için elini uzattın?

“Konuşacak mısın?” dedim karşısına geçip oturduğumda. Üzerimdeki formayı çıkarmıştım. Saçlarımı sıkıca atkuyruğu yapmış, üzerime siyah bir tayt ve bralet giymiştim. Bahçeye çıktığımız için çıplak kollarım biraz üşümüştü fakat buna aldırmadım.

“Bak,” dedi Atlas elindeki sigarayı içine çektikten hemen sonra. “Sabah gitmemeliydim. Mesajına yanıt vermeliydim. Ama ben buyum,” dedi kendisini göstererek.

“Beni yıllardır tanıyorsun. Altı üstü kendimi biraz geri çektim ve sen hırçınlaştın,” diye eklediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Öyle mi Atlas?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Benimle flörtleşirken, benimle konuşurken ‘Öyle mi gözüktüyorum dışarıdan?’ demeyi biliyordun.”

“Aynı şey değil,” dedi Atlas bana karşı gelerek.

“Bal gibi de aynı şey. Beni aptal yerine koyamazsın. Ne sanıyorsun sen?” Elimi yüzüne doğru uzattım. Çenesini avuççıma aldım. “Sana içimi açtım diye burada kalıp sana boyun eğirim mi sanıyorsun? Sen bana yalnızsın dedin ve ben de o yalnızlığı kabullendim diye sen bu aptal yalanları bilmem mi sandın?”

“Nasıl anlamak istersen öyle anla,” dedi Atlas kaçamayacağını anladığında. “İyisin işte. Bizimkilerle de arkadaş oldun. Yalnız da değilsin artık.” İmalı cümlesi kaşlarımı çatmama ve oturduğum yerden kalkmama sebep oldu.

“Bana bunun imasını yapamazsın. Kimseye ihtiyacım yok benim.”
Bir tek sana var.

Sen de yoksun.

Zaten hiçbir zaman olmadın.

“Al arkadaşlarını başına çal,” dedim ve ona arkamı döndüm. “Ayrıca,” dedim kendime engel olamayarak bedenimi yeniden ona çevirdim.

“Yalnızlık öyle senin sandığın gibi kalabalıkla örtülebilen bir şey değil Katrivas. Ne sanıyorsun sen? Benim arkadaşım yok mu?”

Var. Herkesten çok insan var çevremde. Fakat ben onlara güvenmiyorum. Bir sana açtım yüreğimi. Bir sana güvendim o yamacın kenarında. Bir senin ellerini kurtuluş saydım.

Yüreğimdeki yangını bir sen dindirirsin sandım sense harladın acımı.

“Tamam,” dedi beni ciddiye almadan. Atlas kalkıp elindeki sigara izmaritini yere atıp ayağıyla söndürürken.

“Ve o izmaritleri nereye sokuyorsan sok ama çevreye atma.” Son kurduğum cümlelerin ardından onu beklemeden bahçe kapısından salona girdim. Ona arkamı döndüğüm anda gözlerimden süzülen yaşlar akmaya devam ederken hiç kimse görmeden odama gitmek için merdivenlere koştum.

Merdivenin korkuluklarına tutunarak odamın olduğu kata geldim. Odamın kapısını açarak ardımdan kilitledim. Boğazımdan kaçan hıçkık ona kustuklarımın bir kanıtı gibiydi. İçimde binbir acı. İçimde binbir parça. Sensiz olduğum ve seni sen yokken sevdiğim o gecelere minnetle baktığım bir gece.

Sırtımı odamın kapısına yaslarken bedenim yavaş yavaş yere doğru süzüldü ve tahta zemine oturarak dizlerimi kendime doğru çektim.

Atlas Katrivas’a karşı duyduğum sevgiden nefret etmekten korktum.

Ben onu o kadar çok sevdim ki ona olan sevgime ve inancıma acıdım.

Burnumu çekerken çalan telefonum buğulu gözlerimin telefon ekranına çevrilmesine sebep oldu. Lina’dan gelen görüntülü aramayı gördüğümde ağlamam daha da şiddetlendi. Atlas’ın söylediklerini göz ardı ederek parmağımla aramayı onayladım ve telefonumu elime alarak yüzüme doğru tuttum.

Duş aldığını ıslak saçlarından anladığım Lina yatağında uzanarak bana doğru baktığında kaşlarını çatmıştı.

“Hera?” dedi şaşkınlıkla. “Ne oldu sana?”

Odamdaki ledlerin ışığından gördüğü kadarıyla yüzümdeki kızarıklık ve gözlerimdeki yaşı anlamış olmalıydı.

“Lina,” dedim boğazımdan bir hıçkırık daha kaçarken. Bir elimin tersiyle yüzümden akan yaşları sildim.

“Ne oldu? Git bir elini yüzünü yıka önce.” Endişelendiğini anladığımda derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

“Atlas,” dedim nefes alışverişlerimin arasında. “Tartıştık.”

“Ne tartışması?” dedi Lina bakışlarını ekrandan ayırmadan. “Yerde misin sen? Kalk oradan üşüteceksin.”

“Gittim sordum,” diye mırıldandım. “Sebebini.”

“Ne? Ne dedi?”

“Klasik yalanlar,” diye mırıldandım. “Sanki anlamıyorum yalan olduğunu. Yok kötüymüş de o hep böyleymiş de. Amına koyayım böyle sevginin ya.”

“Şii,” dedi Lina. “Sakin ol. Gececek birazdan sinirin.”

“Lina ben bir şey yapmadım, yemin ederim yapmadım. Uzak durdum. Ona tek bir adım atmadım. Geldi bana adım atmayan sensin dedi. İmalı imalı konuştu. Çevremden ayrılmadı.”

“Görüyordum bunu,” dedi Lina ve ekledi. “Sadece işlerin buraya geleceğini düşünmemiş olmalı.”

“Sana tam olarak ne söyledi?” dedim ve ekledim. “Bak bunun saklanacak yanı kalmadı. Söyle artık.”

“Ciddi olan hiçbir şey istemediğini söyledi.”

“Anlamış mı?” dedim gözyaşlarım yüzümde kururken. Başıyla beni onayladı.

“Sarhoşken fark edeceği şekilde konuşmuşsun galiba. Çok anlatmadı sadece uzaklaşmak istediğini söyledi. Atlas bu işte. Biliyorsun o sınırı bir kere çizdiğinde...”

“Bir daha aşamazsın,” dedim sözünü keserek. “Bu yüzden kaçtım ondan,” diye ekledim kendimi açıklamak isteyerek. “Aptal mıyım ben? Özgüvensiz mi duruyorum oradan? Güzel olmadığım için mi adım atmadım sanıyorsun? Biliyordum. Ona olan sevgimin ağır geleceğini biliyordum ve o daha hiçbir şey bilmiyor bile.”

“Sürüne sürüne gelecek kapına,” dedi Lina bana destek olmaya çalışarak. “Gördüm senden ne kadar etkilendiğini. Ben tanıyorum Atlas’ı. Sana nasıl baktığını gördüm. O piç kimse için kılını kıpırdatmaz sen çevresindeyken başka hiçbir boka bakmıyordu.”

“Beni teselli etmene gerek yok,” dedim oturduğum yerden yavaşça kalkarken. Işığı yakarak balkona doğru ilerledim. Telefonu masanın üzerine sabitleyerek koltuğa oturdum.

“Ne tesellisi Hera?” dedi Lina ve ekledi. “Kayra kaç aydır sevgilisiydi. Bir kere öyle davranmadı o kıza. Evet Atlas hep kibardır ilişkilerinde ama sana olduğu gibi değil. Hassas değil.”

“Aynen,” dedim alayla kaşlarımı kaldırarak. “Gördük bana karşı olan hassaslığını.”

“Yarın güzelce kalkacaksın,” dedi Lina. “Okula geleceksin. Ve biz seninle onun yüzüne bakmayacağız. Biraz da sen görmezden gel bakalım ne yapıyor?”

“Umurunda olmayacak.”

“Olacak ama farkında değil,” dedi Lina. “Farkında olsa, seveceğini düşünse böyle davranmaz. Atlas sevmekten korkan bir adam değil. Yalnızca senin ona olan bağından korkuyor çünkü ortada bir aile bağı var.” İçimde bir yanın ezildiğini hissettim.

“Buradan nasıl toparlanır ki Lina?” dedim gözlerim yeniden dolar-ken. “Toparlanmaz buradan. Boş ver işte, başlamadan bitti.”

“Orası senin bileceğin iş ama bu aptallar böyle,” dedi neden bahsettiğini anlamadığımda kaşlarımı çattım.

“Erkekler yani,” dedi ve ekledi. “Azıcık ilgi görsünler şımarıyorlar.”

Atlas öyle bir adam değildi. Bunu biliyordum. Onu ve korkusunu anlıyordum fakat bu kırılmama engel olmuyordu.

“Şimdi yat uyu,” dedi Lina. “Sabah okula gelince konuşalım.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “İyi geceler Lina.”

“İyi geceler ağlak fare,” dediğinde hafif tebessüm ettim ve telefonu kapattım. Masaya sabitlediğim telefonu elime alarak odama geri girdim ve üzerimdeki taytı çıkartarak yalnızca braletim ve iç çamaşırımla kaldım. Banyoya girmeden yatağıma doğru ilerlediğimde göğsümde ağırlık hissediyordum.

Bir adam. Bana alayla bakan gözleri gözlerimin önünde. Göğsümde açtığı bu yara içimde, hep benimle. Onun açtığı yarayı gece yastığına

başımı koyduğumda kendim örtmeye çalışıyorum. Göğsümdeki izini silmeye çalışıyorum.

Geceleri, ellerini bir çare olarak görürken şimdi yaramı deşmemesi için uğraşıyorum. Gözlerimi kapattığımda yüzümde tebessüm bırakan gözlerinin canımı yakmaması için Tanrıya yalvarıyorum.

Atlas Katrivas. Sen öyle bir adamsın ki ben seni sevmekten vazgeçmemek için kendimle savaşıyorum.

Acımı, acınla kapatıyorum.

Sabah alarmın sesi gözlerimi zorlukla aralamama sebep olurken üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Vücudumda ağırlık vardı ve kollarım uyuşmuştu. Açık bıraktığım balkon kapısından içeriye sızan hava tenimin ürpermesine sebep olurken bugün de havanın kasvetli olduğunu gördüm.

Yüzümde kuruyan gözyaşlarım yüz kaslarımın gerilmesine sebep olmuştu. Üzerimde dün geceki duygu yoğunluğunun verdiği ağırlık vardı. Sıkıla sıkıla da olsa banyoya doğru ilerledim. Aynanın karşısına geçerek kızarmış yüzüme ve morarmış göz altlarıma baktım. Bugün yüzüme iyi bir makyaj yapmam gerekecekti. Suyu açarak yüzümü soğuk suyla yıkadım ve hızlıca dişlerimi fırçaladım.

Kıyafet odama geçerek okul için hazırlanan şort eteğimi ve gömleğimi giydim. Koluma pembe küçük saatimi takarak makyaj masama doğru ilerledim. Yüzüme gözaltılarımı kapatacak ve yorgunluğumu örtecek bir makyaj yaptıktan sonra dudaklarıma hafif pembelik vermesi için hafif bir ruj sürdüm ve ucunda yıldızlar bulunan küpelerimi taktım.

Atlas Katrivas ardında bir enkaz bırakmıştı ve bunun farkında bile değildi.

Göğsümdeki baskıyı, karnımdaki ağrıyı yok saymaya çalıştım. Bir insanı severken, ona karşı fiziksel olarak da hassaslaşmak dünyanın en kötü hislerinden birisiydi. Şimdi göğsümün içerisinde solmaya yüz tutmuş bir çiçek var gibi hissediyordum.

Kötü gecelerimde tutunduğum varlığımı benden alıyormuş gibi hissediyordum.

Benden her şeyimi alabilirsin Atlas ama bunu yapma. Beni senden mahrum bırakma.

Onunla bir geleceğimiz olacağını düşünmemiştim. Beni sevdiğine inandırmamıştım hiçbir zaman kendimi. Ama o gece, bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdiğinde ve sabahında beni yokluğuyla bir başıma bıraktığında göğüs kafesimde var olduğuna inandığım o kara deliğin kapandığını ve yerini acıya bıraktığını hissettim.

Aynadaki yansımamdan gözlerimi alarak ayağa kalktığımda düzeltirdiğim saçlarımı salık bırakmış üzerime siyah beyaz bir ceket giymiştim. Çantamı alarak odamdan çıktığımda merdivenlere ilerlemeden asansörü çağırdım. Bugün fazladan bir adım atacak ruh halini bile kendimde bulamıyordum.

Girişe indiğimde açılan kapının ardında babamı gördüm. Elindeki fincanı yanındaki hizmetliye uzatırken göz ucuyla bana baktı. Babam buğday tenli bir adamdı. Yaşını göstermeyecek kadar dinç dururdu. Koyu renk saçları gürdü. Yeşil gözleri, yüzündeki hafif kırışıklıklara rağmen cam gibi parlardı. Hâlâ görüştüğü pek çok kadın olduğunu bilirdim. Hem yakışıklıydı hem de karizmatik. Bense ona hiç benzememişim.

Neredeyse bütün dış görünüşümü annemden almıştım. Olmaktan korktuğum annemden.

“Günaydın,” dedi babam bana göz kırparak. Yüzümde içimdeki kırgınlığa rağmen geniş bir gülümseme oluştu.

“Günaydın,” dedim ve ona doğru ilerleyerek yüzünü avuç içime aldım. Yanağını öperek ona sarıldığımda o da bana sarıldı.

“Ne bu sevgi gösterisi?” dedi gülerek. Genelde adım atan o olurdu bense köşemde beklerdim.

Eğer onun dokunmasına izin vermediğim yaraları başka bir adamın kapatması için böyle çaresizce beklediğimi bilseydi babam gerçekten çok üzülürdü.

“Özlemişim,” dedim şımararak.

“Haklısın ne zamandır birlikte bir şeyler yapamıyoruz ama yoğunluktan,” diye mırıldandı. Ellerimi ondan ayırdığımda gözü kolundaki saatine gitti. “Şimdiden geç kaldım toplantıya. Bıraktırayım mı seni?”

Omuz silktim. İsteseydim kapıdakilere söyledim zaten. “Yürümek istiyorum.”

“İyi dersler güzel kızım benim,” dedi babam ve hizmetlinin uzattığı ceketini giyerek kapıya doğru ilerledi. Boynuna taktığı atkısını önden bağlarken arabasına doğru ilerlediğini açık kapıdan gördüm. Derin bir nefes aldım.

“Size bir sandviç hazırlayayım mı Hera Hanım?” Hizmetli bana seslendiğinde mırıldandım.

“Yok, canım istemiyor.” Kapıya doğru ilerleyerek babamın ardından çıktığımda babamın arabasının çoktan gittiğini gördüm. Yavaş adımlarla bahçe kapısından çıkarak sitenin boş sokaklarında ilerlemeye başladığımda zihnimde yaşananlar dönüyordu.

Fazla üzerine gitmiştim. Belki de yalnızca benden korkmuştu.

Bütün bunlara hakkım yoktu fakat onun da bana bir hiçmişim gibi davranmasını hak etmemiştim. Biraz daha kibar olabilirdin Atlas. Biraz daha kibar.

Başından beri anlatmaya çalıştığım tam olarak buydu. Atlas iyi birisiydi. Çevresine karşı eğlenceliydi. Sevddiği insana ince düşünceliydi ama duvarlarını çizdiği insanlara karşı dümdüz birisi oluyordu ve siz o düzlükten geçemiyordunuz. Kırardı, umursamazdı. En başından beri bana böyle davranıyor olsaydı onu anlardım. Ona kızmazdım. Fakat önce bana çevresinden, özel tuttuğu insanlardan biriymişim gibi davranıp daha sonrasında öylece bir başıma bıraktığında çırılçıplak kalmıştım.

Yavaş adımlarla ilerlerken ceketimin cebinden sigara paketimi çıkarttım sonra üç sigaram kaldığını gördüğümde gözlerimi devirdim. Bir yerden sigara almam gerekiyordu.

Okula benimle birlikte yürüyen öğrenciler vardı fakat çoğunu tanıımıyordum. Bakışlarımı insanların üzerinde gezdirdim ve tanıdık bir

sima aradım. Gökyüzünün altına, sokağa sığamıyor gibi hisseder mi insan? Ben öyle hissediyordum.

İçimdeki huzursuzluk karın ağrımın büyümesine sebep oluyordu. Üşüyen burun ucuma aldırmadan yaktığım sigara dumanını içime doğru çekerken ilerlemeyi bırakarak sitenin sokaklarına yerleştirilmiş banklardan birisine geçip oturdum. Duvarın dibine sıralı olarak yerleştirilen banklardan birisiydi.

Bir insanı içinde yaşatmanın en zorlu yanı onun öldüğü zaman oraya gömülecek olmasıdır. Yüreğinin içi kazılır cesedi için. Ve sen kendi yüreğinden eksile eksile yok edersin o insanı. Giden biraz senin kalbin, biraz onun varlığıdır.

Şimdi orada bir yerlerde acımla baş başayız. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bakışlarımı kendimden bile kaçırmak istiyorum. Bazen çok özgüvenliyim. Tam karşısında bir duvar gibi duruyorum. Sonra bir duvar dibine çöküyorum. Elimde bir dal sigara. Göğsümde ince bir sızı. Utanıyorum. Yaşadığım her andan utanıyorum ve saklanmak istiyorum.

Söylesene, bana neden bu acıyı çektirdin?

Göğsümde bu izi neden bıraktın?

Gözümün dolduğunu hissettiğimde derin bir nefes aldım ve gözyaşımın akmaması için savaştım.

“Bazılarımız hüznü gibi.” Duyduğum ses korkuyla bakışlarımı yerden kaldırmama sebep olurken sağıma baktım. Gördüğüm yüz korkumun dinmesine sebep olurken onun burada ne aradığını sorguladım.

“Ne işin var burada?”

“Sabahları okula yürüyorum,” dedi bana göz kırparak ve yanıma oturdu.

“Geç kalacaksın,” dedim sigaramı içmeye devam ederken. Üzerinde siyah ceket vardı. Ceketinin cebinden sigarasını ve çakmağını çıkararak sigarasını kalın dudaklarının arasına yerleştirdi ve ucunu yaktıktan hemen sonra çakmağını aramızdaki boşluğa koydu.

“Senin ne iş?”

“Kafam yoğun sadece,” diye mırıldandım. Belki konuşmak biraz zihnimi dağıtırdı.

“Sorun Atlas’la mı ilgili?” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Hayır Evren. Bunu nereden çıkardın?”

“Sevgili olduğunuzu söylüyorlar ama siz hayır diyorsunuz. Saklamak istiyorsanız o tren çoktan geçti yani,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Ha,” dedim sahte sevgili olayını hatırlayarak. Bir de başımızda bu dert vardı. Bunu kesinlikle Lina’ya anlatmam gerekiyordu.

“O mevzu karışık,” dediğimde başıyla onayladı.

“Anladım.” Konuyu değiştirmek ve başka bir konu açmak isteyerek mırıldandım.

“Dövmelerini nerede yaptırdın?” Kaşları kalktı. Fark ettiğimi düşünmemişti anlaşılan.

“Bir kısmını kendim, bir kısmını arkadaşlarım,” dedi sigarasını içerken. Ben de biten sigaramın izmaritini cebimden çıkardığım peçeteye sararak yeni bir sigara yaktım.

“Vay,” dedim şaşırarak.

“İstersen bir gün sana da yaparım,” dediğinde gülerек başımı iki yana salladım.

“Yok canım, kalsın.”

“Neden? Sandığın kadar acıtmıyor.”

“Sorun acısı değil ki,” dedim omuz silkerek. “Takıntılının tekiyim. Bir gün anlamını kaybetme ihtimali olan bir şeyi vücuduma kazıyamam.”

“Kaybetmeyecek bir anlam bulalım Hera Yarkan,” dediğinde güldüm.

“Sen bana hep gençlik dizisindeymişiz gibi soyadıyla sesleniyorsun ama ben seninkini bilmiyorum bile.”

O da söylediğime tebessüm ederek bana elini uzattı. Boşta olan elimi kaldırarak uzattığı eli tuttuğumda mırıldandı.

“Ben Evren Kaplan, on sekiz yaşındayım. Blok 1’de oturuyorum,” dediğinde alaycı tavrına karşılık kahkaha attım.

“O kısmı biliyoruz Evren Bey bizim üçüncümüz sizsiniz ama nedense şu zamana kadar tanışmadık.”

“Benim ortamlarım daha farklı diyelim,” dediğinde kaşlarını çat-tım.

“Ya da ben diğerlerinin ortamlarına çok girmiyorum diyelim. Siz daha çok partilerde takılıyorsunuz.”

“Yok,” dedi Evren elimi bırakırken. “Ben kolay kolay katılmam partilere. Geçen günkü partiye öyle bir uğradım.”

“Gördüm öyle bir uğramış halini,” dedim onunla dalga geçerek. “Az kalsın alkol komasına giriyordun.”

“Bizim bir Heramız da yoktu,” dedi bana göz kırparak. “Evimize kendi başımıza gittik.”

“Ay çok üzüldüm,” dediğimde son bir dalımın kaldığını fark ettim ve onu yakmak istemedim. Okula saklayacaktım.

“İç iç,” dedi Evren sigarama baktığımı gördüğünde. “Ben veririm sana.”

“Yok ya bulurum bir yerden herhalde.”

“Veririm işte ne arayacaksın?” dedi Evren. Onu dinleyerek son sigaramı çıkardım ve yaktım.

“Bitince gidelim mi?” dedim Evren’e doğru. “İlk ders bitmiştir bile.”

“Olur,” diye mırıldandığında sigarayı içime doğru çektim.

“Hadi yürürken içelim bunu da,” dedi Evren ve onu dinleyerek ayağa kalktum. Çantamı omzuma taktığımda onun çantası olmadığını fark ettim.

“Okula gidiyorsundur diye umuyorum,” dedim kafamı hafif sağa yatırıp ona bakarken. Geniş bir kahkaha attı. Boşalan sokakta gülümse-mesi yankılanırken ona takılmaya devam ettim. “Harbi üstünde forma da yok senin.”

“Düzenli kıyafet sevmem,” dediğinde bu sefer ben güldüm.

“Ha bir Katrivas değilim ama benim de bir numaram var diyorsun yani.”

Omuz silkerek bana cevap verdi. “Katrivas olmak isteyen kim?”

ÇOLUM PORTRESİ

Verdiği cevaba güldüm. “Tamam, demedim bir şey.”

“Kavgalı mısınız siz?” dedi bu konuyu yeniden açarak.

“Aramız limoni diyelim,” dedim sanki soğukmuşuz gibi. Berbat haldeyiz ama herkes bizi sevgili sandığı için sana ağzımı açamıyorum Evren diyemedim.

“Hım,” diye mırıldandı Evren. “Şimdi seni benimle görsün de biraz daha limoni olsun aramız.”

“O niye?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Aramız mükemmel sayılmaz,” dediğinde okulun girişine gelmiştik. Öğrenci kartlarımızı okutarak bahçe kapısından girdik.

“Bunu dinleyeceğim bir ara,” dediğimde bana takıldı.

“Öğlen sigaranı almaya geldiğinde anlatırım.”

“Şimdi versene,” dediğimde adımlarını hızlandırdı ve önümden ilerlemeye başladı. Arkası dönükken mırıldandığı cümleyi işittim.

“Kaçamazsın, sigara istiyorsan öğlen de benimlesin Hera Yarkan.”

Başımı iki yana sallayarak okula doğru ilerledim. Okulun kapısından içeriye girdiğimde göğsümdeki ağırlığın biraz olsun hafiflediğini hissediyordum. Kafam dağılmıştı, Evren’le konuşmak iyi gelmişti. Atlas’ın onunla problemi olmasına şaşırmamıştım çünkü Katrivas kendi çevresi dışındaki herkese karşı problem yaratan bir adamdı. Merdivenleri birer birer çıkarken Lina’dan gelen mesajı okudum.

Lina: Resim derslerimiz ortak.

Lina: Kat üç, sanat sınıfındayız.

Ona bir cevap vermeden asansöre öğrenci kartımı okuttum ve üçüncü kata basarak arkama yaslandım. Seçmeli derslerimiz vardı. Bu dersleri atölyelerde görüyorduk ve çoğu ortak derslerdi. Atlas’ı görecektim derin bir nefes almama neden oldu.

Hiç olmazsa dün akşam üste çıkmasına izin vermemiştim. Hak ettiği cevabı almıştı.

Asansörün kapısı açıldığında yavaş adımlarla sınıfın önüne geldim ve açık olan kapıdan usulca içeri girdim. Gözlerim sınıfın içinde

dolaştığında en arkadaki tuvallerin ardında olan Lina'yı ve diğerlerini gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu fakat o gülümseme uzun sürmedi.

Atlas'ı ve yanındaki Kayra'yı gördüğümde yüzümdeki gülümseme soldu.

Duruma ayak uydurmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve diğerlerinin yanından geçerek Lina'nın benim için ayırdığı sıraya baktım. Rüzgâr ve Umut yan yana oturuyordu. Umut'un yanında Lina vardı. Lina yanına benim için yer ayırmıştı. Benim yanımda Kayra oturmuştu. Onun yanında en köşede ise Atlas oturuyordu.

Dilimi hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve Lina'ya sarılarak benim için ayırdığı yere oturdum.

"Geç kaldın," dedi Umut bana dönerek. "Hayırdır?"

"Sigara içtim arkadaşım." Lina'nın kaşları çatıldı.

"Kiminle içtin? Beni aldatıyorsan bayılırım şuraya." Güldüm.

"Yok ya Evren'le oturduk öyle," diye mırıldandım. Atlas'ın duymasını isteyerek. Bunun bir önemi olup olmayacağını bilmiyordum fakat aralarının bozuk olması beni keyiflendirmişti.

"Hangi Evren?" dedi Lina. "Kaplan mı?" Başımla onu onayladığımda Kayra'nın Atlas'a bir şeyler fısıldadığını işittim fakat ne söylediğini duyamadım.

Lina'nın bakışları arkaya kaydığında oraya dönmek için kendimle savaştım.

"Sana olan sigara borcumuz da boşa çıktı. Öğlen ondan alacağım sigarayı," dedim Lina'ya konuşmaya devam ederek.

"Baya kaynaşmışsınız kardeşim," dedi Rüzgâr bana göz kırparak. Yutkundum. Yanımda başka bir kızla oturuyordu. Bana bakıyor muydu bilmiyordum fakat beni dinlediğine emindim.

İçimde susmak bilmeyen yırtıcı yanıma engel olamayarak dönen sandalyeyi hafifçe döndürerek yanımda oturan kıza doğru döndüm. Ve abartılı bir mimikle mırıldanarak elimi uzattım.

“Sen kimdin bu arada?” dedim gözlerimi üzerinde dolaştırırken. Atlas’ın da yaslandığı duvar kenarından öylece bana baktığını gördüm. Ne yaptığımı çözmeye çalışıyor gibi bakıyordu. “Tanışamadık, Hera Yarkan ben.” Elimi üstten bir şekilde uzattığımda elimi tuttu ve yeşil gözlerini üzerimde gezdirdi. Bu bir meydan okumaydı fakat Kayra’ya karşı değildi. Onunla bir problemim yoktu. Ona da ilişkisine de saygı duyardım fakat arkasındaki bu adamın bana yaşattıklarına saygı duymayacaktım.

Öylece bir köşede bekleyeceğimi, ona bakıp yalvaracağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Ben engin denizlerde boğulan anneme aldırmadan o denizin sularına kendini korkusuzca bırakmış bir kızdım. Ben bir başkasının travma olarak adlandıracağı olayları kendisine masal yapmayı öğrenmiş bir kızdım. Güç aldığım gözlerine, yenik bir şekilde dönmezdim. Ona ve hissettirdiklerine minnetle bakardım ama onun beni yaraladığını görmesine izin vermezdim.

Size daha önce de söylemiştim.

Bu ateşin içerisinde yanmamanın tek yolu ateşten bir parçaya dönüşmektir.

“Kayra,” dedi kız tek kaşını kaldırarak. “Tanıştığıma memnun oldum.”

“Ben de,” dedim gülümseyerek ve Atlas’a bakarak mırıldandım. “Hiç tanıştırmıyorsun.” Söylediğıime karşılık kaşlarını kaldırdı. Öylece beni ve tavırlarımı izledi.

Zil sesi aramıza girdiğinde elimi Kayra’nın elinden çekerek Lina’ya döndüm. “Ben öğlene kadar bekleyemeceğim galiba ya,” dedim dudaklarımı büzerek. “Gidip sigaramı alayım.”

“Al bakalım,” dedi Lina bana göz kırparak. “Konuşuruz sonra.”

Atlas’a aldırmadan oturduğum yerden kalktığımda içimde ona karşı duyduğum yenilmişlik hissinin verdiği hırs vardı. Atlas Katrivas. Ne olursa olsun benim gibi bir kadını eksi konuma düşüremezsin. Gerekirse kendi içimde her gece bu sevginin cenazesini kaldırır, acısını çeker,

BÜŞRA ÖNÜR

ağırını yakarım ama gözlerine yalvararak bakmam. Beni yok sayan ellerine bir daha uzanmam.

O uçurumdan düşmem gerekiyorsa düşerim ama sen bana bir adım atana kadar ben sana bir adım atmam.

Ayağa kalktığımda arımdan bir sandalye sesi işittim fakat dönüp arkama bakmadım. Sınıftan hızlı adımlarla çıkarken arımdan gelen ayak seslerine aldırmadım. Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu.

Adımlarımı yavaşlattığımda kolumda hissettiğim baskı yüzümdeki gülümsemenin büyümesine sebep oldu.

Atlas Katrivas kolumu kavramış, beni kendisine doğru çekmişti. Gözlerim okyanus gözlerini bulurken yüzündeki ifadeyi izledim. Gerilen alından sinirini ve ne olduğunu kavramaya çalıştığım görebiliyordum.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” dediğinde kaşlarımı alayla kaldırdım. Yüzümde geniş ve alaycı bir gülümseme oluştu.

Atlas Katrivas’la savaşıım şimdi başlamıştı. Onu bana hissettirdiği her şey için pişman edecektim.

Cehennemin kapısında her zaman bir terazi vardır Katrivas. Bilirsin gerçek adalet oradadır.

9

BAŞLANGIÇ

*Atılan her kurşun canını yakma eğiliminde değildir. Bazen kanasın,
yarayı tanı, acıyı bil ister. Her savaş nefretten doğmaz. Gerçek
savaşları başlatan yok sayılan sevgidir.*

Bir insanı sevmek onu tanımaya yetmez. Göğsünde büyüttüğün kişiyle, gözün gördüğü bir değildir. Ama yine de içinekinde inanırsın. Çünkü orada sakladığın his en çok sana aittir bilirsin. Kendine güvenirsin. Kendi içinde yarattığın hisse güvenirsin ve aslında birini karşılığı olmadan sevmek tam olarak bundan ibarettir.

Onda bir sen yoktur. Onda bir sen olmasına dair bir beklentin de yoktu fakat sen yalnızca ondan ibaretsindir.

Âşık olmak benim gözümde böyle bir his. Atlas'a karşı duyduğum hissin bendeki yeri bu. Ve ona karşı bir adım atmıyor oluşum da tamamen bu duygudan geçiyor. Onda bir ben olmasını beklemiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Bana yalnızca onun varlığı yetiyor.

Yine de içimde yaşattığım bir insana âşık olmak, o insanı karşımda gördüğümde ve bana haksız yere kalbimi paramparça edecek cümleler kurduğunda onu alttan alacağım anlamına gelmiyordu.

Atlas'a şu zamana kadar hiç kızmamıştım. Kırılmıştım fakat bu kırgınlık bir savaşa ya da öfkeye dönüşmemişti çünkü onu anlamıştım. Ve birini anlamak, onu sevmekten daha önemlidir. Ona kırılmaya hakkım olmadığını bilmiş, yine kendimi suçlamıştım.

Karşıma geçip ellerimi tuttuğunda. Dudaklarını boynuma bastırduğunda. Beni kız arkadaşımıymışım gibi denizin içine sürüklediğinde, yatağında uyuttuğunda bile ona inanmak istememiştim. Bütün bunları yapmasını istedim. Sonunun bizi buraya getireceğini bildim.

Fakat o durmadı.

Atlas Katrivas bir kadını nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu ve ben kollarının arasında yanarken bunu görmemeyi seçti. Şimdi ben-cilce davranarak bana bir açıklama dahi yapmadan sırtını dönmesine izin vermeyeceğim. Beni o evde, yatağında bir sabah yalnız bırakmasını unutmayacağım. Zihnime kazdığım yokluğunu görmezden gelmeyeceğim.

Ben içimde yaşattığım sana sıkı sıkı tutunuyorum. Ellerimde adına sevgi dedikleri ipin kalın çizgileri. Avuççıklarım hep yara. Ama bilirsin, ipin boynuna geçirilmesinden iyidir ellerinin acıması.

Şimdi seninle karşı karşıyayız Atlas. Ve ben bir savaş başlattım. Sana, bana yaşattığını yaşatmadan durmayacağım.

“Atlas?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Gözleri hâlâ gözlerimin tam içine bakıyordu. Bana öfkesini çevirmişti. Bir kere sevgisini yüzüme göstermeyen adam hiç korkmadan, usulca öfkesini göğsüme çevirmişti.

“Yapamazsın bunu,” dedi kolumdaki elini çekerken. “Öylece arkadaş ortamıma dahil olup duramazsın. Bana imalı konuşamazsın.”

“Ne arkadaş ortamından bahsediyorsun sen ikidir?” Kaşlarım çatılmıştı. Bu konuda hadsizlik yapıyordu ve gerçekten sinirleniyordum. “Kimseye yapışmadım ben. Kimseye hakkında konuşmadım. Senin arkadaşların bile senin yanında değilse dur bi düşün bakalım ne yaptım ben diye?” dedim ellerimi iki yana açarak.

“Hera!” Derin bir nefes alarak sinirle konuştuğunda ona aldırmadan arkamı döndüm. Atlas öylece ardımdan baktı, koridordan geçen birkaç öğrencinin bizi izlediğini de biliyordum. Koridordan sağa doğru dönerek sayısal sınıfların olduğu kısıma ilerledim. Sayısal sınıfları daha sınav odaklı oldukları için tasarım derslerine katılmıyorlardı.

Okulda yalnızca iki tane sayısal sınıf vardı. Herhangi birini çevirsem muhtemelen Evren'i tanıyor olurdu. İlk olarak koridorun başındaki sayısal sınıfına girerek göz gezdirdim. Sınıftakiler kısa bir an için bana baksa da fazla takılmamışlardı. Ben de Evren'i göremediğimde kapıdan ayrılarak hemen yandaki sınıfa girmiştim. Orada da Evren'i göremediğimde kaşlarım çatıldı.

"Pardon?" dedim öğretmen masasının üzerinde oturan kıza. "Evren bu sınıfta mıydı? Nerede olduğunu biliyor musunuz?" Kızın yeşil gözleri bana doğru döndü. Birkaç saniye bana baktıktan sonra mırıldandı.

"Muhtemelen bahçedeki soyunma odasının oradadır." Yüzüme hafif bir tebessüm kondurarak elimi koyduğum kapıdan çektim.

"Teşekkür ederim." Ardından cevap vermesini beklemeden asansöre doğru ilerledim ve aynı zamanda cebimden öğrenci kartımı çıkardım. Kartı asansöre okutarak içeriye geçtiğimde hızla birkaç kere üst üste zemin katın düğmesine bastım ve kapının kapanmasını bekledim. Asansörün içinde yankılanan kapı kapanma sesi gözlerimi kapatmama sebep oldu.

Atlas'ı ardımda öylece bırakmıştım ve bu ona yapacağımın çeyreği bile değildi. Önce emin olduğu sevgimi silecektim zihninden. Onu sevmediğimi düşünecekti. İstemiyordum. Benim onu ne kadar sevdiğimi bilmesini istemiyordum.

Sonra yeniden iki yabancı olacaktım onunla. Belki bir gazete kâğıdında fotoğraflarımız yan yana gelirken gülümserdik. Ve ben göğsümde acısı, zihnimde onun ismiyle yaşayacaktım. Kendi içimde ona ait hayaller kuracak ve yeniden o hayale tutunacaktım.

Bazen hayalini kurmak ona sahip olmaktan daha değerlidir. Hayat bana son bir buçuk ayda bunu öğretmişti.

Ben o gurursuz kız olmak istemiyordum. Her istediğinde geldiği ya da gittiği, ardında bıraktığı ve yolunu gözleyen aptal âşık olmak istemiyordum. İçimdeki hüznün ve geçmişim bir yana ben Hera Yarkan'dım. Ona kendi içimde ne kadar yenilirim yenileyim ona gösterdiğimden çok daha fazlasıydım. Ve Atlas Katrivas bu yüzümle tanışacaktı.

Asansörün kapısı açıldığında açılan kapıdan geçerek indim ve hızlı adımlarla danışmanın olduğu kısmı geçerek bahçe kapısından dışarıya çıktım. Üzerimde okul ceketim olmadığından üşüdüğümü hissetmiştim fakat aldırmadım. Okulun bahçesinde oyun oynayanların arasından geçerek arka tarafa doğru ilerledim. Gözüm Atlas'la sigara içtiğimiz ağaçlığa takıldığında istemsizce adımlarım yavaşladı.

Ardından bakışlarımı oradan çekerek aşağıya doğru ilerledim ve merdivenleri inerek soyunma kabinlerinin olduğu kısma geldim. Merdivenlerin dibinde arkası dönük, siyah kapüşonlu çocuğun kim olduğunu biliyordum.

“Evren,” dedim yanına doğru inerken. Soyunma kabinlerinin olduğu kısma giden merdivenler arka tarafa bakıyordu ve aşağıya doğru iniyordu. Evren merdivenlerin en aşağısında arkası dönük bir şekilde oturuyordu.

“Hera?” Kaşlarını çatarak bana doğru döndüğünde beni süzdü. Gözleri bir süre üzerimde dolaştı. Kendimi garip hissettiğimden gülümsemeye çalıştım ve yanına doğru eğilerek oturdum.

“Ne yapıyorsun burada?” dedim fakat elindeki sigarayı görmemle sorumun cevabını almıştım.

“Benim de sigara köşem burası,” dedi yarım ağız gülerek.

“Alayım paketimi,” dedim elindeki pakete doğru uzanarak.

“Ohoo,” dedi Evren ağzındaki sigarayı eline alarak. “Selam verdik borçlu çıktık bebek.” Söylediğine gülerek elindeki sigarayı almaya çalışmaya devam ettim.

“Ayrıca burası bildiğin halka açık,” dedim kolları beni engellemeye çalışırken. Mermere değen bacaklarım üşümüştü. “Sen nasıl kimseye yakalanmıyorsun.” Omuz silkti ve pes ederek elindeki sigara paketini bana uzattı. Zafer kazanmış bir edayla gülerek paketini aldım ve içerisinden bir sigara alıp mermerin üzerindeki çakmağını alarak ateşledim.

“Yakalanmadığımı kim söyledi?” dediğinde dudaklarımı büzdüm.

“Dokunulmazlığın mı var senin? Atlas bile saklanıyor,” dedim sigarayı içime doğru çekerken.

“Katrivas saklanır,” dedi başını bana doğru çevirerek. “Babası görürse ebesini siker çünkü.” Kaşlarımı çattım. Haldun amcanın böyle katı kuralları olduğunu bilmiyordum.

“Seninkilerin öyle bir derdi yok anlaşılan,” dediğimde bana cevap vermeden sigarasını içmeye devam etti.

“Yok,” dedi dumanını dışarıya üflerken. “Gören aileme söylüyor. Alıştılar ama bu tarafa pek gelen olmaz. Genelde kameradan görürler. Artık görseler de görmezden geliyorlar.”

“Lan,” dedim aklıma düşen fikirle ani bir tepki vererek. “Siktir beni de görüyorlar yani.” Elimdeki sigarayı yere atıp ayağa kalktığımda Evren bana şaşırarak baktı.

“Sigaramı piç ettin,” diyerek kahkaha atmaya başladığında hâlâ endişeyle etrafa bakıyordum.

“Evren,” dedim suratımı asarak. “Babama söylerlerse ne yapacağım?” Evren tavrıma gülmeye devam ederken bana hiç aldırmadan sigarasını içmeye devam ediyordu.

“Ya gülmesene,” dedim ayağımla bacağına hafifçe vurarak. “Evren zorla içirdi derim.” Son söylediğime daha çok güldüğünde başımı iki yana salladım. Gülmesi için yapmıyordum ama durumun komik olduğunun farkındaydım.

“Hâlâ aklım piç ettiğin sigaramda,” dedi paketini cebine koyarken. “Ve benden bir daha sigara alamazsın.” Ayağa kalktığında elindeki izmariti söndürdü. Ayağa kalkarken yere eğilerek attığım sigara izmaritini elime aldığımda bana baktı ve o da sigara izmaritini eline aldı.

“Çevreciyiz,” dedi iyiymiş der gibi.

“Olmayalım mı?” dediğimde güldüğünü gördüm. Kenardaki çöp kovalarından birisine elimizdeki izmaritleri attığımızda merdivenleri çıkmaya başladık.

“Bugün sendenim,” dedim mırıldanarak.

“Sigarama dokunamazsın,” dediğinde şaka yaptığını biliyordum fakat üzerine gitmeye devam ettim.

“Söz verdin bana ne?” İyice üşüdüğümü hissetmiştim.

“Alabiliyorsan alırsın,” deyip göz kırptığında kaşlarımı çatarak çıktığımız merdivenlere aldırmadan ona doğru atıldım ve elimi kapüşonlusunun cebine doğru attım. Eliyle beni engellediğinde gülerek üzerinde ellerimi gezdirmeye devam ettim.

“Boşuna uğraşma,” dediğinde onu bırakmamıştım. Bir eli, sağ kolumu kavramıştı fakat ben beline doladığım sol kolumu cebine atmaya çalışmaya devam ediyordum.

“Ya,” dedim sesimi yükselterek. “Versene.”

“Yoo,” dediğinde üzerine biraz daha gitmişim ve birkaç adım geriye doğru sendelemişti.

Gülerek onu bıraktığımda o da gülerek birkaç adım daha geri çekildi. Bakışlarım boş bahçede dolaştığında gözlerim okulun duvarına yaslanmış olan bedene takıldı. Atlas, sırtını okul binasına yaslamış bir ayağını diğer ayağının önüne doğru atmış öylece bizi izliyordu ve dudaklarının arasında bir dal sigara vardı. Gözlerim, ona takılı kaldığında Evren de benim baktığım yöne doğru baktı.

“Vay,” diye mırıldandı. “Katrivas açık alanda sigara içiyor.”

“Hım,” diye mırıldandım derin bir nefes alarak. Yine içimde aynı huzursuzluk hissi oluşmuştu. “Sigaramı ver,” dedim gözlerimi Atlas’tan çekerek. Bize baktığını biliyordum. Bizi rahatsız hissettirmek istercesine gözlerini üzerimden çekmiyordu.

“Öğlen gelir alırsın,” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Seni görmeye bahanem bitmesin,” dedi bana göz kırparak.

Bu çocuk kesinlikle benimle flört etmeye çalışıyordu. Ve Atlas öylece boş bahçede yankılanan sesimizi duyuyordu. Bakışlarını bizim üzerimizden bir an olsun çekmeden bizi izliyordu.

“Geç kalmadan derse gidelim,” dedim mırıldanarak. Atlas’ın elindeki sigarayı bize bakarak yere atıp izmaritini ayağının altına aldığını gördüğümde dilimi sinirle kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

“Olur.” Evren’in cevabına aldırmadan kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

“Bir saniye beni bekler misin?” Evren ne olduğunu anlayamadan onu ardımda bırakmış birkaç metre ötemizde olan Atlas’a doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştım. Bedenini yasladığı okul binasından ayırmıştı. Kaşları havalanmıştı ve beni izlemeye devam ediyordu.

“O sigara izmaritlerini gerçekten götüne sokacağım,” diye bağırdım Atlas’ın önüne geldiğimde. “Aptal mısın sen? Al çöpünü yerden.” Yüzünde hafif alaylı bir gülüş oluştu, gözleri kısıldı. Çıkık elmacıkkemiklerinde dolaştı gözlerim.

“Aynen,” diye mırıldandı Atlas hiçbir şey söylemeden.

“Bana söylüyorsun ama asıl senin derdin ne?” Bakışlarım yerdeki ezilmiş izmarite doğru döndü. “Şu izmariti siktiğimin çöpüne atmak bu kadar zor mu? Ayrıca o bakışlarını üzerimden çek. Bana rahatsız hissettiriyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Atlas dalga geçer gibi konuşmaya devam ederken. “O piç bacaklarını süzerken seni rahatsız etmiyor da ben dümdüz sana baktığımda mı rahatsız ediyorum?” Kurduğu cümle bir an içim dumura uğrayıp duraksamama sebep olsa da kısa sürede toparlandım.

“Neden bahsediyorsun sen?” Bal gibi de neden bahsettiğini anlamıştım fakat bizi nasıl gördüğünü anlayamamıştım. Aşağıya indiğimde Evren’in bakışları uzun süre vücudumda dolaşmıştı. Biraz rahatsız edici olsa da aykırı bir tavrını görmediğimden takılmamıştım.

“Bana saf numarası yapma Yarkan,” dedi bana soyadıyla hitap ederek.

“Sana ne?” dedim yüzümü ekşiterek. “Neyin açıklamasını yapıyorum ben sana?” Yere doğru eğilerek sigarasını yerden aldım. Üzerindeki beyaz gömleğe aldırmadan sigaranın kül olmuş ucunu beyaz okul gömleğine, göğsüne doğru bastırdığımda ne olduğunu algılamak istercesine bana baktı.

“Lan,” diye mırıldandı dudaklarının arasından ve geri çekilmeye çalışsa da arkasındaki duvara değdi sırtı.

“O izmariti bir dahakine götüne sokacağım,” diye mırıldandım ve eline uzanarak açtığım avucuna elimdeki izmariti bırakarak arkamı döndüm.

Beyaz gömleğinin üzerine bitirdiği sigaranın ucuyla, uzun, siyah bir çizgi çekmişim. Arkamı döndüğümde Evren'in olanları algılamaya çalışarak bizi izlediğini gördüm. İçimdeki sinir biraz olsun yatışmıştı.

Ona her şeyden dolayı öfkeliydim. Dengesizliğinden ötürü, yaptıklarından ötürü, o gecenin sabahından ötürü, eski sevgilisiyle tekrar konuşacak kadar iğrençleştiğinden ötürü.

Sen bu adam değildin Atlas Katrivas.

Sen bu adam değilsin.

"Ne yaptın sen daha demin?" dedi Evren onun yanına geldiğimde fakat cevap vermedim. "Abla özür dilerim ya," dedi ellerini havaya teslim oluyorum dercesine kaldırarak. "Al tüm sigaram senin olsun."

"Aptal," dedim gözlerimi devirerek. "Gel hadi gidelim." Ellerini gülererek aşağıya indirdiğinde beraber okula doğru ilerledik.

Okulun kapısından içeriye girdiğimizde danışmadaki kadın gözlerini devirerek bize baktı ve başım olumsuz anlamda iki yana salladı. Ona aldırmadan merdivenleri yukarıya doğru çıkmaya başladım ve Evren de benimle birlikte ilerledi.

Atlas'la aynı asansöre binmek istemiyordum. Bir kere olsun göz göze gelmek istediğim o adamdan şimdi kaçıyordum ve bunun suçlusu yalnızca oydu. "Senin dersin ne?" dedim ona doğru dönerek.

"Sizin iki saat sanat yok mu?" dediğinde başımla onu onayladım.

"Artık benim de sanat," dedi mırıldanarak ve sınıfın bulunduğu kata geldik.

"Almaz ki Necla," dedim ona göz devirerek. Koridorda ilerlediğimizde kendi sınıfımın olduğu kısıma geldiğimizde duraksadım. O ise benimle birlikte durmadı, sanat sınıfına doğru ilerlemeye devam etti.

"İzle ve gör," dediğini işittim. Başımı iki yana sallayarak arkasından ilerledim ve kapının önünde beni beklediğinde önüne geçerek kapıyı araladım. Necla Hoca'ya tebessüm ederek arkada oturan Lina'nın yanına doğru ilerledim. Atlas hâlâ sınıfa gelmemişti. Lina başını ne oldu dercesine bana çevirdiğinde ağzımı oynatarak cevap verdim.

“Anlatacağım.” Kayra benim yanımdan çekilerek duvar kenarına geçmişti. Yani eğer Atlas gelirse benim yanıma oturacaktı.

Bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Evren bir elini kapının yanına yaslayarak başını içeriye doğru uzatmış Necla Hoca’ya bakıyordu.

“Senin ne işin var burada evladım?” dedi Necla Hoca kapıya doğru dönerek. Sınıftaki diğer öğrenciler de Evren’e baktığında hepsinin şaşır-dığını anlamıştım.

“Hocam ya,” dedi Evren lafı uzatarak.

“Evet,” dedi Necla Hoca.

“Bence her öğrencinin sanatını icra etmeye hakkı var.” Sınıftan hafif bir kıkırtı yükseldiğinde Necla Hoca ellerini beline koyarak tamamen kapıya döndü.

“Ne anlatıyorsun Evren?” dedi kaşlarını çatarak.

“Bence ben bu dersi sizinle geçirebilirim,” dediğinde Necla Hoca gözlerini devirdi.

“Evren dersine git,” dedi arkasını dönerek.

“Olur,” diye mırıldandı Evren beklemediğim bir tavırla ve kapının yanındaki ellerini çekerek rahat bir tavırla içeriye doğru yürüdü. Sınıf-taki gülüşmeler arttuğunda ben de gülümsedim.

“Ne yapıyor bu?” dedi Lina bana doğru fısıldayarak.

“Bana yürümeye çalışıyor,” dedim eğlenerek.

“Ne? Nasıl anlatmazsın bana bunu?” Omuz silktim ve fısıldayarak konuştum.

“Ben de yeni fark ettim ama baya baya yürüyor ve flört ediyor.”

“Ee sen?” dedi Lina bakışlarını bize doğru ilerleyen Evren’den çek-medem.

Ben, bilmiyorum. Daha önce olsaydı onunla deneyebilirdim. Atlas’ı unutmaya çalışabilirdim. Ama şimdi Atlas gözümün önündeyken ve ben Atlas’ı severken kendimi biraz eksik, biraz yalancı hissedirdim. Ve bu kötü hisle baş edemezdim. Bu yüzden ne onun hisleriyle oynamaya hakkım vardı ne de kendime bunu yapmayı istiyordum.

“Hiç,” diye mırıldandım. “Ona bana bu tarz yaklaşabileceği bir adım atmadım.” Evren yanıma gelerek oturduğunda susmuştum.

“Kızacak şimdi sana,” dedim rahat bir şekilde önümüzdeki tuvale bakan Evren’e.

“Yok,” diye mırıldandı. “Sever beni o. Bakma huysuzluğuna.” Evren hemen yanımda, Atlas’ın oturması gereken yerde oturuyordu ve onun yanında Kayra vardı. Kayra’nın Evren’in varlığından rahatsız olduğunu bakışlarından anladığımda kaşlarım çatıldı.

Telefonumu çıkararak Lina’ya mesaj attım.

Hera: Kayra neden tedirgin gibi? Evren’le problemi varsa başka bir yere geçelim.

Mesajı okuyunca bakışları Kayra’ya döndü. Evren yanında kimin oturduğuna bile bakmamıştı fakat Kayra, Evren geldiği anda gerilmişti.

Lina bana cevap yazarken Evren araya girdi. “Yalnız kendi aranızda konuşmanız hiç etik değil. Evren ben bu arada,” elini Lina’ya uzattığında Lina uzattığı eli tutacaktı ki yanında oturan Umut araya girdi.

“Umut ben de kardeşim,” dedi Evren’in uzattığı eli tutarak. Evren’in kaşları havalandı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Sakin koca oğlan,” dedi Lina sevgilisine doğru sırtını yaslayarak. Evren başını sağa eğerek alayla gülümsediğinde Umut’un elini bırakmıştı.

“Lan çizsenize resmi,” dedi Rüzgâr araya girerek. Tahtada bir görsel açıldı ve müzik çalıyordu. Hepimiz o resmi çiziyorduk. Bu dersin başka hiçbir olayı yoktu ve gürültü çıkarmamız tam olarak bu yüzden sorun olmuyordu. Zaten herkes sohbet ederek takılıyordu.

“Sen bizim yerimize de çizdin,” dedim Rüzgâr’a göz kırparak. Rüzgâr yanımdaki Evren’i yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatığında yüzündeki tebessüm solmuştu.

“Adas nerede?” dedi bana dönerek.

“Nereden bileyim ben?” dediğimde araya Kayra girdi.

“Sigara içmeye gitti.”

Cık, diye mırıldandım kendi içimde. Üzerine bıraktığım izmarit lekesini temizlemeye gitti.

“Sen hâlâ burada mısın?” Necla Hoca bakışlarını Evren’e çevirerek başını iki yana salladığında Evren eliyle kalp yaparak havaya doğru kaldırdı. Necla Hoca gülümseyerek masasına oturdu.

“Zampara,” dedi önündeki defteri doldururken.

“Harbiden allem edip kallem edip girdin içeri,” dedim Evren’e vay der gibi bir ifadeyle.

“Yaparım öyle işler.” Bana göz kırptığında suratımı buruşturarak telefonuma gelen mesaja baktım.

Lina: Bilmiyorum ki, belki Atlas’tan ötürüdür.

“Yalnız toplu ortamda mesajlaşmanız hiç etik değil,” Rüzgâr’ın sesli bir şekilde söylediği cümle bakışlarımın ona dönmesine sebep olduğunda Lina ile birlikte mırıldandık.

“Aptal.”

“Kızsal meseleler sen ne anlarsın?” dedim ardından. Rüzgâr aynen aynen dercesine elini havada salladı.

“Allah bilir kaçınıcı dedikodunuzu yapıyorsunuz? Benim hakkımda salladınız mı lan doğru söyleyin.”

“Sevgilim,” Umut’un elini Lina’nın bacağına sıkıca koyduğunu fark ettiğimde bakışlarım onun yeşil gözlerine döndü. Huzursuz gözüktüyordu.

“Hım,” diye mırıldandı Lina bakışlarını Umut’a çevirerek. Umut başını Lina’nın sarı saçlarına yaklaştırarak kulağına doğru eğildi ve duyamayacağım kadar kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Bu sırada Evren önündeki tuvale bir şeyler çiziyordu fakat ona dikkat etmiyordum.

Kapıdan içeriye giren başka bir beden bakışlarımın oraya dönmesine sebep olurken aynı zamanda Lina’nın Umut’a söyledikleri odak noktamın tek bir yerde olmasına engel oluyordu.

“Saçmalama Umut.”

“Ne saçmalama?” dedi Umut Lina’ya karşı gelerek. “Yapma, istemiyorum diyorum.”

“Of abartıyorsun.” Atlas, üzerindeki gömleği değiştirmeden hatta temizlemeden sınıfa girmişti. Öğrenciler ona dikkatle bakarken derin bir nefes alıp başını sağa doğru yatırarak bakışlardan rahatsız olduğunu belli edip üzerinden çekilmesini sağlamıştı.

Gözleri bana ve yanımdaki Evren’e takılı kaldığında hiçbir tepki vermedi. Evren’in onun yerine oturmasına ya da Kayra’nın yanına oturmasına da bir tepki vermedi. Sağ taraftaki boş sandalyelerden birine geçerek bir sıraya oturdu.

“Pişt,” diye mırıldandı Evren bana doğru fakat tek parmağını kaldırarak onu susturup Umut ve Lina’ya döndüm.

“Neyi paylaşıyorsunuz siz?” dedim tartışmalarına şaşırarak.

“Siktir etsene ya,” dedi Lina öfkeyle. “Bi bok sanıyor kendisini işte.”

“Aynen,” dedi Umut. “Siktir et. Başka bir bok yaptığın yok zaten.” Eli hâlâ Lina’nın bacağıının üzerinde duruyordu. Lina bacağına çekerek mırıldandı.

“Çek şu elini.” Ardından sandalyesini bana doğru çevirdi. Umut öfkeyle derin bir nefes aldığı anda kendisini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

“Ne oluyor size be?” dedim kavgalarına anlam veremeyerek.

“Boş ver ya,” dediğinde Evren ne onlara ne bana bakıyordu. Bu kavgayla ilgilenmiyor gibi davranıyordu.

Umut hiçbir şey söylemeden elindeki fırçaları sertçe önüne bıraktı ve ayağa kalktı. Necla Hoca’nın bakışları ona döndüğünde “Tuvalet,” dediğini işittim. Bir açıklama yapmamıştı zaten burada herhangi bir açıklamaya ihtiyacı olmayan insanlar vardı.

Bizler okulun en zengin ailelerinden olmamız Atlas’a okulun sahibinin çocuğu olması sebebiyle açıklama yapmadan istediğimizi yapabiliyorduk. En fazla ailemize şikâyet edilirdik ki bunun da bir felaket getirdiğine daha önce şahit olmamıştım.

Evren bana dönerek mırıldandı. “Rahatsızlık verdim galiba.”

“Yok,” diye cevap verdim hızla. “Sorun ne anlamadım ama seninle ilgili değildir.” Kesinlikle onunla ilgiliydi çünkü Umut normal şartlar

altında böyle kışkanç bir adam değildi. Onu tanıdığım bir ay içinde bunu gözlemlemiştim.

Lina Umut'un gitmesini takmamış gibi gözüküyordu fakat içten içe sorun ettiğini biliyordum. İlişkilerine çok fazla müdahale etmek istemediğimden ses çıkarmamayı seçtim. Göz ucuyla Atlas'a baktığımda üzerindeki lekeye aldırmadan başını önündeki sıraya yasladığını gördüm.

Aptal, ya yine uyuyordu ya da yalnızca gözlerini kapatmıştı.

Zil sesi içeriye yayıldığında derin bir nefes aldım. "Ben kaçar," dedi Evren ayağa kalkıp elindeki sigara paketini kucığına bırakarak. Onun sesini duyduğunda Atlas'ın başını kaldırdığını gördüm. Kucığına bıraktığı pakete bakarak gözlerini devirdi.

Bu tavrının sebebini gerçekten çözemiyordum. Dengesiz herif.

"Hadi kalkalım," dedim Lina'ya doğru. Rüzgâr çoktan ayaklanmış Atlas'ın yanına geçmişti.

"Ne yaptın sen tüm gün?" dedi elini Atlas'ın omzuna vururken.

"Tişört aradım," dedi gelmediği dersin sebebini açıklarken. Yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu. Çevreye verdiği zarara say Katrivas.

"Konu ne Umut'la?" dedim Lina'ya dönerek.

"Ne bileyim anlamadım. O çocuğun yanında durma dedi sanki kucığına adanmışım gibi." Kaşlarımı çattım.

"Derdi neymiş?"

"Of bunlar bir ara kavga etmişti," dedi Lina biz sınıftan çıkarken, "Atlas Evren'in suratına tüm okulun ortasında yumruğunu indirdi. Sebebini bilmiyorum ama Umut biliyordur. Odur derdi. Beni ne ilgilendirir ya? Bana ne Atlas'ın Evren'le olan sorunundan."

"Belki sorun bu değildir," dedim söylediği anlamsız geldiği için. "Belki Evren'in tavrından hoşlanmamıştır."

"Çocuk sana koşuyor Hera," dedi göz devirerek. "Ayrıca bana böyle emir veremez. Bana ne? Ne bok yiyorsa yesin."

"Şii," diye mırıldandım. "Sakin." Koridorda birkaç kişi hafifçe bize bakmıştı fakat hemen ardından önlerine döndüler.

“Neyse, sana iyi dersler,” dedi Lina yanımdan ayrılarak. “Okul çıkışında Rüzgâr’ın evine gideceğiz bu arada. Film gecesi sen de davetlisin.”

“Senin tarafından mı?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Rüzgâr söyledi,” dediğinde başımla onu onayladım ve ondan ayrılarak sınıfıma doğru ilerledim. Okulun geri kalanı Atlas’ın uyumasıyla geçmişti. Evren’i akşama kadar bir daha görmemiştim. Derslerde Defne ile muhabbet etmiş, defterime her zaman çizdiğim o küplerden çizmiştim.

Dersler bittiğinde ceketimi ve çantamı alarak sınıftan çıktım. Rüzgâr asansörün önünde beni yakalayarak kolunu omzuma attığında gülerek ona doğru döndüm ve yanındaki Atlas’ı görmek yüzümdeki gülümsemenin solmasına sebep oldu.

Bazen bana rahatsız hissettiriyordu ve bu çok can yakıcıydı.

“Güzellik,” dedi Rüzgâr beni kendisine çekerken. “Bu gece seni korkudan ağlatıyoruz.” Asansörün kapıları açılırken gülümsedim.

“Hım,” diye mırıldandım. “Ama ben öyle kolay kolay korkmam.”

“Nasıl ya?” diye mırıldandı Rüzgâr. “Senin korkup bana sarılman gerekiyordu.” Kaşlarımı çattım.

“Neden sana sarılıyorum?”

“Aralarında tek sap benim çünkü.” Göğsüm acıdı. Bakışlarım istemsizce Atlas’a döndü. O da bana doğru baktığı için buluşan gözlerimizi ilk kaçıran Atlas oldu.

“Atlas da sap değil mi ya?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Ya da çok eşli de olabilir. Güvenemedim ben ona.”

“Sabır,” dediğini işittim Atlas’ın.

Aynen Atlas. Sabır.

Üzerindeki gömleği hâlâ değiştirememişti. “Yazıyorum bunları bir kenara,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim ve Rüzgâr’ın kolunun altından çıktım. Asansörde üçümüzden başka kimse yoktu.

Tek kaşımı kaldırdığımda devam etti. “Bu üç oldu. Bana artık iki gömlek borçlusun.” Hafifçe güldüm.

“Kapattık biz o borçları,” diye mırıldandım ve ekledim. “Çevreye verdiği zarara say. Ve o zararı birkaç bin dolarla da kapatamazsın.”

“Vaov,” dedi Rüzgâr araya girerek. “Sakin olun.”

“Ayrıca kim kim geliyor bu akşam?”

“Bizimkiler,” dedi Rüzgâr soruma cevap vererek. “Sen ve Kayra,” diye devam ettiğinde hafifçe güldüm.

“Bu ne uyumsuz bir çift seçimi,” dedim derin bir nefes alarak. “Neyse iyi kıza benziyor.”

Gereksiz ya da kötü bir davranışını görmemiştim. “Yok yok değildir,” dedi Rüzgâr. “Zaten sessiz birisi. Usulca filmini izler arada sohbete katılır ve gider.”

“Anladım,” diye mırıldandım Kayra’dan daha fazla bahsetmek canımı sıkarken.

Platonik olduğum ve eski flörtü olduğum çocuğun eski sevgilisi, platonik olduğum çocuk ve ben. Gerçekten mükemmel bir üçlüydük.

Asansörden inerek kapıya doğru yürüdüğümüzde mırıldandım “Arabayla mı geldin Rüzgâr?”

“Yok ya,” dedi suratını asarak. “Ben daha on yediyim. Motor ancak.”

“Ben bırakırım seni,” dedi Atlas araya girerek.

“Yok,” dedim ona karşı çıkarak. “Yürürüm ben.”

“Uzatma işte,” dedi Atlas. “Zaten sizin evden dosya almam gerekiyor.”

Ona bir cevap vermeden arabasının olduğu kısıma doğru yürüdüm. Okula arabayla geliyordu. Acaba sabahları Kayra’yı getiriyor muydu? Gerçi eğer getiriyor olsaydı illaki okulda konuşulurdu. Ya da şu dedikodu grubuna düşerdi.

“Görüşürüz,” dedi Rüzgâr bize el sallayarak.

“Görüşürüz,” dedim. Atlas bir cevap vermeden elini kaldırmıştı. Arından arabasının kapılarını açarak şoför koltuğuna geçtiğinde ben de ön koltuğa yerleştim. Arabayı çalıştırmadan önce eli üzerindeki gömleğin düğmelerine uzandığında kaşlarım çatıldı.

“Ne yapıyorsun?” dedim ona anlam veremeyerek.

“Gömleğimin içine sıçıtığın için üzerimi değiştiriyorum,” diye mırıldandı ve okulun boş otoparkında arabanın içerisinde üzerindeki gömleği çıkartarak arkaya fırlattı.

“Eve böyle gelmeyeceksin herhalde?”

“Arkadaki tişörtü uzatır mısın Hera?” dedi soruma teorik bir cevap vererek. Sorusunun ardından arkaya doğru uzandım ve orada birkaç poşet olduğunu gördüm. Poşetlere uzanarak içini karıştırdığımda paketlerin içerisinde beyaz bir tişört bularak ona uzattım.

“Senin de maşallahın var,” dedim suratımı ekşiterek. “Arabanın içi küçük bir dolap.”

“Lazım olduğu oluyor,” diyerek çirkin bir ima yaptığında gözlerimi devirdim.

“Ne yani cinsel hayatınla üste mi çıkmaya çalışacaksın? İğrenç.” Kaşları çatıldı, bakışları bir süre üzerimde durdu. Hâlâ tişörtü giymemişti.

“Senin açık sözlülüğün bir şaka olmalı,” dedi yaşananlara inanamıyormuş gibi. “İlk gün önümde duran kızla şu kız aynı kız olamaz.” Ona alayla güldüm.

“Yok Atlas olur. İnsan herkese istediği yüzünü gösterir. Beni sünenin teki sanman senin sorunundu.” Tamam Hera. Sakin. O kadar da ileri gitmesek mi?

“Seni öyle sanmadım amına koyayım! Ne kuruyorsun sen o kafanda?”

“Tamam Atlas ya,” dedim devamını duymak istemeyerek. “Sus ve sür şu arabayı. Üzerimi değiştireceğim daha.” Derin bir nefes aldı ve konuyu değiştirdi. Hâlâ üzerini giymemişti, bakışlarımı vücuduna çevirmemek için kendimle savaşıyordum.

“O çocukla ne işin var senin?”

“Sana ne?” dedim alaylı bir gülümsemeyle. “Ben sana beni bir başıma bıraktığın gecenin sabahında Kayra ile ne işin vardı diye sordum mu?”

Cevap vermediğinde ekledim. “Ben sana bana bok gibi davranırken yanında eski sevgilinin ne işi var diye sordum mu? Kimsin sen? Neyimsin benim?”

“Lan biz takılıyorduk,” dedi Atlas. “Ne demek neyinin?”

“Takılıyorduk?” dedim başımı sallayarak. “Ve bu yeni aklına geldi öyle mi? Sen istedin takılıyorduk sen istemedin bitti. Siktir git şuradan ya.” Kapıyı açmaya çalıştığımda kapının kilitli olduğunu gördüm.

“Aç şu kapıyı!” dedim sesimi yükselterek.

“Beni dinliyorsun,” dedi sakın bir sesle.

“Ya neyini dinleyeceğim ben senin? O kıza da yazık. Kimbilir belki de ikimizle aynı anda konuştun.” Bu ihtimal canımı yakarken yutkundum.

“Yuh amma koyayım, piç miyim ben?” İnkâr etmesi içimin biraz olsun rahatlamasına sebep olsa da üzerine gitmeye devam ettim.

“Buradan bakınca çok da farklı durmuyorsun.”

“Bak Hera,” dedi derin bir nefes alarak. “Yemin ederim yaşattığım, hissettirdiğim her şey için üzgünüm. Böyle olsun istemedim ama ben kimseyi aldatmadım. Amına koyayım hiçbir bok yaşamıyorduk ama ben seninle takılıyorum diye Kayra’nın mesajına görüldü bile atmadım günlerce.” Bu içimin burkulmasına sebep oldu. Hayır, etkilenmeyecektim.

“Eee yani?” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. “Tebrik mi etmeliyiz seni zaten yapılması gereken bir şeyi yaptığın için?”

“Öfkeni anlıyorum,” dedi ve ekledi “ama yapma. Tamam bitsin işte böyle. Hiç başlamadan.”

Hiç başlamadan bitsin. Sen bitirebilir misin Katrivas? Bu öfke bitirebileceğin birisi için harlanır mı içinde?

Sen aşkı hiç tanımıyorsun. Ben bilirim. Gözlerinden anlarım. Göğsündeki sıkışıklıktan, yüzündeki heyecandan tanırım. Sen benden etkileniyorsun ve bunu kabullenmiyorsun.

“Bitti zaten Atlas,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bitti. Karşıma çıkan sensin. Bir şeyleri olay haline getiren sensin.” Başını arkaya doğru yasladı ve bakışlarını yukarıya doğru kaldırdı.

“Haklısın,” dedi sakince. “O zaman şimdi birbirimize bunu yapmayı bırakalım,” dedi Atlas derin bir nefes alarak.

“Arkadaş olalım diyorsun yani?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Bana uyar. Zaten hiçbir zaman daha fazlası değildik.”

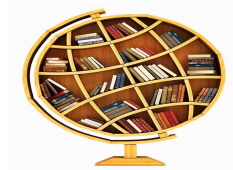
Tek kaşını kaldırdı. *Zaten hiçbir zaman fazlası değildik mi? Biraz abarttın sanki Hera.*

“Karışmıyoruz o zaman,” dedi derin bir nefes alarak. “Birbirimizin hayatına.”

“Karışmıyoruz ve yaşanmamış sayıyoruz.” Yeni bir başlangıç. Bunu yapamayacağımı biliyordum. Neye güveniyordum bilmiyorum fakat bunu yapamayacağımı biliyordum. Yüzünde o merakı, gözlerinde öfkeyi görmüştüm.

Elimi ona uzattım. “Yeni bir başlangıç Atlas Katrivas,” diye mırıldandım. Uzattığım eli tuttu fakat o benim kadar kendinden emin gözükmiyordu. Yüzümde yarım bir gülümseme oluştu.

Yeni bir başlangıç.

"Anılarımda bir yerde sen ve ben uçurumun kenarındaydık. Orada bir kere kavradın sıkıca belimi. Kurtardın ruhumu. Şimdi bana git diyorsun. Ben kötü gecelerde uykularımdan ismini sayıklayarak uyanıyorum."

10

ELLERİN VE RUHUM

*Anılarımda bir yerde sen ve ben uçurumun kenarındaydık.
Orada bir kere kavradın sıkıca belimi. Kurtardın ruhumu.
Şimdi bana git diyorsun. Ben kötü gecelerde uykularımdan ismini
sayarak uyanıyorum.*

Kötü gecelerde seni yanıma beni avutacak bir masal gibi almış-
lığım var. Kulaklarımda sesin, sanki annem sırtımı okşuyor.
Saçlarımda dolaşıyor eli. Bir annenin çocuğuna hissettireceği kadar ma-
sum ve güvenli bir yer göğsün. Ve ben orada dinleniyorum. Boğazımda
acı bir tat. Göğsümde bir çarpıntı.

Odanın içinde sessizlik ve gözlerimde bir karaltı. Varlığına tutu-
nuyorum. O huzursuz gecelerde bende var olduğuna inanmaya çalış-
ıyorum. Şimdi sen benden bunu almaya çalışırken beni eksiltiyorsun,
farkında değilsin. Göğsüm eziliyor, görmüyorsun. Sevgimin acısı içime
batıyor.

Ama artık bilmesen de olur. Görmesen de olur. Ben buradayım.
Tam karşında. Bana yaşattığın cehennemin içinde o ateşten bir par-
çayım ve senin ateşini harlıyorum. Sen bilmezsin. Sen tanımazsın ama
ben gözlerindeki ifadeyi tanıyorum. Orada gördüğüm hissi biliyorum.

Sen benim varlığıma alışıyorsun Atlas Katrivas. Ve bir insanın varlı-
ğına alışmak onu sevmekten geçer. Önce bilirsin o insanı, istersin. Son-
ra tanıyamazsın kendini. Sanki sende, senin içinde ondan bir parça var
gibi yaşarsın. Sahip olmak istersin. O da yalnızca senden ibaret olsun

istersin ama her zaman ulaşamazsın. İşte bu sevmek demek. Bir insanı böylesine önemsemek aşkı hissetmek demek. Ve bir yürek yangını.

Sahip olma arzusu.

Ben seni severken öğrendim. İşte bu aşk demek. Sen aşkı hiç tanı-mıyorsun.

Onun ellerini tuttuğumda ve bu başlangıcı kabullendiğimde aslında tüm bunların yalnızca bir arkadaşlıktan ibaret kalmayacağına emindim. O kendisini böyle kandırıyordu.

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak Atlas elindeki tişörtü üzerine geçirirken. “Ama ufak bir sorunumuz var.”

“Ne?” dedi Atlas ne kadar vurduymduymaz bir karaktere sahip olduğunu bir kere daha kanıdayarak.

“Sevgili olduğumuzu söyledin aptal,” dedim ona kızarak. “Ve insanlar ya bu ilişkiyi saklamaya çalıştığımızı ya da senin beni aldattığını düşünüyor.”

“Yok,” dedi derin bir nefes alarak. “Seni aldattığımı düşünmezler.”

“O niye?” dedim alayla.

“Ben o kadar orospu çocuğu bir imaj mı çiziyorum hakikaten?” dediğinde başımı iki yana sallayarak güldüm.

Aptal. Şu hallerini bile sevdiğime inanamıyorum. Gerçekten aptal.

“Bir çözüm bulmamız gerek,” dedim konuyu saptırmasına izin ver-meyerek. “Ve umuyorum ki Kayra’ya sevgili olmadığımızı söylemedin.”

“Söylemezdi kimseye,” dedi Atlas onu savunarak ve ekledi. “Ama söylemedim. Sen?” dedi arabayı çalıştırırken.

“Ben ne?”

“Evren’e söyledin galiba.” Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“Hayır,” diye mırıldandım eşzamanlı olarak. “Söylemedim.”

Başını sinirle sağa doğru yatırdı ve derin bir nefes aldı. “O piç seni benim sevgilim sanarken mi götünün dibinde geziyor bir de?”

“Düzgün konuş,” diye uyardığımda kaşlarım çatılmıştı.

“Ebesini sikeceğim onun.”

“Hadi canım ya,” dedim alayla. “Denesene bir.”

“Hera,” dedi öfkeyle.

“Ne var Allah’ın cezası iki saniye düzgün konuşamadık yine!”

“Nerede o paket?” dedi arabayı yolun ortasında durdurarak. Site-nin sokaklarından birisindeydik ve arkamızda araba yoktu. Eli üzerime doğru uzandığında ne olduğunu anlayamadan çantamı çekip aldı ve fermuarını açtı.

“Ne yapıyorsun ya?” dedim hayretle. “Üç saniye önce karışmayaca-ğız birbirimize dedik.”

“Karışmıyorum zaten,” dedi fakat eli çantamın içinde dolaşmaya devam ediyordu. “Arkadaşın değil miyim kızım? Hatta baban seni bana emanet etmedi mi? Abin sayılırım ben senin.” Son kurduğu cümle ağzı-mın şaşkınlıkla aralanmasına ve öyle kalmasına sebep oldu.

Resmen kendi kıskançlığının üzerini abinim ben senin diyerek ört-meye çalışıyordu.

“Atlas,” dedim elimi çantama uzatarak fakat içerisindeki sigara pake-tini çoktan bulmuş ve eline almıştı. Çantayı bırakmasıyla çekmem bir oldu. Kendi tarafındaki camı açarak sigara paketini aşağıya fırlattığında derin bir nefes aldım.

“Atlas şu aptallığım kesecek misin?”

“Yapma,” dedi ve sakinleşmeye çalışarak birkaç dakika bekledi. “İnat uğruna Evren’le konuşma.”

“Neyin inadı ya?” dedim kaşlarımı çatarak. “Çocuk benim arkada-şım. Umut’u dert etmiyorsun, Rüzgâr’ı dert etmiyorsun ama konu Ev-ren’e gelince pençe çıkarıyorsun.”

“Var demek ki bir sebebi,” dedi arabayı yeniden çalıştırarak. Gaza yüklendiğinde sinirlenmiştim. Tamam kıskanıyorsun ama bu gizemli tavrın sebebi ne?

“Karışma bana,” dedim sözünü keserek.

“Karışacağım kardeşim,” dedi inatla kardeşim kelimesini vurgula-yarak.

“Paşama bak ya,” dedim derin bir nefes alarak. “Sen aramda hiçbir şey olmayan Evren’e böyleysen,” diye mırıldandım alayla. Onun damarına nasıl basacağımı çok iyi biliyordum. “Eski sevgilimle karşılıklı fondip yaptığımı bilsen ne düşünürsün bilemedim.”

“Ne?” dedi Atlas şaşkınlıkla. Ve sonra kısa bir an sustu. Hangi andan, kimden bahsettiğimi anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Partiden partiye koşacağına durup bir baksaydın kiminle içiyorum diye, bunlar olmazdı.” Üzerine gitmeye devam ederken evin önüne gelmiştik. Arabayı yolun kenarına park ettiğinde kapısını açmamıştı.

“Kim?” dedi ve sonra ekledi. “Ne zaman amına koyayım?” Dudaklarımı bilmiyorum dercesine büzdüm.

“Bilemiyorum Katrivas. Birbirimizin hayatına karışmıyorduk abiciğim,” dedim ve ona göz kırptım. “Aç kapıyı artık.”

Derin bir nefes aldı. “Abini de,” dediğinde dilimi hafifçe yukarıya kıvrıyarak ona doğru baktım. Yüzümü biraz daha yaklaştırdım.

“Ne Katrivas?” dedim yüzüne bakarken. “Ne abimi de?” Cevap vermediğinde arabanın içinde kapının kilit sesi yankılanınca gülümsedim.

Ben yenileceğim savaşa girmem Atlas Katrivas. Girmem!

Çantamı elime alarak arabadan indiğimde o da inmişti. İçeriden dosyaları alacağını hatırladığımda bir şey sormadım. Birlikte evin kapısına doğru ilerledik. Zile basmamla kapının açılması neredeyse bir olmuştu. Kapıyı açan görevliye tebessüm ederek mırıldandım.

“Yardımcı olursunuz babamın çalışma odasına gidecek.” Atlas’ı göstererek kurduğum cümleyi başıyla onayladığında Atlas’ı ardımda bırakarak yavaş adımlarla ilerledim.

“Atlas Bey,” dedi kadın. Devamlı olarak evin içerisindeki çalışanlar değiştiği için isimlerini aklımda tutamıyordum. Yaka kartlarından okuduğum zamanlar olurdu fakat zihnimde kalmıyordu. Merdivenleri çıkacağım sırada Atlas’ın cevabını işittim.

“Yerini biliyorum, ben hallederim.” Çalışan, Atlas’ı onaylarken Atlas çoktan büyük adımlarla yanıma gelmişti. Merdivenleri birlikte çıksak da ona bakmadım.

“Ayıp ediyorsun yalnız,” dedi Atlas araya girerek.

“Ne?” Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde ellerini cebine soktuğunu ve bana bakmadan konuştuğunu gördüm.

“Ben seni evin kapısında bırakıp gitmemiştim,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Yok,” diye mırıldandım. “Sen beni sabah bir başıma bırakıp gitmeyi tercih ettin.” Merdivenleri çıkmayı bıraktığımda ona doğru döndüm. Koridorun başındaydık. “Sahi ya?” dedim yüzünü incelerken. Onun da bakışları bendeydi. “Neredeydin sen o sabah?”

Bir süre yüzüme baktı. “Hatırlamıyorum,” dedi, başını hafifçe sallayarak ilerlemeye devam etti.

Söylemekten kaçıyordu.

“Aman,” dedim umursamıyormuş gibi harfleri uzatarak. Göğsümün içindeki yangından kaçarken artık Atlas’ın varlığını ve onun da başlattığı yangını yok saymayı öğrenmiştim.

Bana ne söylerse söylesin bir adım gerideydim çünkü onu tanımıştım. Onu öğrenmiştim. Artık sevdiğim o adamı kendi kafamın içerisinde yarattığım adamla karıştırmıyordum.

Odama ilerlediğimde o da babamın odasına doğru ilerledi. Ne o ses çıkardı ne de ben. Odamın kapısını aralayarak yavaşça kapattım. İçeriye girdiğimde burnuma dolan kokudan odanın yeni temizlendiğini anladım.

Yutkundum. Nesnelere fazla anlam yüklenmemesi gerektiğini bilirdim fakat o anlamı yüklemekten geri de duramazdım. Bu oda her zaman bana onu ve çektiğim acıyı hatırlatacaktı. Bunu biliyordum. Çünkü onu sevmeye bir eylül akşamı bu odanın içinde başlamıştım. Burada yokluğuyla savaşmıştım. Şimdi varlığıyla aynı odanın içinde savaşıyordum.

Bir gün onu unutmak istersem içimde ona dair büyüttüğüm her şeyle birlikte geçmişimi de yok etmem gerekirdi. Atlas Katrivas’ın hayatımdaki yeri unutmak istediğim ama sıkı sıkıya bağlı olduğum bir

yaşanmışlık gibiydi. Hayatıma hiç dahil olmasın diyemezdim. Bana ne yaparsa yapsın bunu dileycek gücü kendimde bulamazdım çünkü ben onun varlığıyla yaşama tutunmuştum.

İçimdeki minnet duygusu izin vermezdi onu yok saymama.

Bir gün kendi içimdeki varlığını unutmaktan korkardım. Bir gün içimdeki o boşluğun içerisine süzülmesinden, artık onun bile beni iyileştirememesinden korkardım. Ondan nefret etmekten korkardım ve bunun için yıllardır ona bir adım atmamıştım.

Hayata karşı ne kadar dik durursam durayım gerçek anlamda yaşamayı o hayata dahil olduğumda öğrendiğime inanırım. Çünkü insan biraz da tecrübe ederek öğrenir hayatı. Her şey bir denklem gibi net sonuçlar vermez. Her sorunun kesin bir cevabı yoktur.

Atlas'ın bana karşı olan tavrının net bir cevabı yoktu. Onu yaşayarak öğreniyordum. Neye nasıl tepki vereceğini, hangi durumda nasıl davranacağını onunla yaşayarak öğreniyordum.

Farkındaydım, korkuyordu. Korktuğu şey ne sevmek ne de ilişkiydi. Onu korkutan benim sevgimdi. Bunu nerede, nasıl gördüğünü bilmiyordum fakat geri çekildiğimde bana adım atan, ona gittiğimde suratıma kapıyı sertçe çarpan bu adamın korkak olduğunu görebiliyordum.

Yine de içimdeki sevgi için savaşmayı seçtim. O savaşı hak edip etmediğini bana öğreten yine zaman olacaktı fakat savaştığım için hiçbir zaman pişman olmayacaktım, biliyordum.

Elimdeki çantayı kapının dibine bırakmış, kıyafet odama doğru ilerleyerek kendime bir markanın özel tasarımlarından satın aldığım takımımı çıkartmıştım. Takılarımın olduğu çekmeceyi açarak koluma ince, beyaz bir saat taktım. Kulağımdaki küpeleri çıkartarak yerine bıraktım ve onun yerine küçük halka küpelerimi taktım. Diğer çekmecemi açarak küçük mavi kalp bulunan kolyemi elime alarak masanın üzerine koydum.

Üzerimdeki formaları çıkararak yere bıraktığımda iç çamaşırlarıma baktım. Giyeceğim croptan gözükmemesi için üzerimdeki sutyeni

çıkararak onu da değiştirdim. Çıkardığım mavi takımı üzerime geçirerek boy aynasından üzerimdeki duruşuna baktım ve beyaz topuklu ayakkabılarımı dolaptan çıkararak ayağıma giydim. Masanın üzerine bıraktığım kolyeyi elime alarak kıyafet odamdan çıktığımda kapı tıklatıldı.

Ardında kimin olduğuna aldırmadan “Gel,” diye bağırdım. Odamdaki makyaj masasının önüne geçerek saçlarımı sağ omzuma doğru topladım ve kolyeyi takmaya çalıştım. Uzun tırnaklarım kolyenin ucunu birbirine denk getirmeme engel oluyordu. Aralanan kapıdan içeri giren bedenin Atlas’a ait olduğunu aynadaki yansımasından gördüğümde derin bir nefes aldım.

“Ne oldu?” dedim kolyeyi takmaya çalışmaya devam ederken. Bakışları üzerimde dolaştı. Gözleri sırtımda gezindi ve sonra belime doğru indi. Aynadaki yansımadan onu izlemeye devam ettim. Elinde bir dosya vardı.

“Uzun süre çıkmayınca merak ettim,” diye mırıldandı beni incelemeyi bitirdiğinde. Kaşlarını hafif çatarak ne yaptığımı çözmeye çalıştığında bana doğru ilerledi. Ellerim bir an için duraksarken aynadan yüzüne baktım.

“Hazırlanıyorum,” dedim geri çekilmesini isteyerek. Elleri ellerime temas ettiğinde ne yapacağını anladım. Kalp atışlarım zihnime karşı çıkarak hızlandı. Göğsümdeki hissi tanıyordum. İçimdeki yangını biliyordum. Bu his tutkudan besleniyordu.

Parmaklarımın ucundaki kolyeyi elleri arasına aldığında ellerimi boynumdan çektim. Bir eli kolyenin ucunu diğer eline bırakınca başparmağıyla omzuma dokundu. Kalın başparmağını omzuma bastırdığında içimdeki his büyüdü. Kilitlenmiş bir halde aynadaki yansımamızı izledim.

“Soyulmuş,” diye mırıldandı Atlas. Ardından eline kolyenin ucunu yeniden aldı ve iki ucunu birbirine geçirerek bıraktı. Boynuma yayılan kolye göğüs çizgime doğru inerken ben yalnızca aynadaki yansımamıza bakıyordum.

Bir fotoğraf karesinde bile yan yana gelemeyen biz artık tek bir aynadan izleyebileceğim bir anıya sahiptik. İkimiz öylece yan yana duruyorduk. Topuklu ayakkabılarım aramızdaki boy farkını kapatmaya yetmiyordu. Ve ben Atlas'ı neden sevdiğimi onu yanımda gördüğüm her an bir kere daha hatırlıyordum.

Ne olursa olsun gün sonunda biz buyduk. Hera Yarkan ve Atlas Katrivas.

Ne olursa olsun gün sonunda o benim içimdeki çiçekleri beslerdi. Toprağıma can verirdi. Ölümümün önüne geçerdi. Bir insan, bir insana daha ne yapabilir? O benim yok oluşumun önünde bir set gibi duruyordu. Ve ben bunu her hatırladığımda ona karşı duyduğum öfkeyi yok sayıyordum.

İçimdeki bu hisler bir savaştan ibaretti. Benim hayatım Atlas Katrivas'a ve ona hissettiğim duygularıma olan savaşımdan ibaretti. Ne geçmişimin bir önemi oluyordu ne geleceğimin. Yalnızca Atlas vardı. O ve benim hayatıma getirdikleri. O ve beni sarıp sarmalayışı.

Habersiz olduğu o gecelerde ruhumu besleyişi vardı.

"Çıkalım mı?" Sesini işittiğimde içine yuvarlandığım derinlikten çektim kendimi.

"Çıkalım," dedim derin bir nefes alarak. "Ve yolda şu olayı ne yapacağımızı konuşalım." Başıyla beni onayladı, telefonumu alarak yatağımın üzerindeki çantamın içine koydum. Üzerinde büyük harflerle ait olduğu markanın ismi yazılı olan beyaz, mavi tonlarındaki çantamı takarak Atlas'ın ardından ilerledim.

Kapıdan çıktığımızda benden hızlı davranarak merdivenleri indi. Üzerime ceket almayı unutmuştum fakat kapıdaki vestiyerde beyaz ceketimin asılı olduğunu biliyordum. Girişe geldiğimizde vestiyerden beyaz ceketimi aldım ve üzerime geçirdim. Hava ne çok sıcaktı ne de çok soğuk. Hafif bir esinti vardı.

Kapıdan dışarıya çıktığımızda kapıdaki korumaların gözleri kısa bir anlığına bize döndü. Beraber Atlas'ın arabasına geçtiğimizde Atlas cebinden telefonunu çıkararak bir konum açtı.

“Önce bir yere uğrayacağız,” dedi bana doğru mırıldanarak. “Yolda konuşuruz oradan da beraber geçeriz.”

“Olur,” diye mırıldandım. Emniyet kemerimi taktığımda arabayı çalıştırdı. Girdiği konuma göz attığımda bulunduğumuz yere çok uzak olmadığını gördüm. Yaklaşık on beş dakikalık bir yolumuz vardı fakat siteden çıkış yapacaktık.

“Ayrıldığımızı söyleriz,” dedim konuyu açarak.

“Yok,” dedi Atlas bana karşı çıkarak. “Ayrıldık diyemeyiz.”

“Neden?” Araba siteden çıkarken bakışlarımı ona çevirdim. Yüzümde sabah yaptığım makyaj vardı. Saçlarım sabahki haliyle duruyordu.

“Sana takacak yine,” dedi Atlas direksiyonu avuçiçiyle çevirirken. Omuz silktim.

“Bir önemi olmamalı senin için Katrivas,” dedim ona laf atmaktan geri durmayarak. “Ben hallederim, bu benim problemim.”

“Problemi ben yarattıysam ikimizin problemidir,” dedi ve bakışlarını kısa bir an için bana çevirdi. Bir yandan yolu kontrol ediyordu. Hiç çıkarmadığı o saat yine kolundaydı.

“Tamam da ne yapacağız?” dedim derin bir nefes alarak.

“Bulacağım bir yolunu.” Alaylı bir gülümseme oluştu yüzümdede.

“Biraz acele edersen iyi edersin Atlas,” dedim geride kalmayarak. “Çünkü bir süredir aldatılıyor ve buna göz yumuyor gibiyim.”

“Bırak şu kelimeyi artık,” dedi derin bir nefes alarak.

Sabır!

“Yapma o zaman.”

“Bir bok yapmıyorum.”

“Yapıyorsun,” dedim sesimi hafif yükselterek. “Milletle insanların önünde konuşma. Beni bu duruma düşürme. Kendi oynadığın oyuna beni alet etme.”

“Öyle mi?” dedi kaşlarını kaldırarak. Üzerine gidiyordum fakat bunu hak etmişti. Birinin ona yaptıklarının bir oyundan ibaret olmadığını göstermesi gerekiyordu. Kendisi bir başkasının düşüncelerini önemsemiyor olabilirdi ama ben önemserdim.

“Öyle,” dediğimde ses çıkarmadı. Arabanın hızını artırdı ve yüzünde düz bir ifade oluştu.

Biz arkadaş mı olacaktık?

Kimi kandırıyorduk?

Onunla ilgilenmemek için arabanın ön kısmına koyduğu dosyayı elime aldım. İlk sayfasını sinirle çevirerek kaşlarımı çattım ve yazılanlara baktım. Dosya tahmin ettiğim gibi anlamayacağım terimler içermiyordu. Üzerinde büyük harflerle yazılmış bir isim vardı.

Efsun Mina Öner¹

380

Ne olduğunu anlayamayarak bir sonraki sayfayı çevirdiğimde Atlas’a doğru mırıldandım. “Bu ne dosyası?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi kısaca. “Babamın doktor arkadaşlarıyla ilgiliymiş. Bir tür hastalık olmalı.”

Bir sonraki sayfada kızın doğum tarihi ve doğduğu yer yazılıydı.

29 Şubat 2004, İstanbul. 02:18

“Sekiz yaşında bir kız çocuğu. Hastalığı ne?” dedim meraklanarak. Bu dosyanın bizim evimizde ne işi vardı?

“Bilmem,” dedi basitçe. Konu hakkında fikri olmadığını anladığımda dosyanın kapağını kapattım. Devamında ne yazdığını merak etmiyordum fakat kızın kim olduğunu merak etmiştim. Çünkü babamın ya da Haldun amcanın özellikle birisiyle ilgilendiğine daha önce hiç şahit olmamıştım. Ormanlık yolun arasından sağa saptığımızda ileride gördüğüm büyük villa geldiğimizi anlamama yetmişti.

Bahçe kapısındaki büyük demir kapının önüne geldiğimizde siyah üniformalı güvenlikler arabaya baktı. Sağda duran adamın baş işaretiyle iki güvenlik arabaya doğru ilerledi. Ortam oldukça gergin duruyordu, istemsizce korkmuştum.

“Ne biçim iş bu?” dedim Atlas’a söylenerek.

1 Kitabın bağlantılı olduğu *Karanlık Sanrı* kitabındaki başroller Akın Mir Safkan ve Efsun Mina Öner.

“Sıkıntı yok,” diye mırıldandı fakat onun da ortamdan ve karşımızdaki tiplerden rahatsız olduğunu görebiliyordum. Kendi tarafındaki camı yarısına kadar açarak güvenliğe baktı.

“Atlas Katrivas,” dedi bir eli direksiyonda ritim tutarken.

“Arabayı arayacağız,” dedi adam Atlas’ın gözlerinin içine gözlerini kırpmadan bakarken. Kirli sakalları vardı. Yaşı kaçtı bilmiyordum fakat otuzlarının üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Kaşındaki derin yara bir kavganın eseri gibi duruyordu.

Atlas kaşlarını kaldırdı. “Kimse benim arabamı arayamaz,” dedi alayla.

“Şimdi sırası değil,” diye mırıldandığımda Atlas’ın direksiyondaki eli koluma doğru uzandı ve susmama sebep oldu. Sinirlendiğini anlamıştım.

“Bu evden içeriye giremezsin çocuk,” dedi adam. “Araban aranacak.”

“Öyle mi?” dedi Atlas gözlerini kısarak. Bu muameleyi kabul etmeyeceğini biliyordum. Egosu izin vermezdi. Fakat şu an egosunu düşüneceğimiz bir durumda değildik. Babamın bu tiplerle işi neydi?

Eli telefonuna uzandı. Telefonunu açarak son arananlardan bir numaraya tıkladı ve telefonu hoparlöre aldı. Telefon ikinci çalışmada açıldığında karşı tarafa izin vermeden konuştu.

“Bu amına koyduğumun adamları beni biraz daha zorlarsa geri dönerim.”

“Çocuk,” dedi telefonun karşısındaki ses. “Ne oluyor orada?” Sesi yaşlı gelmiyordu fakat Atlas’a çocuk diye hitap etmişti. Gerçekten neler dönüyordu?

Neyin içine düşmüştük?

“Patron,” dedi camın ardındaki adam. “Arabayı aratmıyor.”

“Bırakın gelsin,” dedi telefonun ucundaki ses. Adamın bakışları bir Atlas’a bir kapıya döndü. Ardından kapıdaki adama işaret yaparak kapının açılmasını sağladı. Atlas hiçbir şey söylemeden telefonu karşıdaki adamın suratına kapattığında telefonunu bana doğru uzatarak arabanın motorunu sesli bir şekilde çalıştırdı ve açılan kapıdan içeriye girdi.

“Ne alaka bu mafya kulüklılar?” dedim Atlas’a. Cevabın onda olmadığına neredeyse emindim ama sormaktan geri duramamıştım.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı arabayı bahçeye park ederken. O da en az benim kadar gergin gözüktüyordu.

“Arabada bekleme,” dedi emniyet kemerini çözerken. “Benimle gel. Tek kalma burada.”

“Yemezler herhalde beni,” diye mırıldandığımda kapıyı açmıştı.

“Hera,” dedi uyarıcı bir tonla.

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak ve dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Emniyet kemerimi çözerek öndeki dosyayı elime aldım. Ardından kapıyı açarak aşağıya indim. Evin bahçesinde aynı üniformalara sahip onlarca koruma vardı.

“Nerenin üniforması bu?” dedim Atlas’a amblemlerinden hiçbir şey anlamadığımda.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı, birlikte evin açık olan kapısına doğru ilerledik. Kapının önündeki hizmetli bize gülümseyerek yönlendirdiğinde onu takip ettik. “Buyurun,” salondaki koltukları işaret ettiğinde Atlas sert bir sesle konuştu.

“Akın nerede?”

“Geliyor şimdi Atlas Bey.” Atlas sinirle başını sağa doğru yatırdı ve bir elini boynunda gezdirdi.

“Sakin ol,” diye mırıldandım hizmetli odadan çıktığında. “Bir dosya verip çıkacağız. Bu iş neden sana kaldı onu da anlamış değilim. Bin tane adam var kapının önünde.”

“Önemli bir dosyaymış,” dedi Atlas bana kısa bir cevap vererek.

“Onun farkındayım,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Ayakta beklemeyi bırakıp koltuklara doğru ilerledim. Bir koltuğa geçerek dik bir şekilde oturduğumda içeriye doğru gelen adım seslerini işitmem bir olmuştu.

“Atlas,” diye bir ses işittim ve bu ses telefonda işittiğimin aynısıydı. Bakışlarım içeriye giren adama döndüğünde üzerinde dışarıdakilerle aynı üniformaya sahip olan genç bir adamla karşılaştım. Boyu Atlas’la neredeyse aynıydı. Açık kahve gözleri parıldıyordu.

“Hoş bir karşılama değildi,” dedi Atlas sert bir tavırla. Sanki o lise-deki, okulun bahçesindeki, partilerdeki çocuk gitmiş yerine başka bir adam gelmişti. Dik bir duruşu, keskin çizgileri vardı. Karşısındaki adam yirmi bilemediniz yirmi iki yaşlarında olmalıydı.

“Kusurlarına bakma,” dedi elini Atlas’a uzatırken. Atlas uzattığı eli sıkıca kavradı ve bir süre tokalaştılar. Ardından adamın gözleri parılda-yarak bana doğru döndü.

“Sen?” dedi tek gözünü kısarak.

“Hera Yarkan,” dedim düz bir tonla ve ayağa kalkarak ona doğru elimi uzattım. Atlas’ın bakışları üzerimizde gezinse de sesini çıkartma-dı. Uzattığım eli sıkıca kavradığında gözlerim parmağının üzerindeki dövmeyle takıldı. Romen rakamlarıyla işaretparmağının üzerinde üç yüz seksen yazıyordu.

Gözlerimin önüne elimdeki dosyada yazılı olan numara düştüğünde bakışlarımı kısarak ona doğru baktım. Gözleri yakaladığım detayı fark etmişçesine parıldadı. Oldukça olgun ve zeki duruyordu.

“Akın Mir Safkan,” dedi elimi bırakırken. “Tanıştığımıza memnun oldum Hera. Uzun süredir ismini duyuyordum.”

“Kimden?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Adas bu muhabbetin uza-masından rahatsız olmuş olacak ki yanıma doğru gelerek beni kendisine doğru çekti ve elimdeki dosyayı usulca alarak Akın’a doğru uzattı.

“Al ve gidelim Safkan.”

“Okudun mu?” dedi Akın’ın eli dosyaya uzanırken.

“İlgilenmiyorum,” dedi Atlas neden bahsettiklerini anlamasam da. Akın’ın yüzünde bir gülümseme oluştu. Gözü ilk sayfada dolaşırken okuduğum o ismi tekrar ettiğini biliyordum.

Efsun Mina Öner.

Üç yüz seksen.

“O da ilgilenmiyor,” dediğinde Akın’ın bakışlarının bana döndüğünü anlamıştım.

“İlgileneceğin gün gelecek Katrivas,” dedi Akın dosyayı sert bir şe-kilde kapatırken. “İlgileneceğin gün gelecek çocuk. Sen de kaçamayaca-sın.”

“Siktir git Mir,” dedi Atlas ona ikinci ismiyle seslenerek. Sessiz kaldım. Öyle bir ortamın içerisindeydik ki ne denirdi bilemiyordum.

Akın’ın eli yanından geçip gidecekken Atlas’ın omzuna dokundu ve onu durdurdu. “Çocuksun,” dedi Akın ve ekledi. “Ve şanslısın. Çünkü baban seni hep uzak tuttu.” Atlas’ın gözleri kısıldı. Akın’ın Atlas’ın omzunda olan eli hareket ederek iki kez Atlas’ın göğsüne çarptı.

“Ama büyüyeceksin çocuk. Böyle devam etmiyor hayat.”

“Yirmi bir yaşındasın Mir,” dedi Atlas söylediklerini bir kenara bırakarak. “Bombok bir dünyada ölmek için yaşıyoruz hepimiz. Kendini gördüğün o yerden in.”

“Senin için de bir taş ayrıldı,” dedi Akın Atlas’ın söylediklerine aldırmadan. “İstemesen de alacaksın o taşı eline.” Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Farklı bir dünyanın içine dahil olmuşuz gibi hissediyordum ve ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

Yalnızca izliyordum.

Ve zihnimde o ismi tekrarlıyordum.

Efsun Mina Öner.

“Ne anlatıyorsun sen ya?” dedi Atlas geri çekilerek. “Ne taşı amına koyayım?” Akın’ın bakışlarındaki şaşkınlığı gördüm. Bildiğini zannettiği bir şeyi söylemişti Atlas’a. Ve verdiği tepkiye şaşırmıştı.

“Neyse,” dedi Akın, Atlas’ın bu işe dahil olmadığına emin olduğunda. “Babana selam söyle.”

Atlas elini kaldırarak elime uzandı. Elimi eline kenetlerken benimle birlikte kapıya doğru ilerledi. Akın’ı ardımızda bırakmıştık. O adamda anlamlandıramadığım bir olgunluk ve gizem vardı.

Sanki içine girdiğimiz bu ev bambaşka bir dünyaya açılıyordu ve biz hiçbir zaman o dünyaya ait olmamıştık. Etrafımızı kara bulutlar ve kasvetli bir hava sarmış gibiydi. Evden ayrıldığımızda güneşin metaforik anlamda yeniden doğduğunu hissettim. Neyin içerisindeydik?

“Bu neydi şimdi?” dedim Atlas’ın elini bırakmadan. Korumaların gözleri üzerimizdeydi. Kendi kapısı yerine benim olduğum tarafa ilerledi ve kapımı açarak elimi bıraktı.

“Geç,” dedi derin bir nefes alıp koltuğu göstererek. Ses çıkarmadan sözünü dinledim. Oldukça gergin gözüktüyordu. Sanki o da en az benim kadar bilinçsizdi yaşananlar ve konuşulanlar karşısında. Kapıyı kapatarak arabanın etrafında dolaştığında onu izledim. Kendi koltuğuna yerleşerek emniyet kemerini taktı.

“Babamın bu tiple işi ne?” dedim anlam veremediğim başka bir soruyu sorarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Atlas arabanın motorunu çalıştırırken. “Tek bildiğim iş yaptıkları. Benim dahil olmadığım proje bu işte.” O gün babamın ve Haldun amcanın bizi yalnız bırakarak yukarıya çıktığını hatırladığımda kaşlarım havalandı. Açılan bahçe kapısından geçerek Atlas gaza yüklendi.

“Efsun kim ya?” dedim anlam veremediğim başka bir konuya parmak basarak.

“Nereden bileyim Hera? Oradan bakınca biliyor gibi mi duruyorum?” Atlas bana çıkıştığında gözlerimi devirdim. Gergindi, muhtemelen zihninde Akın denilen o adamın kurduğu cümleler dönüyordu.

“Babama soracağım,” dediğimde Atlas bana karşı çıktı.

“Sorma, seni götürdüğüm için laf eder.”

“Sıkıntılı bir iş yapmıyorsunuz değil mi?” dedim kaşlarımı çatarak. Derin bir nefes aldı.

“Bilmiyorum Hera, iş benim işim değil. Dahil değilim. Bilgim yok. Siktiğimin Safkan’ı ne karıştırıyor bilmiyorum. Tek bildiğim tekin birisi olmadığı ve orospu çocuğu olduğu.” Sinirle art arda sıraladığı cümleler şaşırmama sebep olsa da gözlerindeki öfkeyi gördüm.

“Tamam,” dedim onu alttan alarak. “Kapattım konuyu.” Kesinlikle ne işler döndüğünü eve geçince araştıracaktım.

“Rüzgâr’a mı gidiyoruz şimdi?” dedim konuyu değiştirerek.

“Evet biraz içmek istiyorum.”

“Senin ayık gezdiğin günü daha göremedik,” dediğimde güldü. Aklıma denizde yaşadığımız anlar geldiğinde içimin burkulduğunu hissettim. O gecenin sabahında bana nasıl bir yabancı gibi davranabilmişti?

“Görürsün Hera,” diye mırıldandığını işittim.

Bence sen de Atlas, en az kalbin kadar ne istediğini bilmiyorsun? Yanında durayım istiyorsun. Bir oyuncak gibi seni avutayım istiyorsun. Ama sen istediğinde gideyim ve canın istediğinde yeniden burada olayım istiyorsun. Ama benim bunları senin yüzüne söyleyecek cesaretim yok. Hiç olmazsa şimdilik.

“Bu sevgili meselesini de bir süre devam ettireceğiz,” dedi Atlas konuya girerek.

“Ne kadar bir süre?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bir hafta sonra kavga eder gibi yaparız ama o kafası kırık kızı senden nasıl uzak tutarız bilmiyorum. Düşüneceğim.”

“Evren tutar canım ya,” dedim ona takılarak ve göz kırptım.

“Hera,” diye seslendiğinde kısık sesli bir kahkaha attım.

“Tamam ya,” dedim, “eski sevgilim de var.”

“Sabır,” dedi iç çekerek. “Bir hafta ben dışında hiç kimse yok kızım. Sen aldatılıyor sanılıyorsun gururun inciniyor da ben bostan korkuluğu muyum?”

“Öyle mi paşam?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sana da hiç kimse yok o zaman. Buna Kayra da dahil.”

“O ne alaka?”

“Lan kız eski sevgilin!” dedim pişkinliğine sinirlenerek.

“Tamam güzelim sakın ol hallederiz.” Başımı sağa doğru eğerek dudaklarımı hafifçe büzdüm ve gözlerimi kısarak ona doğru baktım. Yüzümdeki ifadeye bakıp güldüğünde şirin gözüktüğümü umuyordum.

“Öyle mi paşam?” dedim yeniden ona bu şekilde hitap ederek. “Bu gece geliyor mu o kız? Sahte sevgili olduğumuzdan haberi olmasın. Güvenmiyorum ben ona.” Art arda sıraladığım cümleler bittiğinde siteden içeriye girmiştik.

“Onu da hallederiz,” dedi ve bana dönerek göz kırptı.

“Yapma şunu ya!” dedim direksiyonda olan koluna vurarak.

“Neyi?”

“Bak yine flört ediyorsun benimle. Aptal mısın?” diyerek şakayla karışık yükseldiğimde kahkaha attı.

“Ne flörtü reis bu benim normal halim,” dedi benimle dalga geçerek. “Enerjim yüksekse demek ki,” diye devam ettiğinde yüzümü ekşittim.

“Yok,” diye mırıldandım. “Yavşak diyoruz biz ona.” Söylediğime karşılık yeniden güldü ve avuçiçiyle direksiyonu döndürürken mırıldandı.

“Bir tek sana güzelim,” dedi ve dudaklarını gülmemek için birbirine bastırdı.

Tamam Atlas. Bırakmayacaksın bunu. Anladım.

“Kardeşim dediğin kıza da yürümezsın.”

“Cık,” dedi ve başını iki yana salladı. “Şu an kardeşim değil sahte sevgilimsin. Her şeyi yapabilirim sana.” Arabayı durdurduğunda Rüzgâr’ın evine geldiğimizi anlamıştım. Bakışları bana döndü.

Her şeyi yapabilirsin bana.

Ona bir cevap vermeden arabanın kapısını açtım ve aşağıya indim. Hava kararmak üzereydi. “Şimdi ne yapacağız?” dedim o arabanın kapısını kilitleirken. “Kayra içeride olacak.”

“Hallederiz,” diyerek yanıma doğru geldiğinde belimi kavradı.

“Ne yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla. “Kızla konuşmuyor musun?”

“Arkadaş olalım demiştik,” dedi ve ekledi. “Sana kimseyle flört etmediğimi söylemiştim.”

“Hadi ya,” dedim alayla. “Eski sevgiliden arkadaş mı olur? Kıza umut vermişsin dümdüz.”

“Bana arkadaş kalalım bari dedi olur dedim Hera,” dedi belimdeki elini sıkılaştırarak. “Umutlanıyorsa sorumlusu ben değilim. Ayrılan da kendisiydi ayrıca. Kimseye git veya gel demedim.”

“Gerçekten çok zeki bir adamsın,” dedim hayretle. “Ve bir o kadar da manipülatör.”

“Seni ilgilendirmiyor,” dediğinde sustum. “Birbirimizin ilişkisine karışmıyoruz.”

Aynen aptal. Karışmayacaktık ve sözde abimdin ama şimdi sahte sevgilimsin. Mükemmel gerçekten.

“Of,” dedim derin bir iç çekerek. “Çok sıkıldım senden.”

“Öyle mi küçük kaplan,” dedi ve boştaki eliyle saçlarımı karıştırdı.

“Ya,” kendimi geriye çekmeye çalışarak bağırduğımda belimdeki eli daha da sıkılaştı ve bana engel oldu. “Yapma!” diye bağırısam da beni dinlemedi ve özenle yaptığım saçlarımı karıştırdı.

“Sen çok kötüsün ya!” dediğimde arka bahçeye gelmiştik. İlk olarak Rüzgâr’ın sesini işittim.

“Lan!” Bakışlarımı Atlas’tan alıp bahçeye çevirdiğimde Rüzgâr’ın evinin arka bahçesine güzel bir ortam kurulduğunu gördüm. Lina, Umut, Rüzgâr ve Kayra öylece bize bakıyordu. Kayra’nın bakışları Atlas’ın belimdeki eline takılmıştı.

Bu anıyı bir yerden tanıyordum. Bu hissi de tanıyordum. Tam olarak bu yüzden ona hissettirmek istemedim ve biraz olsun Atlas’tan uzaklaşmaya çalıştım fakat Atlas izin vermedi.

“Ne oldu yine size?” dedi Rüzgâr Atlas’ın belimdeki eline bakarak. Atlas Rüzgâr’a göz kırparak konuştu.

“Yengenizle arayı düzelttik diyelim.” Derin bir nefes aldım. Bir hayalin içinde gibiydim ve kendimi kaptırmamak için çabalıyordum. Kayra’nın tek kaşının kalktığını gördüm.

“Balım!” Lina’nın sesini işittiğimde Atlas’tan ayrıldım. Lina’ya doğru ilerleyerek ona sarıldım. Onu kendime çekerken kulağıma fısıldadığı şey tebessüm etmeme sebep oldu.

“Ne oluyor?” dedi kulağıma doğru.

“Çok uzun, anlatacağım.”

“Bu kız ne yapacak şimdi?” diye fısıldadı bizim sevgili gibi gözükmemizden bahsederek.

“Onu da anlatacağım,” diye mırıldandım ve kollarımızı birbirimizden ayırdık. Rüzgâr bana yumruğunu uzattığında yumruklarımızı tokuşturduk. Ardından Umut’a yönelerek ona da sarıldım ve Kayra’ya dönerek hafifçe tebessüm etmeye çalıştım. Gözleri yalnızca ortamda dolaşıyordu ve muhtemelen dışında kalmış hissediyordu.

“Hoş geldin,” dedim tebessümümü devam ettirmeye çalışarak.

“Hoş buldum,” diye mırıldanırken yutkunmuş ve bana elini uzatmıştı.

Bazı anlar böyledir.

Dışarıdan gelen bendim ama misafir olan oydu.

“Ee ne izliyoruz?” dedim bahçeye kurulan büyük ekranın önündeki puflardan yeşil olana geçerken. Kayra en sondaki pufa geçmişti. Atlas benim yanıma doğru ilerleyerek yanımdaki siyah pufa oturduğunda onunla Kayra arasındaki pufa Rüzgâr geçti. Diğer yanıma Lina onun yanına ise her zamanki gibi Umut oturdu. Hava gitgide kararırken bahçedeki loş ışıklandırmalar önümüzü görmemize yetiyordu.

Önümüzdeki büyük ekranda popüler bir film sitesi açıktı. “Ee ne izleyeceğiz?” dedi Lina Rüzgâr’a dönerek.

“Korku diye düşündüm klasik,” dedi Rüzgâr ona cevap olarak.

“Açlık Oyunları¹ izleyelim,” dedi Atlas araya girerek. “Hepiniz tamamsanız ben sonuna kadar arkasıdaydım.”

“Bana uyar. Sinemada izledim ama tekrar izlenir,” dedi Umut Atlas’a katılarak.

“Bana sevgilime uyan her şey uyar,” dedi Lina kollarını oturduğu yerden Umut’a uzatarak.

“Siz kavga etmemiş miydiniz?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Şekerim,” dedi Lina alaycı bir tavırla. “Bizim en uzun kavgamız üç saat sürüyor. Birbirimizi yeriz hem de her anlamda,” yaptığı cinsel ima yüzümü buruşturmama sebep olurken ona gözlerimi devirdim.

“Bu ince detaya ihtiyacımız olduğunu hiç sanmıyordum,” dedim Atlas’a doğru dönerek. Lina’ya sırtımı dönmüştüm.

“Bana da uyar,” dedi Kayra araya girerek.

Bahçeye gelen bir hizmetli önümüze sehpaları bırakırken bir diğeri bira şişelerini ve patlamış mısırları bıraktı.

“İstedığınız bir şey olursa mutfak evin içinde,” dedi Rüzgâr çekinmememiz için absürt bir açıklamada bulunarak.

¹ Suzanne Collins’in *Açlık Oyunları* üçlemesinden uyarlanan macera filmleri.

“O nasıl cümle amına koyayım?” dedi Umut Rüzgâr’a sataşarak.

“Ya susun da başlayalım,” Lina araya girdiğinde Rüzgâr cevap verdi.

“Durun filmi satın alayım. Açıyorum iki dakikaya.” Ardından ekrandaki uygulamalara girerek filmin kiralama ücretini ödedi ve ekrana yüklenmesini bekledi. Saçlarımda hissettiğim el başımın hafifçe sağ yanıma doğru dönmesine sebep olurken Atlas’ın omzuma elini koyduğunu gördüm. Beni göğsüne doğru çekti ve kulağıma doğru fısıldadı.

“Sevgilim,” diye mırıldandı. “Ya da sahte sevgilim.”

“İçimden bir ses bunu sadece ben Evren’le görüşmeyeyim diye yaptığını söylüyor,” dediğimde gerildiğini hissettim.

“Ne alakası var?” diye fısıldadı. “Oyunumuza inandırıcılık katıyorum.”

Derin bir nefes aldım. Aynen, inandım. Üç gün önce benden köşe bucak kaçan, yokmuşum gibi davranan bir başkasıydı sanki.

“Film başlıyor,” dedi Kayra sessiz olmamızı söylercesine. Bakışlarımı ona çevirmedim. Bu gece onu biraz alttan alabilirdim çünkü onu anlıyordum.

“Sever misin?” dedi Atlas kısık sesle. “Gittin mi izlemeye?”

“Hım,” diye mırıldandım. “Gitmiştim.”

“Kiminle?”

“Eski sevgilim,” dediğimde başımın altındaki göğsünün gerildiğini hissettim. Önümüzdeki bira şişesini alarak birkaç yudum aldı.

Sen şimdi istediğin kadar inkâr et sevmediğini, ben inanır mıyım sana Atlas?

Bana hissettirdiğini ödetmeden bırakır mıyım yakarı?

Filmi gece boyunca sessizce göğsünde izledim. Arada eline aldığı mısırları bana uzatarak elleriyle yedirdi. Artık yaptığı her hareketin altında bugün iyi hissettiren bu anın yarın eksik hissettirmesi korkusu vardı fakat baş etmeye çalışıyordum.

Elbette açtığı yarayı kapatırdı. Kapatmak için savaş verirdi. Atlas Katrivas birisini gerçekten severse sahiplenir, evi gibi hissettirirdi.

“Çok iyi sahneydi,” dedi Rüzgâr filmin sonuna doğru yaklaşırken. Lina’ya doğru dönüğümde dudaklarının Umut’un dudaklarının üzerinde olduğunu gördüm. Atlas baktığım yöne doğru baktığında arkamdan doladığı kolunu yukarıya doğru kaldırarak eliyle gözlerimi kapattı.

“Ya,” diye mırıldandım filmin son sahnesini izlemeye çalışırken.

“Ayıp kızım,” dedi Atlas. Benimle eğlendiğinin farkındaydım.

“Çek elini yamyam,” dediğimde güldü fakat gözlerimin üzerindeki elini çekmedi. Büyük eli açık olduğu için avuçiçinin bir kısmı ağzıma doğru geliyordu.

“Bir yenisini daha ekledik,” diye mırıldandığını işittim. “Not alıyorum bunları.” Elini hâlâ gözümün üstünden çekmemişti. Söylediğine cevap vermeden ağzımın üzerine gelen avuçiçini dişlerimin arasına alıp ısırduğımda ağzından sesli bir küfür döküldü ve diğerlerinin de bize doğru bakmasına sebep oldu.

“Siktir.”

“Aile var lan burada,” dedi Rüzgâr karanlıkta ne yaptığımızı ve Atlas’ın neye küftettiğini seçmeye çalışarak. Bakışlarım istemsizce sağ tarafımızdaki Kayra’ya kayıyordu.

“Bana yamyam diyene bakın,” dedi Atlas Rüzgâr’a aldırmadan. Film bitmişti, ekran tamamen kararmıştı ve artık bahçede yalnızca aydınlatmanın kızıl ve loş ışığı vardı.

“Güzeldi,” dediğini işittim Kayra’nın. Varlığı beni rahatsız ediyordu ve bunun önüne geçmesi gereken tek kişi Atlas’tı.

“Baya iyiydi,” dedi Lina. Göz ucuyla ona baktığımda Umut’un kucağında yattığını gördüm. Bacakları Umut’un üzerinde sırtı ise kendi pufuna yaslıydı.

“Benim eve geçmem gerekiyor artık, size iyi eğlenceler.” Atlas’ın bakışları Kayra’ya döndü.

“Bebeğim,” dedi bana doğru seslenerek. Ne olduğunu ilk birkaç saniye algılayamadım. Ardından “Hım,” diye mırıldandım.

“Sorun olmayacaksa ben Kayra’yı geçireyim,” gözlerim yüzümde olan bakışlarına döndü. Bu saygıyı gösteriyor olmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

“Sorun yok,” diye mırıldandım. Onunla bir şeyler konuşmak istediğini anlamıştım.

“Ben de lavaboya gideceğim zaten,” dedim ve oturduğum yerden kalktım.

Kayra birer birer diğerleriyle vedalaşırken az çok konuştuklarımızı işittiğini biliyordum. Ondan bir şey almışım gibi mi hissediyordu bilmiyordum fakat benim onun varlığından haberim bile yoktu.

Ben ayağa kalkarak içeriye doğru ilerlediğimde Adas da kalkarak Kayra’ya döndü. “Geçireyim seni taksi çağırırım hem,” dediğini işittim.

“Olur,” diye mırıldandı Kayra. Sessiz bir kızdı fakat yalnız olduklarında böyle davranmayacağını tahmin edebiliyordum.

Ben bahçe kapısından içeriye girdiğimde onlar ön kapıya doğru ilerlediler. Ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum. Belki hakkım değildi fakat merakıma engel olamayarak yukarıya doğru çıktım.

Merdivenleri hızla çıkıp üst katta balkonu olduğunu bildiğim odalardan birisine girdim. Girdiğim oda iç tasarımından anladığım üzere Rüzgâr’ın odasıydı. İçeride fazla vakit geçirmeden balkona çıktığımda balkonun hemen altında olduklarını gördüm. Ben üst kata çıkana kadar onlar da dışarıya çıkmışlardı.

“Bu dakikadan sonra seninle aynı ortamda olmanın ona saygısızlık olacağını düşünüyorum,” dedi Atlas.

Gerçek düşüncesinin bu olmadığını biliyordum. Bir anlaşmamız vardı. Sahte de olsa insanların gözünde bir ilişki yaşıyorduk ve ikimiz de aldatılıyor imajını kabul edecek insanlar değildik.

“Sana arkadaş kalalım dediğimde hayır demeliydin,” dedi Kayra ona cevap vererek. “Bana bunu yapman çok kırıcı. İkimize de bunu yapıyor olman çok kırıcı. Sadece beni değil ikimizi de aşağıladın orada,” dedi devam ederek.

“Kayra,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. Ne cevap vereceğini merak ediyordum. “Sana seninle yeniden birlikteyim demedim. Arkadaşım olmak istedin, arkadaş kalmak istedin ben de tamam dedim. Bir ilişki yaşadığımda yaşadığım ilişkideki kız bundan rahatsız oluyorsa sana uzakta kal demem kötü olmam demek değildir.”

“O arkadaşlığı onayladığında bir şansımız var sandım,” dedi Kayra ve başını kaldırdı. Birkaç adım Atlas’a yaklaştı.

“Bu senin sorunun Kayra,” dedi Atlas. “Ben sana böyle bir şey söylemedim ki en iyi sen bilirsin ben net bir adamımdır. Bir ilişki istiyor olsam bunu sana söylerdim.”

“Beni kullandın,” dedi Kayra. “Sırf o sana gelsin diye beni kullandın.” Atlas’ın kaşları havalandı. Sinirlendiğini görebiliyordum.

“O benden hiç gitmedi ki Kayra!” dedi Atlas kendinden emin bir ses tonuyla. “Gitti sandı. Gidebilir sandı ama gitmedi. Gidemez çünkü seviyor.”

“Bunu şimdi mi kabulleniyorsun?” dedi Kayra alayla. “Düne kadar ciddi ilişki istemiyordum. Hera’nın sevgisini istemiyordum diyordun,” dediğinde kalbimin ezildiğini hissettim. O sevgiyi görmüştü ve sevgimden kaçmıştı.

“Ciddi bir ilişki istemiyorum,” dedi Atlas. “Ama onu istiyorum Kayra.”

Bu ne hissetmem gerektiğini bilemediğim bir cümleydi. Böyle hissettiğini zaten tahmin edebiliyordum ama ondan duymak başkaydı. Bir başkasına söylemesi bambaşkaydı.

“Sen ne istediğini bilmiyorsun,” dedi Kayra ona gözlerini devirerek.

“Neyi biliyorum biliyor musun?” dedi Atlas acımasız davranarak. “Seni istemediğimi.”

Ne?

“Beni bununla mı vuracaksın? Sana kurduğum cümlelerle mi?”

İkinci kere ne?

Ondan ayrılırken Kayra bunu mu söylemişti? Bana bu cümleyi kuran birisini ikinci kere çevreme bile almazdım.

“Ne yapıyorsan yap Atlas,” dedi Kayra Atlas’ın cevap vermesine izin vermeyerek. “Ama o kız da senin olmayacak çünkü hiçbir kadın onu ciddiye almayan bir var olup bir yok olan, kendi hislerinden emin olmayan bir ergenle uğraşmak istemez. Hiçbir kadın belirsizlikten hoşlanmaz.” Atlas ona ergen demesine sinirlenmiş olacak ki acımasızlaştı ve damarına basıldığında nasıl bir adama dönüştüğünü bir kere daha görmüş oldum.

“O zaman neden ikinci kere buradasın Kayra?” dediğinde taksi evin önünde durmuştu. Kayra’ başını yazık dercesine iki yana sallayarak taksiye doğru ilerledi ve Atlas Katrivas’ı arkasında bıraktı.

Atlas ona bir kere daha bakmadan arkasını döndüğünde balkon duvarına doğru geriledim. Balkondan çıkarken zihnimde konuştukları cümleler döndü. Kayra haklıydı. Hiçbir kadın bir çocukla uğraşmak istemezdi ama lise biraz da böyle değil miydi?

On dokuz yaş, bir adam sevebilmek için çok erken değil miydi? Bizim de biraz büyümemiz gerekmez miydi? Bir öncekilerle aynı yoldan geçmemiz, aynı hevesi ve aşkı hissetmemiz, aynı kalp kırıklığıyla zihnimizi kavurmamız gerekmez miydi?

Midemde hafif bir bulantı hissediyordum. Zihnimde Atlas’ın tek bir cümlesi dönüyordu.

Ciddi bir ilişki istemiyorum ama onu istiyorum.

Senin için küçük bir çocuk gibi seni avutacak bir oyuncak olmayacağım.

Beni kırmana ve yok saymana izin vermeyeceğim.

Benden, benim istediğimden fazlasını almana izin vermeyeceğim.

Atlas Katrivas.

Artık bu oyunun tek bir ihtimali var.

Sen hiçbir zaman benim ne kadar sana ait olduğumu bilemeyeceksin.

Ben hiçbir zaman senin olmayacağım ama seni her zaman beni elde etme arzusuyla bir başına bırakacağım.

11

GAZETE KÂĞIDI

Sevgi fedakârlık ister. Hiçbir insan için aktı mı gözyaşın? Sen hiç göğsünde başka bir insanın acısını taşıdın mı? Sen sevgiyi tanımazsın ama ben bilirim sevgilim. Sen değiştin. Sen bu gece biraz olsun sevdin beni, sarmaladın hiç görmediğin kalbimi.

Sevmek gün sonunda senden bedelini ister. Tutunduğun, ellerini sıkı sıkı bağladığın o his zamanı geldiğinde karşında durur ve senden bir fedakârlık bekler. Verdiğini almak ister. Acıyla sınar. İçindeki hüznle sınar.

Bir insanı sevmek kendinden bir parçayı ona bırakmak demektir. Sana ait olan bir parçayı artık onun eline bırakırsın. Bir yanında sen varsındır, doğruların, yanlışların, etik değerlerin vardır. Diğer yanında ise o olur.

Bir aynanın karşısında kendine bakıyor olmak fakat yansımada gördüğün yüzün sana değil ona ait olması gibi bir his bu. Başa çıkamazsın. Başa çıkmaya kalkarsan çürür içindeki hisler.

Çünkü bir insanı sevmeyi sevmek başkadır. Bütün bunlara katlanmanın tek yolu inancından geçer.

Atlas'tan vazgeçebilirdim. Onu geride bırakabilirdim. Fakat onu geride bırakmak gün sonunda benim de kendimi bırakmam demek olurdu çünkü ona olan bağım beni iyileştiriyordu. Ve ona inanıyordum. Onu tanıdıkça beni seveceğine inanıyordum.

Atlas Katrivas şımarık çocuğun tekiydi.

Benden yalnızca bir yaş büyüktü ama yan yana geldiğimizde ondan fazlasıyla olgun dururdum çünkü gerçekten yaşayanlar bilir, insanı biraz da acısı büyütür. O öyle bir adam ki acıyı hiç tanımıyor. İnsan nasıl çaresiz kalır bilmiyor. Doğduğu dünyanın içerisinde yalnızca kendisi var ve o yalnızca sevgiyle büyüyor.

Yapayalnız kaldığında bile o yalnızlığı hissetmiyor. Bir kere acısa canı, bir kere kimsesiz kalsa anlar sevmenin ne demek olduğunu.

Atlas öyle bir adam ki nefreti bile tanımıyor. Birinden nefret edecek kadar yaşamadı bu hayatı. Ama görebiliyorum, biraz uzatsan elini ona, biraz anlatsan hayatı, göstersen acılarını anlar seni, sahiplenir.

Atlas öyle bir adam ki ona biraz öğretsen sevmeyi en çok seni sever.

Ve ben bu inanca tutunuyorum. Bu yüzden hâlâ buradayım. Bu yüzden onu izlerken ona hayatı öğretmeye çalışıyorum. İnanıyorum, bir gün sevecek beni. Kabullenecek hissettiği çekimi. Ve ben ona acıyı öğreteceğim. Küçük bir çocuk gibi, acı göğsünde hiç yer etmesin isteyeceğim ama insanların nasıl çaresizliklerle boğuştuğunu anlatacağım.

Balkondan çıkarak yavaş adımlarla aşağıya doğru ilerlediğimde duyduklarımı zihnimde tartıyordum. Bana karşı kırıcı hiçbir cümle kullanmamıştı. Onların ilişkisi ise beni ilgilendirmiyordu. Ne yaşadıklarını bilmiyordum. Kayra'nın Atlas'tan hangi sebeple ayrıldığını bile bilmiyordum.

Bahçeye çıkan kapıdan içeri girdiğimde Umut ve Lina'nın biralarını yudumlayarak sohbet ettiklerini gördüm. Rüzgâr telefonuyla ilgileniyordu. Atlas ise yerine oturmuş her zamanki gibi sigarasını içiyordu.

"Ee ne zaman geçiyoruz eve?" dedim yanlarına yaklaştığımda. Rüzgâr'ın bakışları bana döndü.

"Bu gece buradasınız. Sorun olmayacaksa yani," dedi Rüzgâr.

"Yok," dedim kalktığım yere otururken. "Sorun olmaz da senin ailen nerede?"

Rüzgâr yüzünü buruşturdu. "Yurtdışındalar, bir hafta daha yoklar."

"Ben babamı arıyorum o zaman," dedim telefonumu elime alarak.

“Ben halledeyim istersen?” dedi Atlas araya girerek. Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. Gözlerimi kısarak cevap verdim.

“Ne münasebet?” Atlas tavrıma bir cevap vermeden sigarasını içmeye devam ettiğinde babama gelmeyeceğime dair bir mesaj attım. Bu gece Lina’da kalacağımı söylemiştim.

“Sen ne yapıyorsun telefonda?” dedim hâlâ telefonuna bakan Rüzgâr’a takılarak.

“Oyun oynuyorum,” dedi kısa bir cevap vererek. Başımla onu onayladım.

“Ne konuştunuz Kayra ile?” dedim Atlas’a sanki konuşulanları hiç duymamışım gibi. Biten sigarasını önümüzdeki su bardağının içerisinde söndürmüş, suyun içerisine bırakmıştı.

“Seninle ne zamandır konuştuğumu sordu,” dedi umursamaz bir tavrıyla. “Ben de ilişkimizi kabullenmesi gerektiğini falan söyledim işte.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Benden uzak dur da dedin mi?” dedim ona bir yem atarak.

“Ne münasebet,” dediğinde güldüm. Yalancı, indirme hiç kuyruğunu aşağıya.

“Ben uyuyacağım,” dedi Umut oturduğu yerden kalkarak. “Yarın hem okul var hem de tenis maçı hepimiz uyuyalım bence.”

“Doğru amına koyayım,” dedi Rüzgâr telefonu elinden bırakırken. “Lina ve Umut siz benim yanımdaki misafir odasında kalın. Atlas ve Hera da salondaki koltuklarda yatar,” diye ekledi.

“Saçmalama oğlum,” dedi Umut araya girerek. “Ben Atlas’la salon-da kalırım. Kızı niye koltuğa attın? Lina’yla yatakta yatsın onlar.” Lina dirseğini Umut’un karnına geçirdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamış ve gülmüştüm.

“Bensiz kalmaya ne meraklısın sen ya?” dedi Lina bu durum onu rahatsız ediyormuş gibi. “Zaten kırk yılda bir aynı evde kalıyoruz. Kocamı Atlas’a bırakmam.” Atlas’la aynı yerde kalmam için yapıyordu fakat bunun hiçbir şeyi değiştireceği yoktu. Buna ihtiyacım da yoktu.

Katrivas'ın yörüngeme girdiğini biliyordum. Oradan çıkamayacaktı.

“Bana fark etmez,” dedim mırıldanarak. “Ama tek kalmayı tercih ederim.”

“Hayatım,” dedi Umut. “Kız rahat edemez ki bu davarın yanında.”

“Lan aynı yatakta mı yatacaklar sanki?” dedi Rüzgâr. “Altı üstü aynı oda. Lina sen ayrıl bundan senden kaçıyor bu.” Umut'u göstererek kurduğu cümle üzerine Umut ayağa kalkarak Rüzgâr'ın yanına geçtiğinde Rüzgâr ona dilini çıkardı.

“İt herif sus artık,” dedi Umut Rüzgâr'ı yakalarından tutarak pufların üzerine doğru iterken. Rüzgâr kahkaha atarak Umut'un belini yakaladığında gülerek onları izledim.

“Kardeşim birimizin ilişkisi yoksa hiç birimizin olmayacak.” Umut, Rüzgâr'ı bıraktığında şakalaştıklarının farkındaydık.

“Ben sevgilimle kalıyorum,” dedi Umut derin bir nefes alarak. “Ne yapıyorsanız yapın ama bence bu iti bahçede yatırsın.” İşaretparmağı Rüzgâr'ı gösteriyordu.

“Ev benim koçum,” dedi Rüzgâr eve doğru ilerlerken. “Hadi gelin size odanızı göstereyim.” Lina bana göz kırparak Umut'un koluna girdiğinde başımı iki yana salladım.

Birlikte evin içine doğru ilerlediklerinde elimi önümüzdeki sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzattım. Atlas'ın bakışları elime kaydığında kaşlarımı çattım. “Sigaramı atmasaydın,” dedim omuz silkerek. Gülümsedi.

“Sana bütün sigaralar feda olsun, o itin sigarasını içme de.” Gözlerimi devirdim.

“Senin derdin ne ya?” dedim sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirirken.

“Bana karşı bu hırçınlığını anlamıyorum,” dediğinde yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Sen neyi anlıyorsun ki?” dedim aynı alayla. Sigaramın ucunu yakarak dumanını içime çektiğimde bana cevap verdi.

“Bazen öyle davranıyorsun ki hayatının merkezinde ben varım zannediyorum.” Kurduğu cümle kalp atışlarımın hızlanmasına sebep olsa da içimdeki hissi bastırdım. Sigaramı parmaklarımın arasına alırken ona cevap verdim.

“Kendini çok yukarıda görüyorsun çünkü,” dedim bakışlarımı yüzüne çevirerek. Yüzünde tek bir pürüz yoktu. Gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Çıkık elmacıkkemiklerinde dolaştı bakışlarım. “Ama özür dilerim Atlas Katrivas sen bana,” dudaklarımı büzdüm.

“Ben sana ne?” dediğinde canını yakacağını bile bile konuştum. Çünkü onun bu acıya ihtiyacı vardı. Egosunun zedelenmeye ihtiyacı vardı.

“Bana çok azsın,” dedim başımı hafifçe sallayarak.

“Ne?” dediğinde tek kaşı havalanmıştı. Bunu beklemediğini biliyordum.

“Sen sanıyorsun ki sana âşığım. Sen sanıyorsun ki seni yatağa atmak istiyorum. Ama sen kimsin ki Atlas? Sen bana çok azsın.”

“Ne açıdan?” dediğinde gözlerindeki şaşkınlığı, yüzündeki öfkeyi gördüm. Bu hayal kırıklığı mıydı yoksa saf sinir mi çözememiştim.

“Bilemiyorum Atlas. Kendini hiç geliştirememişsin gibi. Çok boşsun bir kere. Düşüncesizsin. Ben ince düşünceli erkek severim. Acı ne demek bilmiyorsun, bir insanın canı yanar mı düşünmüyorsun? Konuşurken cümleleri zihninde bir filtreden geçirmiyorsun. Hadi senin acın yok diyelim, hiç mi başka bir insanın acısıyla derdenmiyorsun?”

“İnsanlara kaba davrandığımı düşünmüyorum,” dedi kendisini koruyabileceği bir dal bulamadığında.

“Kabasın demedim zaten. Yaşamıyorsun dedim. İkisi farklı şeyler. Kaç kere bir insan için ağladın sen ya?” dediğimde gözlerini yüzüme sabitlemişti.

“Sen çok mu acı çektin?” dedi konuyu bana çevirerek.

“Bak mesela benim seveceğim adam böyle bir cümle kurmaz,” dedim onunla inatlaşarak. “Belki çok acı çektim. Belki çok ağır şeyler yaşadım, bilemezsin.”

“Sen de ağır konuşuyorsun Hera,” dedi geride durmayarak.

Güzel idare ediyorsun Hera. Alttan alma. Bunu hak etmiyor. Şu an değil.

“Yaptıklarının yanında bu ne ki?” dedim omuz silkerek. “Bana bok gibi hissettirdin ve bu umurunda bile değil.”

“Umurumda,” dedi bana karşı çıkarak. “Tamam. Yapmamalıydım. Birireceksem de öyle çekip giderek olmamalıydı. Pişmanım ama nasıl telafi ederim bilmiyorum. Kırmak istemedim seni.”

“Önemi yok,” dedim sigaramı içmeye devam ederken. Böyle ağır konuşmamı beklemiyordu, sigara bile yakmamıştı. “Flört ettik diye aklım hep sende sanıyorsun ama hayatımda böyle bir yerin yok. Ben bana yaptığın saygısızlığa öfkelen dim.”

“Anladım,” dedi ve eli önümüzdeki sigara paketine uzandı.

Benim seveceğim adam böyle bir cümle kurmaz.

Kötü niyetli söylemedin biliyorum ama seni alttan almak artık acımın altında kalmama sebep oluyor. Buna izin veremem. Senin kendine baktığın o aynada, artık senden başka bir yansıma olduğunu da görmem gerek.

“Özür dilerim tekrardan,” dedi derin bir nefes alarak. “Sabah gitmemeliydim. Seninle konuşmalıydım.” Omuz silk tim.

“O kadar önemli bir yerin yoktu hayatımda. Ben fazla büyüttüm,” diye mırıldandım.

“Hera,” dedi Atlas bana doğru oturduğu yerden yaklaşarak. “O kadar da değil. Arkadaştık hatta konuşuyorduk. Bir ilişki bile yaşayabilirdik.”

Şimdi mi geliyor aklına bunlar?

“Atlas çocuksun çocuk,” dedim sesimi hafif yükselterek. “Ne ilişkisi? Her şey bir oyunmuş gibi davranıyorsun.”

“Senin kadar duygusal olmayabilirim,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Senin kadar ince bakmıyor olabilirim. Hayatı bu kadar öğrenmemiş olabilirim ama bu öğrenmeyeceğim anlamına gelmez.”

“Öğrenmelisin bence de,” dediğimde elimdeki sigarayı aynı bardağın içerisine atarak söndürmüştüm.

“O gece,” dedi hangi geceden bahsettiğini anlamayarak merakla yüzüne baktım. “Denize girdiğimizde. Bana anneni anlattın.”

“Hım,” diye mırıldandım ve paketine uzanarak bir sigara daha aldım. Sen de beni hiç dinlemedin.

“Sonra bana kollarını sardın, kendini suya bıraktın.” Hatırlıyordu. Her detayını hatırlıyordu. “Bana ne dediğini hatırlıyorsun değil mi?”

“Hatırlıyorum,” dedim sigaramı yakarken.

“Ben sandım ki,” deyip sustuğunda sigaramı içime çektim.

“Ne sandın?” dedim devam etmesini isteyerek.

“Yani Hera,” dedi nasıl devam edeceğini bilemediğini anlıyordum.

“Atlas insanlar kötü hisseder,” dedim devam etmesini engelleyerek. “Bazen boşlukta olur. Nasıl olacağını bilmez. Hiç tanımadığı insana sarılır, ağlar. Ve o insanlarla olan ilişkisini ondan sonraki dönem belirler. Ben o gece bir boşluktaydım. Anneme mezar olan suyun içerisindeydim ve sana iki cümle kurdum diye ne sandın?”

“Özür dilerim,” dedi yeniden. Kuru bir özrü kabul etmeyecektim.

“Benden özür dileme,” dedim ve ekledim. “Seninle olan arkadaşlığımı ya da ilişkiyi sen belirledin işte. Benden özür dileme. Kendine bir iyilik yapmak istiyorsan kafanı yaşadığın yerden biraz çıkar ve çevrene bak. Biraz dertlen. İnsan acısıyla yaşar. Biraz yaşa Katrivas. Bak benim acım boğazıma kadar batmama sebep oluyor ama senin gibi olacağıma bu acıyı tercih ederim.”

“Sen anlatsana,” dedi Atlas derin bir nefes alarak.

“Neyi?” Bugün beni fazlasıyla alttan almıştı.

“Acını,” dediğinde yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Anlattığımızda aşkından ölüyoruz sanıyorsunuz Atlas Bey,” dedim ona göz kırparak. “Sabahında da çekip gidiyorsunuz.”

“Tamam ya,” dedi Atlas. “Bok gibi hissediyorum, yapma işte.” Omuz silktim.

“Hak ettin,” dediğimde sustu.

“Bazen dışarıdaki insanları düşünüyorum,” dedim daha fazla üzerine gitmeyerek. “Benim acım içimdeki yangından ibaret ama hâlâ bir yerlerde nefes alan milyarlarca çocuk var. Bazen insanları anlamaya çalışırken yalnızca onları düşünüyorum.”

“Ne açıdan?” dedi sigarasını içmeye devam ederken.

“Şiddet gören onlarca çocuk,” dedim ve ekledim. “Evsiz kalan, annesiz kalan. Belki de babam olmasaydı ya da babamın maddi gücü olmasaydı nasıl yaşardım sorusunu kendime çok sorduğumdandır. Dışarıdaki insanları anlamaya çalışıyorum.”

“Hiç bu açıdan bakmamıştım,” dediğinde tebessüm ettim.

“Farkındayım onun maalesef ki.”

“Bu gece hep böyle vuracak mısın bana?”

“Biraz hak ediyorsun sanki,” dediğimde gözlerini kıstı.

“Acı bana,” dedi şirin bir gülümsemeyle.

“Cık,” diye mırıldandım. Yaşamayı öğreteceğim sana.

“Bana çocukluk fotoğrafını göndersene,” dedi eline telefonunu alırken.

“Niye?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ar işte, hadi.” Telefonumu açtım. Ne yapacağını merak ediyordum. Bu gece nasıl bir hisle uyuyacağını da. Fazla üzerine gittiğimi hissetsem de bunu onun iyiliği için yaptığımı biliyordum. Atlas Katrivas’ın acıdan geçmesi gerekiyordu.

Elimde kedi tuttuğum bir fotoğrafı Atlas’a gönderdiğimde Atlas’ın gülümsediğini gördüm.

“Küçük kaplan,” dedi elimdeki kediye laf atarak. “Yakalamışsın avını.”

“Ne yapacaksın fotoğrafımı?” dedim merakla.

“Dur bir saniye,” dediğinde parmağını telefonunun üzerinde gezdirmeye devam etti ve birkaç dakika sonra bana bir bağlantı gönderdi. Kaşlarımı çatarak gönderdiği bağlantıya tıkladığımda sosyal medya hesabı açıldı ve bağlantı beni sosyal medya uygulamasına yönlendirdi.

Bir fotoğraf paylaşmıştı. Kucağında bir çocuk vardı ve yemek yiyordu. Fotoğrafi yana kaydırduğım da benim fotoğrafım olduğunu gördüm. Açıklama kısmında bir yardım kuruluşunun linki vardı ve Atlas açıklamada insanları çocukların psikolojik durumları hakkında bilgilendirerek onları eğitim desteği için bağış yapmaya yönlendirmişti.

“Vay,” dedim bakışlarımı ona doğru kaldırarak. Yüzünde bir tebesüm gördüğümde ekledim. “Sabaha bunu da silersin sen şimdi.”

“Yuh,” dedi Atlas gözlerini kocaman açarak. “Bu gece kaçınıcı okun be kızım?”

“Ayrıca sen nereden biliyorsun lan?” kaşları çatıldığında ekledi. “Hani senin hesabın yoktu?”

“Ben sana hesabım yok demedim ki herkesin takip ettiği hesabımı kapattım dedim.”

“Ee bu da hesabım yok demek değil mi?”

“Yok yakın arkadaşlarımdan ve çevremde olduğu bir hesabım var,” diye mırıldandım. “Fazla aktif değilim ama.”

“Ben de takip edeceğim, ismin ne?”

“Yok,” dedim telaşla. “Az kişiyi takip ediyorsun bulurlar beni.”

“Kabul etmezsin, gizli değil mi profilin?”

“Gizli de.”

“Ee, hadi söyle.” Derin bir nefes aldım. “Bak bu sefer iyi özür dile-dim,” dedi paylaştığı gönderiden bahsederek.

“Yok paşam,” dedim onunla dalga geçerek. “Öyle bir paylaşım la du-yarlı olmuyorsunuz.”

“Seni hiç ikna edemeyeceğim değil mi?” dediğinde güldüm ve başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Onunla bu şekilde inatlaşmak hoşuma gitmişti.

“Ve bu aşk konusunda,” dedi Adas konuyu yeniden en başına döndü-rek. “Benden hoşlandığına inandım ve açıkçası hâlâ böyle düşünüyorum.”

“Açık mı olacağız gerçekten?” dedim başını olumlu anlamda salladığında ona doğru yaklaştım. Bacaklarım bacağına hafifçe değdiğinde durdum. Oturduğum yerde dikleşmişim.

“Senden hoşlandım Katrivas,” dedim gözlerinin içerisine bakarken. Hayır, daha fazlası. Seni sevdim. Beni o çukurun içinden kurtardın ama şimdi susmalıyım.

“Ama iyi bir ambalaj, güzel bir yüz, kendine baktıran bir fizikten fazlası değildi. Şimdi ise senin bana göre olmadığını düşünüyorum.”

“Ağır konuşuyorsun,” dedi yutkunarak.

“Ama aynı cümleleri sen kuruyor olsaydın böyle düşünmeyecektin? Seni sevmemem neden bu kadar ağır geliyor sana? Egon zarar gördüğü için mi?”

“Piçin teki değilim Hera.”

Biliyorum ama öyleymiş gibi davranıyorsun.

“Bunu bilemem,” dedim. “Bana ne gösterdiysen onu gördüm. Ben sana bir şans verdim ve senin bana gösterdiğin buydu.”

“İyi,” dedi derim bir nefes alarak. “Ben de açık olacağım.” Göğsümün sıkıştığını hissettim. Kuracağı cümle beni darmadağın edebilirdi. Ben açıkken her şey kolaydı, ben üstüne giderken kolaydı ama bunu o yaparsa nasıl baş ederdim bilmiyordum.

“Senden hoşlandım Hera Yarkan,” dedi net bir sesle. “Etkilendim de. Benden etkilendiğini de fark ettim.” Yutkundum. Ama daha fazlası olmasın istedin ve kaçtın. Ben yalan söylüyordum ama o söylemeyecekti. Her ne söylüyorsa doğru olacaktı.

“Ama korktum. Çünkü bana bir anda öyle sıkı sarıldın ki hayata benimle tutunuyormuş gibiydin. Bunun bir takıntı olmasından korktum,” kaşlarımı çattım. Başka bir zaman olsa gözlerim dolardı fakat şu an kendimi tutuyordum.

“İlişki bu, ne olacağı belli olmaz. Bir noktada sıkıntı yaşarsak bırakmak istersem sen buna saygı duymazsın sandım. Boğulacağım bir ilişki istemedim.”

“Ne değişti?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Sen benim sevgimden korktun. Çünkü sen gerçekten sevmek ve sevilmek ne demek hiç bilmedin.

“Neden şimdi buradasın? Yüzüme bakmadığın günün ertesinde neden çevremden bir an olsun ayrılmadın?”

“Bilmiyorum,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum. Belki sende gördüğümün yanlış olduğuyla yüzleştim. Belki...”

“Ne belki?”

“Neyse,” diye mırıldandı. “Önemsiz işte. Sonuçta seni kırdım. İnan istemezdim. Hataydı, baştan aşağı.”

“Ve bunu bile ben karşında böyle güçlü durdum diye fark ettin Atlas,” diye mırıldandım. “Ama önemli değil. Affetmedim, öyle kolay da affetmem ben insanları.”

Aslında sorundu ama susuyordum işte. İnsanın bazen susması gerekir.

“Affettireceğim,” diye mırıldandı. “Ayrıca ne olursa olsun bütün bunları konuşmamız iyi oldu. Hiç olmazsa birbirimize karşı sakladığımız bir şey kalmadı içimizde.”

“Hım,” diye mırıldandım hafif bir tebessümle. “Senden bu kadar olgun bir cümle duymak da şaşırtıcı.”

“Öldür ya,” dedi ayağa kalkarken. “Tamam öldür, bitir beni şu an.” Uzattığı eli tutarak ayağa kalktım.

“Acısın canın Atlas Katrivas,” diye mırıldandım. “Ne demiş Sezen, acıdan geçmeyen şarkılar biraz eksiktir.”

“Acıdan geçmeyen insan eksiktir diyorsun yani,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Ne anladıysan o,” diye mırıldandığımda Rüzgâr’ın evine doğru ilerliyorduk.

“Acının insana kattığı değeri bilirim küsemem,” diye mırıldandığımda elini omzuma attı.

“Derin birisin,” dedi biz evin içerisine girerken. “Fazla derinsin.” Ama okyanus gözlere sahip olan sensin.

“Korkarım halbuki,” diye mırıldandım. “Derin sulardan.”

“Merak etme,” dedi. “Ben varım.”

Sen varsın diye Atlas.

Sen varsın diye.

Ona kurduğum cümleye gönderme yaptığını anladığımda dil çıkardım.

“Sen de sabahında olmuyorsun ama,” dedim yeniden aynı noktaya parmak basarak. Ona o geceyi de sabahı da unutturmayacaktım.

“Kızım ya,” dedi kolunu omzumdan çekerken. Rüzgâr salondaki koltuklara bizim için çarşaf ve yastık bırakmıştı. Atlas’a aldırmadan çarşafı sermeye başladığımda o da kendi yatacağı koltuğun yastıklarını kaldırarak çarşafını sermeye başladı.

“Nereden kızın oluyorum ben senin?” dedim ona yüzümü buruşturarak. Artık bunu aramızdaki bir espri haline getirmiştım. Söylediğimde ciddi değildim ve o da bunun farkındaydı.

“Bana bir anı anlatsana,” dedi Atlas ben serdiğim koltuğa uzanırken o da ışığı kapatmış ve yatağına geçmişti.

“Nasıl bir anı?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Herhangi bir anı.” İnsan en çok kendisini kötü hissettiğinde konuşmak isterdi. Çünkü içindeki acıyı böyle bastırırdı. Atlas Katrivas’ı bu gece gerçekten kırmıştım ve belki de uzun süredir onu böylesine inciten tek insan bendim.

“Geçen yıl yardım kuruluşlarının etkinliklerine katılırdım,” dedim ona her insanın eğer vakti varsa bir kere yapması gerektiğini düşündüğüm bir anı paylaşarak. “Birlikte ihtiyaç sahibi insanların evine giderdik. Çocuklarla konuşurdum daha çok.”

“Haberlerde görüyordum,” diye mırıldandı Atlas. “Açıkgası özel olarak planladığını düşünmüştüm.” Alaylı bir gülüş yerleştirdim yüzüme. Üzerimdeki kıyafetler beni rahatsız ettiğinde uzandığım yerde doğruldum.

Kolumdaki saati çıkardım önce. “Buna ihtiyacım mı var sence? Sen Katrivas’san ben Hera Yarkan’ım,” dedim onun gibi bir tavırla.

“İyiymiş,” dedi Atlas ve ekledi. “Sanki seni ilk tanıdığım o bir haftada başka bir insandın şimdi bambaşkasın.”

Hayır, ben hep bu insandım. Sadece sana içimi çok çabuk açtım. Yapmamam gerekiyormuş. Çektim yine üzerime kabuğumu.

“Hassas bir dönemimdi,” diye yalan söyledim. Bu gece ona söylediğim kaçınıcı yalandı saymayı bırakmıştım. İçim acısa da göğsümde açan çiçekler ölmesin diye bir savaş vermek zorundaydım. Çünkü o çiçekler solduğunda ben de solardım.

“Kusura bakma,” dedi beklemediğim incelikle. “Bir de öyle bir dönemde kırmışım kalbini.”

“Atlas,” dedim. “Kırmadın ki sen kalbimi. Sinirlendim diyorum sadece. Kalbimi kıracağın kadar ciddi hiçbir şey hissetmedim ben sana.” Gözümün önüne paramparça oluşlarım geldi. O merdivenleri birer birer çıkışım. Yaslandığım kapıda hıçkırarak ağlamam geldi.

Kırmadın ki sen hiç kalbimi.

“Tamam,” diye mırıldandı. “Anladım, kırmadım.”

“Öyle işte,” dedim derin bir nefes akarak.

“Bana Rüzgâr’ın tişörtlerinden versen sorun olur mu? Üzerimdekiler çok dar. Yüzümde de makyaj var.”

“Benim burada birkaç kıyafetim var,” dedi Atlas. “Gel vereyim.” Başımı olumlu anlamda salladım ve ayağa kalktım. O da uzandığı yerden kalktuğunda telefonunun ışığını açmıştı. Merdivenleri çıktığımızda balkonundan onu izlediğim o odanın kapısının önünde durdu.

“Bekle,” diye mırıldandığında onu dinledim. İçeriden gelen ses yüzümde hafif bir tebessüm oluşmasına sebep oldu.

“Amına koyayım bu ne?” Atlas muhtemelen istemediği bir şeye basmıştı.

“Lan,” Rüzgâr’ın sesini duyduğumda başımı iki yana salladım. Gerçekten komiklerdi. Aslına bakarsanız güzel bir arkadaşlıkları vardı fakat ben onun yerinde olsaydım bu derece bağlı olamazdım onlara. Bir gün herhangi bir konudan bitecek olması beni dibe sürüklerdi.

“Tişörtüm nerede?” dedi Atlas Rüzgâr’ın uykulu olmasına aldırmadan.

“Komodinin üzerinde,” dedi Rüzgâr uykulu sesiyle. “Siktir git şu odadan.”

Atlas ona cevap vermeden eline aldığı tişörtle dışarıya çıktığında bir bana bir de yüzümdeki ifadeye baktı. Elindeki telefonun ışığını yüzüme tuttuğunda gözlerimi kısıtım.

“Çeksene şunu aptal,” dediğimde gülerek telefonu yüzümden çekti ve Rüzgâr’ın kapısını kapattı.

“Alt kattaki banyoda giyinirsin, gel.” Başıyla merdivenleri işaret ettiğinde ilerledim ve birlikte merdivenleri indik. Bana uzattığı siyah tişörtü elime aldığımda eli duvara uzandı ve ışıkları açarak salonun yeniden aydınlanmasını sağladı.

“Bir tişört daha,” dedi elimdeki tişörtünü göstererek.

“Sen de vermeye baya meraklısın Katrivas,” dedim gözlerimi kısarak. “Çok konuşma daha satışa çıkaracağım kıyafetlerini.”

“Al bütün dolabım senin olsun,” dedi bana göz kırparak. Bu gece benden bir adım beklediğini görebiliyordum. Bazen kelimeler böyledir işte. Eğer karşındakini gerçekliğine inandırırsa bir sokakta vurulmuş ve bir başınasın hissi yaratır. Kurtulamazsın sancısından. Zihnine düşünceler hücum eder, bir savaş başlatırsın kendinle kelimeler arasında.

Sen Atlas, belki de şimdi ilk kez böyle hazırlıksız yakalandın o cümlelere. Belki de ilk kez birisi tam göğsüne sıktı kurşunu. Ama insan göğsünde yara olmadan yaşayamaz. Acıyı bilmeden devam edemez.

“Lavabo ne tarafta?” dedim etrafa bakarak.

“Sen bugün gitmedin mi?” Kayra ve onu dinlediğim sürede beni lavaboda sandıklarını hatırladığımda dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

“Üst kata çıkmıştım,” dedim umursamaz bir tavırla. “Oradakine yani.”

“Anladım, ileride solda kalan kapı,” dediğinde başımla onu onayladım ve lavaboya doğru ilerledim. Atlas’ın koltuğa oturduğunu işittiğimde lavaboya girmiş, kapıyı kapatmıştım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkartıp üzerime tişörtünü giydim. Külotum ve Atlas’ın bana uzun gelen tişörtü haricinde hiçbir kıyafet bırakmamıştım üzerimde. Aynaya bakarak

önündeki musluğu açtım ve dolaptaki yüz yıkama jellerine göz atarak kullanabileceğim bir şey aradım.

Bulduğum yüz temizleme jeliyle makyajımı elimden geldiğince çıkararak yüzümü yıkadım. Ardından banyodaki pamuklardan birisini alarak göz çevremi temizledim. Biraz olsun rahatlamış hissediyordum. Kıyafetlerimi elime alarak banyodan çıktığımda Atlas'ın koltukta oturduğunu gördüm. Elinde telefonu vardı.

"Buldum," dedi gözlerini bana çevirip kaşlarını kaldırırken.

"Neyi?"

"Hesabını," dedi haylaz bir tavırla. "İstek de attım."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirdim. Elimdeki kıyafetleri ortadaki sehpanın üzerine bıraktığımda ona cevap verdim.

"Kim söyledi hesabıma seni kabul edeceğimi," dedim dudaklarımı büzerek.

"Ayıp edersin," dediğinde keyiflenerek daha fazla üzerine gittim.

"Yakın çevremi kabul ediyorum Atlas Katrivas," dedim gözlerinin içine bakarak. Ben de yatacağım koltuğa oturdum.

"Ha ben yakın çevrende değilim yani." Yüzümü ekşittim ve alaylı bir tavırla mırıldandım.

"Bilemedim şimdi."

"Kim var lan içeride?" dediğinde istemsizce kahkaha attım.

"Sus da ışığı kapat."

"Kim var içeride. Seksen kişi gözüküyor?"

"Neyi merak ediyorsun Atlas?" dedim ve ekledim. "Biraz açık olana."

"Evren var mı?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Saçmalama daha yeni tanıştık onunla."

"He," dedi Atlas derin bir nefes alarak. "Neyse benimle yeni tanışmadın. Al beni işte." Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda ayağa kalktı. Işığı söndürdüğünde ona aldırmadan yatağa uzandım ve başımı yastığa koyarak telefonu elime aldım.

Sosyal medya hesabımdan ana ekranıma düşen bildirim yüzüme bir tebessüm oluşmasına sebep olsa da Atlas Katrivas bu tebessümün sebebi olduğunu bilmeyecekti.

Atlas'ın yanıma geldiğini yattığım koltuğun kenarına oturduğunda fark ettim ve telefonun ışığından görebildiğim kadarıyla ona baktım.

"Kabul et hadi," dedi Atlas üzerime gelerek.

"Ederim etmesine de," dedim onunla dalga geçerek. "Sabahına çıkarır mıyım siler miyim bilemedim şimdi."

"Unut artık be kadın," diyerek elini karnıma uzattığında ben ne olduğunu anlayamadan o beni gıdıklamaya başladı. Bacaklarımı kendime doğru çekerek gülmeye başladığımda elimdeki telefonu düşürmemek için ayrı bir çaba sarf etmem gerekmişti.

"Ya yapma," sesim hafif yükselse de Atlas ellerini karnımda gezdirmeye devam etti. İki büklüm olmuş bir şekilde ayaklarımla onu itmeye çalışıyordum. Çıplak ayaklarım karnına değiyordu fakat bundan azıcık bile etkilenmiyordu.

"Atlas senin canına okuyacağım!" dedim durması için. Telefonum elimden kayıp koltuğun üzerine düştüğünde elleri durarak telefonu aldı ve hızla ayağa kalktı. Nefes nefese kalırken yaşananları idrak etmeye çalışıyordum.

"Lan," dedim yaptığını algılayarak. "Ver telefonumu." Ona yetişmek için koltuğun üzerinde ayağa kalktığımda o çoktan telefonumda bir şeyler yapmaya başlamıştı.

"Dur bi kızım," dedi sosyal medya hesabıma girdiğini tahmin ediyordum.

"Ya versene," bana arkasını döndüğünde koltuğun üzerinde olduğum için ona yetişebildim ve sırtına vurdum. "Çıkartacağım ki seni geri."

"Yok," dedi Atlas. "Sevdireceğim kendimi. Çıkaramayacaksın."

Telefonu bana geri uzattığında elinden hızla çekip aldım. "Nasıl olacak o?" dedim.

“Olur, olur,” diyerek kendi koltuğuna geçtiğinde yere bıraktığımız koltuk yastığını elime alarak ona fırlattım. Yastık suratına geldiğinden gözlerini kapatmıştı.

“Siktir,” beklemediği anda geldiğinden olsa gerek ağzından kısa bir küfür mırıldanmıştı. Başının altındaki yastığı eline aldığı anda bana fırlatacağını anlayarak ben de başımın altındaki yastığı aldım ve kendimi korumaya çalıştım.

“Bittin sen,” dedi yattığı yerden kalkarken. “Bi uyutmadın kızım.” Elindeki yastığı kafama vurduğunda hâlâ koltuğun üzerinde ayakta duruyordum. Ben de elimdeki yastığı onun kafasına vurdum.

“Hayvan,” diye bağırdım. “Senin vurmanla benimki bir mi?”

“Gayet iyisin hiç ajitasyon yapma,” dedi elindeki yastığı karnıma geçirirken.

“Acıyor!” diye bağırdım inadına.

“Ya sen ne üç kâğıtçısın,” yastığımı koluna vurduğumda kurduğu cümle gülmeme sebep olurken çıplak bacaklarımda hissettiğim kollar çılgılık atmama sebep oldu.

“Herkesi uyandıracaksın farkındasın değil mi?” dedi ben çılgılık atarken. Beni bacaklarımdan tutarak omzuna almış, başımı aşağıya doğru sarkıtmıştı. Saçlarım bacaklarına değerken çıplak kolu bacaklarıma değiyordu.

“Bıraksana beni camış,” dedim ona yeniden bağırarak. Olduğu yerde beni taşımaya devam ettiğinde elimle bacaklarına vurdum.

“Bak bu hiç hoş değil,” dedi ellerim baldırlarına değdiğinde.

“Ya,” derin bir nefes aldım. “Bırak beni aptal!”

“Yapacak mısın bir daha Hera Yarkan,” dedi ellerini bacaklarımda sıkılaştırarak. Ne kadar debelenirsem debeleneyim kaslı kollarından kurtulamıyordum.

“Evet,” dedim pes etmeyerek. “Bir kurtulayım senden öldüreceğim seni.”

“Duyamadım Hera yapacak mısın bir daha yoksa bahçeye çıkıp havuza mı atayım seni?”

“Yuh,” bu kadarını yapar mıydı? Atlas bu, dedim içimden. Her şeyi yapabilir.

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak. “Pes ettim. Uykum var yapmayacağım.”

Atlas kahkaha atarak beni yatağımın üzerine sırtüstü bıraktığında derin derin nefesler alıyordum.

“Apralsın ya,” dedim nefeslerimin arasında.

“Ama sen o fotoğrafı bir sil götüne sokacağım yaptığın her şeyi.”

“Lan silmeyeceğim,” dedi hayretle. “Yemin ederim sandığın kadar şerefsiz değilim. Lan tek bir hata yaptım burnumdan getirdin.”

“Uğraşma benimle hoşlanmıyorsan Katrivas,” dedim elime telefonumu alırken. “Uğraşma. Bırak o zaman.”

“Yok,” dedi göz kırparak. “Bırakmayacağım. Göstereceğim sana.”

“Neyi?” Nefesim sonunda düzene girmişti.

“Boş ver,” diye mırıldandı. “Gösterince anlarsın.”

Omuz silktim. “Uyuyacağım,” diye mırıldandım. “Sabah okula gideceğiz.”

“İyi uykular Hera,” diye mırıldandı. Bu sefer ona cevap vermedim. Bu gece sana iyi uykular olmasın Atlas Katrivas. Bu gece biraz otur, düşün. Ne yaşadığını, kim olduğunu, neyi yaşamadığını ve insanları nasıl kıldığını bil. Gör, pişman ol.

Çünkü insan böyle öğrenir yaşamayı. Bu gece biraz yaşamayı öğren.

Gözlerimi araladığımda üzerimde anlamsız bir yorgunluk hissediyordum. Kemiklerim ağrıyor, vücudum halsizdi. Gözlerimi ovalarken yanımdaki koltuğa baktım. Atlas yatağında yoktu. Elim telefonuma uzandığında içimde bir yerlerde o gün göğsümde oluşan korku oluştu ama bu sefer yapmayacağını biliyordum.

Bu sefer de yapmış olursa onunla hiçbir zaman bir hikâyemiz olmazdı. Kimsenin bana ikinci kez bile isteye böyle hissettirmesine izin vermezdim.

Telefonumu elime aldığımda saatin öğle vaktini geçtiğini gördüm. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Okul için uyandırılmamıştım. Diğerleri okula gitmiş olamazdı değil mi?

“Günaydın,” salona giren Atlas’ın sesini işittiğimde içimdeki korku bastırıldı.

“Saat kaç olmuş, okul?” dedim yattığım yerden kalkarken.

“Bugün benimlesin,” dedi elindeki tepsiyi önümüzdeki sehpanın üzerine bırakırken. Tepside iki sandviç ve kahve vardı.

“Diğerleri nerede?” Ev berbat haldeydi. Rüzgâr’ın ailesi gelmeden burayı toparlamamız gerekecekti.

“Evi dert etme,” dedi bakışlarımın odada dolaştığım gördüğünde. “Temizlik şirketi gelir bir saate. Yemeğini ye de çıkalım. Onlar okula gitti.”

“Nereye gideceğiz?” Elime benim için hazırladığı sandviçi aldığımda yüzümü yıkamadığım için ayılamamış hissediyordum. “Zihnim o kadar bulanık ki algılayamıyorum şu an. Kıyafetim yok ayrıca.”

“Dükküleri giyersin,” dedi sehpanın diğer köşesine bıraktığım kıyafeleri göz ucuyla göstererek. “Süslenmen gereken bir yer değil.”

“Yine ne işler peşindesin o kadar merak ediyorum ki.” Elimdeki sandviçi ısırırken bir yandan getirdiği kahveyi yudumluyordum.

“Acıkmışım, çok iyi geldi.”

“Rica ederim Hera Hanım, bir süre hizmetinizdeyiz.”

“Senin gözlerin kızarmış,” dedim gözündeki kızarıklığı fark ettiğimde. “Uyumadın mı?”

“Bir saat kadar” diye mırıldandı. “Sıcaktan uyuyamadım. Klimayı da açamadım üstün açık uyuyorsun.”

“Sıkıntı olmazdı,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Yok bir de hasta halini çekemem senin,” diye mırıldandığında gözlerimi devirdim. Kendisine hazırladığı sandviçi çoktan bitirmişti.

“Gerçekten beni bu kadar kötü mü görüyorsun?” dedi yeniden dün konuştuğumuz konuyu açarak. Derin bir nefes aldım ve kahvemden birkaç yudum daha aldım.

“Yani o kadar da kötü değilim. Tamam çok ince düşünmüyor olabilirim ama merhametsiz bir adam değilim. Öyle olmak da istemem.”

“Dün çok açık konuştum çünkü sıkılmıştım,” dedim sabahında bile aynı konuyu açmasından konuştuklarımızı dert ettiğini anlayarak. “Dünya senin etrafında dönmüyor. Görmem gereken tek şey bu. Sonrası da senin bana gösterdiklerinden ibaret. O kadar da önemli olmamalı Katrivas, ben kimim ki hayatında?”

Yutkundum. İşte böyle bazı sorular yalnızca yutkunmana sebep olur.

“Yani sana özel değil de,” dedi mırıldanarak ve ekledi. “Herkes hakkımda böyle düşünüyorsa düzeltmek isterim.”

Palavracı. Kimin ne düşündüğü umurunda bile değildir senin.

“Dün paylaştığın fotoğraf ne oldu? Bir şey yazmışlar mı?”

Omuz silkti. “Bakmadım ki.” Kaşlarımı kaldırarak kahvemden birkaç yudum daha aldım. Sandviçin yarısını fazla geldiği için bırakmıştım.

“Telefonumda binlerce istek var,” dedim yüzümü buruşturarak. “Senin yüzünden hepsi.”

“Bildirimleri kapatırız,” dediğinde göz devirdim.

“Buna değer misin bilemedim Atlas Katrivas?”

“Gece üç kere üzerini örttüm lan,” dediğinde kalbimde o tanıdık hissi buldum.

İçimdeki çiçekler büyüdü. Ona karşı duyduğum o sevgiyi hatırladım. Seni böylesine severken uzak durmaya çalışmak ne kadar zor bilemezsin. Sana yaşamayı öğretmek ne kadar zor bilemezsin. Keşke, keşke böyle bir adam olmasaydın. Ben çıkarmasaydım toprağının altındaki hazineyi. Sen hep farkında olsaydın.

“Tamam Atlas,” dedim ve ayağa kalktım. “En çok sensin. En iyi sensin. İnandım iyi bir insansın.”

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak güldüğünde eşyalarımı elime almış banyoya doğru ilerlemiştim. Üzerimdeki tişörtü çıkararak dün giydiğim kıyafederi tekrar giydim ve aynanın karşısına geçerek yüzümü yıkadım. Çantamda rimel ve parlatıcı vardı. Çıkmadan onları da

sürersem iyi olurdu zaten üzerimdeki kıyafetler kırıkmamıştı. Çok da kötü gözüküyordum.

Banyodan çıktığımda Atlas'ın oturduğu yerden kalkıp salondaki aynada saçını düzelttiğini gördüm. "İyisin iyi," diye mırıldandım. "Gidelim hadi."

"Hazır mısın sen?" dediğinde başımla onu onayladım.

"Çantamı bulayım," dediğimde bana cevap verdi.

"Bahçede unutmuşsun, yemek masasının üzerine koydum." Salon-daki yemek masasına ilerleyerek çantamı aldığımda içinden parlaticımı ve rimelimi çıkarttım ve çantamı elimden bırakmadan Atlas'ın yanına ilerledim.

Duvara asılı olan aynanın karşısına, Atlas'ın yanına geçerek rimeli-mi kirpiklerime sürerken Atlas aynadan saçını düzeltiyor ve bir yandan benzi izliyordu. Kirpiklerimi yeteri kadar kaldırdığıma ikna olduğumda rimeli çantama atarak elimdeki parlaticıyı dudaklarımda gezdirdim ve dudaklarımı birbirine bastırarak mırıldandım.

"Hadi çıkalım."

"Çıkalım," dedi Atlas saçıyla uğraşmayı bırakarak sehpanın üzeri-ne bıraktığı anahtarını alarak. Üzerindeki kıyafet hafif kırıkmıştı fakat bunun çok umurunda olduğunu düşünmüyordum. Ayakkabılarımızı giyerek evden çıktığımızda Atlas birisine mesaj gönderdi.

"Nereye gidiyoruz?" dedim bunu bana söylemediğini hatırlatarak.

"Sürpriz," diye mırıldandığında kaşlarımı çattım.

"Bak organizasyon falansa bok gibi gözüküyorum şu anda."

"Yok," diye mırıldandı ve bahçeye park ettiği arabasının kapılarını açtı. "Öyle bir şey değil. Atla hadi."

Onu dinleyerek arabasına bindiğimde Atlas da şoför koltuğuna binmiş arabayı çalıştırmıştı. Kemerimi takarken Atlas'ın benden önce davranarak kendi kemerini çoktan takmış olduğunu gördüm. Telefonu-mun ekranını açtığımda ilk yaptığım sosyal medya hesaplarımdan gelen bildirimleri durdurmak olmuştu. Ardından Atlas'ın profiline girdim.

Atlas Katrivas seni takip ediyor.

Sadece bu yazı bile kalbimin hızlanmasına sebep oluyordu. Yanımdaydı. Yıllardır hiç olmadığı kadar buradaydı. Dün gece bir itirafta bulunmuştu, benden etkilenmişti. Bütün bunlar üst üste geldiğinden içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar derin ve içten mutluluk hissediyordum.

“Çok merak ediyorum bu kadar önemli olan yerin neresi olduğunu?” Atlas’ın yüzünde bir gülümseme oluştu.

“Gördüğün an tebessüm edeceksin,” diye mırıldandı. Siteden çıkış yapmıştık. Atlas’ın profilini kapatarak mesajlar kısmına girdim ve babama bugün okula gitmediğimi söyleyen bir mesaj gönderdim.

“Babama seninle olduğumu söyledim,” dedim Atlas’a da durumu haber vererek.

“O iş bende,” diye mırıldandı.

“Ee ne kadar yolumuz kaldı?” Gerçekten de merak ediyordum. Araba İstanbul’un sokaklarında hızla ilerlerken Atlas bana bir cevap vermedi. Elim arabanın radyosuna uzandı ve dokunmatik ekrana dokunarak telefon bağlantısını açtım.

Araç otomatik olarak Atlas’ın telefonuna bağlandığında elim telefonuna gitti. Şifresini girdiğimde bakışları kısa bir anlığına bana döndü fakat bir şey söylemedi. Sevdiğim şarkılardan birini açarak arkama yaslandım.

Geri kalan yol boyunca konuşmadık. Yaklaşık yarım saatin ardından arabayı karşı yakada kalan bir plazanın önüne park ettiğinde etrafa göz gezdirdim. Büyük bir psikoterapi merkezinin önüne gelmiştik. Üzerinde marka logoları ve şirket isimleri bulunuyordu.

“Ne oluyor?” dedim kaşlarımı çatarak.

“İn bakalım,” dediğinde sözünü dinleyerek aşağıya indim. Arabanın kapısını kapatırken rüzgâr saçlarımın uçuşmasına sebep oldu. Arabanın önüne doğru yavaş adımlarla ilerlerken Atlas yanıma geldi ve arkasına bakmadan arabanın anahtarına dokunarak kapıları kilitletti.

Bir elini belime yerleştirdiğinde bakışlarımı ona çevirdim. “Ne oluyor?” dedim yaşananları anlamlandırmaya çalışarak.

“Şii,” dedi Adas. Beni yönlendirdiğinde onunla birlikte plazanın kapısına doğru ilerledim. “Burası bir psikoterapi merkezi,” diye devam etti zaten bildiğim bir gerçeği bana açıklayarak.

“Sen çocuklar için bir kere olsun dertlenmemi isteyince ben de devlet okullarındaki çocuklara psikolojik destek sağlamak için bu merkezi bir yıllığına kiraladım. Artık içerideki bütün seansların ücretini Hera Yarkan adına Atlas Katrivas karşılıyor.” Kapıdan girerken kurduğu cümle tökezlememe sebep olurken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Bir adım atacağını biliyordum fakat bu kadarını ben bile beklemiyordum.

Yüzümde şaşkın bir ifade vardı. Danışma bizi karşılariken bakışlarım yalnızca eli belime sarılmış olan Atlas’taydı.

Atlas Katrivas.

Sen gerçekten çok başkasın.

Bütün çocukluğunun altında, altından bir kalbin var ve ben ilk kez o kalbi bana açtığını hissediyorum.

“Ne desem bilemedim,” dedim kelimeleri seçmekte zorlanırken. “Bu,” danışmaya tebessüm bile edememiştim. “Bu bambaşka.”

Atlas’ın yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. Asansörün kapıları açıldığında birlikte içeri girdik. Asansörde bizden başka hiç kimse yoktu. On beşinci katın tuşuna bastığında gözlerini bana çevirdi ve belimdeki elini ayırmadan gözlerimin içine baktı.

“Özür dilerim Hera,” dedi okyanus mavisini gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Bütün kalbimle özür dilerim. Hiçbir zaman kötü hissettirmek ya da kötü bir adam olmakla ilgili bir derdim yoktu. Yalnızca düşüncesizlik ettim.”

“Affettim,” dedim gözlerinin içine bakarken. “Kendim için değil ama çocuklar için. Onları düşündüğün için.”

Sen Atlas Katrivas. Bu gece bir başkasının acısıyla dertlendin. Sen bu gece biraz olsun düşündün beni. Hislerimi önemsedin.

Sen bu gece ilk kez biraz olsun sevdin beni.

Yine de bu kadar kolay olmayacak. Ama sen bu sabah, beni yok saydığın o gecenin sabahında bile sana tutunduğum, seni bırakmadığım için pişman olmamın önüne geçtin.

Seni sevmekten vazgeçmediğim için gurur duydum kendimle.

Lütfen bozma bunu. Yeniden başıma yıkma evimi. Çünkü sen bana nefes aldığımı hissettiriyorsun.

Bırak büyüteyim seni. Öğreteyim sana sevgiyi.

Kalp atışlarım o kadar hızlanmıştı ki hissetmesinden korktum. Onu böyle severken sevdiğimi fark etmesinden korktum.

Ve telefonuma gelen mesaj sesi dikkatimin dağılarak bakışlarımın telefona dönmesine sebep oldu. Derin bir nefes aldım. Mesaj atan Lina'ydı.

Lina: Lan ne yaptınız siz?

Ardından bir fotoğraf göndermişti. Fotoğraf bir magazin sayfasının sosyal medya hesabına aitti. Yaklaşık on dakika önce kapıda Atlas'ın belimi tuttuğu fotoğraf magazin sayfasına düşmüştü ve üzerine büyük harflerle başlık atılmıştı.

Atlas Katrivas ve Hera Yarkan'dan Büyük Yardım!

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Bir gazete kâğıdında bile yan yana gelmezdi bizim isimlerimiz. Şimdi bir magazin sayfasına manşet olmuştuk.

O büyük yemeklerde bile yan yana duramazdık biz, şimdi bir magazin sayfasında boy boy fotoğraflarımız vardı.

Ona karşı duyduğum aşka güvenmiştim. Her şeyden önce Atlas'a güvenmiştim. İçindeki çocuğa ve bulamadığı benliğine güvenmiştim.

Bugün bir kere daha minnetle baktım varlığına. Ve tekrar Lina'nın gönderdiği ekran görüntüsüne çevirdim gözlerimi. Muhtemelen bu da onun başının altından çıkmıştı.

BÜŞRA NUR

Biz seninle Atlas, bir gazete kâğıdında bile yan ya
Ama şimdi ruhumu ruhuna yaslıyorum. Çok korkuyo
ğım biliyorum ama senin sularına dalmaktan vazgeçemi

Çünkü sen öyle bir adamsın ki,

Ben seni sevmeyi bile seviyorum.

Seninle olan savaşımı bile seviyorum.

12

YAMAÇLAR VE DÜŞÜŞLER

*Sen yoktun, üzerimi gece örttü. Sen beni görmedin, acıma alkol
şişeleri eşlik etti. Sen beni hiç duymadın ama zihnimde bir tek senin
ismin yankılandı, bir yamacın kenarında. Eğer düşeceksem şimdi,
sırtımda ellerinin izi kalsın isterim. Bırak beni aşağı.
İlk kez düşünüyorum ama sırtımdaki eli tanıyorum. Belki haberin
yoktur, bu beni ilk itişin değil.*

Kötü gecelerde seni göğsümdeki canavarlara masal gibi anlat-
mışlığım var. Kulaklarımda sesin sanki annem sırtımı okşuyor.
Saçlarımda dolaşüyor eli. Bir annenin çocuğuna hissettireceği kadar ma-
sum ve güvenli bir yer göğsün. Ve ben orada dinleniyorum. Boğazımda
acı bir tat. Göğsümde bir çırpıntı.

Eğer bu his, aşk değilse ben aşkı nasıl bulacağım? İçimde söndürmek
istediğim ama senin dışında hiç kimsenin söndüremeyeceğini bildiğim
bir yangın. Şimdi elini uzatsan bana dokunduğun yer yanar ama acı-
maz. Senin yangının beni harlar.

Bu cehennemin içinde, biz ikimiz.

Yalnızca ikimiz. Sen ve ben.

Atlas Katrivas ve Hera Yarkan.

Birbirimiz için. Benim sevgim hep senin için. Varlığım senin için.
Göğsümdeki bu çırpıntı senin için. Bacaklarımda arasında hissettiğim
sızı, bedenimi kasıp kavuran yangın senin için.

Kendime verdiğim bir söz var, eğer bu cehennemin içerisinde ateşten bir parçaya dönüşmezsen teninde yanık izleri bulursun. Ama biliyorum, biz ikimiz bir arada olursak hiçbir ateş dokunamaz bize.

Asansörün kapıları açıldığında Atlas elini yeniden belime yerleştirmişti. Boğazımda bir düğüm hissediyordum. Gözlerim dolmuştu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onunla birlikte geldiğimiz bu yol benim hayallerimin ötesindeydi.

Atlas, bana hayal ettiklerimin bile ötesini yaşıtıyordu.

İçimi sonsuz bir huzur kaplarken aynı zamanda korkuyordum. Çünkü öğrenmişim, Atlas verdiği gibi almasını da bilirdi.

Hayır dedim kendime. Bunu kendimize yapmayacağız. Kuruntularda yaşamayacağız. Özür diledi. Pişman oldu. Pişmanlığını önüne somut bir şekilde koydu ve en önemlisi çabaladı. Benim için çabaladı.

“Merhaba.” Çıktığımız katta uzun boylu, kısa sarı saçlara sahip olan zarif bir kadın gülümseyerek bizi karşıladığında heyecanla dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Adas Bey ve Hera Hanım olmalı,” dedi cümlesine devam ederek.

Atlas kadının uzattığı eli tutarken sol elini belimden çekmemiş aksine sıkılaştırmıştı. Belimi sahiplenircesine kavramıştı. Ve hiç bırakmayacak gibi tutuyordu.

“Merhaba,” diye mırıldandım sesimi bulduğumu hissettiğimde. Sesim hafif titremişti.

“Ayarlanabildi mi alanlar?” dedi Atlas elini geriye çekerken.

“Öncelikle ince düşünceniz için çok teşekkür ederim Atlas Bey. Çocukların böyle bir desteğe ihtiyacı vardı ama maalesef ki gerek maddi yetersizlik gerek aile bilinçsizliği sebebiyle yok sayılıyordu. Tüm arkadaşlarım adına yeniden teşekkür ederim.”

“Hera’ya teşekkür edin,” dedi Atlas kaşlarını kaldırıp bakışlarını bana çevirdi. Başımı hafif yukarı kaldırarak ona batığımda gülümsedi. “Onun içindi.”

“Çok zarif bir hareket, Yasemin ben bu arada.” Elini bana uzattığında uzattığı eli kavradım ve mırıldandım.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Size çalışma hakkında bilgi vereyim. Sabah arkadaşlarımla çalışmalara başladık. Öncelikle her çocuk için ayrı bir grup oluşturduk. Seansları için düzenlemelerimiz devam ediyor. Hepsinin öğretmenleriyle iletişim halindeyiz. Okulda gerekli özeni göremeyen, aşırı davranışları olan bütün minik dostlarımızın yanında olmaya çalışacağız.”

“Servis ayarlandı mı?” dedi Atlas beklemediğim bir detaya parmak basarak. Koridorda ilerlerken cevap verdi Yasemin Hanım.

“Evet ayarlandı, servis düşünmeniz çok iyi oldu bu arada. Bu çocukları ailelerinin devamlı olarak terapiye getirebileceğini sanmıyorduk. Bir noktada kopmak zorunda kalacaklardı.” Atlas yalnızca başıyla onaylamakla yetindi.

Ulaşımlarına kadar düşünmüştü.

Atlas Katrivas öyle bir adam ki biraz öğretsen ona sevmeyi en çok o sever seni.

“Ayrıca terapilerimizde çocukların bekleyebilmesi için bir oyun alanımız vardı. İsteğiniz üzerine onu da genişletiyoruz. Çocuklar birbirlerinin seansının bitmesini beklerken orada vakit geçirecek.”

“Başlarında öğretmen olsun,” dedi Atlas. “Sıradan birisi beklemesin, masrafların tamamını muhasebeye raporlamanız yeterli.”

Kadın koridorun sonundaki cam kapıyı açarak geçmemiz için beklediğinde Atlas sonunda elini belimden çekti ve içeriye geçti. Karşılıklı tekli koltuklara oturduğumuzda masanın ardındaki koltuğa da Yasemin Hanım geçmişti.

“Peki yaş aralığınız nedir?” diye bir soru yönelttim.

Yasemin Hanım yeşil gözlerini bana doğru çevirdi. Üzerinde siyah bir takım vardı. Eteği masadan tam gözükmüyordu fakat üzerindeki saten askılı oldukça şık duruyordu.

“Yedi yaşla on dört yaş arası çocuklar için düşündü Atlas Bey,” dedi bana tebessüm ederek.

"Anladım, peki çocuklar için bu süre ne kadar olacak? Her birisi tedavisini tamamlayana kadar desteğimizi sürdürsek?" Bakışlarımı Atlas'a çevirdiğimde başıyla beni onayladı.

"Sen nasıl istersen," dedi ve yeniden Yasemin Hanım'a döndü.

"Şu an başladığınız bir çalışma var mı? Bir gün bile boş geçsin istememiştim," dedi Atlas, konu işi olduğunda üzerinde hiç görmediğim bir ağırlık ve ciddiyet görüyordum. İşle ilgili konularda taviz vermediği her halinden anlaşılıyordu.

"İçeride yedi minik danışanımız var şu an. Oyun alanını büyüttüğümüzde diğerleri için de çalışmalara başlayacağız. Dün gece geç saatte haber verildiği için bu kadarım ayarlayabildik Atlas Bey," dedi Yasemin Hanım durumu açıklayarak.

"Bekleyen çocuk var mı şu an?" Hevesle sorduğum soruya Yasemin Hanım hızla cevap verdi.

"Evet oyun alanındalar."

"Ziyaret edelim mi?" dedim Atlas'a dönerek. Atlas tebessüm ederek cevap verdi.

"Edelim, kalan toplantılar için Hakan'la görüşürsünüz. Her durumun raporunu almak istiyorum. Özel bir durum olursa bilgi akışı istiyorum. Gerekli durumları Hakan zaten size rapor geçer."

"Tabii Atlas Bey," dedi Yasemin Hanım ayağa kalkarak. Biz de oturduğumuz yerden kalktığımızda kapıyı bizim için açtı ve yeniden koridora çıktık. İlerlemeden sağ tarafta kalan başka bir kapıyı açmak için kartını okuttuğunda bizi oldukça iyi bir büyüklükte olan oyun alanı karşıladı. İçeride oyun havuzu, küçük kaydırak, salıncak ve masalar vardı. Masaların üzerlerinde renk renk boya kalemleri ve boyama kitapları bulunuyordu.

İçeride yalnızca üç çocuk bulunuyordu. Diğer dört çocuğun terapi-de olduğunu anladığımda onlara bakarak tebessüm ettim. İki oğlan ve bir kız çocuğu vardı. Erkekler oyun havuzunun içerisinde oynarken kız masaya oturmuş elindeki kitabı inceliyordu.

“Sizi yalnız bırakayım isterseniz,” çocukların başında hiç kimse durmuyordu. Anladığım kadarıyla öğretmen daha ayarlanmamıştı.

“Teşekkür ederiz Yasemin Hanım,” dedi Atlas kibarca. Kadın bize tebessüm ederek uzaklaştığında içeri geçerek kapının kapanmasına izin verdik. İçimde sonsuz bir mutluluk hissediyordum. Bu hissin bir tarifi yoktu. Onun yanında olmak. Onun için savaşmak ve bu savaşın sonunda savaşa değdiğini görmek paha biçilemezdi.

“Selam,” diye seslendim çocukların dikkatini çekmeye çalışarak. Oğlanlardan sarı saçlı olan haylaz bir gülümsemeyle bakışlarını bana çevirdiğinde tebessüm etti.

“Net beni daha çok sevecekler,” dedi Atlas şımarık tavrına geri dönerek.

“Öyle mi?” Tek kaşımı kaldırarak ona sorduğum soruya gözlerini devirdiğinde gülümsedim.

“Sen kimsin?” Top havuzunun içinden çıkarak eline aldığı yeşil plastik topa yanıma doğru ilerleyen sarışın oğlana bakarak tebessüm ettim.

“Hera ben,” dedim ona elimi uzatarak. “Canım sıkıldı belki sizinle biraz oyunlar oynarız diye geldim,” dedim şımarık bir tavırla. Çocukları seviyordum. Diğer insanları ne kadar sevmiyorsam çocukları onlara inat seviyordum.

“Berk ben de,” dedi çocuk elimi kavrarken. “O da Hamza,” arkasından kalan koyu kahve saçlı çocuğu gösterdiğinde tebessüm ettim.

“Ee yaşınız kaç sizin?” dedim yanlarına doğru eğilerek. Üzerimdeki etek oturduğumda daha da yukarı çıktı fakat aldırmadım. Yanımda yalnızca Atlas vardı ve o da çekineceğim son insandı.

“Ben sekiz yaşındayım,” dedi Berk ve ardından bana dilini hafif ısırarak baktı. Kaşları çatılmıştı.

“Ben yedi,” diye mırıldandı Hamza. Bağdaş kurmuştum. Yerde çocukların düştüklerinde canları yanmaması için bir halı vardı. Çıplak bacaklarım halıya değiyordu.

Bakışlarımı Atlas'a çevirdiğimde masadaki küçük sandalyelere, kız çocuğunun yanına oturduğunu gördüm.

"Ee nasıl gidiyor hayat?" dedim önümdeki çocuklara göz kırparak.

"Sadece ödev yapıyoruz Hera abla," dedi Berk benim gibi yere çömelerek. Elindeki topu bana doğru uzattığında uzattığı topu oyun havuzunun içerisine attım.

"Oynayalım mı?" Hamza hevesle bağırdığında Berk ona karşı çıktı.

"Büyükler oyun oynamaz ki," kaşlarımı çattım. "İşleri olur hep."

"Yo," diye mırıldandım ellerimi yere koyarak. "Ben bayılıyorum oyun oynamaya."

Berk gözlerini kısıtı. "Seni top havuzuna düşürürüz," dedi gözlerinin içine meydan okuyarak bakarken.

"Tamam be," dedim ayağa kalkıp ellerimi onlara doğru uzatarak. "Siz ikiniz ben tek. İlk havuza düşen kaybeder." Havuzun üzerindeki kaydırağa doğru bakışlarımı çevirdiğimde uzattığım elleri tutarak yerden kalktılar.

"Görürsün sen," dedi Hamza gülerek.

"Pişt," Atlas'ın sesini duyduğumda bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Aslan parçaları." Hamza ve Berk'e seslendiğini anladığımda onu dinledim. Ne saçmalayacağını çok merak ediyordum.

"Biz de Deniz'le birlikteyiz," dediğinde yanındaki kızıdan bahsettiğini anlamıştım. Koyu mavi gözleri vardı. Sarı saçları, gözlerini ön plana çıkarıyordu. Yaşı diğerlerinden büyük duruyordu. Gözünün altında derin bir yara izi vardı ve üzeri kan toplamıştı. Gözlerini çocuklara doğru diktiğinde başını hafifçe Atlas'a çevirdi.

"Yok," dedi derin bir nefes alarak. "Ben oynamam."

"Oynarsın," dedi Atlas ona göz kırparak.

"Seninle tanışamadık Deniz," dedim ona gülümseyerek. "Gözlerin ne kadar güzel öyle."

Okyanus mavisini gözler tanıdıktı.

ÖLÜM PORTRESİ

“Benimkilere benziyor diye,” dedi Atlas bana göz kırparak. Deniz’in saçlarını karıştırdığında ona gözlerimi devirdim.

“Hadi!” Oyun havuzuna giren Hamza bize seslendiğinde ona dönerek gülümsedim.

“Umuyorum ki hile yapmayacaksın Atlas Katrivas,” dedim Atlas’a takılarak ve ayakkabılarımı çıkartarak ben de oyun havuzuna girdim. Ayaklarımı daldırdığım topların arasından Berk elime asılarak beni yere düşürmeye çalıştığında çığlık atarak yanımdaki iplere tutundum. Havuzun içi küçük toplanla doluydu. Çok büyük değildi fakat küçük de sayılmazdı.

Atlas ve Deniz de havuza girdiğinde gözlerim Atlas’a kaydı.

“İlk düşen kaybeder,” dedi Atlas fakat boyunun uzunluğu sebebiyle ayakları adam akıllı topların arasına girmiyordu bile.

“Sen gerçekten kocamansın ya,” dedim Atlas’a yüzümü buruşturarak. “Hile bu.”

“Çok konuşma!” Hamza eline aldığı plastik topu bana doğru fırlattığında aşağıya doğru eğildim. Top Deniz’in göğsüne gelmesin diye Atlas eliyle topu durdurduğunda Berk ve Hamza bağırdı.

“Savaş başladı!” Deniz yerden aldığı plastik toplanı onlara doğru attığında Atlas’ın bacağına doğru eğilerek onu çekmeye çalıştım.

“Sen devrilirsen burada deprem olur bu arada,” dedim büyük cüssesine gönderme yaparak.

Gücüm onu yere itmeye yetmemişti. Çocuklar kendi aralarında oyun oynarken Atlas bana gülerek bakıp mırıldandı. “Kaşınıyorsun ama şu an,” dedi yerden aldığı topu kafama fırlatırken.

“Haklıyım,” dedim sırtarak. “Baya deprem etkisi yaratarsın sen. Şu boya ve kiloya bak.” Başını iki yana sallayarak bana doğru eğildiğinde bağırdım.

“Hayır ya!” Beni dinlemeden çıplak belimden yakalayarak kaldırdığında gülmeye başladım. Tenime değen elleri içimin gıdıklanmasına sebep olurken beni havaya doğru kaldırdı.

“Atlas ya,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Oha şuna bakın!” Berk’in sesini duyduğumda çocuklara doğru baktım.

“Kurtarın beni!” diye bağırdım çocuklara bakarak.

“Ne kadar güçlüsün?” dedi Hamza çığlıklarına aldırmadan Atlas’a hayranlıkla bakarak. Atlas gözlerini açarak konuştu.

“Birazdan sizi de yiyeceğim.” Çocuklar çığlık atmaya başladığında Atlas’ın göğsüne bir top geldiğini gördüm ve bakışlarımı topun geldiği yöne doğru çevirdim. Sarı saçlarının arasından mavi gözleri parlayan Deniz elindeki gri topu Atlas’ın göğsüne atmıştı.

“Seni dostum sanmıştım,” dedi Atlas kaşlarını yalancı bir tavırla çatarak.

“Kadın dayanışması,” dedi Deniz tek kaşını kaldırarak ve hafifçe güldü.

“Bırak artık beni,” diye mırıldandığımda Atlas’ın yüzünde bir gülümseme oluştu. O gülümsemeyi tanıyordum. Beklediğim bir şeyi yaparak beni top havuzunun içerisine bıraktı ve elleriyle dibe doğru itmeye başladı. Saçlarım ve yüzüm topların arasına girerken bir yandan Atlas’a bağıırıyordum.

“Yapmasana!”

“Yapacak mısın bir daha?” diye sordu söylediğimi dikkate almaya-rak. “Bir daha bana camış, ayı, diyecek misin Hera Yarkan?” Elleri hâlâ vücudumun üzerindeydi.

“Atlas!” diye bağırdım elleri beni top havuzunun içine bastırmaya devam ederken. “Camış!” diye de ekledim. Kahkahası kulaklarıma ulaştığında elinden kurtulmaya çalışıyordum.

“Atlas abi!” Hamza ve Berk’in ona destek olmak istercesine bağırdığını işittiğimde Atlas beni top havuzunun içerisine bastırmayı bırakıp yeniden kucağına almıştı.

“Çok ayıp ya,” diyerek başımı iki yana salladığımda beni top havuzunun dışarısına bıraktı. Ayaklarım yere değdiğinde bize gülümseyerek bakan Deniz’e döndüm.

“Bi sen vardın yanımda,” dediğimde o da oyun havuzunun içinden çıkarak yanıma doğru geldi. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Ona tebessüm ettiğimde Hamza ve Berk’in çoktan kendi aralarında oynamaya devam ettiklerini gördüm. Atlas’ta bizimle birlikte havuzun içerisinden çıkmıştı.

Odanın balkonuna doğru ilerlerken Deniz’i kolumun altına aldım. Balkonun kapısını açarak dışarıya çıktığımızda Atlas da ardımızdan geldi.

“Seninle hesaplaşacağız kolpacıvas,” dedim Atlas’ın soyadıyla dalga geçerek.

“Ne?” dedi Adas hafif bir şekilde gülerek. Ardından diğer çocukların gelmemesi için balkonun kapısını kapattı. Deniz onlardan dört beş yaş büyük duruyordu. Balkon diğerleri için tehlikeliydi.

“Sen kaç yaşındaydın Deniz?” dediğimde balkondaki sandalyelerden birine oturmuştum. Atlas benim yanımdaki sandalyeye oturduğunda Deniz’e oturacak yer kalmamıştı.

“Gel bakalım.” Atlas Deniz’i kucağına oturttuğunda Deniz neye uğradığını şaşırsa da yüzünde büyük bir gülümseme oluştu.

“Gözleriniz nasıl aynı olabilir?” dedim ikisinininkine de bakarak. Kucağındayken daha net görebilmiştim. “Renk tonuna kadar aynı.”

“Deniz değerini bil bunun,” dedi Atlas gülümseyerek. “Bir Katrivas gözüne sahip olmak kolay değildir.”

“Ne?” dedi Deniz şaşkınlıkla. “İsmin Atlas değil mi?”

“Katrivas soyadı,” dedim. Gülerek bize cevap verdi.

“Öyle soyadı mı olur ya? Rus musunuz siz?”

“Niye kız?” dedi Atlas gülerek. “Rusluk ne alaka?” Deniz omuz silkti.

“Ne bileyim aklıma onlar geldi. Zengin olunca böyle oluyor demek ki.”

“Cimcime,” dedi Atlas Deniz’in söylediklerine takılmadan.

“On bir yaşındayım ben,” dedi Deniz ona birkaç dakika önce sordüğüm soruya cevap vererek.

“Vay,” diye mırıldandım. “Büyümüştün baya.” Nasıl bir derdin yüzünden buraya gelmişti merak ettim fakat bunu ona sormadım.

Bundan sonraki ziyaretlerimiz nasıl olurdu bilmiyorum fakat Deniz, kaybolduğum o derin maviliklere sahipmiş gibi hissediyordum.

“Gelecek misiniz hep böyle?” dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

“Sen istersen geliriz,” dedim ve hemen ardından ekledim. “Yani bu kolpacıyı bilemem ama ben gelirim.”

“Hadi ya,” dedi Atlas. “Şimdi de kolpacı olduk.”

“Hak ettin paşam,” dediğimde Atlas bana gözlerini devirdi. Hoşuna gittiğini biliyordum.

“Neyse,” diye mırıldandı Deniz. “Ben içeri geçeceğim.” Atlas’ın kucağından indiğinde ona gülümseyerek baktım. Balkonun kapısını açarak içeri geçtiğinde ardından kapıyı kapattı.

Atlas cebinden sigarasını çıkardığında elimi ona uzattım. Çıkardığı bir dalı bana uzattı.

“Bu kadarı o kadar fazlaydı ki,” dedim derin bir nefes alarak. “Altından böyle bir insan çıkacağını düşünmemiştim Atlas.”

“Ben de bu derece önemseyeceğimi düşünmemiştim,” derken sigarasını yakmış ardından çakmağı yeniden alevlendirerek benim sigaramın ucunu yakmıştı. Dumanı içime çekerken ona baktım.

“İyi bari,” diye mırıldandım. “İyi bir insan olmayı başarıyor gibisin. Dünya için küçük Atlas için büyük adımlar.”

“Belki de konu iyi biri olmam değildir,” dedi sigarasını eline alırken. “Belki de sorun yalnızca senin cümlelerini önemsememdir.”

“Böyle söyleyemezsin ya,” dedim altı boş olan cümlelerine kanmayarak. Bunları gerçekten söylediğinde hissederdim, biliyordum. “Böyle basit değil bu cümleler. Oyun oynuyor gibi davranıyorsun. Lütfen Atlas sınırlarıma saygı duy. Arkadaşlık dedin tamam dedim. Daha fazlası değil.” Kaşlarını kaldırdı.

“Daha fazlası değil?” dedi sorgularcasına kaşlarını kaldırarak.

“Değil Atlas, biz seninle bir şeyleri denedik ve bitirdik. Sen yanlış anladın, yanlış davrandın ve bitti. Hiç başlamadan.” Derin bir nefes aldı.

Bazı cümleler onlara inanmasanız da kurulur. Kurulması gerekir çünkü.

“Bittiğini düşünmüyorumdur belki,” diyerek gözlerini gözlerime sabitlediğinde ona baktım. Elimdeki sigara yanmaya devam ederken bakışlarımı ondan ayırmadım.

“Düşünmemeye devam et o zaman,” dedim yalnızca. “Ben sana yalnızca arkadaş olarak bakıyorum.”

Aklıma gelen cümlesini alaylı bir tavırla ekledim. “Ya da abi gözüyle.”

“Peki kardeşim,” dedi Atlas kaşlarını kaldırarak. Bu tavrımın onu etkilediğinin farkındaydım. Kovalamaktan zevk alıyordu. Belki de yalnızca flört etmekten hoşlanıyordu.

“Sizi duydum,” dedim benim bile beklemediğim bir itirafta bulunarak. “Evden dışarı çıkarken.”

“Tahmin ettim,” dedi Atlas anında neden bahsettiğimi anlayarak.

“Ne?” Bakışlarım ona döndüğünde yüzünde bir tebessüm gördüm. Sigarası ağzındaydı.

“Üst katta ayrı bir banyo yok Hera,” dedi sigarasını eline alırken. “Odalara girmen ve kişisel banyolarını kullanman gerekir.”

Utanç bütün vücudumu kaplarken ses çıkartamadım fakat Atlas üzerime gelmeye devam etti.

“Ne soracaksın? Söyle.”

“Nasıl ayrıldınız?” dedim utandığımı belli etmemeye çalışarak.

Rezil olmuşum.

“O kadar karmaşık ki,” dediğinde kaçtığını düşündüğümünden üstelendim.

“Vaktimiz var diye düşünüyorum.”

“Kayra ile geçen yıl tanıştık,” dedi Atlas sigarasını içmeye devam ederken. “Güzel kız, bilgili ve birikimli. Kendisini geliştiriyor, pasif değil.”

Demek pasif değil.

“Başta flört ettik bir süre,” diye anlatmaya devam ettiğinde gözlerimi devirdim.

“İlişkinizin detaylarını sormadım Atlas,” dedim katlanamayarak. “Sorunları sordum. O kız sana beni ve onu aynı ortama sokarak ikimizi de küçük düşürdüğünü söyledi,” dedim duyduklarımı yüzüne vurarak.

“Anlatıyorum işte,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Ayrıca konuştuğumuz konuya bak amına koyayım. Flörtüme eski sevgilimle neden ayrıldığımı anlatıyorum.”

“Sikeceğim flörtünü,” dedim Atlas’ın dizine vurarak. “Kardeşiz demedin mi lan sen bana? Hâlâ flört diyor.”

“Asıl ben şu kardeş muhabbetini sikeceğim,” dedi Atlas geri kalmayarak. “Hay söylediğim günün sabahını ya.”

“Anlat anlat kaçma,” dedim konuyu değiştirmesine izin vermeyerek.

“Kayra ilginin ondan kaymasına izin vermez,” dedi Atlas sonunda esas konuya gelerek. “Bir süre sonra ilişkinin en başında olduğu kadar birbirimize ilgili değildik. Parantez açıyorum kimseyi aldatmadım. Bunu hayatım boyunca hiç kimseye yapmadım, yapmam da.”

“Yarı yolda bırakmayı tercih edersin canım,” dedim ona kondurmaktan kendimi alıkoyamayarak.

“Neyse,” dedi derin bir nefes alarak yeni bir sigara yaktım. “Ben bir süre sonra Kayra’nın ona daha çok ilgi gösteren erkeklerle vakit geçirdiğini fark ettim. Aldatmıyordu fakat eğleniyordu. Belki kendisi o noktada değildi ama ilgiyi seviyordu. Buna kızmadım ama gitgide tahammülsüzleştik. Bir süre sonra sadece sözde birlikte olduğumuz bir ilişkiydi.”

“Eee,” dedim devamını merak ederek. “Hangi noktada sana seni istemiyorum dedi?”

“Bir gün sorunları konuşmak için buluştuk,” dedi Atlas anlatmaya devam ederek. “Karşıma geçti. Bana kurduğu son cümle ‘Tek bildiğim seni istemediğim,’ oldu. Ben de olur dedim Hera ama keşke başında söyleseymiş. Atlatamayacağım bir durum değildi, zaten bitmişti. Biter bir ilişki üzerine konuşuyorduk.”

“Bu kadar basit mi görüyorsun?” dediğimde başını olumsuz anlarm da salladı.

“Ona sorsan der ki benimle ilgilendi ilgilendi ve sonra ilgisini kesti. Ama durum bu değildi. Bence karşılıklı hislerimiz bitti ve Kayra geri döndüğünde istediği şey benimle bir ilişki yaşamak değildi.”

“Ne istiyordu o zaman?” dedim cevabını merak ederek.

“Sonra ego diyorsun ama Atlas Katrivas’ı,” dedi bütün ciddiyetiyle. “Kayra Atlas Katrivas’la birlikte olmayı özledi. O ilişkiyi değil. İsmimi istedi ama ben ona tekrar bir ilişki yaşamayacağımızı zaten belirttim.” Ona bir tepki vermedim. Bu konuya objektif yaklaşabileceğimi düşünmüyordum.

“O sabah da hiçbir yere gitmedim,” dedi o gecenin sabahından bahsederek. Keşke o güne hiç değinmeseydi. Çünkü o sabahın öfkesini hâlâ zaman zaman hissediyordum. “Sahile gittim, yürüdüm, spora geçtim. Hiçbir bok yapmadım. Sadece düşündüm ve uzaklaştım. Mesajım açmadım, açmadım çünkü ne istediğimi bilmiyordum.”

“Yalan söyleme,” dedim ona karşı çıkarak. “Ne istediğini bilmiyor değildin. Beni istemediğini düşünüyordun.” Sustu ve cevap vermedi.

“Ben de bana evimde söylediklerini unutmadım Atlas,” dedim derin bir nefes alarak. “Yediğin halt bir tane değil ki unutayım. *Neyiz ki biz Hera? Kimsin ki sen? Flört ettik ve bitti Hera? Biz ne yaşadık ki Hera?*” dedim bana ima ettiği ve kurduğu tüm cümleleri art arda söyleyerek. Derin bir nefes aldım.

“Neyse ya,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Önemli değil zaten. Ömrünü diledin, şovunu da yaptın. Hiç olmazsa güzel bir şeye vesile olduk.”

“Önemli işte,” dedi Atlas inatla. “Ayrıca benim merak ettiğim konu farklı,” diye ekledi.

“Neyi merak ediyorsun?” Sigaramı söndürürken ona döndüm.

“Senin ne düşündüğünü?”

“Hangi konuda?” dedim anlamayarak.

“İkinizi aynı ortama sokmam konusunda,” dedi Kayra’nın ona kurduğu cümleyi tekrar ederek ve ekledi. “Senin dengesiz bir adam istememen konusunda.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne önemi var ki? Yaşandı ve bitti,” dedim ona beni neden önemseddiğini sorgulatmak isteyerek.

“Var işte.”

“Açık olacağım,” dediğimde yüzünde hafif bir gülümseme gördüm.

“Sen de açık olacağım ayağına çok kalp kırıyorsun Hera,” dedi bana alttan gönderme yaparak.

“Sen de kalp var mıydı Atlas Katrivas?” dediğimde gülmeye devam etti. Şaka yaptığımın farkındaydı.

“Öncelikle sorun Kayra’nın kendisini benim adıma konuşacak kadar önemli görmesi. O kim ki benim hakkımda sana konuşuyor?” Atlas sigarasını içerken yalnızca beni dinledi, tepki vermedi.

“Sonrası ise beni rahatsız eden ortamına kimi soktuğun değil bana bir hiç gibi davranmış olman. Sorun senin gözünde hiç olmak da değil. Sorun senin kendini bu kadar yüksekte görmek.”

Yalan üzerine yalan söylüyordum ve artık bir gün bu yalanlara kendim de inanmaktan korkuyordum. *Hayır, hepsi birer sorundu.*

“Bunun dışında bence haklıydı,” dedim bunun onda nasıl bir etki yaratacağını bilemeyerek. “Kimse ne istediğini bilmeyen birisiyle sevgili olmak istemez. Sizin ilişkinize yorum yapamam ama ben Kayra’ya haksızlık edip etmediğini merak etmişim.”

“Yapmadım,” dedi kesin bir dille. “İlişkimiz bitmişti ve ayrılan taraf oydu. Karşıma geçip senin dışında herkesle olurum Atlas Katrivas dediğinde peşinden gideceğimi zannediyor olması onun sorunu.”

“Sakin ol,” dedim sinirlendiğini gördüğümde. Alnındaki damarlar belirginleşmişti.

“Bu konuda bana haksızlık ediyorsun,” dediğinde sustum. Onların ilişkisiydi.

“Bitmiş gitmiş işte,” dedim derin bir nefes alarak. Ayağa kalktığımda Arlas’ta balkonun kenarında duran küllükte sigarasını söndürüp ayağa kalktı.

“Gidelim artık,” dediğinde havaya baktım. Uzun süredir buradaydık. Zaten çok geç uyandığım için akşam olmak üzereydi.

“Olur ama ziyarete geliriz yine değil mi?” Başıyla beni onayladı.

“Geliriz.”

Balkondan çıktığımızda çocukların odada olmadığını gördüm. Muhtemelen seansları başladığı için terapiye alınmışlardı. Yere bıraktığım ayakkabılarımı elime alarak yeniden giydim. Atlas’ın kapıyı açması üzerine birlikte odadan çıktık.

Danışmadaki kız bizi gördüğünde tebessüm etti. “Biz çıkıyoruz Yasemin Hanım’a bildirirsiniz,” dedi Atlas.

“Tabii Atlas Bey, Yasemin Hanım şu an terapide olduğu için ilgilenemedi sizinle. Kusura bakmayın lütfen.”

“Sıkıntı değil,” dedi Atlas kısaca ve asansörün kapıları açıldığında birlikte asansöre bindik. Asansörün kapıları kapanırken mırıldandım.

“Tam olarak yerleştirilemediğindendir. Bir ay içinde tüm eksikler tamamlanır.”

“Ben ilgileniyorum,” dedi Atlas basit bir tavırla. “Bir hafta bile sürmez.”

Güldüm. Tamam işi konusunda ciddi birisi olmayı biliyordu.

“Bu hayatta dikkate aldığın tek konu işin mi gerçekten?” dedim ona rakılarak. Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu.

“Normal şartlar altında evet ama bunu bir iş olarak görmüyorum Hera.”

“Öyle mi?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Ne olarak görüyorsun?”

“Hediye,” diye mırıldandı. “Bir insan için özenle hazırlanmış bir hediye.”

Benim için, özenle hazırladığı bir hediye.

Asansörün kapısı açıldığında plazanın girişindeki güvenlik bizi karşıladı.

“Atlas Bey, arabanızı kapalı otoparka aldık. Ön kapıda magazin muhabirleri var. Arka kapıdan çıkalım isterseniz.” Üzerinde siyah takım elbisesi olan adam Atlas’a aceleyle baktığında Atlas onu yalnızca başıyla onayladı ve elini yeniden belime yerleştirdi.

“Arka kapıya geçelim,” diye mırıldandım. Ardından adamı takip ederek danışmanın arkasındaki kapıdan geçtik. Uzun, dar koridordan ilerlerken güvenlik önümüzden gidiyordu.

“Bu gazetecileri,” diye mırıldandım aklıma gelen soruyu Atlas’a yönelterek. “Sen ayarladın değil mi?” Yüzünde çarpık bir gülüş oluştuğunda cevabımı almıştım fakat ondan duymak istiyordum.

“Belki,” diye mırıldandı koridorda ilerlemeye devam ederken. “Güzel çıkmış mıyız gördün mü?” derken bana göz kırpmıştı.

“Ne gerek vardı ki bu şova?” dedim merdivenleri inmeye başladığımızda.

“Herkes seni aldattığını düşünüyormuş ya Hera,” diye mırıldandı. “Şimdi seni nasıl sevdiğimi konuşsunlar.” Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Sen gerçekten delirdin!” Merdivenlerin sonuna geldiğimizde omuz silkti.

“Sana söylemiştim küçük kaplan,” diye mırıldandı belimdeki elini sıkılaştırırken. Kapalı otoparkın içine inmiştik. Beni kendisine doğru bastırdı. “Benimle olana sahip çıkarım. Atlas Katrivas’ın sevgilisi olmak böyle bir his.”

Göğsümün hızla attığını hissederken kısık sesle konuştum. “Sahte sevgilisi.”

“Sahte ya da değil,” dedi. Arabasının önüne geldiğimizde özel güvenlik arabanın kapısını açarak anahtarı Atlas’a uzattı.

“Buyurun Atlas Bey.” Atlas anahtarı alarak kapımı açtığında ona bakmadan ön koltuğa geçtim. Ardımdan kapıyı kapattı ve arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırırken ben kemerimi takıyordum.

“Motorunu pek kullanmıyorsun,” dedim bu konuyu merak ederek.

“Normalde kullanırım aslında,” diye mırıldandı. “Şimdi sen varsın, üşürsün falan diye araba kolayıma geliyor. Kıyafetin pek uygun olmuyor genelde.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Şu sıralar gereksiz bir şekilde ince düşüncelisiniz Atlas Bey,” diye mırıldandım.

“Öyle miyim?” Arabayı park edildiği yerden çıkartırken hafifçe sağ ve sol aynadan arkasını kontrol etmişti.

“Oha,” dedim aklıma düşen ihtimalle.

“Ne oldu?” Otoparkta ilerliyorduk.

“Babamlar da görmüştür,” diye mırıldandım. “Ne söyleyeceğiz?”

“Bu mu derdin?” dedi rahat bir tavırla. “Birlikte sosyal yardım projesi ayarladık. İmaj için ben de sana sürpriz yaparak haber yaptırdım ne var bunda?”

“İnanmaz babam,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ama aksini kanıtlayamaz da,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Bu konuşmayı sen yapacaksın,” diye mırıldandım. “Ben yapmam.”

“Oldu bil,” diye mırıldandı. Bugün yaşananları bütün gece düşünemediğimi biliyordum. Çünkü bu gece Atlas Katrivas bana onu sevebileceğim bir sebep daha vermişti. Hatta belki de sebepler vermişti. Ona tutunmak artık eskiden olduğundan daha kolaydı.

“Yüksekten korkar mısın?” dedi Atlas otoparktan çıktığımızda.

“Hayır,” diye mırıldandım. Özel olarak korktuğum hiçbir şey yoktu çünkü bu hayatı korkularımın üzerine gide gide yenmeyi öğrenmiştim.

“Seni bir gün yamaç kenarına götüreceğim o zaman,” diye mırıldandı. “Sözüm olsun.”

“Ne özelliği var bu yamacın?” Camımı hafif aralarken sormuştum bu soruyu.

“Hani bana acıdan bahsettin ya,” dedi dün ona kurduğum cümleleri hatırlatarak. Hâlâ söylediklerimi mi düşünüyordu? Ona bu derece dokunacağını düşünmemiştim.

“Haklıydın belki de,” diye mırıldandı ve direksiyonu ustaca döndürerek ani bir şekilde sağa döndü. “Düşündüm, en son en zaman acıdı canım? Ya da en son ne zaman düşünmekten uyuyamadım? Galiba yirmi yıllık hayatımda canım gerçekten bir kere yanmış ama onu da unutmuşum.”

“Neymiş?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Senin canını yakabilen acı?”

“Annem,” diye mırıldandı. “Unutmamak için çabalıyorum. Doğum tarihini şifrem yapıyorum. Odasındaki tek bir eşyaya dokundurtmuyorum ama ben onun acısını bile zaman zaman unutuyorum.”

“Belki de bu o kadarda kötü bir şey değildir Atlas,” dedim derin bir nefes alarak. Annem benim yaramdı. Yaralı yanımdı ve bu konuda acı çekmediği için onu suçlayamazdım.

“Keşke ben de annemi unutabilsem. Belki seninkisi bir lütuftur ve ben hastalıklı zihnime sahip olman için çabalıyorumdur.”

“Yok,” dedi Atlas. “Haklıydın sen.”

Kötü hissetmişim. Haklı olduğum yanlar elbette vardı fakat annesinden bahsetmemiştim.

“On yaşlarındaydım sanırım,” diye mırıldandı arabayı kullanmaya devam ederken. Öylesine bir anıdan bahsediyormuş gibi konuşuyordu. “Bir yamacın kenarına oturmuştum. Ne olduğunu sorguluyordum. Evde cenaze vardı. O gece sanki hiç kimsem yokmuş ve bir daha hiç kimsem olmayacaktı gibi hissetmişim.” Sustu belki de devam etmek ona ağır geldi.

“Ama geçti işte,” dedi derin bir nefes alarak. “Sonra her şey geçti. Onun üzerine böyle ağır bir şey yaşadım mı bilmiyorum. Belki kendimi gereğinden fazla sevdiğim, kendime gereğinden fazla güvendiğim içindir. Böyle olunca insan ilişkileri beni acıtmadığı için başkalarını da acıtmaz sanıyordum.”

“Hiç olmazsa anlamışsın,” diye mırıldandım. “Neyin yanlış, neyin doğru olduğunu. Sana bahsettiğim buydu. Bazen insanın yüzüne vurulması gerekir. Bazen acıması gerekir, dert edinmen gerekir yoksa anlamazsın eksik yanını.”

“Bir gün o yamacın kenarına götüreceğim seni,” dedi yeniden. “O günden sonra bir daha hiç gitmemiştim. Belki orada daha iyi anılarız birbirimizi.”

Gülümsedim. “Denizler ve yamaçlar Atlas Bey,” diye mırıldandım ve derin bir nefes aldım. “Nasıl ortak acılar bunlar?”

Onun da yüzünde aynı kırgın gülümsemeyi gördüğümde sitenin içerisine giriş yapmıştık. “Yamaçlar ve düşüşler Hera,” diye mırıldandı. “Bazen kalkman için düşmen gerekirmiş.”

Bunu senden öğrendim dercesine konuşmuştu fakat ona cevap vermedim.

Araba evimin önünde durduğunda Atlas bana dönerek mırıldandı. “Yarın tenis maçı var, tenis oynamayı biliyor musun?” Başımla onu onayladım.

“Sınıflar birleşiyor. İkili takımlar kuruluyor, kaçma bir yere çünkü yarın da benimlesin.”

“Bilmem,” dedim dudaklarımı bükerek. “Bakarız, keyfim nasıl isterse artık.”

“Keyfine söyle benim canımı sıkmasın,” dedi hafif bir alayla.

“İyi akşamlar,” diye mırıldandım ve arabadan indim. Atlas benim tarafımdaki camı açık bırakmış eve girmemi bekliyordu.

“Gidebilirsin Katrivas, şov yapmayı bırak,” diye bağırdım onunla dalga geçerek. Kulağıma gülüşü ulaştığında anahtarımı çıkarmış evin kapısını açıyordum. Arabanın motor sesini işittiğimde derin bir nefes aldım. İçimdeki anlık hisle anahtar evin kapısında bırakıp arka bahçeye doğru ilerlerken bir yandan ayakkabılarımı çıkartıp öylece bahçeye bıraktım.

Tenimi okşayan rüzgâr içimdeki hissi besliyordu. Atlas Katrivas, bu gece beni biraz olsun sevmişti. Biraz olsun düşünmüştü.

İçimdeki çiçekleri büyütmüş, toprağıma yaşam vermişti. Ve o beni sevdikçe ben kendimi daha çok sevmiştim.

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Sen öyle bir adamsın ki beni mutluluktan bile ağlatabiliyorsun.

Daha önce hiç mutlu olduğum için gözümden yaş süzüldüğünü hatırlamıyordum. Bu bir ilkti. Arka bahçedeki oturma grubuna otururken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve elime telefonumu aldım. Lina ile olan mesaj kutuma girip tebessüm ettim. Bir magazin ekinde o ve ben

BÜŞRA NUR

vardık. Yüzümdeki şaşkın ifade ve Atlas'ın belimi kavrarken ki ciddiye-
tinin kameraya yansıyışı bir kere daha tebessüm etmemi sağladı.

Onu seviyordum.

Onu bütün kalbimle seviyordum.

Bahçede ne kadar süre kaldım bilmiyordum fakat gözlerim yalnızca
o haberdeydi ve beni uykuya dalmaktan ayıran telefonuma gelen mesaj
sesiydi. Uykulu gözlerimle telefon ekranına bakarken midemde bir ağrı
hissettim.

Mesaj Lina'dan gelmişti.

Lina: Hera

Lina: Çabuk gelmen gerek Atlas çok kötü

Kaşlarım çatıldı, ne olduğunu sormama gerek kalmadan yeni mesaj
düştü önüme ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Lina: Atlas

Atlas?

Lina: Evren'i dövüyor.

Düzenleme

Ny.ozlem

13

KONTROLSÜZ ÖFKE

Hissettiğin bütün duygular sevgiden geçer, bilmezsin. İçindeki nefret sevgiden doğar. Kırgınlığın, sevginin eseridir. Kanında dolaşan öfke içindeki sevginin bedelidir. Andığında sende boşluk hissi yaratmıyorsa ismim, inkârın boşuna.

Hissettiğin bütün duygular içindeki sevgiden beslenir. Bir insana karşı duyduğun öfke, özlem ve nefret geçmişindeki sevginin bir yansıması. Eğer zihnine düştüğünde içine boşluk hissi yaratmıyorsa o insanı unutmamışsın demektir.

İnkârın boşuna. Yok saymaya çalışsan da kalbin bilir hâlâ içinde bir yer ona aittir. Bu yüzden insan sevmeyi bıraktığında yaşamaya devam edemez. Çünkü ne kadar inkâr etsek de hislerimiz olmadan bir adım ileriye gidemeyiz.

Bunu insanları yok saymayı öğrendiğimde fark ettim.

Ve bütün bunlarla içimdeki boşlukla tanıştığımda yüzleştim.

Bu yüzden eğer seni sevmeseydim, şimdi geriye dönüp baktığımda gördüğüm yaşama hevesini kendi içimde bulamazdım. Göğsündeki karadelikle baş etmek, yalnızlıkla baş etmekten daha zordur.

Lina'nın mesajını okuduğumda zihnimin bir an için durduğunu hissetmiştim. Ne tepki vereceğimi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum çünkü çok değil daha bir saat önce beraberdik. Kavgayı nerede, nasıl yaptıklarını bilmiyordum fakat eğer magazine yansırsa Atlas'ın başının babasıyla belaya gireceğini tahmin edebiliyordum.

Okulda yaşadığım küçük sorunlar bile çoğu zaman başımı ağrıttırdı. Lina'nın bana mesaj atacağı kadar büyük bir kavganın sonunun ne olacağına ben bile emin değildim. Bir yandan da Atlas'ın bu hareketi yapacak kadar öfkelenme sebebini merak ediyordum. Aceleyle telefonumu açarak Lina'nın numarasının üzerine dokundum ve telefonumu kulağıma götürürken ayağa kalktım.

Evin kapısına doğru ilerleyerek üzerinde bıraktığım anahtarla kapıyı açarken girişte bulunan dolaptan düz tabanlı ayakkabılarımdan birini aldım. Bahçede bıraktığım topuklu ayakkabıları giyseydim rahat hareket edemezdim.

"Hera," Lina'nın sesi kulağıma ulaştığında evden çıkmış, kapıyı sessizce kapatmış ve anahtarı çantama geri koymuştum.

"Ne oluyor orada?" dedim durumu algılamaya çalışarak. Telefonun ucundan müzik sesi geliyordu ve müzik sesine bağırışlar eşlik ediyordu. Atlas'ın sesini duyduğumda gözlerim kocaman açıldı.

"Orospu çocuğu!"

"Lina, ne oldu? Neredesiniz?" diye yeniledim sorumu.

"Umut'la devamlı takıldığı gece kulübündeyiz," sesi ağlamaklı çıkıyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandım onu sakinleştirmeye çalışarak. Derin bir nefes aldı. Onunla konuşurken bir yandan evin önündeki çağrı düğmesine basarak taksi çağırdım.

"Umut sarhoş, Rüzgâr bu gece gelmedi. Seni bıraktıktan sonra Atlas yanımıza geldi. Umut çağırmıştı," sesi kesildi. Derin bir nefes aldı ve arkadan toplu bir çığlık sesi geldi.

"Ne oldu bilmiyorum, oturuyorduk. Bir kız geldi Defne mi ne arkadaşınmış."

"Ne?" dedim Defne'nin olayla ilgisine anlam veremeyerek.

"Sonra kalktı bir anda Evren'e kafa attı. Hâlâ kavgada ediliyorlar, durmuyor." Derin bir nefes aldım. Taksi evin önünde durduğunda kapıyı açarken Lina'ya cevap verdim.

ÖLÜM PORTRESİ

“Lina bana konum at, geliyorum.”

“Çabuk ol lütfen,” dedi Lina burnunu çekerken. Ardından telefonu kapattı ve bana konum gönderdi.

“Yeniköy’e geçeceğiz,” dedim taksi şoförüne, ardından mekânın ismini söyledim.

“Gidebildiğiniz kadar hızlı gidin. Cezai durum olursa ben karşılanm.” Taksi şoförü başıyla beni onaylasa da hız sınırını geçmediğini fark ediyordum.

Elim telefonuma uzandı ve kendi adıma olmayan sosyal medya hesabımdan takip ettiğim magazin sayfalarına göz gezdirdim. Haber henüz hiçbirine düşmemişti. Güvenliğin çoktan kavgayı ayırmış olması gerekirdi fakat Adas bunun da önüne geçmiş olabilirdi.

Katrivas olmayı işine geldiğinde sonuna kadar kullandığını biliyordum. Adas’ı var eden şeylerden birisi de soy ismiydi. Mesaj kısmını açarak Lina’ya mesaj attım.

Hera: On dakikaya oradayım.

Lina: Durdular

Lina: Ama Evren’in yüzü kan içinde

Lina: Hera, şikâyetçi olursa ne yapacağız?

Derin bir nefes aldım ve camı biraz araladım.

Hera: Atlas nasıl?

Yalnızca bunu yazmıştım. Diğer konuları bir şekilde hallederdik. Hiç olmazsa ben halledeceğimizi umuyordum. Lina bana cevap yazmadan taksi mekânın önünde durduğunda çantamdan çıkardığım nakit parayı taksi ücretinin oldukça üstünde olmasına rağmen şoföre uzatarak hızlı bir şekilde indim.

Mekânın önündeki güvenlik üzerimi aradıktan sonra aceleyle merdivenleri çıktım.

“Pardon,” dedi güvenlik üstten bir tavırla. “Maalesef içeriye yeni misafir alamıyoruz küçük hanım.”

“Hera,” dedim bakışlarımı yüzüne sabitleyerek. “Yarkan.” Siyah takım elbiseli güvenlik kulaklığından gelen sesi dinleyerek tebessüm ettiğinde onun bana bir cevap vermesini beklemeden elimin tersiyle göğsüne dokunarak onu durdurdum ve içeriye doğru ilerlemeye başladım.

Dar koridordaki kırmızı ışıklandırma ve tamamen aynalarla kaplı olan koridor daha fazla başımın dönmesine sebep olurken buna aldırmadan ilerlemeye devam ettim. Dışarı gelen yüksek müzik sesi içeriye doğru ilerledikçe artıyordu.

İçeriye girdiğimde beni karşılayan kalabalık beklediğim bir kalabalık değildi. Sanki burada kavga edilmemiş gibi insanlar dans etmeye ve eğlenmeye devam ediyorlardı. Burası sitedeki öğrencilerin takıldığı eğlence mekânlarından birisiydi. Akli başında hiçbir insan bütün bu olanları durdurmaya çalışmamış mıydı?

Atlas’ın gözünü bu derece döndüren ne olmuştu?

Locaların olduğu kısma doğru ilerleyerek insanların arasından geçtiğimde Atlas’ın Lina’nın yanında oturduğunu gördüm. Bacaklarını iki yana doğru açmış, L şeklinde olan koltukta yayılarak oturmuştu. Başını arkaya doğru yaslamıştı fakat ellerindeki izleri birkaç adım ötesinden bile görebiliyordum.

Locaya çıkarak yanlarına vardığımda Lina’nın gözlerindeki kızarıklık gördüm. “Hera,” dedi ayağa kalkarak ve bana sarıldı. Atlas’ın bakışları mekânın tavanından bana doğru döndüğünde kollarımı Lina’ya sarmıştım fakat bakışlarım yalnızca Atlas’ın üzerindeydi.

Üzerine giydiği beyaz gömlek kan lekeleriyle doluydu. Altındaki pantolonun renginden dolayı lekeler belli olmuyordu. Kollarında ise yine kan lekeleri vardı.

“Şii,” dedim Lina’nın saçlarında elimi dolaştırırken. Bakışlarım hâlâ Atlas’taydı fakat o gözlerini benden kaçırmıştı. “Atlas’a bakayım bir,” dedim Lina’dan ayrılırken.

“Olur,” diye mırıldandı. Gözleri kızarmıştı ve sesi hâlâ titriyordu. Oldukça korkmuş gözüküyordu. Umut’un locada olmadığını yeni fark etmiştim.

“Umut nerede?” dedim Atlas’ın yanına doğru ilerlerken. İçeride çalan yüksek sesli müzik yüzünden bağırarak konuşmam gerekmişti.

“Lavaboya indi,” dedi Lina ardımdan. Çantamı bırakarak Atlas’a doğru eğildim. Başını hafif yukarıya kaldırdığında gözleri gözlerimi buldu.

“Atlas,” diye mırıldandım. Kaşının üzeri patlamıştı ve aşağıya doğru süzülen kan yüzünde kurumuştu. Mavi gözleri yüzünde kuruyan kanın etrafında parlıyordu. Bakışları yorgundu, gözleri kızarıktı. Sarhoş değildi ama az çok bir şeyler içtiğini anlayabilmişim.

Çenesini geriye doğru çekerek yerleştirdiğim parmaklarımdan kurtulmaya çalıştığında onu bırakmadım. “Ne yaptın kendine böyle?” dedim onu bu halde görmeye dayanamazken. Canının yanıyor olması içimin sıkılmasına sebep oluyordu.

“Evren nasıl? O nerede?” Lina’ya sorduğum soru Atlas’ın başını iki yana sallamasına sebep olurken gözlerimi devirdim.

Erkekler ve güç gösterileri.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Lina, o sırada Umut locaya gelerek kollarını Lina’ya sardı. Derin bir nefes aldım. Bu geceki kaçınıcı iç çekişimdi bilmiyordum.

“Sen Umut’la dön o zaman,” dedim yüksek sesle Lina’ya. “Ben de bu koca oğlanın arkasını toplarım.” Lina başını sallayarak beni onayladı.

“Olur, zaten midem bulanıyor.” Lina ayağa kalktığında koltuktaki çantasını da alıp elini Umut’a uzattı. “Yarın okulda görüşürüz!” Bağırarak kurduğu cümleye cevap vermeden Atlas’a elimi uzattım. Uzattığım ele dönüp bakmadan yüzünü buruşturduğunda kaşının acıdığını anlamıştım.

“Ne vardı kavga edecek?” dedim sinirle. “Kalk hadi. Evine gidelim, yarana bakalım.”

“Yok,” dedi sertçe sesini yükselterek. “Sen bir bak etrafa yardıma ihtiyacı olan başka birisi var mıymış?”

“Ne diyorsun sen?” Yüzüne yaklaşarak konuştuğumda gözlerini bana doğru çevirdi. Birkaç santim ötemdeydi ve gözleri tamamen gözlerimdeydi.

“Hâlâ o piçi soruyorsun,” dedi Lina’ya Evren’i sormamdan bahsederek. Ardından bana biraz daha yaklaştı. Öfkeyle parlayan gözleri yüzümde dolaşarak dudaklarıma indiğinde yutkundum ve birkaç adım geri çekilerek doğruldum.

“Saçmalama Atlas,” dedim ters bir tavırla. “Buradayım işte. Senin yanında.”

Sinirle iç çekerek oturduğu yerden kalktı. Locanın merdivenlerini indiğinde etrafındaki insanların ona baktığını gördüm.

Atlas Katrivas buradaydı ve her bir adımı dikkat çekiyordu. Bense yine onun yanındaydım. Artık bu sahte sevgili oyununa insanları indirmek için hiçbir şey yapmamıza gerek kalmamıştı.

Zaten sevgiliymişiz gibi davranıyordu ve bunu bir oyun için değil doğal bir biçimde yapıyordu.

“Beklesene,” dedim çantamı alarak peşinden ilerlerken. Fakat beni beklemeden onun için insanların arasından kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Yanından geçtiği her insan geriye doğru çekilerek bir ona bir de bana bakıyordu.

“Aptal,” diye söylendim duymayacağını bile bile.

Aynalarla kaplı olan dar koridora geldiğimizde sonunda ona yetişmiştim. Yanından ilerlerken kanla kaplı olan yüzüne yansıyan kırmızı ışıklar onu olduğundan daha korkutucu gösteriyordu. Yüzündeki mimikleri oynatmadı. Canının yandığını biliyordum fakat o bunu belli etmemek için uğraşıyordu.

Mekândan dışarıya çıktığımızda güvenliğe dönerek konuştu.

“Arabam valedeydi, evime gönderirsiniz,” dedi Atlas güvenliğe.

Güvenlik, “Tabii Atlas Bey,” diyerek cevap verdiğinde merdivenleri inmeye başlamıştık.

“Seni gerçekten döveceğim,” dedim ona sinirlenerek. Hâlâ büyük adımlarla önümden ilerlemeye devam ediyordu. Yolun kenarında durduğunda soğuk hava hafif titrememe sebep oldu fakat aldırmadım. Bu gece kasım ayına giriyorduk ve havalar iyiden iyiye soğumuştı.

Atlas'ın bakışları benim arkama, sol tarafa doğru döndüğünde ben de bakışlarımı oraya doğru çevirdim ve Evren'in bize baktığını gördüm. Onun yüzü Atlas'inkinden fazlasıyla kötü haldeydi. Burnunda iki büyük tampon vardı.

"Senin evveliyatını sikeceğim!" Atlas bağırdığında istemsizce irkil-dim. Evren cevap vermeden pişkince güldüğünde Atlas daha çok sinir-lendi ve ona doğru adım attığını hissettiğimde elimi aceleyle göğsüne yerleştirerek onu durdurmaya çalıştım.

"Siksene," dedi Evren gözlerini kısarak.

"Bekle sen bekle," Atlas başını sinirle sallayarak konuştuğunda elimi göğsünden çekmemiş onu tutmaya çalışıyordum.

"Yapma," diye mırıldandım ne yapacağımı bilemeyerek. Güvenlik öy-lece ikisine bakıyordu ve biliyordum Atlas'ın başına bir şey gelene kadar dokunmazlardı. Sınırları Katrivas olurdu çünkü tek korkuları ona aitti.

"Sen Hera'nın varlığına dua et," dedi Atlas aynı sinirli tavırla. "Ya da etme amına koyayım bu kızın ismini zihninden bile geçirmeyeceksin."

"Katrivas," dedi Evren cevap olarak. "Siktir git." Atlas'ı tutmak için koluna yapıştığımda Atlas'm gözleri gözlerimi buldu. Sinirle dudakları-nı ıslattı ve mırıldandı.

"Dua etsin," dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. "Sen varsın."

Taksi önümüzde durduğunda onu daha fazla kışkırtmasına izin ver-medem kolundan tuttum ve açtığım taksinin kapısına doğru itekledim. Atlas onu yönlendirmeme izin vererek taksinin arka koltuğuna oturdu-ğunda ardından ben de yanma oturdum ve kapıyı kapatmadan önce son kez arkama doğru dönerek Evren'e baktım.

Cebinden çıkardığı sigarayı yakarak bizi izlediğini gördüğümde göz-lerimi kaçırarak kapıyı kapattım.

"Atlantis konutları," dedim taksi şoförüne site ismini vererek. Taksi-ci başıyla beni onayladığında Atlas'a döndüm.

"Sıkıntın ne senin?"

"Hera bu gece değil," dedi.

“Çocuğun burnunu kırmadığın kalmış, ne bu gece değil?”

“Konuşma şu piç hakkında,” dedi sinirle.

“Kaşın yarılmış aptal,” diye mırıldandım.

“Sorun yok,” dedi kısaca fakat sorun olduğu gayet ortadaydı.

“Sorun neydi de insanca çözemediniz çok merak ediyorum.” Bana bir cevap vermedi.

“Adas,” dedim onu zorlayarak. Bakışlarını camdan alarak bana çevirdi.

“Sorun yok diyorum Hera,” dedi sinirle.

“Bana ne bok olduğunu anlatacaksın,” dediğimde sesini yükseltti.

“Anlatmayacağım diyorsam anlatmayacağım. Bırak şu konuyu. Sana ne ayrıca o piçten?”

“Sorun sence şu an Evren mi? Derdim o mu benim? Ne yaptı diyorum? Bu kaşının, o yüzün sebebi neydi diyorum?”

“Varlığı yeter o cibilliyetsizin bir şey olmasına gerek mi var?” Gözlerimi devirdim.

“Küfür etme artık çocuğa.”

Derin bir nefes aldığında sinirlendiğini anlamıştım. O bir şey söylemediğinde ben de sesimi çıkarmadım. Sitenin içerisine giriş yaptığımızda Atlas taksinin içerisine göz gezdirdi.

“Anasını sikeyim,” dedi bir anlık sinirle. “Ceketim orada kaldı değil mi?”

“Of!” Derin bir nefes aldığında ona takıldım.

“Alırız bir ceket, dert etme. Şu gözünü temizlemeliyiz, hadi!”

“Eve girecek bir anahtar bulursak temizlersin Hera,” dediğinde kaşlarımı çatıttım.

“Ne?”

“Anahtarım ceketimin cebindeydi,” dedi durumu bana açıklayarak.

“Babana götürsem seni?”

“Olmaz,” dedi başını sallayarak. “Neyse,” diye mırıldandı ardından. “Bakarım ben başımın çaresine. Seni evine götüreyim. Otele giderim.”

“Yok,” dedim aceleyle. Yüzü bu haldeyken onu bırakamazdım.

“Buluruz bir yolunu.”

ÖLÜM PORTRESİ

“Nasıl bulacağız Hera? Bin kat güvenliği olan eve camdan mı tırmanacağız?”

“Bize gelirsin,” dediğimde yaralı yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Saçmalama, baban ağzımıza sıçar.”

“Küfretme artık,” dedim derin bir nefes alırken. Sinirliiyken, gerginken hatta her an fazlasıyla küfrediyordu.

Taksi şoförüne ev numaramı söylediğimde Atlas’ın bakışları yeniden beni buldu.

“Saçmalama Hera,” dedi sakın bir tavırla. “Senin de başın belaya girecek. Halledeceğim ben.”

“Yok,” dedim aceleyle. “Şu yarayı temizleriz. Saklarım ben seni, sıkıntı olmaz.”

“Hayır,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Bu gece beni biraz daha zorlarsan peşinden gelirim ve gece eve gelmediğimi fark eden babam inan evimizde senin olmandan çok daha büyük sıkıntı çıkarır çünkü günlerdir geceleri eve gitmiyorum Atlas,” dedim net bir tavırla. Son kurduğum cümle pes etmesine sebep olduğunda duran taksinin kapısını açarak aşağıya indi.

Onun ardından ben de aşağıya indim ve taksi ücretini Atlas ödediği için yalnızca çantamı aldım. Taksinin kapısını kapattığımda çıkan tok ses bakışlarımın babamın odasının penceresine doğru kaymasına sebep oldu. Işıkların kapalı olduğunu gördüğümde Atlas’ın koluna girerek yavaş adımlarla bahçe kapısından içeriye girdim.

“Sabah o odada yakalanırsak,” dedi Atlas yeniden geri adım atarak, “açıklayamayız biliyorsun değil mi?” Söylediğine hafifçe güldüm.

“Ne korkak çıktın be Atlas Katrivas,” dedim onunla dalga geçerek. Soy ismiyle ona seslenmeyi seviyordum. Bir tekerleme söylüyor gibi hissettiriyordu. “En kötü evleniriz olur biter.” Kaşları havalandı.

“Bu bir teklif miydi?”

“Bakıyorum da sinirin hemen geçti,” dedim çantamdan anahtarımı çıkartırken.

“Hiç hatırlatma,” dedi Atlas kapıyı açmamı gergin bir şekilde beklerken. Benden çok daha endişeli duruyordu ve bu hali dudaklarımı sıkıca bastırmama sebep oluyordu. Elini hafifçe tutarak onu içeriye doğru aldığımda evin içerisindeki gece lambalarının loş ışığı önümüzü aydınlatıyordu. Kapıyı usulca kapatarak merdivenlere doğru ilerlediğimizde Atlas etrafı kontrol ediyordu.

“Kameralara bakmazlar mı?” dedi fısıldayarak.

“Yuh,” diye mırıldandım. “Abartma.”

“Sessiz olsana,” dedi tedirgin bir tavırla. İstemsizce kıkırdadığımda kolumu sıktı.

“Gidiyorum lan ben,” dedi kısık bir sesle. “Çok gerildim.”

“Ya Atlas abartma,” dedim onun gibi kısık sesle. Kolundan tutarak onu çektiştiirdiğimde ilerlemeye devam etti.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktığımızda odamın kapısı aralık olduğu için hızla içeriye geçtik ve kapıyı ardımızdan kapatarak kilidini birkaç kere çevirdim. Atlas derin bir nefes aldığında gülmeye başladım.

“Bu kadar gerileceğimi bilseydim bu işi daha erken yapardım,” dedim gülmeye devam ederek. Odam karanlık olduğu için birbirimizi tam olarak göremiyorduk.

“Eğlen tabii,” dedi sahte bir sinirle. Ardından odamın içerisindeki led ışıkları yakmak için elim duvarda dolaştı ve yatağımın etrafındaki ledleri yakarak odamın loş bir ışıkla aydınlanmasını sağladı. Kaşı yeniden gözüme çarptığında ona doğru mırıldandım.

“İlkyardım dolabından bir şeyler alıp geliyorum.” Başıyla beni onayladığında ekledim. “Ya da önce pijamalarımı giyeyim. Biriyle karşılaşsam şimdi.”

“Olur,” dedi ve beni izlemeye devam etti. Ona aldırmadan kıyafet odama doğru ilerlediğimde yaşananları yeni yeni idrak ediyordum.

Atlas odamdaydı.

Her gece, ondan habersiz onunla konuştuğum o odanın içindeydi.

Balkonda, onu düşünerek içtiğim sigaralar ve alkol şişeleri yerine artık Atlas vardı. Yeni fark ediyordum, Atlas benim hayatıma girdikten sonra sigarayı da alkolü de öncesine göre azaltmıştım.

O bana bu hayatı sevdirdiyordu.

Kıyafet dolabımdan pijama alarak odanın ortasındaki takılarımın da içinde olduğu cam komodinin üzerine koydum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp pijama takımımı giydim. Saçlarımdaki tokaları ve boynumdaki kolyeyi de çıkararak kıyafet odamın kapısını açtığımda kıyafetlerimi öylece yerde bırakmıştım.

Atlas'ın telefonunu kontrol ettiğini gördüğümde ona seslendim. "İlkyardım dolabından bir şeyler alıp geliyorum."

"Gerek yok aslında," dedi Atlas kısık sesle. "Benim için sorun değil."

"Saçmalama kaşında kocaman bir yarık var ve üzerin kan içinde."

"Ne yapacaksın?" dedi Atlas alayla. "Tişörtlerinden mi vereceksin sen de bana? Koluma bile girmez onlar benim."

"Aman," dedim yüzümü buruşturarak. "Tamam en çok senin kasın var anladık ama yüzüne yumruk yemeyi biliyorsun."

"Sen bir de onun," dediğinde sözünü kestim.

"Onun da yüzünü gördüm Atlas. Evet maalesef bir surat bırakmamışsın." Söylediğim onu eğlendirirken ellerimi havaya kaldırarak başımı olumsuz anlamda salladım.

Kapıyı açarak hafif aralık bıraktığımda bulunduğum koridordaki lavaboya doğru ilerledim ve ilkyardım eşyaları için banyonun içerisindeki dolabı açarak elime sargı bezini, pamuğu ve tentürdiyotu aldım. Sargı bezini kesmek için küçük makası ve yarabandını da aldığımda banyonun kapısını yavaşça kapatarak arkamı döndüm.

"Hera Hanım?" Duyduğum ses korkuyla irkilmeme sebep olurken kucağıma topladığım ilkyardım malzemeleriyle birlikte arkama doğru döndüm.

"Evet?" Kadın önce elimdekilere ardından bana bakarak uzun süre üzerimde göz gezdirdi.

“Bir sıkıntı mı vardı? Yardımcı olayım.”

“Yok,” diye mırıldandım. “Ne sıkıntısı olabilir?” Gözleri tekrar kucağımdaki malzemelere döndüğünde yeniden konuştum.

“Bacağımy kestim de,” diye mırıldandım.

“Bu saatte mi?” dedi şaşkınlıkla. Hadi ama sorgulamayı bırakır mısın?

“Jilet,” diye mırıldandım aklıma gelen ilk yalanla. “Bacağımy alırken.” Yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu.

“Hera Hanım,” dedi anlamsız bir tavırla. “Siz epilasyona gitmemiş miydiniz?” Derin bir nefes aldım. Hadi ama bunu düşünmüş olamazsın.

“Gittik de bitmiyor öyle herhalde,” dedim ne saçmaladığımı bilemeyerek. “Yani lazım oldu işte. Neyse uyuyacağım ben. Sabah toplarsınız odamdan bunları.”

“Peki,” diye mırıldandı. “İyi geceler Hera Hanım.”

“İyi geceler,” diye mırıldandım ve onu arkamda bırakarak odama doğru ilerledim. Aralık olan odamın kapısından içeriye girerek ayağımla kapıyı kapattığımda Atlas’ın gülerek bana baktığını gördüm.

“Jilet?” dedi sorgular bir tavırla. “Baya yaratıcıymışsın.”

“Sus ya,” dedim derin bir nefes alarak. “Senin için başıma aldığım belalara bak.” Söylediğime karşılık kısık sesle güldüğünde elimdekileri yatağın üzerine bırakmıştım. Kendim de yatağa çıkarak bağdaş kurduğumda Atlas yalnızca beni izledi.

“O kadar da önemli değildi,” diye mırıldandı yeniden.

Yatağın başlığına yaslı olan yastığı elime alarak dizimin üzerine koydum ve Atlas’a dönerek konuştum.

“Koy başını hadi.” Cevap vermeden söylediğimi yaptı ve başını dizimin üzerindeki yastığa koydu. Elime aldığım mendille yaranın kenarlarında kuruyan kanı temizlemeye başladığımda yüzünü buruşturdu.

“Acıyor mu?” diye mırıldandım. Başımı yüzüne doğru eğmiştim. Varlığı içimin ısınmasına sebep olurken canının acıyor olması üzülmeme sebep oluyordu.

ÖLÜM PORTRESİ

Ne olursa olsun ona kıyamıyordum.

“Yok,” diye mırıldandı Atlas acıdığını inkâr ederek. Tentürdiyotun ka-pağını açarak elimdeki pamuğa döktüm ve yarasını temizlemeye başladım. Gözünü acıyla kapattığında içimin gıdıklandığını hissettim. Yara görmek bana göre değildi. Atlas’ın yarasını görmekse hiç bana göre değildi.

“Bitecek şimdi,” diye mırıldandım pamuğu yarabandı yardımıyla kaşının üzerine yapıştırırken.

“İlkyardım eğitimin var mı senin?” dedi canı yanarken.

“Yo,” diye mırıldandım. “Kolay işte. Bitti gitti.” Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Sabah kalktığımda umarım hâlâ bir kaşım olur.”

“Bak seni döveceğim çocuk,” dedim elimi pamuğa biraz bastırarak. İstemsizce kısık sesli bir çığlık attığında dişlerini sıkı.

“Lan baban duyacak,” dediğinde güldüm.

“Bilmiyorum buradan nasıl toparlarsın Atlas,” diye mırıldandım. “Çıgıllıklar, odamda kalmalar.”

Yaptığım imayı anladığında gözlerimin içine baktı. Hâlâ kucağında yatıyordu ve ben başımı onun yüzüne doğru eğmiş durumdaydım.

“Çıgıllıklar,” dedi gözlerini kısarak. “Odanda kalmalar?”

“Hım,” diye mırıldandım sanki ima yapmamışım gibi.

“Ben sevdim bu misafirliği,” diye mırıldandı ve dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bir eli çeneme doğru uzandığında yüzümdeki gülümseme duruldu. Gözlerine bakmaya devam ettim, bakışlarım benden bir an bile çekmedi.

“Anlatsana biraz daha neyi açıklamamız gerekir?” Göğüs kafesim hızla atmaya başladığında buradan, bu çekimden nasıl kaçacağımı düşünüyordum.

“Atlas,” diye mırıldandım onunla aramdaki çekime engel olamayarak. Gözlerim dudaklarında dolaştı, onun da dudaklarına baktığını görebiliyordum. Bacaklarımda bir sızı hissettim.

Onu öpmek istedim.

Uçsuz bir okyanusun içerisinde boğulurcasına, onunla birlikte hayaller kurduğum bu yatakta kendimi onun üzerinde görmek, dudaklarında dudaklarımın izini bırakmak istedim.

İçimdeki his büyürken kendimi geri çekmek için içimdeki hisse karşı direndim.

Şimdi değil, diye mırıldandı içimdeki ses. Daha çok erken, şimdi değil.

Çenemdeki elini çekmediği için kendimi ondan geri çekemiyordum. Kucağımda yatıyordu fakat bizi yöneten oymuş gibiydi. İlişkideki baskınlığını şu an bile hissetmiştim. Karşı konulamaz bir çekimi vardı.

“Adas,” diye mırıldandım yeniden fakat beni dinlemedi. Çenemdeki eli etkisini artırdı. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığında ona engel olamadım. Aramızdaki kısa mesafeyi de kapatırken onun üzerine doğru eğilmemi sağlamıştı ancak dudaklarını sandığımın aksine dudaklarıma değil boynuma değdirmişti.

Boynumda hissettiğim sıcaklık içimdeki ateşin harlanmasına sebep olurken tepkisizce bekledim.

“Teşekkür ederim Hera,” diye mırıldandı ve ardından ekledi. “Daha farklı şekilde teşekkür edeceğim zamanlar da gelecek elbette.”

Verecek bir cevap bulamadığımdan mı yoksa bedenimde yarattığı reaksiyonları görmesinden korktuğumdan mı bilmiyorum ama uzandığı yastığın altından bacaklarımı çekerek çenemi elinden kurtardım ve hızla ayağa kalktım.

Ardından istemsizce yutkundum. “Şey,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Kalbimin hızla attığını hissediyordum. Beni izliyordu fakat gözlerinde ne alay vardı ne de şaşkın bir ifade. Bir tabloyu izliyormuş gibi bana bakıyordu. Hayranlıkla ve merakla. Keşfetmek ister gibi.

“Ben sana kıyafet getireyim,” dediğimde o da uzandığı yerden kalktı. Başımın döndüğünü hissetmiştim. Yaşadığımız anın ağırlığı hâlâ üzerimdeydi. Daha önce yaşadığım şeylerdi fakat bunu yıllardır hayal ettiğin insanla yaşıyor olmak bambaşka bir histi.

“Şu haline bak,” diye mırıldandığında kıyafet odama girmiştim. Ardımdan seslendi. “Ne getireceksin üzerimin çeyreğini kapatmayacak tişörtlerini mi?”

Kıyafet odasının kapısını kapatıp sırtımı kapıya yasladığımda gülüşünü işitmiştim.

Aptal herif. Bana bu kadar iyi hissettirebilecekken yıllarca nasıl bu kadar uzağımda olabildin?

Derin bir nefes alarak sırtımı kapıdan çektim ve onun kıyafetlerini koyduğum dolaba ilerleyerek temizlenmiş kıyafetlerini elime aldım. Onun evine gittiğim gün bana verdiği tişörtü ve şortu elime aldım. Ardından kıyafet odasının kapısını açarak içeriye girdim ve elimdeki tişörtü havaya doğru kaldırdım.

“Söylenmeyi bitiremediğin tişörtün,” dedim elimdeki tişörte bakarken. Yataktan kalkıp yanıma doğru geldi ve elimdeki kıyafetlerini aldı.

“Atmamışsın,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Sen atmış mıydın benim kıyafetlerimi?” Atmadığını biliyordum. Evinde duruyorlardı hatta kuru temizlemeye bile göndermişti.

“Yok,” diye mırıldandı yalan söylemeyerek. “Ama senin fevri hareketlerin oluyor,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Hadi banyoya gir de giyin.”

“Kısa bir duş alsam sıkıntı olur mu?” dediğin başımı olumsuz anlamda salladım.

“Temiz havlu vereyim ben sana ama kaşını ıslatma.” Böyle söylediğinde yarım gülüşle bana baktı.

“Sen yıkarsın o zaman saçımı,” dedi göz kırparak.

“Sabır,” diye mırıldandım sahte bir tavırla. “Hadi.” Onu odamın içerisindeki banyoya götürmek için parmak uçlarımla gömleğinin kenarını tuttuğumda gülerek ardımdan geldi. Küçük bir çocuğu sürükler gibi gömleğinin ucundan onu çeğiştiriyordum.

Banyonun kapısını açarak içeriye girdiğimizde banyonun ışığını yakarak banyonun içerisindeki dolaplardan temiz havlu çıkarttım.

Ardından elimle duşun içerisindeki kremleri ve duş jelimi gösterdim. “İstedğin gibi kullanabilirsin, çekinme.” Çekinmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

“Tamamdır,” dedi Atlas ve ciddiyetle ekledi. “Saçımı yıkayacağım zaman seni çağırırım.”

“Ciddi misin sen?” dedim şaşkınlıkla. “Saçını bir gün yıkamasan ölmezsin herhalde. Şu kanlı gömlekten kurtul da.”

“Olmaz,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Yarın okula gideceğiz. Saçımı yıkamadan sikseler gitmem.”

“Ya pis gözükmüyor ki.”

“Tamam ya,” diye mırıldandı. “Yıkamak istemiyorsan ben hallederim kaşım acır azıcık.” Duygu sömürüsü yapıyordu şerefsiz.

“Duygu sömürüsü yapma bana,” dedim ona gözlerimi devirerek. “Ayrıca sen beni ıslatmıştın dimi ya? İndireyim şalterleri de buz gibi suyun içinde kal,” dedim ona inatla. Gülümsedi.

“Sen bana kıyamazsın,” diye mırıldandı gülümserken. Derin bir nefes aldım. *Farkında olman ne hoş Atlas Katrivas.*

“Neyse içerideyim ben, çağırırsın. Uyumazsam gelirim.” Başını sallayarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında banyodan çıkarak kapısını kapattım. İçeride tek başıma kaldığımda derin bir nefes aldım.

Bütün bu yaşananlar bir hayal gibiydi. Sanki sabah uyandığımda gördüğüm bu rüyadan ayılacaktım ve her şey en başına dönecekti. Onunla bir an olsun yan yana gelemediğimiz o anlara.

Sanki bizim hak ettiğimiz hep buydu. Ben kendi içimde büyütüyordum onu ve bana karşı olduğuna inandığım sevgisini.

Derin bir nefes aldım. Bu gece kötü hissetmek yok. Zihnimde hâlâ bana kurduğu cümleler dolaşıyor. Kalbimde o anlamsız çarpıntı sanki bir uçurumdan aşağı düşüyorum. Karnımda düşüyor olmanın verdiği ağrı, zihnimde düşüyor olmanın verdiği haz ama belimde onun elleri. Ve o ellerde hissettiğim güven.

Birisini sevmek ve ona karşı hissettiğin çekime karşılık bulmak böyle bir hismiş.

ÖLÜM PORTRESİ

Ben de bu gece öğrendim.

O beni biraz olsun sevmeye başladığında öğrendim.

İçeriden gelen su sesi bana varlığını anımsatırken elim üzerimdeki pijama takımının açıkta bıraktığı boynuma doğru uzandı. Dudaklarının sıcaklığını hissettim. Gözlerimi kapadım, gözümün önüne o an geldi. Okyanus mavisini gözleri uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Yüzündeki lekelere rağmen kusursuz gözüküyordu.

Onu nasıl sevdiğimi bir kere daha hatırladım.

Sanki kalbim, göğüs kafesine sığamıyordu.

“Hera!” İsmimi seslendiğinde derin bir nefes aldım ve oturduğum yerden kalkarak banyonun kapısını yavaşça araladım. Atlas, vücudunu yıkamış ve üzerine yalnızca onun evindeyken bana giydirdiği şortunu giymişti. Ona verdiğim tişörtü üzerine giymemişti. Teni nemli olduğu için loş ışığın altında parılıyordu.

Vücudu oldukça iyi gözüküyordu ve bunu çocukluğundan beri yaptığı sporlara borçlu olduğunu biliyordum. Aynadaki yansımasına bakarken mırıldandı. “Baya komik duruyor,” dedi yamuk yapıştırdığım pamuktan bahsederek.

“Bu kadar oluyor paşam,” dedim banyonun kapısını kapatırken. İçeride sıcak sudan dolayı buhar vardı ve bu ortamı daha derin bir hale getiriyordu.

“Hadi eğil de saçını yıkayayım,” dedim başımla duşakabini işaret ederek. Kolunda hâlâ o saat vardı.

“Saatini çıkarmamışsın,” dedim kaşlarımı kaldırırken.

“Su geçirmiyor,” diye mırıldandı. Başımla onu onayladım. Boynundaki zinciri ise yeni fark etmiştim. İnce bir zincirdi fakat değerli olduğunu tahmin edebiliyordum. Atlas, öylesine bir zinciri boynuna taca-
cak bir adam değildi. Muhtemelen ünlü bir markaya ait değerli taşlarla yapılmıştı.

Duşkabinin içerisine geçmek için ayağımı klozet kapağının üzerine koydum ve paçalarımı yukarıya doğru sıyırdım. Ardından duşkabinine

girdiğimde Atlas kabinin içine doğru başını eğdi. Sırt kasları eğildiği için belirginleştğinde yutkundum.

Korkunç bir güzelliğe sahipti.

Ve şu an benim odamda, banyomda duruyordu.

Suyu açarak elimi saçlarına değdirdiğimde mırıldandım. “Ellerini alnında siper yap, yüzüne gelmesin.”

“Bende o iş,” dedi sessizce. Saçlarını ıslatırken bir elimi saçlarında dolaştırdım. Ardından elime kendi şampuanımı aldım ve saçına sıkarak şampuanı yerine bıraktım. Üzerime sıçrayan su pijamalarımın ıslanmasına sebep oluyordu fakat umursamıyordum. Şampuanı saçlarına değdirirken ellerim yumuşak saçlarında dolaştı.

Saçını durularken hiçbir şey konuşmadık. İkimiz de bu anın içinden sıyrılmak istiyor gibiydik. Kenara astığı havluyu alarak saçlarının üzerine örttüğümde elleri havluya uzandı ve saçlarını kurularak başını kaldırdı. Çıplak tenine değen loş ışık ve saçlarını kurularken gerilen kasları gözlerimi vücudundan çekmemi zorlaştırırken kendime engel olmaya çalıştım.

“İnsan bir teşekkür eder,” dedim duşkabinden çıkarken. Saçlarını iyice kurulamış elindeki havluyu yere bırakmıştı. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu.

“Biraz daha burada kalırsak Hera,” dedi beklemediğim bir tavırla, “sana teşekkür edebilirim fakat çok farklı şekillerde.”

“İçine ne kaçtı senin?” dedim şaşkınlıkla. Tanıştığımız günden beri flört eden bir tarafı vardı fakat bu hiçbir zaman cinsel imalar üzerinden olmazdı. Hoşuma gitmiyor değildi fakat aniden gelen bu tepkileri beklemiyordum. Yüzündeki gülümsemeyi düşürmedi.

“Bilmem,” dedi sahte bir tavırla. “Bana ne oldu böyle?” derken derin bir nefes aldı ve kenara bıraktığı tişörtünü alarak üzerine geçirdi.

“Uyuyalım bence Atlas Katrivas,” dedim. “Bence artık uyuma vakti. Senin kafan gidiyor gibi.”

“Uyuyalım bakalım küçük kaplan,” dedi aynı tavırla. “Senin dişler beni ısırmağa hazır şekilde bekliyor gibi çünkü,” diye eklediğinde

başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Banyodan çıkarak odaya geri girdiğimizde elimi belime yerleştirerek etrafa baktım.

Odamda yalnızca tek bir yatak vardı.

“Geç sen yatağa,” dedim derin bir nefes alarak.

“Sen ne yapacaksın?” Kaşlarını çatığında omuz silktim.

“Balkonda beklerim, zaten sabah olmak üzere.”

“Abartma, uyumadan gidemezsin okula.”

“Yok,” dedim ona karşı çıkarak. *Tamam seninle yatmayı ben de isterdim fakat kalbim şu an için bu kadarını kaldırır mı inan bilmiyorum.*

“Ben beklerim o zaman balkonda,” dediğinde güldüm.

“Aynen sabah babama ve korumalara el sallarsın balkondan.” Söylediğime gözlerini devirdi. Odanın ışığını kapattı ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Ben karanlıkta onu izlerken ne yaptığını anlayamadığım bir anda elini bacaklarıma indirerek beni kucağına aldı ve ben tepki dahi veremeden yatağımın üzerine bıraktı.

“İyi geceler Hera,” dedi ona tepki vermeme izin vermeyerek. Kalbimin yeniden göğüskafesimi aralamak istercesine attığım hissettim. Yanıma uzandığında yutkundum. Buradaydı. Onun için gözyaşı döktüğüm yatakta yanımda uzanıyordu.

Ne çok gece yatağın sol tarafında onu aramış, bulamamıştım. Soğuk çarşafı sıkılmıştı elim. Yokluğuyla üşümüştüm. Bu odada onun için birkaç satır karalamıştım günlüğüme ve gözyaşlarım ıslatmıştı kâğıtları. Ona hiç bilmediği mektuplar yazmıştım ve buruşturup atmıştım.

Bu evde, bu odada onun hayaletiyle savaşmıştım.

Şimdi yanımda yatıyordu, dudaklarımı birbirine bastırmış onu izliyorum. O ise tavana bakıyordu.

Söylesene Atlas? Sen de benim kadar hissediyor musun bu geceyi? Senin de tenin yanıyor mu bu yatakta yapabileceklerimizi düşündükçe? Sen de hayal ediyor musun beni tekrar ve tekrar sevmeyi bu yatakta?

Seni de beni etkilediği kadar derinden etkileniyor mu yaşananlar?

BÜŞRA ÖNUR

Yoksa hâlâ öylesine birisi miyim senin için? Yokluğumla varlığım arasında bir uçurum var mı hayatında?

İstemsizce yutkundum. Bakışlarını odamın tavanından bana çevirdiğinde yüzümde nefesini hissettim. Ve bu gece ondan hiçbir zaman bu kadar içten bir şekilde duyamayacağımı düşündüğüm bir cümle işittim.

“Beni daha iyi birisi olduğuma inandırıyorsun,” dedi fısıldayarak, bir cevap vermedim.

Sen zaten iyi birisisin.

“İyi ki varsın Hera,” dedi ve ardından ekledi. “Bunca zamandır ne-redeydin?”

Yalnızca gözlerinin içine baktım.

Ben hep buradaydım. Bu odada, bu evde, senin tam karşında. Hep gözlerinin baktım. Orada kendimi görebilmek için çabaladım ama sen yoktun Katrivas. Benim, senin yokluğunla savaştığım çok gece oldu. Sen hiçbirinde beni görmedin, sen hiçbirinde burada yoktun.

Annemin içerisinde yok olduğu o derin sulardan korkarken yıllar sonra senin gözlerini buldum. Sanki orada bir yerde ben ve geçmişim vardı. Korktuğum her şey gözlerinin içerisine hapsolmuştu. Bir kitapta okumuştum.

Gözler ruha açılan kapılardır.

Senin gözlerin benim ruhuma açıldı ama sen hiç bilmedin.

Annemin. içinde yok olduğu
o derin sulardan korkarken yıllar
sonra senin ~~gözlerini~~ buldum. Sanki
orada bir yerde ben ve geçmişim
vardı. Korktuğum her şey gözlerinin
içine hapsedilmişti.

14

YALNIZ DEĞİL, KİMSESİZ

Bir gece yarısı karanlıkta kaldım. Üşüdüm. Kimsesiz hissettim. Masallar artık beni avutamadı. Terk edilenler bilir, kimsesizliğinin üzerini örtmeye yetmez hiçbir insan. Ama sen sevgilim... Sen...

Karanlığın içerisinde kalır insan. Bir kuyunun içinden gökyüzünü izler gibi bakar insanlara. Başını yukarıya kaldırdığında ışığı her zaman oradadır fakat ona hiçbir zaman ulaşamayacağını bilir.

Bu noktadan baktığında başını kaldırdığında gördüğün gök bir lütuf mudur yoksa ceza mı?

İnsanların içinde kalır insan. Bir başına, kimsesiz. Hayır, bu yalnızlık değil kimsesizlik. Sen tanımazsın. Öyle bir başına kaldığın gecelerde değil kalabalıkta bulur seni. Yakalar en çaresiz halini. Bir zehir gibi işler göğsüne. Zihnini bulanıklaştırır. Soyutlaştırır.

O masada oturursun, çevrende dostların. Yüzünde içten sandıkları bir gülümseme. Elinde bir bardak, dilinde ne olduğunun farkında bile olmadığı kelimeler. Göğsünde bir yangın. Kimse görmez. Kimse bilmez.

Oradadırlar, sana sarılırlar, seninle gülümserler ama içindeki kimsesizlik hissini geçiremezler.

Çünkü bilirsin yalnızlık kimsesizlikle aynı değildir. Yalnızlığın senin seçimindir, kimsesizliğin ise sevdiklerinin.

Ama sen Atlas, sen olsaydın ben hiç kimsesiz kalmazdım.

O masada elim titremezdi. İçime bu zehir yayılmazdı. Donuklaşmazdı bakışlarım. Bu kadar nefret etmezdim kendimden. Sen

olsaydın ben kendimi severdim. Sen olsaydın ben belki geçmişimi unutturdum.

Kendime yalanlar söylemezdim bir kere. Böyle güçsüz hissetmezdim. İnsanın karşısında bir kapı gibi durmak kolay. Ağzında iki üç cümle. Buradasın, ayakta. Peki ya gece olduğunda? O yatağa bir başına girdiğinde ve zihnindekiler seni uyutmadığında?

Elin telefona uzanır. Bir kişiyi ararsın, tek bir insanı. İçini açabileceğin, göğsündeki zehri akıtılabileceğin ama bulamazsın. Çünkü öğreniyorsun, acın anlattıkça bir silah gibi dayanır şakaklarına. Bugün seni avutan kelimeler yarın bir yara açmak için saplanır tenine.

Bugün saçında dolaşan el, yarın bir uçurum kenarında sırtında hissettiğin elle aynıdır. Bu yüzden yalnız kalmalı insan. Bu yüzden kimseye açmamalı içini. Herkese biraz olsun mesafeli durmalı. Kimseyi kendi içinden görmemeli.

Ama kimsesiz de kalmamalı. O ıssız sokak arasında, kendisini böyle çaresiz hissetmemeli. Benim hiç sokaklarım olmadı. Bir balkonum vardı, bir de biten alkol şişeleri. Kendimi bu balkonda kaybettim. Babam alt kartan hıçkırıklarımı dinlerken onun uzattığı elleri bu balkonda ittim.

Bu hayatta belki de en çok ona haksızlık ettim. Annem bile gittiysen benden, böyle bıraktıysa beni, haberi olmadan doğan bir çocuğu babam ne kadar sevebilirdi ki? Olmuyor. Ne yapsam içimdeki eksiklik hissi dolmuyor.

Belki sen olsaydın. Belki sen sevseydin beni böyle kimsesiz hissetmezdim.

Belki sen olsaydın, ben babama karşı bu kadar eksik hissetmezdim. Her şeye rağmen içimdeki hislerle savaşılmaya çalışıyorum. Şimdi buradasın diyorum. Elini bana uzatıyorsun ama bir yanımda o eli tutmaktan hep korkuyor.

Seni sevmek kolay.

Sana sahip olmak korkutucu. Bir gün yiteceğin gerçeği kaplıyor göğsümü.

O gün o araba kapının önünde durmasaydı, elimi tutmasaydın, benimle o partiye gelmeseydin şimdi yine aynı masada oturuyor olacaktık. Sen babamla konuşacaktın ve ben yemek yerken seni izleyecektim. Kaçamak bakışlarla gözlerini yakalamaya çalışacaktım.

Okyanus mavisi gözlerini.

O gözlere bakacaktım. Seni nasıl sevdiğimi düşünecektim. Çünkü ben seni sevmeye ruhunu gördüğümü hissettiğimde başladım. O masaya oturduğunda, konuştuğunda ve olduğun konuma rağmen insanlara ılgık gönüllülükle bakmayı başardığında başladım.

Herkes seni bir tahtın başına oturtmuşken ben oraya ait olmadığını gördüm.

Hayır, sen bir prens değilsin, kral değilsin. Kötü çocuk olmak için fazla kibar, iyi çocuk olmak için fazla popülersin.

Sen, sensin işte.

Yalnızca Atlas.

Atlas Katrivas.

Ve ben de yalnızca bunun için seviyorum seni. Atlas olduğun için. Kendin olmayı başarabildiğin için. Birisi sana yanışını gösterdiğinde o yanışı düzeltmek için adım atmayı bildiğin için. Eksik yanlarını görmezden gelmeyip kendini geliştirmek istediğin için.

Bencil olmadığın için.

Her ne kadar öyleymiş gibi davransan da içinde bencil bir adam olmadığını biliyorum.

Şimdi yanımda uzanıyorsun. Güneş üzerimize doğdu. Ben kendi içimde seninle konuşuyorum çünkü anlattıklarımı işitmiyorsun. Yine de bir gün ben anlatmadan duyacaksın sesimi biliyorum. Belki biraz fazlasını istiyorum ama senin bunu yapabilecek bir adam olduğunu biliyorum.

Elimi saçlarına uzatmak istiyorum ama yapamam biliyorum. Gözlerini açmanı istemem. Şimdi seni sevdiğimi böyle bilmeni istemem. Eğer bir gün bakmayı bilersen, kendin görürsün. Eğer bir gün sen de beni benim seni sevdiğim gibi seversen hissedersin.

“Günaydın,” dedi Atlas sırtı bana dönük olduğu için uyandığını fark etmedim ama sesini duyduğumda elimi saçlarına uzatmadığım için şükrettim. Ne kadar süredir uyanık olduğunu bilmiyordum. Geniş yatağında sırtını bana dönmüştü. Gözlerimi araladığımda elimi göğsünün üzerine koymuş bir halde olduğumu fark edince hızla çekmiştim.

Yine de onu burada, ellerimin arasında hissetmek göğsümün hızla çarpmasına yetiyordu.

Ona bu kadar âşıkken bu sevgiyle başa çıkmaya çalışmak ve geride durmak bazen o kadar zor oluyordu ki.

“Günaydın,” diye mırıldandım ve ekledim. “Erkencisin.”

“Başım ağrıyor,” diye mırıldandı yatakta bana doğru dönerken. Bakışlarım dağılmış saçlarında ve kızarmış yüzünde dolaştı.

“Sıcak mı içerisi?” dedim yüzündeki kızarıklıktan ötürü. “Klima açayım.” Elim komodinin üzerindeki klima kumandasına doğru gittiğinde elini elimin üzerine koyarak beni durdurdu.

“Gerek yok,” diye mırıldandı ardından. “Zaten okula gitmemiz gerek, nasıl çıkacağız evden?” Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Geldi yine sana stres perileri,” diye mırıldandım gülüşümün arasından.

“Geç sen dalganı geç,” gözlerini kıstı. Bakışlarından uykusunun olduğu belli oluyordu. “Ben seni babamın karşısında göreceğim.”

“Komik duruyorsun ama,” dedim gülerek. Ellerimi havaya doğru kaldırarak sahte bir tabela görüntüsü oluşturdum. “Düşünsene videoyu çekip hesabıma yüklüyorum. Atlas Katrivas korkusundan Hera’nın odasından çıkamadı.”

“Ben de çekeyim fotoğrafını,” dedi benimle dalga geçerek ve benim gibi eliyle havada sahte bir tabela görüntüsü oluşturdu. “Hera Yarkan makyajsız yakalandı.” Yüzümü buruşturdum.

“Çirkin dedin bana şimdi,” dedim yüzüne bakarken.

“Yok,” diye mırıldandı. “Hiç yapar mıyım öyle şey? İkisi de mükemmel,” dediğinde ne anlattığını anlamak istercesine yüzüne baktım. “Ama iki farklı kişi diyelim.”

Omzuna vurduğumda gülerek elimi yakaladı ve bana doğru dönerek ellerimi yatağın başlığına yaslayarak hareket alanımı kısıtladı.

“Bıraksana,” dedim ondan kaçmaya çalışarak. Kendimi yatağın kenarına doğru itmeye çalıştığımda bana izin vermedi. “Diğer kaşını da ben patlatırım,” diye dalga geçmeye devam ettim.

“Merak ediyorsan söyleyeyim,” dedi gözlerimin içirisine bakarak ve ellerimdeki elini gevşetti. “Güzelsin hem de baktığında insanın gözlerini alamayacağı kadar.” Kalın dudaklarımı birbirine bastırdığımda içimde bir soru belirdi.

O zaman Atlas, neden onca zamandır bana hiç bakmadın?

Şimdi ben soruyorum sana, bu kadar zamandır neredeydin?

“Biliyorum,” diye mırıldandım gevşettiği ellerinden kurtulup yataktan kalkarak. Ardımdan bana baktı. Pijamamı düzelterek ona arkamı döndüm.

“Hazırlanmam gerekiyor yoksa geç kalacağız.”

“Daha iki saat var,” diye mırıldandı Atlas. “Ve okul on dakika uzağımızda.” Vücudumu çevirmeden yalnızca başımı ona doğru çevirdim ve imayla mırıldandım. “Bir Hera Yarkan kolay oluşmuyor Atlas.”

Söylediğim cümleye kahkaha atarak güldüğünde başımı iki yana salladım. Kıyafet odama doğru ilerleyerek hizmetlilerin hazırladığı okul kıyafetlerini elime aldım ve odadan çıkarak banyoya doğru ilerledim.

“Sen ne bekliyorsun?” dedim banyoya girmeden önce. “Evine gidip hazırlansana.”

“He,” dedi yataktan kalkarken. “Seni de götürmeyecek miyim?”

“Kendim gidebiliyorum okula,” diye mırıldandım. “Her sabah olduğu gibi.”

“O kadar evinde kaldık bırakırım ben.” Omuz silktim ve elimdeki eşyalarla banyoya girip kapıyı kapattım. İçerideki gömleğini de onunla

birlikte evine götürecektim çünkü kanlı erkek gömleğini açıklayabileceğimi sanmıyordum.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp okul kıyafetlerimi giydim. Ardından aynanın önüne geçerek uzun bir süre saçlarıma dalga vermek için uğraştım ve hafif bir makyaj yaparak banyonun kapısını araladım. İçeride bir saate yakın vakit harcadığımın farkındaydım.

Atlas'ın yatağının üzerinde uzanarak telefonuyla uğraştığını gördüğümde bakışlarım hafifçe ona kaydı.

"Kalk hadi," dedim koluma saatlerimden birini takarken. Aklıma kolundaki saati geldi. Nasıl bir hikâyesi olduğunu merak ediyordum fakat o benimle bunu paylaşmak isteyene kadar sorgulamazdım.

"Şükür," dedi Atlas uzandığı yataktan kalkarken. Kıyafet odama geçerek spor ayakkabılarımdan beyaz üzerinde lacivert çizgileri olan ayakkabımı alarak koltuğuma oturup giydim.

"Şanslı günündesin koca oğlan," dedim dün geceki halini hatırlayarak. "Hızlı bile hazırlandım."

"O sırada üç dakikada evden çıkacak olan ben," diye mırıldandı Atlas fakat ona bir cevap vermedim.

"Baban çıkmış mıdır?" dedi Atlas yeniden gerilerek. Ayakkabılarımın bağcıklarını bağladığımda ona cevap vermeden balkonuma doğru ilerledim. Balkonun kapısını açarak dışarıya baktım. Babamın şoförü kapının önünde yoktu.

"Şoför olmadığına göre gitmiş," diye mırıldandım. "Hizmediler görececek ama söyleyeceklerini sanmıyorum. Babam sormadığı sürece sorgulamazlar."

"Ya söylerlerse."

"Sabah geldin, babam bir dosya istedi onu aldın kapıyı da ben açtım deriz Atlas," dedim derin bir nefes alarak. Kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten etkileyici derece iyi bir yalancısın," diye mırıldandı. "Üç saniyede hikâye yazdı."

"Ne sandın?" diye mırıldandım ve balkonun kapısını kapattım. "Hadi çıkalım." Odamın kapısını açtığımda Atlas üzerindeki kıyafetlere

aldırmadan peşimden geldi. Üzerinde dün gece ona verdiğim tişörtü ve şortu vardı.

Etrafta hiç kimsenin olmaması işimize gelirken birlikte evden çıktık. Çantamı tek koluma asarak bahçe kapısından çıktım. Atlas büyük adımlarla bana yetiştiğinde iki elini şortunun cebine sokmuştu. Dün gecedен kalma, bakımsız haliyle bile oldukça çekici gözüküyordu.

“Yürüyecek miyiz?” dedim taksi çağırabileceğimi belirterek.

“On beş dakika sürer,” diye mırıldandı. Evlerimizin arası çok uzak değildi. “Taksi beklemeye değmez vaktimiz de var.” Sitedeki çoğu öğrenci okula yürüyerek gidiyordu. Evi okula uzak kalanlar da ya motorlarıyla ya da şoförleriyle geliyordu. Arabayla gelen bir tek Atlas ve Rüzgâr’dı.

Atlas’ın beni almaya geldiği ilk gün de Rüzgâr’la karşılaşmıştık. İstem-sizce derin bir nefes aldım. Onu yıllardır tanıyordum fakat gerçek hikâyemiz o gün başlamıştı. O kızı dövmeseydim, hiç arabasına binmeyecektim. Benimle konuşmamış olsaydı belki bu konuma gelmeyecektik.

O gün o partiye gitmeseydik şimdi biz diye bir şey olmayacaktı.

Kalbimi kırmıştı, bazen bana hiçmişim gibi hissettirmişti. Fakat gün sonunda bu konuma geleceğimizi bilsem yine o acıyı göğüslerdim. Çünkü biliyorum, kırdığı gibi toparlıyor. Acıttığı kadar seviyor.

“Yorulдум,” diye mırıldandım aramızdaki sessizliği bozmak isteyerek. Hava soğuktu. Kapıdan çıkmadan önce üzerime aldığım ceket üşümemi engellemiyordu. Gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Sitenin sokaklarında yürümeye devam ederken Atlas bana kısa bir cevap verdi.

“İki farklı yanın var gibi.”

“Nasıl?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Omuz silkti.

“Nasıl anlatacağımı bilemedim,” etrafta gözlerini gezdirip biraz düşündükten sonra ekledi. “Hani iki farklı kız tipi vardır. Biri çok eğlen-celidir, renklidir, şımarır diğeri asabidir, nettir, siyahlara bürünmüştür, dramatiktir.”

“Eee?” dedim cümlenin devamını getirmesini isteyerek.

“Sanki ikisi de sensin. Hani böyle net bir tiplene değilsin, anlatamadım galiba.” Yüzünü buruşturup bir eliyle ensesini kaşıdığına güldüm.

“Anlattın anlattın,” diye mırıldandım. “Özetle sen öyle diğer kızlara benzemiyorsun diyorsun,” dedim onunla dalga geçerek.

“Hemen bir küçümse,” dedi yüzünü buruşturarak. “Etmiyorum lan sana iltifat.”

Herkes farklıdır birbirinden. Kimse kimseye benzemez bu hayatta. Yalnızca her insanın farklılığını tek bir kişi keşfeder. Benimki sana denk geldiyse ne mutlu bana Atlas.

“Özel olarak sevdiğin bir yemek var mı?” dedi Atlas yeniden başka bir konu açarak.

“Mantı galiba,” diye mırıldandım. “Bir de köfte. Klasik bir zevk ama bayılırım.” Güldü.

“Ne gülüyorsun?” diye sataşım. “Sen ne seviyorsun? Kesin hindi falan dersin şimdi.”

“Yok,” dedi gülerek. Ardından sırtımdaki çantayı yeni fark etmiş gibi elini uzattı.

“Bana versene çantayı, niye sen taşıyorsun?”

“Benim çantam çünkü,” dedim normal olanın bu olduğunu belirterek.

“Ver ben taşıyayım,” elini uzattığında başımı olumsuz anlamda salladım.

“Hafif zaten.”

“Benim için yürüyorsun zaten,” dedi itirazımı kabul etmeyerek. “Ver bakayım.” Tek omzuma asılı olan çantaya uzanarak eline aldığına mırıldandım.

“Teşekkür ederim.” Adas’ın bu kibarlığına alışık değildim. Hırçın yanını bana o kadar çok göstermişti ki bütün bunlar benim zihnimdeymiş gibi hissettiriyordu.

“Karnıyarık seviyorum bu arada,” dedi beyaz çantamı tek omzuna asarken. Çantam omzunda komik durmuştu.

“Hadi canım,” diye mırıldandım. “Yalan söyleme vardır senin başka sevdiğin yemek.”

“Ya niye inanmıyorsun vallahi karnıyarık.”

“Baya?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Şu bizim bildiğimiz karnıyarık. Patlıcanın içerisine kıyma doldurulandan.”

“Hım,” diye mırıldandı. “Ondan, bayılırım. Annem yapardı çocukken.”

Son cümlesi kalbimin burkulmasına sebep olurken mırıldandım.

“İstersen yaparım sana bir gün.” Hemen ardından ekledim. “Anneminki gibi olmaz ama.” Yüzünde bir gülümseme oluştuğunu gördüm. Kurduğum cümle onu anlık içerisine düştüğü hüzünden çıkartmıştı.

“Olur,” diye mırıldandı itiraz etmeden.

“Bu arada,” dedim dün olanların üzerinin kapanmadığını hatırlayarak. “Sen Evren’i neden dövdün? Hâlâ söylemedin ve biraz daha söylemezsen diğer kaşını da ben patlatacağım.”

Söylediğime karşılık kahkaha attı. “Bundan bahsediyordum işte ruh hastası,” dedi benimle dalga geçerek. “Bir anın bir anını tutmuyor.”

“Beğenmiyorsanız başka kapıya yallah,” dedim söylediklerine aldırmadan. Gülmeye devam etti.

“Tamam,” dedi konuşacağım sırada elini kaldırarak. “Geliyor hissediyorum laf sokacaksın,” dediğinde dayanamayarak güldüm.

“Şapşalsın ya,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Kızların bana böyle söylediği olmamıştı hiç,” dedi yalancı şekilde derin bir iç çekerek. “Genelde çekici, yakışıklı falan derler ama sen de böyle seviyorsan demek ki.”

“Aman,” dedim son heceyi uzatarak. “Paşama bak. Ne seveceğiz seni?”

“Seversin seversin,” dedi ve elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. “Sevdiririm ben kendimi. Öyle pis bir huyum var.” Ona cevap vermedim.

Sevdirirdi kendisini maalesef. Böyle kötü huyları vardı.

“Niye dövdün Evren’i?” Sorumu yenilediğimde evinin önüne gelmiştik. Kapının şifresini yazarak bahçe kapısının açılmasını sağladı.

“Eve nasıl gireceğiz?” dedim kaşlarımı çatarak. Anahtarı ceketinin cebinde kalmıştı.

“Sen banyodayken hallettim bile. Tayfun yedek anahtarı bıraktı paspasın altına.”

Bahsettiği kişi muhtemelen korumalardan ya da şoförlerden birisiydi. “Anladım,” diye mırıldandım ve bahçesinden ilerleyerek evin önüne geldiğimizde paspası kaldırarak altından anahtarı aldı. Ardından evin kapısını açarak içeriye geçti.

“Beş dakikaya geliyorum,” diye mırıldandı. “Evi biliyorsun zaten takıl istediğin gibi.”

Başımınla onu onayladım ve içeri girdikten sonra kapıyı ardından kapatarak mutfağına doğru ilerledim. Atlas evin üst katma çıkmıştı. Mutfakta kahve makinesini çalıştırarak kendime kahve yaptım ve dolaplarını karıştırıp kupalarını buldum. Elime aldığım siyah kupaya kahveyi doldurduğumda kupayla birlikte salona doğru ilerledim.

Salon oldukça toplu duruyordu. Muhtemelen her gün, okul için çıktığında eve birileri geliyordu. Mutfağındaki tencereler de bunu kanıtlar nitelikteydi. Atlas’ın yemek yaptığını zannetmiyordum fakat dışarıdan yemiyor olması da beni şaşırtmıştı.

Salona geçtiğimde gözlerimi içeride gezdirdim. Daha önce de incelemiştim fakat bu kadar detaylı bakmamıştım. Duvardaki raflarda birkaç çerçeve ve fotoğraf vardı. Raflara doğru yaklaşıp çerçeveye yerleştirilen fotoğraflara baktım. Birinde Rüzgâr, Umut ve Atlas vardı. Havuz kenarında duruyorlardı. Rüzgâr, Umut’un sırtına çıkmıştı. Atlas arkadan ikisine el hareketi yapıyordu. Gülümsedim, güzel bir arkadaşlıkları vardı.

Dışarıdan kusursuz ve büyüleyici gözüküyordu.

Hemen yanındaki küçük çerçevede ise dörtlü fotoğrafları vardı. Lina Umut’u dudaklarından öpüyordu. Rüzgâr ve Atlas ise yüzlerini buruşturarak birbirlerine bakıyorlardı. Özellikle çektikleri belli oluyordu fakat eğlenceli bir fotoğraftı.

Atlas'ın hayatına dışarıdan bakan birinin orada böyle bir hayat görmeyi beklediğini sanmıyordum. Dışarıdan soğuk, mesafeli duran tavrının tam zıttı bir kişiliği vardı.

Yine de insanlara karşı olan bu duruşu bilerek sergilediğini tahmin edebiliyordum.

Pek çok açıdan birbirimize benziyorduk, haklıydı. İkimiz de aynı hayatın farklı yüzlerini yaşıyorduk. İkimiz de ortak sayılabilecek acılara sahiptik fakat onun teninde iz bile bırakmayan kurşun benim hayatımı darmadağın edip gitmişti.

Bunun sebebiyse zihnimdi. Durduramadığın düşüncelerim ve göğsüme hapsettiğim acı beni bir kara deliğin içerisine çekiyordu. Son fotoğrafa uzandı elim. Atlas küçüktü. Mavi gözleri parılıyordu. Annesinin kucağındaydı. Evlerinin bahçesinde oturuyorlardı. Bir elini annesinin yanağına koymuştu.

Derin bir nefes aldım.

Anne olgusu kalbimde her zaman bir yara olarak kalacaktı.

"Hera!" Atlas'ın sesini duyduğumda bakışlarımı raflarından alıp merdivenlere doğru çevirdim. Çantamı merdivenin kenarına bırakmıştı. Üzerinde okul üniforması olan gömleği ve siyah dar pantolonu vardı. Üzerine kolej ceketini giymişti. Beyaz spor ayakkabılarım da yukarıda ayağına geçirmiş, aşağıya öyle inmişti. Saçları hafif nemli duruyordu.

"Düzgün kurutmadın mı?" dedim saçlarından bahsederek.

"Geç kalacak gibiyiz ondan," diye mırıldandı. Ona doğru ilerledim.

"Tamam, çıkalım o zaman." Çanta almamıştı. Zaten okula çantayla geldiğini hatırlamıyordum.

"Çıkalım," diye mırıldandığımda eli araba anahtarına uzandı.

"Motorla mı gitsek bugün?" dedim hevesle. Önce yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Ardından tebessüm etti.

"Sen istiyorsan gidelim," dedi omuz silkerek.

"Gerçi saçların nemli," dedim aklıma yeni geldiği için. "Bir de baban kızıyor galiba."

“Yok,” diye mırıldandı. “Motora harcadığım paraya kızıyor o. Kullanmama değil.”

“Niye okula motorla gitmiyorsun o zaman?”

“Çizerler diye,” dedi bu çok olağan bir şeymiş gibi. Güldüm.

“Çizecekler diye kullanmamayı mı seçtin yani? Çözümlerine bayılıyorum senin ya. Arkadaşların kalmasın diye yatak almazsın, motorun zarar görmesin diye kullanmazsın.”

“Bizde de böyle kızım,” dedi bana takılarak. “Neyse, gel hadi.” Başımınla onu onayladım ve evin kapısını açarak dışarıya çıktım. Otoparka doğru ilerlediğimizde Atlas önüme doğru geçti ve arka bahçede kalan otoparkın kapısını elindeki anahtarın düğmesine basarak açtı. Aralanan otopark kapısının ardından ışıklar yandığında bakışlarımı Atlas’a çevirdim.

“Oha,” diye mırıldandım istemsizce. İçerisi motor doluydu. Bir tane bile araba yoktu. “Senin arabaların nerede?” Omuz silkti.

“Kapıya park ediyorum. Bazen babamın şoförü alıyor. Diğer evin otoparkında arabalar. Burası küçük, motorlarım ancak sığıyor.”

“Şaka gibi,” dedim farklı modellerde ve renklerde olan motorlara bakarken. Motor markaları ve modelleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat hepsinin oldukça pahalı olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Bana da öğreteceksin,” dedim ardından hevesle. “Yani ben öğrenirim.”

“Sen daha ehliyet almadın,” dedi Atlas kaşlarını çatarak. “Ne motoru?”

“İhtiyaç duymuyordum,” diye mırıldandım açılan otopark kapısına doğru ilerleyerek. “Ama bunlar harika duruyor. Ben de istiyorum.” Atlas küçük bir kahkaha attı.

“Babana söyle alır,” diye mırıldandı.

“Doğum günüm yaklaştı,” dedim ardından. “Alır, evet.”

“Daha sonra detaylıca bakarsın, gel geç kalacağız,” dediğinde gözlerimi motorlarından alarak ona çevirdim.

“Hangisine bineceğiz,” dedim gözlerinin içersine bakarken. Tekrar gülümsedi.

“Şu haline bak ya,” dedi benimle dalga geçerek. “Çikolata isteyen çocuklara döndün. Sen seç hadi, hangisini istiyorsun.”

“Hım,” diye mırıldandım ona aldırmadan. “Beyaz,” dediğimde başım iki yana salladı.

“O motor hakkında bildiğin tek şey rengi değil mi?”

“Tamam ya,” dedim gözlerimi devirerek. “Dalga geçme öğreneceğim işte.”

“Tamam tamam,” dedi beni avuturcasına. “Ben öğretirim sana.”

“Hoca tutarım ben kalmadık sana,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Bir şey demedim, öğretirim dedim işte.” Başımı iki yana salladım. Şımarıyordum ve o da bunun farkındaydı. Garajdaki anahtarlıktan beyaz motorun anahtarını alarak eline aldığı kaskla yanıma doğru geldiğinde kaskı bana uzattı ve kendisi motorun kenarına asılı olan kaskı alarak başına geçirdi.

Arkasına binerek kollarımı ona sardığımda mırıldandı. “Çantanı önüme koydum.”

“Unutmuşum,” dedim o motoru çalıştırırken. Biz otoparktan çıktıktan sonra anahtarına basarak kapının kapanmasını sağladı ve ardından hızlanarak saçlarımın uçuşmasına sebep oldu. Birkaç dakikalık bir yolculuk yapmıştık fakat o kadar iyi hissettiriyordu ki geçmişi hiç yaşamamış saymak istiyordum.

Ve aynı zamanda bunu yapmaktan korkuyordum çünkü Adas bana yeniden ilk konuştuğumuz zamanlardaki kadar iyi hissettiriyordu. Kollarımı ona sardığımda beni alıp sahil kenarındaki partiye götürdüğü günkü gibi hissettirmişti. Denize girdiğimiz, o suyun içersinde boğulmak üzereyken ona tutunup yukarıya tırmandığımda hissettiğimiz günkü gibi hissettirmişti. Yine içimde aynı huzuru buluyordum.

Ellerimi tutuyordu.

Peki ya bir gün aynı elleri sırtımda hissedersen, nasıl kurtulacaktım?

Boğulacağım tek su onun okyanus gözlerine ait olsun istiyordum.

İslanmaktan korkmuyordum. Boğulacağım sulara dalıyordum. O sulara yaşama tutunmaya çalışıyordum.

Atlas motorunu okulun otoparkına park ettiğinde okulun içerisine giren öğrencilerin gözleri bizi bulmuştu. İkimizin üzerinde uzun süre bakışları dolaşsa da umursamadım. “Hâlâ ayrılmadık,” diye mırıldandım Atlas’a başımdaki kaskı çıkarıp ona uzatırken.

“Hım,” diye mırıldandı. “Kalsın böyle bir süre daha. Daha sonrasında toparlayacağım ben.”

“Bana sanki biraz senin işine yarıyormuş gibi geliyor ama,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ney?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Sahte sevgili olayı.”

“İftira,” dedi Atlas yüzünü buruşturarak. “Kısmetimi kapatıyorsun asıl.”

“Ben,” diye mırıldandım işaretparmağımı kendime doğru çevirerek. “Kimmiş senin kısmetin aman alsın götürsün seni başımdan.” Dalga geçtiğini bildiğimden ona takılmaya devam ettim. Gülerek başını iki yana salladı.

“Çok üzülürsün sonra,” dedi okula doğru ilerlerken.

“Aynen canım ağlarım sabaha kadar.”

Ağlardım gerçekten de ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Okulun kapısından içeri girdiğimizde beraber sınıfa doğru ilerledik. Üzerimizde gezinen gözlere bakmamaya çalışarak Atlas’a döndüm.

“Evren olayının yine üstünü kapattın,” dedim aklıma gelmesiyle.

“Üstelemesen şu olayı olmaz mı?” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Derste konuşuruz,” dedi ve ardından asansörün kapısını tutmak için elini uzattı. Kapanmak üzere olan kapı açıldığında tebessüm ederek birlikte içeri geçtik. Asansörün içindeki öğrenciler okul hakkında konuşuyorlarken arada bir bize baktıklarını görüyordum. Ve eğer yanlış anlamadıysam birisi fotoğrafımızı çekmiş olmalıydı.

Atlas'ın kulağına doğru eğildim fakat sonra duyacaklarını düşünerek telefonumu çıkardım. Mesaj kısmına girerek Atlas'a mesaj attım.

Küçük Kaplan: Birisi fotoğrafımızı çekti galiba.

Atlas ona doğru çevirdiğim telefon ekranına baktığında yüzünde alaylı bir gülüşle telefonunu eline aldı ve bana cevap yazdı.

Atlas: Bir keresinde götümü çekip çok iyi götü var diye itiraf sayfasına atmışlardı, sen yine iyisin.

Telefonunu bana doğru çevirdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İnsanlar kafayı yemiş olmalı.

Ardından kaşlarım çatıldı. Atlas'ın elini tutarak telefonu kendisine çevirmesine engel olduğumda gözleri telefon ekranına kaydı.

"Beni küçük kaplan diye mi kaydettin gerçekten?" dedim kaşlarımı çatarak. Ve fotoğraf kısmına yalnızca kaşlarımın olduğu bir fotoğraf koymuştu. Kaşlarım çatık bir şekilde bakıyordum. Fotoğrafı deniz kenarında olduğumuz gün çekmiş olmalıydı.

Asansörün kapıları açıldığında gülerek bana cevap verdi.

"Ne yazsaydım?"

"İsmim neye yetmedi? Küçük kaplan ne ya?"

"Yok," dedi telefonun ekranını kilitlerken. "Hoşuma gidiyor. Bildiğin küçük bir kaplansın. Tırnakların da bir bana çıkıyor."

"Görürsün lan şimdi," dedim telefonumu elime alarak. "Bak nasıl kaydedeceğim seni?" Sınıfa girdiğimizde kahkaha atıyordu.

"Atlas'ım diye kaydet," dedi sesli bir şekilde. Sınıftakilerin duyuyor olmasına aldırmamıştı.

"Ben biliyorum nasıl kaydedeceğimi bekle sen," dediğimde sırasına geçerek oturmuştu. Ben de onun yanında kalan sırama oturduğumda Rüzgâr'ın daha gelmemiş olduğunu fark ettim. Diğer herkes sınıftaydı. Defne hariç.

"Ne yapıyorsun?" dedi bakışlarını telefonuma doğru uzatarak. Sıramızın arasındaki boşluk görmesine engel oluyordu.

"Kaydettim bile," dedim ona sahte bir tebessümle bakarak.

“Ne yaptın? Katrivas’ım mı?”

“Mesaj at da göstereyim sana Katrivas’ı!” dedim onunla dalga geçerek. Gülerek telefonunu çıkarttı ve bana mesaj attı.

Boklas: Tamam en çok seninim Hera.

Gülerek mesajına baktığımda telefonunu masasının üzerine bırakarak ona doğru çevirdiğim telefona baktı. Yüzü gördüğü isimle düşerken bakışlarındaki şaşkınlığı gördüm.

“Bu ne lan?” O bana tepki verirken Rüzgâr içeriye girmiş yanımıza doğru gelmişti.

“Ne oluyor size sabah sabah?” dedi Rüzgâr olayı anlamaya çalışarak. Kahkaha attığımda Atlas gözlerini devirdi.

“Değiştir bunu,” dedi Atlas bütün ciddiyetiyle. Omuz silktim ve önüme doğru döndüm. Telefonun ekranını kilitlediğimde Atlas oturduğu yerden kalkmıştı. “Hera değişsene,” dedi Adas tam önümde durarak. Başımı kaldırmadım ve dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırdım.

“Ben bilirim bunun hesabını sormayı,” dediğinde araya Rüzgâr girdi.

“Bana da anlatsanıza lan.”

Adas ona aldırmadan sıramı iki yanından tuttuğunda korkuyla ona doğru çevirdim bakışlarımı. “Ne yapıyorsun?”

“Oha,” sınıfın ön tarafından gelen ses daha çok utanmama sebep olurken Adas tek kişilik sırayı içerisinde ben oturuyorken kolaylıkla yukarıya doğru kaldırdı ve kendi sırasının yanına koyarak bıraktı.

“Derste senin hesabını alacağım,” dedi Atlas ben ne olduğunu algılayamadan kendi sırasına otururken. Sıram onun sırasının hemen dibindeydi.

“Sanki hoca kızmayacak,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Alo,” dedi Rüzgâr yeniden araya girerek. “Beni görüyor musunuz? Ben de buradayım.” Rüzgâr elini sallayarak dikkatimizi çekmeye çalıştığında ikimiz de aynı anda ona döndük.

“Farkındayız Rüzgâr,” dedi Atlas huysuz bir şekilde. Sınıftakiler kendi işlerine geri dönmüşlerdi ve ders zili çalmıştı.

“Niye huysuz bu piç?” dedi Rüzgâr bana dönerek.

“İstedigini alamadı da ondan,” diye mırıldandım gülerек.

“Ne yaptın yine?” dedi Rüzgâr sanki daha önce de bunun bir benzeri yaşanmış gibi.

“Boş ver Rüzgâr’ım,” dedim ona yılışarak. “Özledim seni ne zamandır göremiyoruz.”

“Ben de özledim kardeşim de,” dedi Rüzgâr ikimize bakarak ardından ekledi. “Olayı anlatmaktan kaçırırsun fark etmedim sanma.”

“Ya boş bir olay. Egosuna darbe vurduk yine paşamın,” dedim Atlas’a takılarak. Beni duysa da tepki vermedi. Başını sıraya yaslayıp bana doğru dönerek yattı.

“Bu hep uyuyor mu böyle?” dedim göz ucuyla Atlas’ı göstererek. Kaşının üzerindeki pansumanım komik duruyordu. Sabahtan beri bize bakıyor olmalarının bir sebebi de bu olmalıydı.

“Hım,” diye mırıldandı Rüzgâr. “Gece boyunca partilerse olacağı bu.”

“Yok,” diye cevap verdim. “Haberin yok senin bu sefer partilenmedi dayak yedi.”

“Haberim var,” dedi Rüzgâr. “Gruba atmış Lina. Kaşı patlamıştı, kim yaptı bu pansumanı? Kendin mi yaptın?”

“Ben yaptım,” dedim gülerек. “Pansumanım hakkında düzgün konuşursan sevinirim.”

“Ooo,” dedi Rüzgâr. “Özür dilerim kraliçem. Siz yaptıysanız yara kapansa da çıkarmasın pamuğu oradan.” Benimle dalga geçtiğinde elimle omzuna hafifçe vurdum.

“Ah,” dedi Rüzgâr sahte bir tavırla. “Canım çok yandı. Omzuma da pansuman yapar mısınız Hera Hanım?”

“Sus lan bi,” dedi Atlas gözleri kapalıyken.

“Olum alnında koca bir pamuk yığını ve sargı bezi var.”

“Sana ne piç?” diye cevap verdi Atlas gözleri kapalıyken. “Yapan memnun yaptıran memnun. Sus artık uyuyacağım.”

ÖLÜM PORTRESİ

Kurduğu cümleler yüzümde bir tebessüm oluşmasına sebep olurken o gözü kapalı olduğu için bunu göremedi. Hemen ardından sınıfın kapısı kapandığında öğretmen sınıfa girmişti. Rüzgâr, Hoca bize bir şey demeden eliyle Atlas'ı işaret ettiğinde hoca başını iki yana sallayarak önüne dönmüştü ve bundan sonraki dört ders boyunca Atlas sıradan başını bir an bile kaldırmadan uyumuştur.

Şimdi sabaha kadar partilerde gezdiği halde nasıl okula geldiğini anlıyordum. Okulda uyuyordu.

"Pişt," dedim elimle bacağını dürtürken.

"Hım," diye mırıldandı Atlas.

"Kalksana," dedim gözlerini açması için onu yeniden dürterek. Öğle teneffüsünü yarılamıştık.

"Tennis maçı mı?" dedi Atlas uykulu sesiyle.

"Ya çektin beni yanına, oturttun. Üstüne bir de tüm gün uyudun şimdi de tennis maçı mı diyorsun?" Atlas gözlerini aralayarak başını kaldırdığında etrafa gözlerini kısarak baktı. Uykulu gözleri etrafta dolaşırken kollarını geriye doğru açarak gerindi. Kol kasları belirginleşirken bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Kalk hadi koca oğlan," dedim ayağa kalkarak.

"Kalkıyorum," dedi boynunu sağa sola hareket ettirirken. Başımı iki yana salladım ve elimi ona doğru uzattım bıkkın bir tavırla. Rüzgâr, Lina ve Umut'un yanına gitmişti. Sınıfta bizim dışımızda dört kişi bulunuyordu. Herkes öğlen olduğu için ya bahçeye ya da okulun kafeteryasına inmişti.

Atlas elimi tutarak ayağa kalktığı anda elimi çekerek onu bıraktım ve o buna aldırmadan ardından ilerlemeye devam etti.

"Baya iyi uyumuşum," dedi sonunda kendisine gelerek. Sınıfın kapısını açarak dışarıya çıktığımızda merdivenlere doğru yöneldim. Asansöre binmek istememiştım.

"Zahmet oldu uyanman," dedim homurdanarak.

"Niye huysuzsun sen yine?" diye bana takıldığında gözlerimi devirdim.

“Ben senin yüzünden tüm gece uykusuz kaldım ve sen yanımda mışıl mışıl uyudun. Bundan ötürü olabilir mi acaba? Başım ağrıyor.”

“Sen de uyusaydın kızım,” dedi bana karşı çıkarak. “Uyuma mı dedik?”

Gözlerimi devirdim ve ona cevap vermedim. Okuldan dışarıya doğru çıktığımızda her zaman oturdukları çardağa doğru ilerlerken onu kolundan tutarak durdurdum. “Dur dur gitme hemen o tarafa,” dedim kolunu yakaladığımda.

“Niye? Bizimkiler orada işte.”

“Sen daha bana Evren meselesini anlatacaksın, kaçamazsın hemen öyle.” Atlas derin bir nefes aldı ve gözlerini kıstı.

“İyi bakalım,” dedi başını sağa doğru yatırırken. “Sigara içelim.” Eli ni kaldırarak Umutlara sigara içeceğine dair bir işaret yaptı ve ardından başparmağıyla onları onaylayarak bahçenin arka tarafına doğru ilerledi. Onunla birlikte ben de okulun arka tarafına, sigara içtiğimiz ağaçlık alana geçtim.

Birlikte sigara içtiğimiz alana geçerek, aynı yerlere oturduğumuzda üzerinden çıkarmadığı ceketinin cebinden sigarasını çıkartarak bir dalını bana uzattı.

“Yok,” diye mırıldandım. *Biz seninle böyle olunca ben sigarayı azalttım.*

“Vay,” dedi Atlas başını eğip sigarasını dudaklarının arasına yerleştirerek çakmağıyla ucunu ateşledi.

“Neyi merak ediyorsun?” dedi sigarasını eline alırken.

“Neden kavga ettiniz?” dedim daha önce sorduğum soruyu yenileyerek. Ardından ekledim. “Derdin ne bu çocukla?”

“Bir derdim yok,” dedi tükürürcesine. “Benim o piçle ne derdim olabilir? Dengim bile değil.”

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak. Başa dönüyorduk. “Sakin ol. Ne yaşandı o gece?”

“Bak,” dedi ve sigarasını içine çektikten hemen sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözleri gözlerime kenetlendi. Bakışlarını benden ayırmadı ve elindeki sigaranın yanıyor olmasına aldırmadan ekledi. “Bunu sana

söyleyeceğim ama aramızda kalacak. Sonsuza kadar. Sana güvenebilir miyim her şeyden önce bana bunu söylemen gerek.”

“Güvenebilirsin tabii ki,” dedim kaşlarımı çatarak. Kalp atışlarım hızlandı. Bu olayın altında sandığımdan daha fazlası vardı ve ben bunu yeni fark ediyordum.

“Kimse bilmiyor,” dedi Atlas net bir sesle. “Lina bile.”

Lina’nın bile bilmediği her neyse onu benimle paylaşıyor olması olduğumdan daha iyi hissetmeme sebep olurken başımla onu onayladım.

“Evren partilerime gelirdi. Davetiyeyi nereden buluyordu bilmiyorum ama okuldakiler rahat buluyor zaten biliyorsun.”

“Evet,” dedim devam etmesini isteyerek.

“İlk kavga ettiğimizde kızın birisine uyuşturucu satmıştı piç,” dedi kısık sesle. Yutkunamadım.

“Ne?” dedim dehşetle. “Saçmalama paraya ihtiyacı mı var Evren’in? Bok gibi zengin.”

“Parayla ilgili olduğunu sanmıyorum Hera,” dedi net bir sesle. “Ama sattı. Bazen dümdüz veriyor da. Daha sonrasında üstünü kapattılar. Ben, Umut ve Rüzgâr biliyor bu olayı. Herkes kavga ettiğimizi bilir ama sebebini bilmez. O orospu çocuğu benim partimde, benim okulumda uyuşturucu falan satamaz.” Sona doğru sesi yükseldiğinde fark ettiğim ayrıntıyı ona söyledim.

“O yüzden kızdın,” dedim mırıltı gibi çıkan sesimle. “En başından beri. Bu yüzden sigarasını alıp camdan fırlattın. Bana da verir diye.”

“Bilmiyorum,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “O kadar ileri gider mi bilmiyorum ama korktum ve,” duraksadığında tek kaşımı kaldırdım.

“Ve?” dedim devam etmesini isteyerek.

“Bana kötü biriymişim gibi davranırken böyle bir insanın yanında duruyor olman kanıma dokunuyordu,” diye itiraf ettiğinde elimi ona doğru uzattım ve avuçiçinin üzerine koydum.

“Senin kötü biri olmanla ilgili değildi ki,” dedim ona kıyamayarak. “Bizim sorunumuz bu değildi. Bizim sorunumuz senin bana nasıl his-

settireceğini düşünmeden davranmandı.” Yutkundum. Bu itiraf canımı yakarken ona karşı yeniden hassas davranıyor olmak korkmama sebep oldu.

Ona ne zaman içimi açsam sabahında yok oluyordu. Acımı, içimi ona açmaya korkar olmuştum.

“Ve bu bizim zamanla aşabileceğimiz bir şey. Senin zamanla aşabileceğin bir durum. İki arkadaş bile olsak sana yeniden güvenmem için bana zaman vermen gerek,” dedim ona karşı olan tavrımın sebebini açıklayarak. Özellikle arkadaş demiştim, fazlasını hissettiğimi anlamaması için.

“Öyle,” diye mırıldandı. “Ama toparlayacağım.”

“Peki dün?” dedim konuyu yeniden Evren’e çekerek. “Dün ne oldu bir anda? Bir şey mi söyledi?” Derin bir nefes aldı. Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Senin arkadaşın,” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Kızıl olan,” diye devam ederken Defne’den bahsettiğini anlamıştım.

“Defne,” dedim onu onaylayarak.

“Onun kardeşine vermiş. Bir ay kadar önce. Partide kavga etmişler, kızı itmiş. Muhtemelen kafası iyiydi. Kız yanıma geldiğinde ağlıyordu. Elindeki bardak yere düşmüş, cam kırıkları koluna gelmiş, kolu kan içerisindeydi.” Cümleleri zihnim idrak etmekte zorlanırken ne hissedeceğimi ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Nasıl?” dedim ağlamaklı bir sesle. Gözlerim sinirden dolmuştu. “İyi mi şimdi? Nerede? Kardeşinin bir şeyi var mı?”

“Şii,” dedi Atlas kolunu sırtıma atarak beni göğsüne doğru çekti.

“Bir şey yok. Defne de kardeşi de iyi sadece kavga sebebi öyle benim egomla alakalı değildi.” Durumu bana neden açıkladığını anladığımda derin bir nefes aldım.

Onu yanlış anlamamı istemiyordu. Kendi hırsından Evren’i dövdüğünü düşünmemi istemiyordu. Peki Atlas, kendine itiraf edebilir misin? Beni ve düşüncelerimi neden bu kadar önemsiyorsun?

“Seni dinlemeliydim,” dedim derin bir nefes alırken. Gözlerim dolmuştu fakat ağlamıyordum. “Allah kahretsin nasıl bu kadar aptal olabildim!”

“Şii,” dedi Atlas yeniden eli saçlarımda dolaşırken. “Suçlama kendini. Bilemezdin hem karşıdaki Evren olmasaydı da aynı şekilde davranırdım,” dedi beni güldürmeye çalışarak.

“O nedenmiş?” dedim başım göğsüne yaslıyken. Eli hâlâ saçlarımda üzerindeydi. Sigarasını bitirince bir yenisini yakmamıştı.

“Arkadaşlar birbirlerine böyle yaparmış diye duydum,” dedi derin bir nefes alarak.

“Aptal,” diye takıldım ona. “Bir abi, bir arkadaş, bir sahte sevgili. Karar ver artık.”

“Benim kararımın ne önemi var ki Hera?” dediğinde kalp atışlarını hissediyordum. Başımı göğsünden kaldırdım. Saçımdaki elleri çeneme doğru indi ve avuçiçiyle çenemi kavradı fakat sıkıyor yalnızca dokunuyordu. Başparmağı yanağıma okşadı.

“Önemli olan senin benim neyim olmak istediğin?” Yutkundum.

Ben pek çok şeyin olmak istiyorum Atlas Katrivas.

Ben her şeyin olmak istiyorum.

Bana her şeyini verebilir misin?

Bana seni verebilir misin?

“Ben bunun cevabını kendi içimde verdiğim gecenin sabahında yapayalnız uyanmıştım,” diye mırıldandım. “Hatırlamak istemiyorum ama karşıma geçip bana arkadaşlarımdan uzak dur dedin Atlas. Şimdi değil, üzerinden bu kadar az vakit geçmişken değil. İçimde hâlâ senin ne yaptığına ne hissettiğine dair bin bir şüphe varken hiç değil.”

“Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun?” dedi kaşlarını çatarak.

“Düşünmüyorum,” dedim net bir sesle. “Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Sensin işte,” yutkundum. Burada Kayra’ya benim hakkımda kurduğu cümle geldi aklıma.

Hera işte.

Melih Amca'nın kızı.

Kendime engel olamayarak mırıldandım. "Atlas Katrivas'sın işte. Haldun amcanın oğlu." Atlas kurduğum cümlelerin ardından yutkunarak elini çenemden çektiğinde gözlerimi kaçırdım.

Bazı cümleler böyledir işte. Yutkunursun, gözyaşı bile akıtmaz gözünden. Sana olduğun yeri gösterir fakat olduğun yer hissettiğinden çok daha azıdır. Baş edemezsin.

Öyle ne hissettirdiğinden habersiz kurduğun cümleler bazen böyledir işte.

Canının acımasına neden olur. Göğsünü yakar, yalnızca susar ve uzaklaşırsın.

"Neyse," dedi Atlas mırıldanarak. "Sonra konuşuruz bunları."

"Öyle," dedim ve ayağa kalktım. İçimdeki kırılganlığı tamamen geçirmeden onunla herhangi bir şey yaşamak istemiyordum. Ben ne zaman kendi içimde ondan emin olursam o zaman elini tutacaktım.

"Tenis oynanacak şimdi," dedi Atlas konuyu değiştirerek. Benimle birlikte kalkarak ağaçlık alanın ardından çıktı.

"Beden dersi değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Kulüp seçmiş miydin? Ona göre ayrılıyoruz beden dersinde. Bizimkiler teniste."

Başımla onu onayladım. "Seçtim ben de tenisteyim," dedim ardından.

"Şimdi yaktım çıranı," dedi Atlas eğlenerek. "Maç yapacağız."

Tek kaşımı kaldırdım. "O kadar da emin olma Atlas Katrivas bu partilerde alkol yarışına girmeye benzemez."

"Benim olduğum yerde benden başka hiç kimse yarış kazanamaz Hera," dedi bana meydan okuyarak.

"Göreceğiz," diye mırıldandığımda çardağın oraya gelmiştik. Ben diğerlerinin yanlarına geçmeye çalışırken kulağıma doğru eğildi.

"Ama sana tek seferlik izin verebilirim." Fısıltısı gülümsememe sebep oldu.

"Kalsın," diye mırıldandım. "Bakalım ben sana izin verecek miyim?"

“Selam,” Lina, Umut ve Rüzgâr’a dönerek selam verdiğimde Rüzgâr’ın yanına oturmuştum. Atlas benim yanıma geçerek oturmuştu ve böylelikle çardak tamamıyla dolmuştu.

“Bu soğukta neden çardaktasınız siz?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hava alalım diye çıktık. Çok da soğuk değil.” Kasım ayına girmiş-tik. Hava karlı değildi fakat kış soğuğu yavaştan kendisini belli etmeye başlamıştı. Artık okul eteği yerine pantolonu giymeye başlamalıydim.

“Maç nerede oynanacak?” dedim konuyu değiştirerek.

“Kapalı spor salonunda. Aşağıda saha var. Kat kat ayrılıyor. Dışarı-daki binada basketbol ve voleybol sahası var. Tenis için okulun altına yapmışlar sahayı. Okulun havuzu da onun altında.”

“Benim bir kış tatilim gelmiş gibi hissediyorum,” dedim Lina’ya ce-vap vererek. “Yazın da doğru düzgün tatil yapamadım. Şöyle ısıtılmalı havuzda iki gün hiç fena olmaz gibi.”

“Of evet,” dedi Lina. “Sıkıldım okulun ve Atlas’ın monoton partile-rinden. Bir tatil ayarlayalım.”

“Tatilde her seferinde ben sap kalıyorum,” dedi Rüzgâr Lina’ya ce-vap olarak.

“Üzülme kardeşim,” dedi Atlas araya girerek. “Bu sefer yalnız de-ğilsin.”

“Niye?” dedi Rüzgâr. “Hera gelmiyor mu?” Duyduğum cümle göz-lerimin şaşkınlıkla açılmasına sebep olurken Lina gülmemek için kendi-sini zor tutuyordu. Rüzgâr’ın bu söylediği Atlas’ı keyiflendirmiş olacak ki yüzünde tebessüm vardı.

“Geliyorum tabii,” dedim Rüzgâr’a cevap olarak. “Atlas da abim ola-rak tatilde yanımda oluyor. Bir numaralı kardeşi oluyorum da.” Atlas’a alttan yaptığım gönderme yüzündeki gülümsemenin solmasına sebep olurken ben tebessüm ettim.

“Kardeşlik ne alaka lan?” dedi Umut konuyu anlayamayarak.

“Çok alaka maalesef,” dedi Atlas ona cevap vererek. “Neyse gidelim tatile ya. Hatta bizim eve gidelim, güzel olur. İzmir’e.”

“Bir yerde de şov yapmasan ölürsün,” dedi Lina Atlas’a takılarak.

“Ben ev istemem,” diye mırıldandım ve omuz silkтім. “Otel mümkünse. Evde havuza girmek istesem burada girerim.”

“Yurtdışına mı gitsek lan?” dedi Rüzgâr ortaya yeni bir fikir atarak.

“Okul var oğlum ne yurtdışı? Onu ara tatilde yapalım.” Umut Rüzgâr’a cevap verdiğinde Rüzgâr başıyla onu onayladı.

“Doğru söylüyorsun.”

“O zaman otel ayarlıyoruz. İzmir’de hafta sonuna.”

“Okey,” dedi Atlas. “Bana uyar.”

“Bana da,” dedi Lina, onun onaylaması Umut’un da onaylaması demekti.

“Tamam ben de otelleri araştırır bir grup kurarım.” Rüzgâr’ı başımla onayladım. Okul zili çalınca bütün öğrenciler sınıflara doğru ilerlerken biz bahçenin boşalmasını bekledik.

“Şimdi tenise gidiyoruz demek?” dedim onay almak istercesine.

“Hım,” dedi Lina. “Grup maçı yapalım.”

“Beş kişiyiz,” dedi Rüzgâr ona cevap vererek. Umut gülerek Rüzgâr’a orta parmağını gösterdi.

“Geçmiş olsun kardeşim,” dedi aynı zamanda dilini çıkartırken. “Kendine yeni bir grup bul.”

“Amına koyacağım böyle işin,” dedi Rüzgâr ayağa kalkarken. “Hep beni sallıyorsunuz lan başka takıma.”

“Kız buluyorsun işte oğlum,” dedi Umut ve Rüzgâr’ın ardından hepimiz ayağa kalktık. “Sanki dert ettiğin var.”

“Siktir git,” dedi Rüzgâr harfleri uzatarak.

Umut elini Lina’nın beline yerleştirmişti. Rüzgâr bizi arkada bırakarak önden ilerlemeye başlamıştı. Atlas ve ben yan yana ilerliyorduk, Umut ve Lina’nın hemen arkasındaydık.

“Maçı başka zamana bırakacağız artık,” dedi Atlas aramızdaki sessizliği bozarak.

“O neden?”

“Umut sevgilisinden ayrı takım da olmaz da ondan. Sen ve ben bu sefer aynı taraftayız Hera.”

Gözlerimi kistım. “Biz mi aynı tarafta olacağız? Kaybedersek suçlu bana atarsın sen. Ben seninle takım olmam.”

“Olacaksın küçük kaplan,” dedi dudaklarını büzerek. “Ve ben kaybetmem.” Yüzünde çarpık gülüşü vardı.

“Yanında ben varsam zaten kaybetmezsin,” diye mırıldandım alta kalmayarak. Güldüğünü işittim.

“Hiç alta kalma,” diye mırıldandı Atlas. Okulun içine girdiğimizde asansörün önüne geldik ve kartımı okutarak spor salonunun olduğu kata inmek için düğmeye bastım.

Asansörün kapıları açıldığında hep birlikte asansörden indik. Hepimiz sessiz bir şekilde spor salonuna doğru ilerliyorduk.

“Kıyafetlerimiz dolaplarımızda hazır oluyor,” dedi Lina bana açıklama yaparak. Ardından Umut’un yanından ayrılarak benim yanıma geldi. “Çıkışta da kuru temizlemeye bırakıyoruz. Diğer lisede sistem nasıl bilmediğimden anlatayım dedim.”

“Süper,” diye mırıldandım. Benim okulumda hepimiz kendi kıyafetlerimizi taşıyorduk. “O zaman üzerimizi değiştirip gelelim.” Salona girdiğimizde Atlas ve Umut bizi başıyla onaylamıştı. Onlar da üzerlerini değiştireceklerdi.

Lina’nın koluna girerek birlikte soyunma kabinlerinin olduğu kısma doğru ilerledik. Bütün bir kat tenis için ayrılmıştı. Alt katın tavanı oldukça yüksekti. Bir kısmında yapay çim vardı. Diğer kısım ise sert zemin üzerindeydi. İçeride yaklaşık on öğrenci vardı fakat herhangi bir öğretmen bulunmuyordu.

“Öğretmen çok sık gelmez. Son sınıf olduğumuz için iyi vakit geçirelim diye konulan bir ders.” Lina bana açıklama yaptığında başımla onu onayladım. Soyunma ve duş için ayrılan odaya öğrenci kartımızı okutarak giriş yaptığımızda Lina’nın kolundan ayrılarak dolapların üzerindeki okul numaralarında göz gezdirdim. Kendi okul numaramı bulduğumda elimdeki öğrenci kartını okutarak dolabın kilidini açtım.

Elime aldığım kıyafetler ütülenerek özenle dolaba asılmıştı. Sporcu büstiyeri beyazdı ve üzerine lacivert bir işlemeyle okul amblemi işlenmişti. Tam ortasında ünlü bir markanın amblemi olan lacivert bir işaret bulunuyordu. Muhtemelen marka bu kıyafetler için sponsor olmuştu.

Tenis eteği de beyazdı fakat üzerinde herhangi bir amblem bulunmuyordu. Etiketne baktığımda onun da aynı markaya ait olduğunu gördüm. Elime aldığım kıyafetleri giymek için üzerimdeki okul formalarını çıkartırken içeride ben ve Lina'dan başka hiç kimse olmadığı için rahattım. Kabinlerden birisine girmemiş, Lina'ya arkamı dönerek gömleğimi ve sutyenimi çıkartmıştım. Aceleyle üzerime sporcu büstiyerini, ardından tenis eteğini giydim. Kolumdaki tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptığımda hazırdım.

Elimdeki kıyafetleri dolabıma güzelce yerleştirmiş, içerisindeki küçük el havlusunu alarak omzuma asmıştım. Cep telefonumu dolaptaki eteğimin cebinden alarak Lina'ya döndüğümde onun da giyinmiş olduğunu gördüm.

"Feci yakışmış," dedi gözlerini üzerimde gezdirerek. Kalçalarım sıkı olduğu için giydiğim eteklerin vücudumda iyi durduğunu biliyordum. Göğüslerim fazla büyük olmadığından giydiğim büstiyerler ve göğüs dekolteli kıyafetler de hoş gözüktüyordu.

"Senin de benden kalır yanın yok," dedim ona göz kırparak. Parmak uçlarım öperek elini bana doğru salladığında gülümsedim.

"Hadi çıkalım," dedim dolabımın kapağını kapatırken.

"Ben Umut'layım bu arada," dedi kapıya ilerlerken.

"Sattın beni," diye mırıldandım ona takılarak.

"Hiç konuşamadık bu arada," dedi Lina konuyu değiştirerek. "Atlas'la düzelmiş gibisiniz, ne oldu anlamadım hiç."

"Bir şey olmadı aslında," diye mırıldandım. Ona bu konuyu anlatmalı mıydım emin değildim. Muhtemelen konuya hakimdi. Atlas'la konuştuklarına emindim. "O arkadaş kalalım dedi, benim için hiçbir zaman daha fazlası yoktu zaten," diye ekledim.

Lina kaşlarını kaldırdı. “Onu seviyordun Hera?” dedi anlam veremeyerek. “Ve seviyorsun.”

“Öyle ama istemiyorsa yapabileceğim bir şey yok,” dilimin ucunu ısırdım. Umursamaz davranmaya çalışıyordum fakat Lina’ya telefonda ağladığım o geceyi Atlas’a anlattıysa hiçbir tavrımın önemi yok demekti. Lina’nın eli koluma uzandı ve bana temas ederek duraksamama neden oldu.

“Bak,” diye mırıldandı ve derin bir nefes aldı. “Atlas’la olan arkadaşlığım başka seninle olan başka. İlişkiniz umurumda değil, bana anlattığın hiçbir şeyi ona anlatmadım. Onunkileri sana söylemediğim gibi. Ben bir köprü değilim, ikinizin de arkadaşayım.”

“Öyle değil,” diye mırıldandım karşı çıkmak isteyerek.

“Güvenmemeni anlıyorum,” dedi açıklama yapmama izin vermeden. “Ama gözümün içine baka baka yalan söyleme. Aptala mı benziyorum?” Yüzünü buruşturarak sorduğu soru gözlerimi kaçırmama sebep olmuştu. Kaçabilecek bir alan aradım fakat bulamadım.

“Yalan söylemedim Lina,” dedim durumu toparlamaya çalışarak. “Belki de kendimi böyle avutuyorumdur. Belki de yalan söyledin diye beni suçladığın durum kendime inandırmaya çalıştığım gerçektir. Biraz da bunu düşünsen keşke.”

Kaşlarını kaldırdı. *Bu sefer gerçekten de iyi toparladın Hera... Manipülasyon deyince de benmişim gerçekten.*

“Anladım,” dedi Lina konuyu uzatmamayı seçerek. Bir ısılık sesi aramıza girdiğinde ikimiz de bakışlarımızı arkaya doğru çevirdik. Üzerinde şort ve kısa kollu olan Atlas ve Umut da okul logolu spor kıyafetlerini giymişlerdi. Islığı çalan kişi Umut’tu.

“Bebeğim,” dedi Lina’nın yanına doğru ilerlerken. Elini Lina’nın çıplak beline yerleştirdiğinde bizim de duyabileceğimiz bir şekilde ekledi. “Şimdi okulda olmasaydık...”

“Umut,” dedi Lina utanarak.

“Hım,” diye mırıldandı Umut iç çekerek. Atlas tam önümde durmuş elindeki tenis raketini yere yaslamıştı.

“İyi bari ders kalabalık değil,” dedi Atlas beni incelerken.

“O niye?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bu görüntüyü ne kadar az kişi görürse o kadar iyi,” diye eklediğinde dilini dudaklarının üzerinde bakışlarını ise vücudumda gezdirdi. “Ya da yalnızca ben görsem,” dediğinde yutkundum. Yanıma doğru yaklaştı ve o da elini çıplak belime yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun?” dedim yalnızca ikimizin duyacağı bir sesle.

“Sevgilim değil misin?” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Takım arkadaşım,” diye ekledi ardından. Bacaklarımın arasında bir kıpırtı hissettim. Karnımda tanıdık, hafif bir ağrı oluştu.

Bu his...

Düşüyor musun yoksa kanatların mı var anlayamadığın o his. Yalnızca onun kelimeleri ve büyüğü teni bende bu etkiyi bırakabiliyordu.

Atlas Katrivas, elini belime yerleştiriyor ve birkaç kelimesiyle bacaklarımı sıkıca birbirine bastırma isteğini içimde uyandırıyor.

“Maç yapacağız,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

“Hım,” diye mırıldandı elini daha da sıkılaştırarak. “Yapacağız. Sayı aldığımızda bir teşekkür busesi alırım.”

“Atlas,” diye mırıldandım susması için fakat o yalnızca güldü.

“Umut Lina’ya yapınca hava hoş,” diye mırıldandı. “Ben sana yapınca Atlas diye mırıla.”

“O Umut’un sevgilisi aptal.”

“Şii,” dedi ardından ekledi. “Sen de benim sevgilimsin.”

Şimdilik. Sahte de olsa. Bir süreliğine.

“Kaç set yapıyoruz?” Umut’un sesini işittiğimizde belimdeki elini çekti. Getirdiği raketlerden birini elinden aldığımızda Atlas cevap verdi.

“Üç iyidir.”

“Uyar bize,” dedi Lina. Onun da elinde bir tenis raketi vardı.

“Başlayalım o zaman.”

“Yok kardeşim,” dedi Atlas Umut’a cevap vererek. “İddiasız oynamam ben.”

ÖLÜM PORTRESİ

Umut kakhaha attı. “Piç iddiaya girince kazanmadan bırakmıyorsun sen. Oynamam ben seninle.”

“Lan daha geçen günkü dolar borcunu ödemedin,” sarhoş oldukları geceden bahsettiklerini anladığında omuz silkti.

“Biz kazanırsak Atlas ve Hera bize akşam yemeği ısmarlar,” dedi Lina araya girerek. “Siz kazanırsanız da biz size,” diye ekledi.

Kaşlarımı kaldırdım. Bizi bir araya getirmek istediği için söylediğinin farkındaydım.

“Ucuza kaçtı bu,” diye mırıldandım değişmesi için.

“Babam ağzıma sıcıyor lan sonra ne ucuzu? Bu haysiyetsiz bir mekân seçecek bütün haftalığı gömeceğiz oraya şimdi,” dedi Umut bana karşı çıkarak.

“Tamam be ağlama maçı başlat. İddia da okey,” dedi Atlas bana dönüp göz kırparken.

“Yazı turayla uğraşmıyorum, başlıyorum.” Umut’u başımızla onayladığımızda Umut geriye doğru geçerek maçı başlatan atışı yaptı ve Atlas’la birlikte birbirimize bakarak göz kırptık.

Umut’un gönderdiği topu karşılayarak gönderdiğimde topu bu sefer Lina karşıladı. Bir süre boyunca ikimiz de sayı almadan devam ettik. Top yeniden bizim tarafımıza geçtiğinde koşarak topu yakalamaya çalıştım fakat yetişemedim. O sırada Adas yere doğru uzanarak yere değmek üzere olan topu karşı tarafa gönderdiğinde Umut ve Lina topu karşılayamamıştı.

İlk sayıyı biz almıştık.

“Ortak,” dedi Adas bana doğru dönerek.

“İyisin he,” kaldırdığı elini tutarak parmaklarımı geçirdiğimde Umut bağırdı.

“Hadi devam!”

Atlas’ın ellerini bıraktığımda Adas servis için topu bana verdi. Arkaya doğru geçerek servisi kullandım ve top saha alanını belirleyen çizginin içerisine değip ardından dışarıya çıktığında sayı yeniden bize gelmişti.

Topu bize geri gönderdiklerinde servisi bu sefer Atlas kullandı. Umut gönderdiği topa ustaca karşılık verdiğinde benim tarafıma doğru gelen topa hızla vurarak Lina'ya doğru gönderdim. Lina'nın karşıladığı top Atlas ve benim orta noktamıza doğru geldiğinde topu karşılamak için ilerledim fakat topa vuracağım sırada ayağıma dolanan ayaklar yere doğru savrulmama sebep oldu.

Ağzımdan istemsizce ufak sesli bir inleme döküldüğünde Atlas ağırlığını üzerime vermemek için kenara çekilmeye çalıştı. Atlas'la aynı anda topu karşılamaya çalıştığımız için ayaklarımız birbirine dolanmıştı ve ben yere Atlas ise benim yanıma doğru savrulmuştu.

"Camış," dedim ona sinirlenerek. "Omzum acıdı."

"Kızım bana bıraksaydın ya," dediğinde ona yanıt verdim.

"Ne bileyim atlayacağını, gitti sayı."

"Şii," dedi Atlas olduğu yerde doğrulurken. "Boş ver sayıyı omzun iyi mi?"

"İyi," diye mırıldandım ve bana uzattığı eli tutarak ayağa kalktım. Ardından yere düşen raketime uzandım.

"İyi misiniz?" diye bağırdı Lina. Elimle onay verdiğimde Atlas servis kullanmaları için topu onlara doğru gönderdi.

Maçın ilk setini Atlas ve ben almıştık. İkinci seti Lina ve Umut almıştı. Son seti ise yine Atlas ve ben almıştık.

Atlas elindeki raketi yere bırakarak beni kucağına aldığı anda kollarımı ona sararak beni yukarıya doğru kaldırmasına izin verdim. "Kazandık!" diye bağırdım sevinçle.

"Benimle yemek yeme ödülü de kazandın çifte kazanç," dedi Atlas benimle dalga geçerek. Kahkaha attım.

"Çok yoruldum uğraşamayacağım seninle." Tennis eteğim beni havada döndürdüğü için hafif açılıyordu. Bacaklarımdaki elleri sıkılaştı ve beni yavaşça yere bıraktı.

"Güzel maçı," dedi Lina yanımıza doğru gelerek.

"Biz yemeği her türlü yedik zaten." Umut'un sözlerine gözlerimi devirdim.

“İstersen yine dolar isteyelim Umut,” diye mırıldandım ona takılarak. “Sustum,” dedi Umut elini havaya doğru kaldırarak.

“Sigaraya çıkıyorum ben,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Duşu sonra alacağım.”

“Ben de geliyorum,” diye mırıldandım kenardaki sandalyenin üzerine bıraktığım havlumu alarak. Yüzümdeki teri havluyla hafifçe sildim ve Atlas’ın ardından ilerlerken havluyu omzuma koydum.

“Bahçeye mi çıkacağız?” dedim Atlas’a dönerek.

“Yok,” diye mırıldandı. “Arka tarafta mutfak var, orayı kullanıyorum. Arka bahçeye bakan camı da var.” Başımla onu onayladım ve ardından ilerlemeye devam ettim. Personellerin kullandığı mutfağa Atlas’ın kartıyla giriş yaptığımızda güldüm.

“Okulun sahibinin oğlu olmak böyle bir şey herhalde ya.”

“Söyle babana yaptırısın sana da bir tane,” dedi Atlas alayla. Mutfaka girdiğimizde aramızdan kapıyı kapattık.

Atlas pencerenin yanındaki koltuğa oturduğunda ben de onun karşısındaki tekli koltuğa geçtim. Elindeki sigara paketinden sigarasını çıkardı. Sigarayı ne zaman aldığını hatırlamıyordum. Dikkatimi çekmemiştii.

“Sigara?” dedi bana bir dal uzatarak.

“Yok,” diye mırıldandım. “Canım istemiyor.” Arkama doğru yaslandım. Yorulmuştum.

“Bırakmaya mı çalışıyorsun?” dedi Atlas elindeki sigarayı yakarken.

“Başka bağımlılıklar buldum,” diye takıldım. Kaşlarını kaldırdı. Derin bir nefes aldı, gözlerini cama doğru çevirdi. Evren’le oturduğumuz kısıma bakıyordu cam. Atlas’ın bizi gördüğü merdivenlere.

“Haldun amca bir şey söyledi mi?” dedim o gün içtiği sigarayı hatırlayarak.

“Ufak bir kavgı,” diye mırıldandı fakat gözlerini bana çevirmemişti.

“Nedense hiç ufakmış gibi hissetmedim.”

“Baban konusunda şanslısın,” diye mırıldandı. “Ya da öyle gibi duyuyorsun.”

Duraksadım. Haklıydı, babam konusunda şanslıydim.

“Ama o benim gibi bir kıza sahip olduğu için pek şanslı sayılmaz,” diye mırıldandım kendime engel olamayarak.

“O neden?” diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

“Bilmem,” sesim kısık çıkmıştı. Bakışlarım önüme doğru düştü. Gözlerine bakmadım. “Çok uzağım insanlara.”

“Babana da mı?” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Yine derin konulara girmiştik. Okyanus mavisi gözleri merakla bana bakıyordu.

Hazırım. Şimdi öldür beni. Sularında boğ kalbimi.

“Bir olgunun var olma eğiliminde olması onun varlığını hissettiğin anlamına gelmez,” diye mırıldandım zihnimde dolaşan kelimeleri ona açarak. “Babam burada. Bir olgu olarak var ve hep benimle ama ben onun sevgisiyle yetinemiyorum. Belki de babama verilen en büyük ceza da tam olarak böyle bir kıza sahip olmasıdır.”

“Benim bir baba olgum bile yok,” dedi Atlas. “O dışarıdan gördüğün adam evin içerisinde bir hayaletten ibaret.”

Kaşlarımı çattım. Öyle bir insana benzemiyordu.

“Çok önemli değil ama öyle işte,” dedi ve ekledi. “Ama seninle tanışmadan önce kendimi yalnız sanırdım.” Yüzümde kırgın bir gülümseme oluştu.

“Yalnızlık değil bu,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yalnızlığı tanıyorum. O böyle bir his değil.”

“Ne o zaman?” dedi sigarasını camın kenarındaki küllükte söndürürken.

“Kimsesizlik,” diye mırıldandım.

Biz ikimiz.

O kalabalığın içinde yapayalnız kaldık.

Görmüyorsun.

“Aynı şey değil mi?” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Değil Atlas,” diye mırıldandım. “Hiç değil hem de. Yalnız insan bir başınadır. Kimsesiz insanınsa kendini tek bırakma lüksü bile olmaz. Kimsem yok benim, hiç kimsem.”

Bir sen varsın işte. Sen de hiç olmadın. Benim sevdiğim gibi sevmedin beni. Kalbin yetmedi o sevgiyi kaldırmaya.

“Artık var,” dedi Atlas bir anda. Gözlerimi ona doğru kaldırdım.

“Biz varız,” diye ekledi ne diyeceğini bilemeyerek. “Lina ile iyi arkadaşsın o var.”

Gülümsedim. “Öyle bir şey değil Atlas,” dedim kısık sesle. “Anlamıyorsun, anlamanı da beklemiyorum. Böyle karmaşık bir durum bu. Benim Lina’dan başka da onlarca arkadaşım var. Konu insan değil.”

“Konu ne o zaman?” dediğinde hızla cevap verdim.

“Hissedememek.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Ben varım,” dedi.

Sen varsın.

Bir tek sen varsın.

Ve ben bu iki kelimeyi kendime en karanlık gecelerde hatırlattım. Gerçekliğine inanmak istedim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım yalnızca. “Hadi sigaran da bitti gidelim.” Ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı. Odanın camını kapattı. Ona arkamı dönerek kapıya doğru ilerlediğim sırada bana seslendi.

“Hera.” Başımı arkaya doğru çevirdim.

“Efendim?” diye mırıldandım.

“Benimle Lana Del Rey konserine gelir misin?”

“Haftaya değil mi?” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Böyle bir teklif beklemiyordum. Göğsüm yine hızla atmaya başladı. Karnımda aynı his belirdi. Heyecan bütün vücudumu kaplarken bunun gerçek bir randevu olduğunu biliyordum.

Belki de artık Atlas da en az benim kadar hislerinden emindi.

“Ever,” dedi başını sallayarak. “Konserleri pek sevmem ama sen takip ediyormuşsun. Bilet bulaşamamışsın Lina söyledi.” Yüzümde bir tebessüm oluştu. Durduramadığım bir mutluluk sardı bedenimi.

“Olur,” diye mırıldandım. “Gelirim.” Onun da yüzünde bir tebessüm oluştuğunda duygularımın beni aynı denizde boğduğunu hissettim.

BÜŞRA NUR

Şimdi burada, yine o denizin içerisindeyim. Kendimi dibe doğru batırmak için ağırlığımı aşağıya vermeye çalışıyordum.

Ama bu sefer sen varsın.

Yalnız ya da kimsesiz değilim.

Ellerin orada, kaybolmama izin vermezsin.

Hadi, durma öyle öp beni.

Sularında boğ kalbimi.

15

KIYAMET DUDAKLARIN

*Sesimi unut, göğsümü yakan bu aşkı unut. Ama kokumu unutma.
İki dudağının arasında verdiğim nefesi sonum olsa bile feda ederdim.
Kokumu bir başkasında arama.*

Göğsünü saran his olduğu yeri yakmıyorsa o sevgiyi aşktan sayabilir misin? Gözlerini kapattığında dudakların titremiyorsa, bedeninde bir sızı dolaşmıyorsa, karnında o tanıdık hissi yakalayamıyorsan sevgiyi aşkla aynı sanabilir misin?

Gözlerimi kapattım. Rüzgârın saçlarımda dolaşmasına, vücuduma sızıp tenimi ürpertmesine izin verdim. Kasım ayının ilk haftasındaydık. Hava iyiden iyiye soğumuştı. Yavaş yavaş ceket yerine kaban ya da mont kullanmaya başlamıştım. Atlas'la olan konuşmamızın üzerinden yalnızca üç gün geçmişti.

O günden sonra bana karşı tavrı değişmedi. Aynı mesafedeydi. Burada olduğunu belli ediyor, varlığını kanıtlar nitelikte davranıyordu fakat net adımlar da atmıyordu. Belki de ona karşı koyduğum bu mesafe onun adım atmasına engel oluyordu, bilmiyordum.

Tek bildiğim artık varlığının beni mutlu etmeye yettiği idi.

Ona karşı olan kırgınlıklarımı ve öfkemi yavaş yavaş kaybediyordum ve böyle hissediyor olmak bana iyi geliyordu çünkü onu sevmeyi seviyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Bir kış gecesinde, nefretiyle baş etmek istemiyordum.

Altında var olduğuna inandığım o iyilikle yüzleşiyor olmak kalbimin topraklarında yeşeren çiçeklerin beslenmesine sebep oluyordu.

Göğsümde hissettiğim boşluğun üzerini yalnızca Atlas'ın varlığı kapatıyordu.

Odamdaki alkol şişelerini aşağıdaki buz dolabına yerleştirmiştim. İstedğim zamanlarda kendime şarap doldurup oturduğum oluyordu fakat artık her gece alkol tüketmiyordum. Sigara içiyordum fakat eskisi kadar çok değildi. Paketimi iki, üç günde ancak bitirebiliyordum.

Onu sevmek beni iyileştiriyordu, bunu görebiliyordum.

Belki de bunca zamandır ondan başkasına böyle bağlanmama sebebim buydu. Ona dair her şeyi sevmek içimdeki sıkışmışlık hissini benden alıyordu ve ben özgür kalmış hissediyordum.

O yokken beni boğacağına inandığım derin sular ondan sonra özgür hissettiğim sonsuzluk oluyordu. İçimi kaplayan korku yerini huzura bırakıyordu.

Bu yüzden öyle sesleniyordum ona.

Sen varsın diye Atlas.

Sen varsın diye, diyordum.

Çünkü o vardı. Ve ben bilirdim, o varken hiçbir kötülük bana dokunamazdı. Eli belimi kavrayıp kendisine doğru çektiğinde, başım göğsüne yaslandığında hiçbir kötülük bana dokunamazdı. Dokunacak olsaydı bile yaşayabileceğim en acı an bile o anı onun göğsünde yaşıyor olmak bana güç verirdi.

Francesco Petrarca der ki: *"Eğer bu ölümse, ölümden korkmamalı. Onun güzel yüzünde ölüm bile güzeldi."*

Eğer bir acı beni öldürecekse bundan korkmuyorum. Son nefesimi onun göğsünde vereceksem ölüm bile güzel olmalı.

Derin bir nefes aldım ve aynadaki görüntüme bir kere daha baktım. Dün gece uyuyamadığım için göz altlarımda normalde olduğundan çok daha belirgin mor halkalar oluşmuştu. O halkaları kapatmak için kapatici sürmüştüm. Kirpiklerimi yeni yaptırtmıştım fakat yine de

üzerine rimel geçtim. Dudaklarımda hafif bir dudak kalemi ve parlatici vardı.

Yüzüm için başka bir şey kullanmamıştım. Ucunda küçük kalp figürü olan kolyemi takmıştım. Göğüs kısmında dekoltesi olan beyaz tül kumaşa sahip kısa üstümün iki ucunu birbirine bağlayarak göbeğimin açıkta kalmasına izin vermiştim. Altımda kırmızı, uzun deri pantolonum vardı. Saçımı sıkıca bağlamıştım. Kolyemle aynı figüre sahip olan küpeleri takmıştım.

Makyaj masamdan kalktığımda elime ünlü bir markaya ait olan kırmızı, beyaz tonlarındaki küçük çantamı aldım ve elimdeki telefona bakarak odamın kapısına doğru ilerledim. Bildirimlerimde birkaç dakika önce art arda gönderilmiş iki mesaj vardı.

Boklas: Kapıdayım.

Boklas: Neredesin?

Onu kaydetme şeklimden ötürü mesajını ciddiye alamıyordum. Gözlerimi devirerek telefonumu çantamın içine koydum ve merdivenleri birer birer inmeye başladım. Beyaz montum aşağıdaki portmantoda asılıydı. Bugün aramızda anlaşarak hiçbirimiz okula gitmemiştik. Saat on bire geliyordu ve önce Atlas'la, Defne'yi ziyaret edecektik. Ardından Rüzgâr, Lina, Umut, Adas ve ben kahvaltı yapmaya gidecektik. Sonrası için şimdilik bir planımız yoktu.

Yarın okuldan sonra tatil için yola çıkacaktık. İki günlük kaçamak hepimize iyi gelecekti. "Hera!" Babamın sesini işittiğimde kapıya doğru olan yüzümü salona doğru çevirdim ve adımlarımı hızlandırarak salona geçtim.

"Günaydın," dedim salondan içeriye girerken. Babam kahvaltı masasındaydı. "Bugün geç kalmışsın," diye mırıldandım babama gülümserken. Elindeki çatalı masaya bırakarak bana doğru döndü.

"Sen de ayrı bir güzelsin," dedi bana göz kırparak. Yüzümdeki tebessüm büyüdü. Onu ve bana gösterdiği ilgiyi seviyordum. Babam bu hayatta bir kız çocuğunun sahip olabileceği en iyi babaydı fakat yanlış bir çocuğa sahipti.

Ben iyi bir evlat değildim.

“Nereye böyle?” dedi başını hafifçe sallayarak.

“Bir arkadaşımız hasta, onu ziyarete gideceğiz. Sonra da arkadaşlarla kahvaltı yapacağız.”

“Kimmiş o arkadaşlar?” Kaşını çatarak sorduğu soruya dudaklarımı büzdüm.

“Hiç kıskanç baba rolüne girme Melih Yarkan,” dedim ona takılarak. “Çok umrunda sanki.”

Gülerek başını iki yana salladı.

“Umrunda olmaz mı hiç?” dedi ayağa kalkıp bana doğru gelirken. “Atlas’tan alıyorum ben haberleri.”

“Ay farkındayım. Siz benden daha samimi oldunuz.”

“Tabii ki küçük hanım,” diye mırıldandı sitemli bir tavırla. “Sen haber vermeyince haberlerini başkalarından alır olduk.”

Elini omzuma koyarak benimle birlikte kapıya doğru ilerlediğinde göğsüne yaslanarak onunla birlikte yürüdüm.

“Şimdi de onunlayım,” dedim mırıldanarak. Zaten kapıda Atlas’ı görecekti.

“Fazla vakit geçiriyorsunuz bu ara,” dedi gözünden kaçmadığını belirtirerek. Bu babamın beni rahatsız etmeye çalışmadan bana izlendiğimi hatırlattığı tavrıydı, farkındaydım.

“Hım,” diye mırıldandım. “İyi çocuk.”

“İyi çocuk da,” dedi imalı bir tavırla. “Sen öyle başkalarının evinde kalmazdın.” Beni sıkıştıracağını anladığımda eğilerek kolunun altından çıktım ve hizmetlinin uzattığı montumu alarak çantamı hizmetliye doğru uzattım. Montumu giyerken babama sahte bir öpücük gönderdim.

“Değişiklik iyidir,” dedim ona göz kırparak.

Tavrım onu güldürürken elime çantamı geri almış evin kapısını açmıştım.

“Göstereceğim ben sana değişimi Hera Yarkan,” dedi babam ardından söylenmeye devam ederek. “Kaç sen kaç.”

“İyi işler babacığım,” diye bağırdım ve montumun yaka kısmını düzelterek Atlas’ın arabasına doğru ilerlemeye devam ettim. Atlas arabanın camlarını açmış sıkılgan bir tavırla evin kapısına bakıyordu. Bir elinde sigara olduğunu babamı görür görmez sigarayı yere atmasıyla fark etmiştim. Şoför koltuğunda oturuyordu ve elindeki sigarayı ani bir tavırla yere atmıştı.

“Günaydın,” diye mırıldandım arabanın kapısını açmadan kafamı camdan içeriye doğru sokarak.

“Günaydın,” diye mırıldandı fakat bir gözü arkada, bizi izleyen babamdaydı. Bu tavrına güldüm.

“Sana yine stres gelmiş,” dedim göz kırparak.

“Ha yok,” dedi durumu toparlamaya çalışarak. “En son üzerinde çalıştığımız dosyayı teslim etmedim de ondan.”

“Hım,” dedim imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak. Ardından başımı açık camdan geriye doğru çekerek arabanın kapısını açtım ve içeriye girdim. Babam elini kaldırarak Atlas’a selam vermiş olacak ki Atlas da elini kaldırarak babamın olduğu tarafa doğru çevirmişti. Ardından arabanın motorunu çalıştırdı.

“Motorla gelmedin,” dedim kemerimi takarken.

“Hava soğuk, incecik giyiniyorsun. Üşürsün,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Vay,” diye mırıldandım. “Sen bu kadar düşünceli miydin?” Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu fakat bana cevap vermeden arabayı çalıştırdı.

“Yarın yola çıkacağız,” dedi konuyu değiştirerek. “Bavulunu bugünden arabaya koyarsın.”

“Olur,” diye mırıldandım. “Hallederim akşam. Okuldan direkt geçeceğiz değil mi?” Başıyla beni onayladığında kendi tarafındaki camı kapattım. Havalar iyiden iyiye soğumuştı. Arabanın içerisine yayılan sıcak havanın sebebi klimanın çalışır olmasıydı fakat Atlas’ın açık bıraktığı cam içeriinin ısınmasına engel oluyordu.

“Defne iyidir umarım,” diye mırıldandım. Evren’i o günden sonra okulda hiç görmemiştim. Gelmemiş miydi yoksa biz mi karşılaşmamıştık bilmiyordum. Atlas’a sormaya da korkuyordum. Çünkü bu konuda olması gerektiğinden çok daha fazla sertti.

“Psikolojik olarak kaldıramamış olabilir. Fiziki olarak ciddi bir sorunu olduğunu sanmıyorum,” dedi Atlas arabayı Defne’nin evinin önüne park ederken. Defne’nin evi Rüzgâr’ın evine oldukça yakındı. Bunu yeni fark etmiştim.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. Kardeşim birisi yüzünden uyuşturucuya başlamış olsaydı muhtemelen ondan çok daha kötü bir durumda olurdu.

“Acaba ben nasıl olurdu?” dedim arabayı durdurduğu halde kapıyı açmayarak.

“Ne açıdan?” dedi Atlas.

“Eğer kardeşim lisedeki bir çocuk yüzünden uyuşturucuya başlamış olsaydı,” diyerek ona zihnimden geçenleri açtım.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Atlas. “Bir kardeş kavramı,” diye ekledi ardından ve bir süre bekledi. Önümüzdeki yolu izledi. “Çok uzak.”

Yutkundum. Bana da öyleydi. Eğer annem bir kardeşim olsaydı, onu da öldürmek ister miydi? Ya da babamın başka bir kadından, âşık olduğu bir kadından bir oğlu ya da kızı olsaydı onu benden daha çok sever miydi? İçimdeki bu yalnızlık hissini bir kardeş kapatabilir miydi? Yoksa bu boşluk gerçekten de yalnızca Atlas’ın kapatabileceği türden miydi?

“Bana da,” diye mırıldandım Atlas’a. “Ama ne olursa olsun onu korurdum. Bir kardeşim olsaydı yani.” Atlas yutkundu.

“Galiba,” diye mırıldandı fakat kendisinden emin gözüküyordu. “Ben de onu korurdum. Ne olursa olsun.”

“Belki bu yalnızlığımızın üzerini örterdi,” dediğimde kaşlarını kaldırdı.

“Bilemezsin,” diye mırıldandı. “Yalnızlığın üzerini örtebilecek olan olgu aile bağı olsaydı senin yalnızlığını baban örtüyor olurdu Hera,” dedi ondan beklemediğim derecede gerçekçi konuşarak.

“Haklısın galiba,” diye mırıldandım. “Sen yine benim kadar derin bakamadın,” diye ekledim alaylı bir gülüşle.

“Baktım aslında,” mırıldanırken gözlerini bana çevirdi. “Ama hayal edemedim. Sanki ben bu dünyaya tek başıma var olmak için gelmişim. Bir kardeş, yanımda bana ait başka bir parça hayal edemedim. Ve zihnimde canlandırmadığım için alışamadım da benimseyemedim de.”

“Bence bir kız kardeşin olsaydı çok iyi bir abi olurdun Atlas,” diye mırıldandım aniden ona hislerimi açarak. “Sahiplenici bir yanın var.” Kaşlarını kaldırdı. Böyle bir tepkiyi beklemediği açıktı.

“Bilemezsin,” dedi derin bir nefes alırken. “Ama galiba sahiplenirdim. Benden bir parça taşıyana kimse dokunmasın isterdim.”

“Neyse,” dedim ve kapıyı açarak aşağıya indim. “Defne’ye bakalım daha kahvaltuya gideceğiz.”

Atlas başını olumlu anlamda salladı ve benimle birlikte arabadan indi. Arabasının önüne doğru ilerlediğinde bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Tanıdık deri ceketlerinden birini giymişti. Altında siyah pantolonu vardı, içine gri üzerinde beyaz semboller bulunan kapüşonlusunu giymişti.

“Sen gelmiyor musun?” dedim sırtını arabanın önüne yasladığında. Kaşlarını olumsuz anlamında kaldırdı.

“Senin tek başına konuşman daha iyi olur, beni tanımıyor bile.”

“Sen de olaya dahil oldun ama,” dediğimde kısa ve net bir cevap verdi.

“Senin arkadaşın olduğu için.”

“Çabuk olmaya çalışırım,” dedim ona verecek başka bir cevap bulamadığımda. Bazen yalnızca içimdeki çiçekleri besliyordu. Kuracak bir cümle bulamıyordum. Gözlerim arsızca bacaklarında, bedeninde dolaşıyordu. Yalnızca yutkunmak istiyordum.

İçimde ona ait bir ateş hissediyordum fakat o ateşi ona göstermekten korkuyordum.

Ona arkamı dönerek Defne’nin evine doğru ilerlediğimde sigarasını yaktığını tahmin etmiştim. Muhtemelen arabadan sigara içmek için

inmişti. Evin bahçe kapısından girerek yavaş adımlarla ilerlediğimde soğuk havadan ötürü ellerimi montumun cebine koymuştum. Kapının önüne geldiğimde zile basmak için sağ elimi montumun cebinden çıkarttım ve zile bastıktan hemen sonra bedenimi çevirmeden başımı arkaya doğru döndürerek göz ucuyla Atlas'a baktım.

Tahmin ettiğim gibi sigarasını içiyordu. Hizmetli bana kapıyı açtığı anda bakışlarımı Atlas'tan çekerek kapıyı açan kısa, sarı saçlı hizmetliye çevirdim.

"Buyurun?" dedi yüzüne bir tebessüm yerleştirerek.

"Defne'ye gelmiştim. Haberi vardı," dedim hafif bir tebessümle.

"Hera Hanım," dedi tanıdığını belli ederek. "Hoş geldiniz, buyurun." Kapıyı iyice açarak kenara çekildiğinde yavaşça içeriye doğru geçtim ve üzerimdeki montu çıkartarak çantamla birlikte hizmetliye doğru uzattım.

"Defne Hanım odasında, sizi bekliyordu. Ben size eşlik edeyim." Kadın kapıyı kapattıktan sonra elindeki kıyafetlerimi asarken bana kısa bir açıklama yapmıştı ve yalnızca onu dinlemekle yetinmiştim. Önümden ilerleyerek bana yol gösterdiğinde onu takip ettim. Bu evler bizimkine göre oldukça küçük kalıyordu fakat yine de bir aile için yeterli olduğunu tahmin edebiliyordum.

İçeride herhangi bir ses yoktu. Defne'yle olan son konuşmamızdan öğrendiğim kadarıyla bugün kardeşinin psikiyatri randevusu vardı ve annesi onu doktoruna götürecekti. Özellikle sabah saatini seçmesinin sebebi buydu. Evde hiç kimse yokken benimle daha rahat konuşmak istemişti. Merdivenleri birer birer çıktıktan sonra üst kattaki odalardan en sağda olanının önünde durduk ve hizmetli yavaşça kapıyı tıklattı.

Ardından kapıyı aralayarak Defne'ye doğru konuştu. "Hera Hanım geldi Defne Hanım."

"Hera!" Defne'nin sesini işittiğimde hizmetli kapıyı tamamen açmıştı. Onun yanından geçerek Defne'ye doğru ilerledim. Üzerinde pijama takımı vardı. Ayağında ise ev terliği.

“Hoş geldin,” dedi kollarını bana sararken. Biz onunla sarılırken kapının kapanma sesini işittim ve bana buraya kadar eşlik eden hizmetlinin kapıyı kapattığını anladım. Kızıl saçları omuzlarında dağılmıştı. Gözlerinin kızarma sebebinin döktüğü gözyaşları olduğunu anlamak zor değildi. Yüzünde bir gülümseme vardı fakat bana sarıldığında elleri titremişti.

Yutkundum.

Gerçekten etkilenmişti. Belki de bir kardeşim olmadığı için onu hiç anlamayacağım bir noktadan etkilenmişti.

“Sakin ol,” diye mırıldandım gözyaşlarının omzuma aktuğunu hissettiğimde. Bir elimi saçlarına doğru kaldırarak saçlarında dolaştırdım ve ona biraz daha sıkı sarıldım. “Hiçbir şey yok, her şey yolunda.”

“Her şey mahvoldu,” dedi ağladığı için kesik kesik çıkan sesiyle. “Her şey mahvoldu,” diye tekrar etti ardından.

Kollarını benden ayırdığında yüzüne baktım. Gözlerinden yaşlar süzülmeğe devam ediyordu. “Ege krizler geçiriyor. Annem ve babam her gece kavga ediyor. Her şey berbat oldu,” yüzü buruşurken yeniden yutkundu. Ağlayacağını anladığımda onu kolundan tutarak yatağına doğru götürdüm ve iki kolunu tutarak yatağa oturmasını sağladım.

“Hiçbir şey mahvolmadı Defne,” dedim derin bir nefes alarak. İçimde bir acı hissedemiyordum fakat çok üzüldüğünü görebiliyordum. Kardeşine çok fazla değer veriyor olmalıydı. “Düzelteceksiniz ve atlatacaksınız. Hem belki bu acı sizi daha güçlü bir aile yapacak.” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır,” diye mırıldandı. “O piçi öldüreceğim.” Gözlerindeki öfkeyi gördüm. Yalnızca on yedi yaşındaydı. Gözlerindeki kızarıklık günlerdir döktüğü gözyaşının bir kanıtıydı ve on yedi yaşında böyle büyük bir acıyla yüzleştiği için üzgündüm.

Hiç kimse bizim yaşlarımızdayken böyle anıların zihninde yer edinmesini hak etmezdi.

“Ben fark etmemişim,” dedi ardından. “Nasıl fark etmemişim bilmiyorum, uzun süredir kullanıyormuş. Bağımlı olmuş, ben fark

etmemişim, görmemişim. Daha on beş yaşında.” Derin bir nefes aldım ve yere çökerek oturdum. Elllerine doğru uzandı ellerim. Tırnaklarını avuççilerine geçirdiğini fark ettiğimde elimle parmaklarını gevşetmeye çalıştım.

“Senin suçun değil Defne. Fark ettiğinde yapman gerekenden çok daha fazlasını yaptın ve çok geç olmadan onu kurtardın.” Başını olumsuz anlamda salladı. Derin bir nefes aldı ve ellerini açarak gözyaşlarını sildi. Gözlerini yukarıya doğru kaldırdı. Tekrar ağlamamak için kendisini zorladı.

Bu hissi bilirdim.

Göğsün yanardı da gözünden bir damla akmazdı.

“Babam ve annem her gün tartışıyor,” dedi yutkunarak. “Her gece bağırıyorlar. Sesler susmuyor. Babam gidiyor, annem Ege’ye bakıyor. Ege bazen ataklar geçiriyor. Her şey çok korkunç. Sanki ben onun bağımlı olduğunu fark ettim ve o gece bizim hayatımız mahvoldu.”

“Hayır,” dedim ona karşı çıkarak. “Kendini böyle suçlayamazsın. Bu bir süreç, iyileşıyorsunuz. Hem de hep birlikte.”

“Bilmiyorum,” dedi Defne. “Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Okulun son yılı ama okula gitmek istemiyorum. O orospu çocuğunun yüzünü görmek istemiyorum çünkü biliyorum ona bir bok olmayacak.”

Bir cevap veremedim. Haklıydı, Evren’e bir şey olmazdı çünkü o da burada köklü bir ailenin oğluydu. Üzerini kapatmışlardı, kapatırlardı.

“Gün sonunda herkes yaşattığını yaşar Defne,” dedim ona inançla. “Buna inanarak ferah tut kalbini.”

“Öyle olmak zorunda,” dedi Defne biraz daha sakinleşerek. “Lütfen öyle olsun çünkü daha azıyla savaşamam.”

Elimi ona uzattığımda elini dizinin üzerinden kaldırarak bana doğru uzatıp elimi tuttu.

“İyi ki geldin,” dedi yutkunarak. “Atlas’a söyler misin? Ona da minnettarım.” Kirpiklerini kırpıştırdığında başımla onu onayladım.

“Söylerim,” diye mırıldandım.

“Umarım başı derde girmemiştir,” dediğinde rahatlaması için hafif bir gülümsemeyle ona alaylı bir cevap verdim.

“Atlas’ın mı?” dedim abartılı mimiklerle. Ardından omuz silktim. “Canına minnet onun. Zaten Evren’i dövmeye bahane arıyordu.” Kurduğum cümle yüzüne bir gülümseme oluşmasına sebep olduğunda ben de gülümsedim.

“Bir kere daha dövmüştü,” dedi yüzünde kuruyan yaşlara aldırmadan. O yatakta oturuyordu. Bacaklarını aşağıya doğru sarkıtmış, bana doğru eğilmişti. Bense yerde bağdaş kurmuş, başımı ona doğru kaldırmıştım ve ellerim avcunun içindeydi. “Sebebini bilmiyordum o zamanlar.”

“Şu okulun ortasında yumruk attığı çocuk mu?” dediğimde başıyla beni onayladı.

“Her şey çok güzel olacak,” dedim derin bir nefes alarak. “Sen toparlanıp pazartesi günü okula geleceksin. Ege kendisini toparlayacak. Annen ve baban bu durumu atlatacak.” Belki de hiçbirine sahip olamayacaktı fakat şu an gerçeklere değil yalanlara ihtiyacı vardı. Ve ben de ona kendi yalanlarımı söyledim.

“Olacak,” diye mırıldandı.

“Atlas da aşağıda,” dedim onun da geldiğini belirterek.

“Öyle mi?” diye mırıldandı. Biraz olsun kendine gelmişti. “O da gelseydi, neden gelmedi haberim yok diye mi? Çağırırsana,” başımı olumsuz anlamda salladım.

“Dur şimdi,” dedim onu durdurmak isteyerek. “Biz rahat konuşalım istedi. Hem sen şimdi kötüsün. İyi olduğunda yüz yüze teşekkür edersin ona da.”

“Doğru,” diye mırıldandı. “O zaman sen git, bekletme daha fazla. Bu bile ne kadar iyi geldi bilemezsin.”

“Yaz bana,” dedim oturduğum yerden kalkarken. “Ve kötü olduğunda söyle. Gelirim ben, çekinme sakın.”

“Olur,” dedi Defne bana tebessüm ederek. Bir duygu boşalması yaşamıştı ve geçmişti. Belki bir süre bu atakları geçirecek, duygusal çöküş-

lere girecekti ama atlatırdı biliyordum çünkü ben de atlatmıştım. Biraz daha iyi olduğuna inandığımda kalkmıştım.

Bütün televizyon kanallarında kendi fotoğrafımı ve aile hikâyemi görmeyi bile atlatmıştım. O da atlatırdı. Kardeşi iyiydi, kendisi de iyileşirdi. İnsan acıya alışıyordu. Her ne olursa olsun. Beni kapıya kadar geçirdiğinde evdeki çalışanı bir daha görmemiştim. Montumu ve çantamı bana Defne vermişti. Biraz sohbet etmiş, kafasının dağılmasını sağlamıştım.

Evden çıktığımda Atlas'ın arabaya geçmiş olduğunu gördüm. Üşümüş olmalıydı. Arabaya bindiğimde bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdiğinde ben de maviliklerine baktım.

“Çabuk geldin gibi,” diye mırıldandı arabayı çalıştırırken.

“Çok kötüydü,” dedim ve kemerimi taktım. “Garip hissettiriyor.”

“Ne?” dedi yeniden anlamayarak.

“Kardeş olgusu,” dediğimde kaşlarını kaldırdı.

“O kadar çok takıldın ki kardeş mevzusuna kardeş istediğini düşünmeye başladım,” dediğinde hafifçe tebessüm ettim.

“Yok,” dedim ona itiraz ederek. “Bilmiyorum yani. Sevmek için her zaman sebebinin olacağı bir insan işte.”

“Yok ya,” dedi Atlas. “Senin kardeşin yok diye öyle hissediyorsun.” Kahvaltı edeceğimiz yere doğru gittiğimizi biliyordum. Yeniköy’de bir mekâna gidiyorduk. Sahilin hemen karşısındaydı ve deniz manzarası vardı.

“Senin var mı?” dedim alayla. Olmadığını biliyordum. Omuz silkti.

“Yok ama olsaydı da o kadar önemli olmayacağını biliyorum galiba.”

“Neden bu kadar kesin konuştun?” dedim hafifçe camı aralarken. Biraz temiz hava ihtiyacı duymuştum.

“Öyle hissettim,” dediğinde ona cevap vermedim.

Yanlış düşündüğünü hissediyordum. Bir kardeşi olsaydı ve eğer erkek olsaydı onunla maç oynardı. Kendi tuttuğu takımın maçlarına götürürdü. Büyütürdü, eğlenirdi. İlk alkolünü onunla alsın isterdi. En

yakın arkadaşı abisi olsun isterdi çünkü abi olmak biraz da baba olmaktan baba olmak demekti.

Bir kız kardeşi olsaydı onu sinir edecek bin bir türlü hareket yapardı. Erkek arkadaşlarına karışırdı fakat bunu eğlenerek yapardı. Onu sinir edecek şekilde davranır, çekişmeli bir bağ kurardı fakat herkesten çok sahiplenir ve korurdu.

Göremiyordu ama bir kardeşi olsaydı bence benden bile fazla bağlı olurdu.

Babasıyla arasında iyi bir iletişim olmadığını zamanla, onu tanıdıkça daha iyi görmüştüm ve belki de kafasındaki hayali kardeş kavramını babasıyla olan bağıyla karıştırdığı için böyle hissediyordu ve bunun farkında bile değildi.

“Kahvaltıdan sonra bir planımız yok değil mi?” dedim konuyu değiştirerek.

“Yok,” diye mırıldandı. “Masada ne karar verilirse onu yaparız. Bizde anlık geliyor zaten genelde.”

“Fark ettim onu,” diye mırıldandım açtığım camı kapatırken.

Yolun geri kalanı için telefonumu arabaya bağlayıp ardıma yaslanmıştım. Telefonumdan zaman zaman şarkıları değiştirmiş, insan dolu olan sokakları izlemiştim. Saat on ikiyi geçiyordu. Diğerlerinin çoktan kahvaltı yapacağımız yerde olduğunu biliyordum çünkü Rüzgâr tatilimiz için bir grup kurmuştu ve oradan devamlı olarak mesajlaşıyorduk.

Grup yeni kurulmuştu fakat onların zaten daha önceden bir grubu olduğunu tahmin edebiliyordum. Beni var olan gruplarına eklemek yerine yeni bir grup kurmayı tercih etmişlerdi. Bunun için onlara kızmıyordum çünkü hayatlarına yeni dahil olmuştum.

Zaten bana fazlasıyla içten davranmışlardı ve davranıyorlardı.

“Adas,” diye mırıldandım Atlas arabayı park ederken.

“Hım.” Dudaklarının arasından çıkardığı mırıltıyla bana cevap verirken sağ ve sol tarafındaki aynalardan arkayı kontrol ederek arabayı park ediyordu.

“Bir çocuğa dosya götürmüştük,” dedim aniden aklıma düşmesiyle.

“Hangi dosya?” dedi Atlas kaşlarını çatarak.

“Akın mı ne,” dedim arabayı park ettiğinde kapıyı yavaşça açarak.

“Evet?” dedi Atlas arabadan inerken soru sorarcasına.

“Neymiş o öğrenebildin mi?”

“Yok,” dedi Atlas arabanın kapılarını kilitlerken. Montuma sarılırken yanından ilerledim. “Babam kendi ilgileniyor. Bir bilgim yok ve anladığım kadarıyla uzak durmamı istiyor.”

“Garip,” diye mırıldandım.

“Neden?”

“Tekin durmuyorlardı. Haldun amcanın öyle biriyle ki adam yalnızca yirmili yaşlarında ne işi olabilir ki?” Atlas’ın yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu.

“Babamın parası olan herkesle işi olur Hera,” dedi ciddi bir tavırla. “Çocuk dediğin Akın’ın milyon dolarlarca serveti var ve kendi kurduğu şirketlerin kâr oranı bile babamın yirmi yıllık yatırımıyla yarışır.”

“Vay,” dedim şaşkınlıkla. “Senden zengin birisi ha?”

“Türk değil,” dedi kaşlarını kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. “Sen de değilsin?”

“Siktir lan,” dedi Atlas ani bir tepkiyle. İkimiz de Yahudi asıllı ailelerin çocuklarıydık. Babam Türk kültürüne uyum sağlamış bir ailenin çocuğuydu fakat Haldun amcanın hâlâ dinine ve kendi soyuna körü körüne bağlı olduğunu biliyordum.

“Türk’üm ben. Ayrıca bizim şirketlerimiz Türkiye’de. Yaptığımız her yatırımın ülkeye faydası var. O itlerin şirketleri direkt yurtdışında ve çifte vatandaşlıkları var.”

“Tamam tamam,” dedim başımı iki yana sallayarak. Verdiği önemsiz detaylar aklımda bile kalmayacaktı. “Yine en iyisi sensin.”

“Benim tabii,” dedi Atlas Linaların olduğu masaya ilerlerken. “Kış ayı sana yaradı,” dedi göz ucuyla bana bakarak. “Gerçek bir kaplana döndün.”

“Sus artık Katrivas,” diye mırıldandım ve adımlarımı hızlandırarak onu ardımda bıraktım. Beni fark eder etmez ayağa kalkan Lina’ya doğru dönerek sarıldım.

“Kuşum,” dedi Lina benden ayrılırken. “Sonunda gelebildiniz.”

“Harbi kardeşim,” dedi Umut yumruğunu Atlas’a uzatırken. “Köpek gibi acıktım.”

“Hoş geldiniz,” dedi Rüzgâr Atlas’ın Umut’a cevap vermesine izin vermeden. Lina ve Umut yan yana oturuyorlardı. Rüzgâr masanın sol başındaki sandalyedeydi. Atlas ve ben Lina ve Umut’un karşısındaki koltuğa yan yana oturmuştuk.

“Biz serpmek kahvaltı söyledik,” dedi Umut konuyu değiştirmeden. “Gelir birazdan.”

“Tamam piç yiyeceksin yemeğini bu ne açlık?” Atlas Umut’a takıldığında Lina ellerini Umut’un yüzüne yerleştirerek dudaklarımı büzdü.

“Kötü konuşma sevgilimle,” dedi sahte bir kızgınlıkla. Atlas yüzünü buruşturdu.

“Başladılar yine,” dedi başını iki yana sallarken.

“Kusacağım şimdi,” dedi Rüzgâr Atlas’a katılarak. Parmağını ağzına doğru götürdü ve kusuyormuş gibi yaptı.

“Abartmayın be,” dedim üzerimdeki montu çıkartıp oturduğumuz koltuğun boşta kalan yanına bırakırken. İçerideki klimalar sebebiyle üşümüyordum.

Garson elinde büyük bir tepsiyle geldiğinde Lina gülerek Umut’un çenesini bırakmıştı.

“Eee nasıl gitti?” dedi Lina konuyu değiştirerek. Garson kahvaltılık-ları birer birer önümüze dizmeye başladı.

“Nasıldı harbiden?” diye ekledi Rüzgâr. Yutkundum. Lina, Evren’in uyuşturucu satüğünü bilmiyordu.

“Kardeşi hastaymış baya. Okula gelmeme sebebi oymuş, ailevi sorunlar. Evren’le çok alakası yokmuş yani,” dedim tek nefeste konuşarak.

“Partideki olay neymiş?” dedi Lina şüpheli bir tavırla.

“Özel bir mevzuymuş,” diye mırıldandım cevap vermekten kaçmak için.

“Atlas’ın yanına niye gitmiş özelse, siz tanışıyor musunuz?” Lina Atlas’a dönerek konuştuğunda Atlas ona aldırmadan önümüze konulan zeytine çatalını batırdı.

“Yok,” diye araya girdim. “Ben bahsetmiştim. Ondan dolayı gitmiş. Başkasıyla bir alakası yok.” Kaşlarını kaldırdı.

“Anladım,” diye mırıldandı Lina. “Geçmiş olsun kardeşine de.”

“Neyse güzelim,” dedi Umut elindeki ekmeği ağzına atarken. “Gel ben sana tabak yaptım.” Lina’nın önündeki tabağa sevdiği kahvaltılıkları koyduğunu fark ettiğimde yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu.

Birbirlerine gerçekten de değer veriyorlardı ve bunu her anlarında belli ediyorlardı.

“Süper oldu bu kahvaltı ya,” dedim kendi tabağıma istediğim kahvaltılıkları doldururken.

“Hafta sonu planımız tam olarak ne?” dedim Rüzgâr’a dönerek.

“Size süper bir sürprizim var,” dedi Rüzgâr.

“Ne çıkacak acaba altından,” dedi Umut ona tepki vererek. Hepimiz masanın başında oturan Rüzgâr’a döndüğümüzde Umut’a aldırmadan cevap verdi.

“Öncelikle devamsızlıklarınızdan bir gün daha siliyorsunuz,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ne diyorsun lan,” dedi Atlas Rüzgâr’ın ne plan yaptığını söylemesi için ısrar ederek.

“Gürcistan’a gidiyoruz kardeşlerim,” dedi Rüzgâr hepimizin ağzının şaşkınlıkla açılmasına sebep olacak o cümleyi kurarak.

“Lan hani İzmir’e gidiyorduk?” dedi Umut ve Lina aynı anda.

“Yurtdışı sonra dememiş miydik salak.”

“Bu işi sana bırakan aklımı sikeyim,” dedi Atlas. “Aldın mı bileti? Ne bok yedin?”

“Sakin olun oğlum,” dedi Rüzgâr. “Biletleri aldım, vize de yok üç gün gidip geleceğiz işte. Oteli de hallettim.”

“Sen?” dedi Atlas şaşkınlıkla.

“Senin kartının limiti beş kişilik rezervasyona ve bilete nasıl yetti?” Umut’un sorusu Atlas’ın dilini sinirle dudaklarında gezdirmesine sebep oldu. Atlas oturduğu yerden Rüzgâr’a döndü.

“Yetmedi di mi piç herif,” dedi Atlas elini yüzüne götürürken.

“Yok kardeşim nerede bizde Atlas Katrivas zenginliği.” Hepsinin durumunun çok iyi olduğunu biliyordum fakat bir anda on bin eurodan fazla parayı kredi kartından çekebilecek kadar geniş bütçeye sahip olan yalnızca Atlas ve ben olmalıydık.

“Nereden ödedin peki kardeşim?” dedi Atlas sakın kalmaya çalışarak. Rüzgâr elini cebine götürdü ve kot pantolonunun içinden sarı bir kredi kartı çıkarttı. Kartın üzerindeki isim bütün bu tantananın neden çıktığını açıklar nitelikteydi.

ATLAS KATRIVAS.

“Senin sarı banka sağ olsun,” diyerek kartı salladığında Atlas Rüzgâr’ın tuttuğu kartı elinden hızla çekerek aldı.

“Senin evveliyatını sikeceğim,” dedi sinirle ve ardından ekledi. “Evine haciz göndereceğim piç. Şikâyet edeceğim seni polise.”

Umut kahkaha attığında Lina da Atlas’la dalga geçti. “Ee tatilimiz senden o zaman Atlas,” diyerek göz kırptığında ben de eğlenerek Atlas’a takıldım.

“Alkol iddiasına on bin dolar koymayı biliyorsun paşam.”

“Bir siktirin ya,” dedi Atlas. “İştahım kaçtı şu an. Bakın inanır mısınız donsuz kaldım. Amına koyayım sen bu kartı ne ara aldın? Telefonuma gelen şifreyi nasıl gördün?”

“Oğlum uçan kuşun şifresini bile bin dokuz yüz yetmiş yapıyorsun tabii dolandırılırsın.” Rüzgâr’ın savunması kahkaha atmama sebep olurken Atlas başını iki yana salladı.

Lina kahvesini içerken Atlas’a takıldı. “Ee sen ödersin o zaman hesabı da Atlas.”

“Hım,” diye mırıldandım Atlas cevap veremedi.

“Senin küsurattan gidiyor nasıl olsa.” Umut’un söylediğine tekrar kahkaha attığımda Atlas başını iki yana salladı.

“Neyse,” dedi yutkunarak. “On bin euro bize bir şey yapmaz.”

“Lan sinir krizi geçirdin sabahtan beri,” dedi Umut dalga geçerek.

“Ulan bu yavşak kullandı çünkü paramı. Alır sokaktaki ağaca veririm daha iyi. Paranız mı yok sizin niye sizin tatilinizi enayi gibi ben ödüyorum?”

“Vay be,” dedi Lina helal olsun dercesine alayla.

“Ben atarım sana ya,” dedim çatalımın ucuna batırdığım salatalığı ağzıma atarken.

“Ha,” dedi Atlas. “Yok sen atma. Bu piçler atsın.”

“Asıl şimdi vay be,” dedi Rüzgâr. “Şu dostum dediğim insana bakın.” Başımı iki yana sallayarak kahkaha attım.

“Hera senin en yüksek limitli kart hangi bankadan kardeşim,” dedi Rüzgâr bakışlarını bana çevirerek. “Senin de zenginlik konusunda bu piçten farkın yok. Sizin küsurattan gidiyor. Var mıdır senin de bir sarı bankın.”

“Hera’mı başkasına bırakmam. Sen Atlas’ı sömür,” dedi Lina Rüzgâr’a göz devirerek. “Onun kartı benim.” Tekrardan kahkaha attım. Ciddi olmadıklarını, hepsinin tatil parasını Atlas’a göndereceğini biliyordum ki göndermeseler de Atlas sorun etmezdi. Bir ceket binlerce dolar değerindeydi. Arkadaşları için vereceği birkaç bin euroyu dert etmezdi.

“Benimki siyah kart hayatım,” dedim Lina’ya dönerken ve ona sahte bir öpücük gönderdim. “Feda olsun sana.”

“Şu kadar olamadin be on yıllık dostuna,” dedi Rüzgâr yeniden Atlas’a sataşarak.

“Ulan,” dedi Atlas. “Lan senin spor kulübünü bile ben ödüyorum. Bak millet arkadaşına dizi film aboneliği kitler, müzik uygulaması aboneliği kitler ama yıllık spor salonu ücreti kitler mi?”

“Tamam be bırakın para muhabbetini,” dedi Umut ikisinin kavgasından sıkılarak. “Bunlar hep böyle kedi köpek gibi para kaçırıyolar

birbirlerinden. Atlas'ın söylediklerine bakma. Kaç kere Rüzgâr'ın motorunu yürütüp geri vermedi."

"Muazzam arkadaşlık," dedim başımı eğerek. "Bayıldım."

Kahvaltımızı sohbet ederek bitirmiştik. Hepimiz birer kahve söylemiştik. Lina kahvaltı yaparken kahve içtiği için portakal suyu almıştı.

"Akşama da partiye gidiyoruz bu arada," dedi Rüzgâr konuyu değiştirerek.

"Ne partisi?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Meriç'in babasının otelinde kapalı havuzdaki parti. Onlar organize etmiş. Eğlenceli duruyor."

"Ben gelmem," dedi Atlas kahvesinden içerken. Kahvesini zift gibi içiyordu. Bense onun aksine şekerli ve sütlü kahve söylemişim.

"Kardeşim bir kere de ego yapma. Bir tek senin partilerine mi gideceğiz? Güzel olur bu ayda ısıtmalı havuz."

"Yok," dedi Atlas. "Sen gidecek misin?" diye sordu ardından bana.

"Siz gidiyorsanız gelirim," dedim masadakilere dönerek. Atlas'ın kaşlarını kaldırdığını gördüm.

"Ben de bakarım o zaman," dedi derin bir nefes alarak. Dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu.

"Bu çocuk gitgide hanımcı oluyor," dedi Rüzgâr elini göğsüne götürerek. "Ne oluyor buna, arkadaşlar Katrivas'ımı geri verin."

"Ne hanımı ya?" dedim Rüzgâr'a imasını anlamamış gibi davranarak. "Sevgilisi mi var Atlas'ın?"

"Yok mu?" dedi Rüzgâr gözlerini açarak. Güldüm ama cevap vermedim.

"Gidelim ya," dedi Lina konuyu yeniden partiye döndürerek. "Müzik alkol umurumda değil ama benim yüzüm var."

"Sen istiyorsan ben her yere varım." Umur'un cevabının ardından ben de başımı salladım.

"Ben de varım o zaman."

"Ee beni de yazın mecbur," dedi Atlas düz bir tavırla. Gerçekten de yalnızca ben gittiğim için mi gelecekti?

“O zaman dağılıyoruz çünkü parti beş buçukta başlıyor. Kapalı havuzda olacağından akşam sekiz gibi de dağılacak herkes. Hem yarın okula gitmemiz kolay olur. Hafta içi malum.”

“Lan saat iki olmuş,” dedi Lina ayağa kalkarak. “Biz kalkalım ancak hazırlanırım ben. Bikini bakacağım daha.” Umut gülererek ayağa kalktığına bize elini kaldırarak görüşürüz dercesine selam vermişti.

“Okey,” dedi Rüzgâr ayağa kalkarken. “Ben de kaçtım kardeşim. Akşama görüşürüz.”

“Biz de kalkalım,” dedim montumu elime alırken. Hesabı giderken Umut ve Lina halletmişti.

“Kalkalım,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. Üzerinde bir huzursuzluk vardı fakat sebebini çözmemiştim.

“İyi misin sen?” dedim arabaya bindiğimizde.

“İyiyim,” diye mırıldandı ve başka bir tepki vermedi. Ardından yol boyunca müzik dinledik ve beni evime bıraktığında içimde Atlas’ın üzerindeki huzursuzluktan ötürü kötü bir his oluştu.

Ne olduğunu anlamamıştım fakat benimle ilgili olmadığına emin dim. Parasal olduğunu da zannetmiyordum. Kendi aralarında çok yakınlardı ve harcanan paranın bir önemi olmadığını, olsa bile diğerlerinin bunu ona gönderebileceğini tahmin edebiliyordum.

Kıyafet odamdaki dolabın kapağını açtığımda içindeki ışıklar yandı ve kıyafetlerimin olduğu kısım aydınlandı. Bikinilerime göz gezdirdim. Üzerinde hâlâ etiketleri duran bikinilerim vardı. Gözüm bebe mavisi olan bikiniye takılsa da onu es geçerek altındaki kırmızı olanı âldım.

Omuz ve bel kısmında zincirleri vardı. Rengi canlı kırmızıydı. Hem dikkat çekici gözüküyordu hem de fazla abartılı değildi. Düz ama iddialıydı çünkü göğüs kısmı fazlasıyla açıktı. Üzerinde etiketinin durduğunu gördüğümde başımı iki yana salladım. Yurtdışına çıktığımda alıp aldığımı bile unuttuğum kıyafetlerden birisi olmalıydı.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkartarak bikiinin etiketini kestim ve bikiniyi giyerek üzerime örme elbiselerimden birini giydim. Giydiğim

elbise dizimin üzerinde bitiyordu fakat arkasında küçük bir yırtmacı vardı. Kolları ve boğaz kısmı kapalıydı. Saat neredeyse dörde geliyordu.

Telefonuma gelen bildirimle elimi masanın üzerine koyduğum telefonuma doğru uzattım. Lina gruba mesaj atmıştı. Umut'la fotoğraf atmış ve altına not düşmüştü.

Lina: Biz yola çıktık :)

Fotoğraftan gördüğüm kadarıyla üzerinde beyaz bir elbise vardı. Bikinisinin rengi elbisesinin açıkta bıraktığı omzundan belli oluyordu. Elbisesiyle aynı renk bikini tercih etmişti.

Hera: Çıkıyorum ben de şimdi.

Kısa bir süre sonra telefonum yeniden titredi fakat mesaj gruba değil özelden yazılmıştı.

Boklas: Çıkma.

Boklas: Çık ama kapıda bekle. İki dakikaya oradayım.

Gülerek cevap yazdım.

Hera: Aıştın sen benim şoförüm olmaya.

Boklas: Oluruz

Boklas: Onu da oluruz.

Bu mesajı yüzünde hafif bir gülümsemeyle yazdığını biliyordum. Başımı iki yana sallayarak dolaptan siyah montumu çıkarıp giydikten sonra üzerinde ünlü bir markanın büyük logosu bulunan siyah çantamı alarak odamdan ayrıldım. Telefonum elimdeydi. Merdivenleri hızlı adımlarla inerek kapının önüne bıraktığım botlarımı ayaklarıma geçirdim. Otelde havuz için ayrı terlik vereceklerini biliyordum.

Evden çıkarak kapıyı kapattığımda Atlas'ın çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Kapının önünde arabası değil motoru duruyordu ve bu gece mavisi rengindeki motoruydu. Oldukça büyük ve dikkat çekici gözüküyordu. Başındaki kask onu daha çekici gösteriyordu. Derin bir nefes aldım.

Atlas Katrivas bana her seferinde yakışıklılığıyla iç çektiyordu.

"Bu sefer üşümem diye düşündün herhalde," dedim sabah söylediğini hatırlatarak.

“Motor için olan ceketimi arkaya koydum,” dedi Atlas motorun arkasındaki ismini bilmediğim, eşyaların yerleştirilmesi için konulan yeri başıyla işaret ederek.

“Gerek yok ya,” diye mırıldandım. Zaten uzun bir yolculuk yapmayacaktık.

“Atla o zaman,” dedi Atlas önüne dönerek. Bir bacağına yere koymuş, motorun sabit durmasını sağlıyordu. Elbisemin fazla yukarıya çıkıyor olmasına aldırmadan arkasına oturduğumda ellerimi hafifçe beline koydum. Ardından bana önden kask uzatmasıyla beline yerleştirdiğim ellerimi ayırarak kaskı taktım ve tekrardan elimi hafifçe beline yerleştirdim.

“Sıkı tutun,” dedi Atlas bağırarak ve ardından motorun çalışma sesini işittim. Ellerimi hafifçe sıkılaştırsam da tamamen ona sarmadım. Motor sitenin sokaklarında ilerlerken Atlas yavaş yavaş hızını artırıyordu. Siteden çıkış yapıp anacadeye geçtiğimizde motor gittikçe hızlandı. Rüzgâr montumun içinden bedenime ve açıkta kalan bacaklarıma değerken üşüyor olmama aldırmadım.

Atlas’ın elini elimin üzerinde hissettiğimde sağ eliyle sağ elimi kavradığını ve karnına doğru çekerek kendisine bastırıldığını fark ettim. Ellerimde hissettiğim ani teması yutkunmama sebep olurken elimi bırakmadı. Parmaklarını avuç içime hapsederek motoru tek eliyle kullanmaya devam etti.

Galiba artık beni gerçekten de seviyordu.

Ya da yalnızca ben öyle hissediyordum.

Göğsümde yeniden o tanıdık ağrıyı hissettim. Onunla yaşadığım heyecan yeniden kendini hatırlatırken bakışlarımı yola kilitlemiştim. Motor yavaşlamaya başladığında otelin önüne geldiğimizi anlamıştım. Elim hâlâ bırakmamıştı.

Motoru otelin önündeki valeye vermek için kapının önünde durduğunda elimi yavaşça elinden çektim ve motordan inmeden kaskımı çıkarttım. Atlas motorun sabit durması için ayağıyla kenardan bir

yeri açtığında kendi kaskını çıkartarak motordan indi ve elindeki anahtarı valeyeye doğru hafifçe attı.

Vale anahtarı havada yakaladığında Atlas bana dönerek elini uzattı, uzattığı eli tutarak motordan indim.

“Nasıldı?” dediğinde hız yapmasından bahsettiğini anlamıştım.

“Korkunç,” dedim başımı iki yana sallayarak. Gülümsedi ve ilerlemeye devam etti. Otelin merdivenlerini birlikte çıktık. Telefonuma gelen bildirim sesi sebebiyle telefonumu montumun cebinden çıkarırken otele giriş yapmıştık.

Lina: Biz biraz geç kalacağız, uğramamız gereken bir yer var. Rüzgâr da bizimle.

Hera: Tamamdır.

Adas’a doğru dönerek durumu açıkladım. “Geç kalacaklarmış.”

“Şaşırmadım,” dedi Atlas başını iki yana sallayarak.

“Ne huysuzsun bugün ya?” Ona göz devirdiğinde bana cevap vermedi. Görevlinin yönlendirmesiyle asansöre binerek görevliden aldığı kartı okuttu ve havuzun bulunduğu kat için en üstteki sayıya bastı. On yedinci kata çıkıyorduk. Havuz terastaydı fakat terasın üzeri camla kaplıydı ve ısıtmalıydı.

Asansör on yedinci katta durduğunda Atlas elini belime yerleştirerek benimle birlikte yürümeye başladı.

“Bu sahiplenici tavırlara da iyi alıştın,” dediğinde yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu.

“Bu daha hiçbir şey Hera Yarkan,” dedi kulağıma doğru eğilerek. Müzik sesi onu duymamı zorlaştırmıştı fakat ne dediğini anlamıştım. “Sen bir izin versen bana.”

Ona bir tepki vermedim. Yalnızca gülümsedim. Aslında bu da bir izin sayılırdı fakat biliyordum o benden duymadıkça ileriye gitmeyecekti.

İçeriye girdiğimizde gözlerim etrafta dolaştı. Partide eski okulumdan öğrenciler de vardı. Buna sevinmiştim çünkü Katrivas Koleji’nden sayılı insan tanıyordum.

“Hadi gel, şezlonga geçelim.” Atlas’ın yönlendirmesine uyarak ilerledim. Parti fazla kalabalık değildi. Muhtemelen özel misafirler içeri alınıyordu. Fakat Gaye ve Melisa’nın buralarda olduğuna ya da olacağına emindim.

Gözlerim etrafta dolaşırken şezlonglara oturmuş içkilerini yudumlayan insanlara baktım. Havuza girmeye çoktan başlamışlardı. İçeride yüksek sesli müzik vardı. Bazıları havuzun içinde dans ediyordu.

“Pardon!” Atlas’ın kolundan ayrıldığım sırada kolumda hissettiğim iteklemenin ardından duyduğum ses bakışlarımın sol yanıma kaymasına sebep olurken Atlas’ın kaşları çatılmıştı.

“Hera?” dedi ardından aynı ses ve ben yutkundum. Gözlerim kahverengi gözlerin sahibine doğru kalktığında Atlas’a odaklanmamaya çalıştım.

“Tanışıyor musunuz?” dedi bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirerek. Gözlerim Asaf’ın üzerinde dolaştı. Üzerinde tişört yoktu. Tenindeki nem, sudan yeni çıktığını kanıtlar nitelikteydi. Altında ise beyaz deniz şortu vardı. Vücudunu bizim görüşmediğimiz sürede oldukça geliştirmişti. Yüzünde mahcup bir tebessüm oluştu.

“Arkadaşız,” dedi net bir tavırla. “Eski okuldan.” Onunla ayrılırken kötü bitirmemiştik. Yakın değildik fakat birbirimize selam veremeyecek bir noktada da değildik.

“Kusura bakma yeniden,” dedi Asaf bana bakarak ve ardından Atlas’a doğru elini uzattı. Öyle gergin hissediyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum ve Atlas’ta bir farklılık olduğunu hissetmiş gibiydi.

“Asaf,” dedi Atlas uzattığı elini kavrarken.

“Katrivas,” dedi Atlas başını hafifçe sallarken. “Atlas Katrivas,” diye eklediğinde Asaf kaşlarını kaldırdı. Bunun bir meydan okuma olduğunu anlamış olmalıydı.

“Görüşürüz o zaman,” dedi Asaf Atlas’ın elini bırakırken bana doğru dönerek.

“Görüşürüz,” dedim hafif bir tebessümle ve o arkasını dönüp giderken derin bir nefes aldım. Atlas’ın bana soru sormasına izin vermeden

elimi elbiseme doğru götürdüm ve elbisemi çıkararak şezlongun üzerine bıraktım. Girişte ayakkabılarımızı çıkarmış, otelin verdiği terlikleri giymiştik. Şezlonglarda ise temiz havlularımız paketli bir şekilde duruyordu.

“Kimdi o çocuk?” dedi Atlas üzerindeki tişörtü çıkarırken.

Üzerimde kırmızı bikinimle kalmıştım fakat Atlas şu an için bana bakmıyordu. “Hiç,” diye mırıldandım şezlonga otururken. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde bir şey söyleyecekti ki cümlesi yarım kaldı. Gözleri üzerimde özellikle bel kıvrımında ve vücudumda gezindiğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Ne diyeceksin?” dedim içten içe onu etkilemenin verdiği gururu hissederken.

“Basketbol takımında değil mi bu çocuk?” Dudaklarımı eğdim.

“Bilmem,” diye mırıldandım başımı hafifçe iki yana sallarken.

“Hera,” diye seslendi. Derin bir nefes aldı. “O çocuk değil mi bu?”

“Hangi çocuk?”

“Eski sevgilim dediğin lavuk,” dedi anlam veremediğim bir sinirle.

“Hım,” diye mırıldandım ve çantamla uğraşmaya başladım. Ona bakmamak için özel bir çaba sarf etmem gerekmişti.

“Lan gerçekten mi?” dedi Atlas bana bakarken. Başımı ona doğru kaldırdım.

“Önemsiz,” dedim mırıldanarak. Gittikçe daha çok gerildiğini görebiliyordum fakat aldırmadım. Sinirleniyor olması bana keyif vermişti.

“Ne demek önemsiz?” dedi sinirle. “Arkadaşız dedi, eski sevgiliden arkadaş mı olur amma koyayım?”

“Niye olmasın?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sen ve Kayra’dan oluyordu?”

“Aynı şey değil,” dedi Atlas ani bir cevapla.

“Atlas Katrivas,” dedim derin bir nefes alarak. Parmağımla şezlongları gösterdim. “Sen burada kendini ye ben biraz yüzeceğim.”

“Hera!” Ardımdan seslense de ona aldırmadım ve havuzun kenarına geldiğimde Atlas’a bakmadan suya atladım. Ilık su tenimin yavaşça

mayışmasına sebep olurken kendimi biraz daha dibe ittim ve ardından yukarıya doğru çıkmak için kollarımı hareket ettirdim.

Başımı suyun içinden çıkardığımda gözlerim Atlas ile kesişti. Havuzun kenarındaki şezlonga oturmuş bana bakıyordu. Bir elinde telefonu vardı. Karın kasları oturduğu halde kendisini belli ediyordu. Gözlerim arsızca vücudunda dolaştı, ardından ona göz kırparak yeniden suyun içine daldım.

Asaf hayatıma girdiğinde yeni bir deneyim istiyordum. Daha önce de ilişkilerim olmuştu fakat Asaf ilk ciddi ilişkimdi. Atlas'ı sevdiğimi kendi içimde bile inkâr etmekle kabullenmek arasında olduğum bir dönemde girmişti hayatuma.

Sonra bir şekilde anlaşılamamaya başlamıştık. Ben ona istediği hayatı veremiyordum, o da benim için olduğu kişiden ödün veremiyordu. İlişkimiz artık zehirleyici olduğunda bitirme kararı almıştık ve bunu ilk dile getiren o olsa da bence bu ikimizin ortak kararıydı. Daha sonrasında ise hiç sorun yaşamamıştık.

Herhangi bir şey olursa yine ona yardım ederdim ki onun da bana yardım ettiği olmuştu. Benim için özel bir insandı çünkü hayatımda olduğu süre boyunca bana hiçbir kötülüğü dokunmamıştı. Elbette arkadaş olamazdık fakat bu düşman olacağımız anlamına da gelmiyordu.

Belki de sırf bu yüzden onunla hiç sevişmemeyi dilerdim. Yalnızca arkadaşım olsaydı ve öyle kalsaydı dünyanın en iyi arkadaşlarından birisi olurdu.

Gözlerimi Asaf'tan çektiğimde yanındaki kızı yeni fark etmiştim. Onun hakkında düşünürken istemsizce gözlerim ona dalmıştı. Ona baktığımın farkında bile değildim.

Bacaklarımda hissettiğim bir el beni suyun içine doğru çekerken ağızımdan kısa bir çığlık kaçtı fakat ardından ani bir refleksle nefesimi tutup gözlerimi kapattım. Bütün vücudum suyun içerisine doğru çekilirken kısa bir an için boğuluyormuş hissi yaşadım fakat bacağımdaki elin sahibi ellerini koltuk altlarıma yerleştirerek beni aynı şekilde yukarıya doğru çıkardı.

Başım sudan çıktığında gözlerimi yarım yamalak açarken hemen dibindeki mavi gözlere baktım. Atlas suyun içindeydi. Elleri kollarımın altındaydı ve mavi gözleri suda parlıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim hızlı bir şekilde nefes alıp verirken. Ellerini kollarımın altından çekmeden benimle havuzun içine ilerledi ve sırtım havuzun duvarlarına değdiğinde durdu. Nefes alışverişlerim hızlandı, yutkundum.

“Ne yapıyorsun?” diye yeniledim kalp atışlarım az önce yaşadığım anın korkusuyla hızlanırken.

“Neye bakıyorsun dakikalardır?” dedi Atlas gözlerimin içine bakarken. Mavi gözlerine baktım. Yüzü, yüzümün dibindeydi. Sırtım havuzun duvarlarına yaslıydı. Gözlerim saçlarından aşağıya süzülen su damlasında dolaştı.

Yine bir suyun içindeydik fakat artık boğulmayacağıma emindim.

Onun mavilikleri bana yaşam verirdi.

“Ne diyorsun?” dediğimde bedenini bana biraz daha bastırdı ve beni duvara biraz daha kısırdı.

“Atlas,” diye mırıldandım vücudunun sıcaklığını tenimde hissettiğimde. Bacaklarımın arasında tanıdık bir dalgalanma dolaştı. Onu hissetmek kalp atışlarımın daha çok hızlanmasına sebep oldu. Asaf’a baktığımı mı görmüştü? Derin derin nefes almaya başladığımda bakışları hafif aralık olan dudaklarıma kaydı. Ardından hafifçe arkama doğru baktı ve ben onun baktığı yöne bakamadan dudağı üstdudağını kavradı.

Kollarımın altındaki elleri boynuma dolanırken ne olduğunu anlayamamıştım. Beni kendine daha çok çekerek üstdudağını hırsla çekiştirdiğinde geri çekilmeye çalışacaktım ki gözlerim havuzun diğer tarafından bizi izleyen Melisa’ya takıldı ve o an sonrasında ne olacağını umursamadım.

Ellerimi Atlas’ın boynuna dolarken yıllardır aklımda olan, zihnimde dolaşan, bir hayal olarak göğsümde kalan o dudakları emdim. Dilim ağzının içerisine doğru girerken hissettiğim titreme bacaklarımı suyun

içerisinde ona dolamamı sağladı. Ellerim başına doğru çıkarken yüzünü kendime doğru bastırdım ve ellerimi saçlarında dolaştırdım.

Boynumdaki eli sırtıma doğru indi. Suyun içine doğru ilerleyerek kalçalarımı kavradığında bulunduğumuz yerin, onlarca insanın hiçbir önemi yoktu.

Şimdi yeniden o suyun içindeydim. Dudaklarını bana yaşam veriyormuşçasına emiyordum.

Büyük eli kalçamı kavrayarak beni kendisine daha çok bastırduğunda deniz şortunun üzerinden hissettiğim baskı karnımdaki hissin göğsüme doğru yükselmesine sebep oldu. Gerçeklik algım yavaş yavaş kaybolurken içimde kendi kendime tekrar ettim.

Atlas Katrivas beni öpüyordu.

Önümde Melisa, etrafımızda sitenin yarısı kadar insan vardı ve Atlas bir an bile düşünmeden beni öpmüştü.

Kalçamdaki eli sıkılaştı, nefes almama izin vermek istercesine biraz uzaklaştı. Burnunu burnuma hafifçe sürttü ve gözlerini gözlerime doğru kaldırdı. Kirpikleri neredeyse kirpiklerime değecekti.

Yutkundum.

“Şimdi yalnız olmalıydık küçük kaplan,” diye mırıldandı benim bile zor duyacağım bir sesle. “Şimdi baş başa olmalıydık.”

Ona bir cevap vermeden gözlerimi kaçırmadan gözlerinin içine baktım.

Bu bizim hikâyemizin gerçek anlamda başladığı ilk gündü. Atlas artık benimdi, benimleydi. Bunu hissedebiliyordum. Ve o andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Aldım bir kere tadını, artık bırakmam.

Kıyamet dudakların, kokunu unutmam.

DEVAM EDECEK...

*"O habersiz gecelerde beni tuttuğuna inandığım
ellerin tarafından itildim uçurumdan. Şimdi beni
suçlayamazsın. Bana öyle nefretle bakamazsın.*

*Aclarım sessiz, göğsümde bir baskı.
Beni yok edişine bile minnetle sevgilim.*

Sana hep minnetle."

2. KİTAPTAN

“Normal bir insan olmak istiyorum,” dedim boğazıma dizilen kelimeleri ona kusarak. “Ben seninle herhangi birisi olmak istiyorum. Artık sokağa adım atabilmek istiyorum. Atlas ben tükeniyorum. Bir gün ya, bir gün normal olmak istiyorum. Çok mu? Seninle bir film izleyebilmek istiyorum, sıradan sevgililer ne yaparsa onu yapmak istiyorum.”

“Farkındayım,” dedi bitkin çıkan sesiyle. “Ama artık sana hiçbir şey veremem anlıyor musun? Acıdan başkasını veremem. Bu siktiğimin savaşından ilerisini veremem. Ben,” sustu. Mavi gözleri üzerimde dolaştı.

O gözlerde boğulmaktan korkardım.

Ve artık korkularıyla yüzleşiyordum. Boğulduğumu hissediyordum.

“Ben kendimi bile kurtaramıyorum bu çukurdan!” Sesi yükseldiğinde gözümünden bir damla yaş süzüldü. Gözümünden süzülen yaşa takılı kaldı bakışları. Yüzünde kendisine acıdığını belli eden bir ifade oluştu.

“Eğer istersen bırakıp gideriz Atlas,” dedim ona elimi uzatarak. Uzattığım ele doğru kaydı gözleri. Başını olumsuz anlamda salladı.

“Yapamazsın,” dedi keskin bir dille. “O kadar kolay değil. Savaşmadım mı sanıyorsun? Kaçmaya çalışmadım mı sanıyorsun?”

“Tut elimi,” dedim derin nefesler alırken. “Gidelim buradan. Bunu yapabiliriz. Güven bana.”

Darmadağın bir haldeydi. Saçları birbirine karışmıştı. Üzerindeki siyah üniforma kir içerisindeydi. Karşımdaki adamı tanıyamıyordum.

“Bunu hak etmiyorsun,” dedi kısık bir sesle. “Bunu hak etmiyorsun, hiçbir zaman da etmedin. Bu yaşanmamalı.” Birkaç adım geriye gitti.

“Gitmelisin Hera,” dedi yaşlar gözlerimden birer birer akarken.

Biz ikimiz yıllarca kaybolduğumuzu hissettiğimiz bir hayatın içerisindeydik. Ve sonra üzerimize geçmiş devrildi, altından kalkamadık. Onun üzerinde kir, benim yüzümde yara izleri.

Biz bu insanlar değildik.

Biz Adas Katrivas ve Hera Yarkan’dık. Daha fazlası ya da azı değil.

Arkamı döndüm ve yutkundum. “Öyle istiyorsan,” diye mırıldandım duyup duymadığına emin olamayarak.

Ardımda bıraktığım adamın on yedi yaşımıdayken sevmeye başladığım o adam olmadığının farkındaydım. Fakat kalbimi ezse de o adamın her halini seviyordum.

Okurken dinleyebileceğiniz şarkılar:

